

ERIC VAN LUSTBADER

Autorul celebrelor romane: Jian

Shan, Sirene, Inimă neagră.

SĂRUTUL FRANȚUZESC

Când Franța a supus Indochina unei tristei sclavii, a înăbușit revolta populației cu **sărutul amețitor al opiumului**. Afacerile cu droguri au luat apoi o asemenea amploare, încât Indochina a fost **răvășită de violență, lupte interne, nebunie și misticism**.

Cum se vor sfârși toate acestea?...

Cum se va sfârși lupta lui Chris cu teribilul „Magician“?

Adresa:

Editura COLOSSEUM București

București, Sector 2, Calea Moșilor 113C. Ap.7

Telefon: 01/3236803; 01/3236804

Vol. I + vol. II Lei 10 500

Eric Van Lustbader

SĂRUTUL FRANȚUZESC

VOLUMUL 1

Traducere de Mihaela Șerbănescu

București - 1995

Editor: Aurel Liviu Nețoiu
Consilier editorial: Doina Dumitrescu
Redactor: Mona Constantin
 Lidia Roșu
Coperta: Valentin Tănase
Tehnoredactor: Vasile Jivin
 Nina Râureanu

Culegere și tehñoredactare computerizată
Editura COLOSSEUM București.

Tiparul executat sub comanda nr. 50 532
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI” București
România

I.S.B.N. 973-9208-24-X

I.S.B.N. 973-9208-17-7

Eric Van Lustbader

FRENCH KISS

© 1988 Copyright by Eric Van Lustbader

© 1995 Editura COLOSSEUM București

Editura COLOSSEUM București deține exclusivitatea
pentru publicarea în limba română
a operei scriitorului Eric Van Lustbader.

PRIMĂVARA, ÎN PREZENT

TOURRETTE-SUR-LOUP, FRANȚA /NEW CANAAN,
CONNECTICUT

Toate spiritele pier o dată cu zorile. Iată ce-și spunea Terry Haye pe când străbătea piața din centrul orașului medieval Tourrette-sur-Loup.

Și-a condus Opelul închiriat pe serpentinele dinspre Nisa printr-o furtună ce îndepărtase norii cenușii de pe țărmul Mediteranei. În restaurantul de pe terasa hotelului său din Nisa și-a comandat cafea și cornuri și a contemplat munții vineții ai provinciei Haute-Provence și cerul albastru întunecat, ce prevestea răsăritul soarelui.

Savurându-și cafeaua se întreba dacă simțul moral este distrus mai degrabă de experiență decât de acțiune. Acțiunea, a decis, înghițându-și ultima îmbucătură de corn. Dacă ar fi devenit scriitor, totul ar fi fost altfel acum. Un scriitor nu creează decât cuvinte. Un scriitor este, prin definiție, un maestru al iluziei; însă o iluzie care nu capătă viață decât pe pagina tipărită. Simțul moral nu avea ce căuta aici: un scriitor poate crea, dar nu poate distruge. Aceasta este puterea lui și slăbiciunea lui, totodată. Era motivul pentru care Terry a ales un alt drum: acțiunea. Acțiunea însemna viață și însemna moarte.

A urmărit cum revărsarea zorilor a dat naștere unei dimineți pline de vânt și praf, ca și cum ar fi fost un semn după care să-și prevadă viitorul. S-a plimbat pe străzile Nisei cu o energie lipsită de țel, care a făcut ca străzile plăcute să devină tăcute și moarte.

Simțind nevoia unei companii pe drumul către nord, prin Loup Valley, a deschis radioul. Isabelle Adjani cânta în franceză: „Momentul descoperirii seamănă cu căutarea soarelui la miezul nopții. Pomii arămii strălucesc de căldura ochilor tăi, iar timpul îți cade în brațe, adormit“.

Terry se gândea la măslinile negre înotând în ulci și pâinea de țară rumenă, chintesența unui prânz în Provence. La cinci mile depărtare de Nisa îi era deja foame. Era abia ora zece.

Norii negri păreau țintuiți pe fundal. Soarele refuza să se arate. Când a început să plouă, a fost învăluit într-o rețea densă de picături. Ceapa, adunată pe sub frunziș, se încolăcea pe zidurile vechi de piatră ce înconjurau orașul. Tourrette, situat pe drumul șerpuit de munte, nu-i apărea lui Terry ca un sat, ci mai mult ca un corn magic al unei fiare a pământului.

Porumbeii își luau zborul la vederea lui, năpustindu-se în piața pavată cu piatră. Terry simțea greutatea servietei din oțel inoxidabil, legată cu un lanț de încheietura mâinii stângi. A devenit brusc conștient, pe când trecea pe lângă ei, de copiii care se jucau și de grupurile răzlete de turiști, ieșind din autocare ca șoarecii din găurile lor, cu figurile cufundate în ghidurile turistice Michelin.

Mingea azvârlită de copii a sărit chiar în fața lui. A prins-o și le-a aruncat-o. Pe când făcea această mișcare, lanțul a zornăit și copiii au privit lung la el. Mingea s-a rostogolit pe pavajul pietei, iar porumbeii s-au înălțat scoțând sunete ascuțite și au pierit ca spiritele, o dată cu revărsatul zorilor.

A pătruns prin portalurile de piatră din colțul opus al pietei și a fost transportat înapoi cu cinci secole. Dinaintea lui, străduțele strâmte șerpuiau în vale. Printr-o fereastră deschisă putea auzi plânsul unui copil, apoi un cântec de leagăn tânguitor, cântat pe un ton dulce. Fațadele caselor de piatră se

înălțau ca stâncile abrupte, de fiecare parte a drumului. Abia dacă era loc de trecut pentru două persoane, umăr la umăr.

Era devreme și pe străzi nu se afla mai nimeni, cu excepția negustorilor care răsuceau chei supradimensionate în lacătele ruginite de la intrarea magazinelor. Îi zâmbeau și îi dădeau bună dimineța. Îl chinuia mirosul pâinii calde.

S-a oprit pentru a se uita printr-o spărtură în ziduri. Conturându-se vag, tot drumul prin munte pe care-l străbătuse era acoperit cu măslini mustind de ploaie și ceață. Peste o lună-două, va înflori levănțica, formând un covor de aromă și culoare pe o distanță de mîle întregi, în toate direcțiile. Terry și-a întins gâtul și a zărit o mașină urcând pe drumul D 2210 dinspre Vence, pe unde venise și el mai devreme. Din acest punct de observație privilegiat, restul lumii părea îndepărtat, ca o scenă privită prin celălalt capăt al telescopului.

La prima intersecție a cotit la stînga, apoi imediat la dreapta. Jos se așternea un lung șir de scări șerpuitoare, uzate și line, de parcă ar fi zăcut secole de-a rândul sub un curs de apă.

Pe aici era mai întuneric. A trecut pe lângă o pisică neagră, cu blana lungă, pe jumătate adormită sub un felinar plin de funingine care folosise, acum câteva sute de ani, la iluminarea străzilor pe timpul nopții. Animalul a deschis ochii exact când Terry ajunse lângă el și l-a fixat cu acea curiozitate intensă și mută, specifică rasei sale.

Ceva mai departe a ajuns la o prăvălie aflată în colțul unei intersecții. A rămas pe loc, uitându-se pe fereastră. A văzut o marionetă atârnată cu sfori invizibile pe un fundal din catifea neagră. Era lucrată de mână, cu o măiestrie remarcabilă: reprezenta o femeie arlechin. Era îmbrăcată în costumul tradițional, roșu cu alb, în carouri. Pe obrazul măștii era pictată o singură lacrimă. Puțin mai târziu, când Terry a cercetat mai îndeaproape vitrina, a descoperit un al doilea personaj pe

jumătate ascuns în umbra din spatele primului: era diavolul, frumos, încornorat, cu fața vopsită strident și brațele scheletice întinse pe fundalul negru. Terry a rămas o bună bucată de vreme absorbit în contemplarea marionetelor. Apoi, revenindu-și, s-a întors la drumul său.

Mai jos, la capătul unei alei șerpuitoare, învăluită în umbră, se afla Capela Fecioarei de Benva. Părea că nici la amiază soarele nu reușea să atingă construcția din piatră albă. Porțile enorme, boltite, din lemn, erau larg deschise și feronieria lor solidă arunca reflexe întunecate.

Aerul din interiorul bisericii era încărcat de praf și ecouri. Istoria se condensa acolo, venită parcă direct din ceruri. Terry mai mult a intuit decât a văzut înălțimea galeriilor. O mică notă, scrisă de mână în limba franceză, anunța faptul că Benva reprezenta o formă coruptă a expresiei provenșale timpurii „ben vai“, care însemna drum bun.

Terry a înaintat până în interiorul sanctuarului și a rămas acolo o lungă perioadă de timp. A scrutat cu atenție fiecare milimetru al sălii mohorâte. Nu știa dacă era singur. A rămas totuși în gardă, amintindu-și de versetul biblic: „Să fiți înțelepți ca șarpele și nevinovați ca porumbeii“.

S-a îndreptat către centrul sălii, a trecut pe lângă rândurile de bănci din lemn goale, înnegrite de vreme și folosire îndelungată. Terry a bănuț că erau aceleași bănci pe care ședeau oamenii pe vremea când lumea era iluminată doar cu ajutorul focului.

S-a așezat în rândul al doilea, așa cum fusese instruit.

De cealaltă parte, pereții erau decorați cu fresce care înfățișau detalii picturale ale Crucificării și Învierii. Lui Terry i s-a părut sufocantă aura prea înflorită și exagerată de chîn și durere. Chiar în fața lui se afla o gigantică sculptură din lemn a lui Iisus pe cruce. Capul Lui era întors într-o parte, coroana Lui de spini avea deja aspectul unui halo, iar ochii Lui

înfundați în orbite priveau fix, cu o expresie pe care Terry ar fi definit-o ca o înfometare deconcertantă. Ca și cum Hristos ar fi pus o întrebare tuturor persoanelor care pătrundeau în Capela Fecioarei de Benva. Deși Terry nu era religios, s-a trezit gândindu-se ce întrebare ar fi putut fi.

– Bonjour, monsieur Haye.

Terry s-a răsucit și a observat un bărbat care stătea în rândul de bănci din spatele lui.

– M-ați speriat, rosti Terry. Nu v-am auzit când ați intrat.

– Bănuiesc, răspunse bărbatul. Eram deja aici.

Avea un glas complet estompat, de parcă ar fi vorbit la telefon.

– Sunteți domnul...?

– Mabuse, rosti necunoscutul.

Terry se uită mai atent la el, dar în lumina slabă și difuză părea că omul este una cu umbrele. Nu-și putea da seama decât că era mic de statură.

– Sigur că nu, replică Terry. Vorbiți serios? Nu cumva Mabuse este un nume dintr-un film clasic?

– N-am de unde să știu, din moment ce nu frecventez cinematograful.

Bărbatul avea un evantai, pe care-l desfăcu și începu să-l agite înainte și înapoi, pe sub bărbie.

Terry simțea nevoia să râdă.

– Nu sunteți persoana cu care am vorbit la telefon, spuse el. Acela se numea domnul Milhaud.

– Milhaud întinde mâna să apuce ceca ce-și dorește, iar eu îmi strâng pumnul în jurul lui.

În acest context, fraza sumbră a necunoscutului suna ciudat de potrivit și puternic.

Când Terry și-a schimbat puțin poziția, domnul Mabuse și-a agitat evantaiul în replică; chipul i-a rămas ascuns în umbră.

– Aveți nevoie de evantai? Aici nu este cald, observă Terry, devenind brusc agasat.

Domnul Mabuse păru să zâmbească printre umbre:

– Port întotdeauna *gunsen*-ul cu mine, răspunse, aplecându-se mai aproape de Terry. Ați adus obiectul?

Acum Terry avea posibilitatea să observe că evantaiul era confecționat din metal, încărcat de gravuri și părea neobișnuit de greu.

– Ați adus cele zece milioane de dolari? întrebă Terry.

– În diamante, completă domnul Mabuse. Așa cum ați cerut.

– Să le vedem.

Domnul Mabuse continuă să lege evantaiul.

– Arătați-mi ce voi cumpăra, domnule Haye.

Terry ridică servieta de oțel inoxidabil, pe care o mai avea încă legată cu lanț de încheietură. În același timp, domnul Mabuse puse pe bancă o servietă neagră, voluminoasă.

Terry își așază servieta lângă cealaltă și-i deschise încuietorea cu cifru; domnul Mabuse acționă pârghiile servietei negre, care se desfăcură pocnind. Ridică deodată partea de sus a genților. Înăuntrul servietei negre a domnului Mabuse se aflau pungi de plastic pline cu diamante alb-albăstrui, toate între unul și trei carate, așa cum ceruse Terry. Ceea ce se afla înăuntrul servietei lui Terry era cu totul și cu totul altceva.

La vederea conținutului genții, domnului Mabuse i se tăie respirația.

– *La Porte à la Nuit*¹, spuse el.

Terry își înălță puțin servieta: era căptușită cu catifea bleumarin, de culoarea nopții, iar ceea ce se afla în centru nu putea fi descris decât ca un pumnal, care însă nu semăna cu nici un altul. Lama sa strălucitoare, lungă de aproape 30 de

1 *Poarta către Noapte (în limba franceză în original) n.t.*

centimetri, fusese tăiată dintr-o singură bucată de jad imperial. Avea garda din fildeș șlefuit, îmbrăcat într-o rețea din aur solid. Mânerul era din ebonită, gravat cu rune enigmatice. La capătul mânerului fusese încrustat un rubin, de culoarea sângelui de porumbel. Așa cum spusese domnul Mabuse, pumnalul era cunoscut sub numele de Poarta către Noapte.

Terry alese un diamant la întâmplare, își fixă într-un ochi o lupă de bijutier și scoase din buzunar o lanternă. Examină piatra în firul subțire de lumină. O așeză la loc și luă alta, cercetând-o în același mod. Când termină, i se adresă celui alt, închizând servieta:

– *La Porte à la Nuit* este ceea ce dorește domnul Milhaud. Am făcut afacerea.

– O secundă, interveni domnul Mabuse. Milhaud mi-a dat ordine stricte. Trebuie să mă asigur că acesta este, într-adevăr, *La Porte à la Nuit*. Vă rog să mai deschideți o dată servieta.

De undeva din capelă, începuse slujba. Se cânta *Agnus Dei*, glasurile ajungeau până la ei, iar cuvintele în latină cădeau ca o ploaie străveche.

– Cum vreți să vă convingeți? V-am spus doar: acesta *este* Poarta către Noapte.

– Deschideți valiza, monsieur Haye.

– Nu am de gând. Asta nu face parte din...

– Monsieur Haye, chiar în timp ce noi discutăm, Chris, fratele dumneavoastră, se află sub supraveghere la New York.

– Chris? Ce legătură are el?

– Una singură, monsieur Haye. Dacă încercați să ne înșelați în vreun fel, îl vom omorî pe fratele dumneavoastră. Luați-o ca pe o simplă aducere aminte, nu ca pe un avertisment. Regulile trebuie respectate.

Terry observă că domnul Mabuse pusese deoparte servieta neagră. Spre marea sa mirare, își dădu seama că în mână

celuilalt era o versiune mai mică a pumnalului. O altă piesă din Pădurea de Săbii.

— Așadar, este adevărat, spuse Terry. Milhaud are restul de piese din *Prey Dauw*. Pădurea de Săbii.

— Fiți atent, îl preveni domnul Mabuse. „Les murs ont des oreilles”¹.

Ceea ce voia să însemne „Cine știe cine ne-ar putea asculta?”

— *Prey Dauw* este o trinitate, continuă el pe un ton scăzut. Un cuțit, un pumnal și o sabie: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Unul fără celelalte este nefolositor. Dar, firește, sunteți deja la curent.

Lui Terry nu-i păsa de aluzia ironică, hulitoare.

— Aveți cuțitul. Asta implică faptul că monsieur Milhaud are și cea de-a treia parte, sabia?

Se gândea că răspunsul nu avea nici o importanță, descoperise oricum ceea ce trebuia.

Lui Terry nu-i plăcea deloc interlocutorul său. În ciuda sumei mari de bani care era în joc, se afla pe punctul de a regreta afacerea pe care-o făcuse. Își amintea un vers din Victor Hugo: „*Există oameni care se uită la legile onoarei așa cum facem noi cu stelele, de la mare distanță*”.

— Nu este problema dumneavoastră ceea ce are sau ce n-are Milhaud, răspunse domnul Mabuse, apropiindu-și cuțitul de pumnalul lui Terry. Singure, cele trei arme nu au decât o valoare monetară. Dar împreună... au fost făcute pentru a se potrivi și a forma un întreg: Pădurea de Săbii, *Prey Dauw*, cum este cunoscut în textele brahmanice. Puse laolaltă au o valoare complet diferită, nelimitată.

Pumnalul din mâna domnului Mabuse se mișcă înainte și înapoi prin lumina neclară.

— Voi afla dacă acesta este *La Porte à la Nuit* când cele

1 Pereții au urechi (în limba franceză în original) n.t.

trei arme vor fi împreună. Metoda împreunării lor este imposibil de văzut - prin urmare imposibil de imitat.

Terry se hotărî dintr-o dată. Închise valiza.

– M-am răzgândit, rosti el. Am decis că *La Porte à la Nuit* nu este de vânzare.

– Ar fi de-a dreptul o prostie, replică domnul Mabuse. Aveți nevoie de bani pentru a vă continua operațiunile. Ați avut un succes fantastic, până când o serie recentă de ghinioane v-a pus într-o situație destul de dificilă.

În timp ce vorbea, se deplasa mai la lumină. Acum Terry reuși să remarce că personajul purta o mască din latex, ce-i acoperea în întregime capul.

– De unde știți toate astea? întrebă Terry.

Ceva în vocea bizară, înăbușită a domnului Mabuse începea să capete o nuanță familiară. O suspiciune era pe cale să se formeze în subconștientul lui Terry. Întinse mâna și smulse masca de pe figura domnului Mabuse, dând la iveală o hârcă lucioasă și rânjită.

Fără nici un avertisment, domnul Mabuse se aplecă peste bancă și mișcă fulgerător cuțitul spre Terry, exact când acesta începea să se retragă instinctiv.

– Iisuse, șopti el, amestecându-și glasul cu corul angelic ce cânta *Agnus Dei*.

Îl izbi pe celălalt în claviculă, cu latul palmei drepte.

Domnul Mabuse nici nu se clinti. Cuțitul lui continua să se deplaseze, descriind mici curbe. Necesitatea imediată a lui Terry era să oprească înaintarea lamei cuțitului. Cum aceasta era șlefuită dintr-o bucată de jad, nu putea fi apucată de margine. Ar fi fost posibil să se spargă, dacă era răsucită cu suficientă forță, ori dacă ar fi primit o lovitură puternică, oblică.

Cu mare efort, Terry apucă lama mică și subțire cu o mână. Domnul Mabuse mormăi ceva și fandă adânc umărul.

Terry țipă în momentul când cuțitul îi pătrunse în palma dreaptă, țintuind-o de lemnul scrijelit al băncii din spate.

Abia acum Terry înțelegea care fusese tot timpul intenția domnului Mabuse. Rânjind, acesta dădu drumul mânerului cuțitului și, strângându-și mâna în jurul evantaiului metalic, lovi cu marginea lui superioară umărul lui Terry.

Terry nu mai cunoscuse niciodată până atunci o asemenea suferință. Evantaiul acela blestemat era o armă! Marginile din oțel erau ascuțite ca niște lame. „Port întotdeauna *gunsen*-ul cu mine“, spusese domnul Mabuse. Din reflex, încercă să se răsuccască într-o parte, însă simți o durere năucitoare în mâna dreaptă, provenind din palma prinsă între lemnul băncii și lama de jad.

Apoi domnul Mabuse îl izbi cu pumnul în stern; trupul lui Terry se mișcă spasmodic, cu coșul pieptului sfărâmat. Se prăbuși pe spate, peste bancă și avu viziunea lui Iisus pe cruce, răsturnat. Nu mai vedea decât acei ochi înfundați în orbite, punând eterna întrebare.

Domnul Mabuse rosti:

— Oricum, o să-țiucid fratele.

Când durerea deveni asemeni unui râu care-l purta spre oceanul agoniei, se strădui cu disperare să-și miște corpul. Însă din pricina durerii sau a șocului loviturilor primite, îi fu imposibil să se deplaseze.

Iar atunci, poate ca un gest ce demonstra controlul complet asupra lui Terry, domnul Mabuse înlătură masca grotescă de hârcă de pe figură și Terry văzu adevăratul chip al agresorului său.

— Oh, Dumnezeuule!

Și în acel moment înțelese totul.

Înecat în propriul sânge, Terry se gândi la Chris și porni să se roage pentru viața fratelui său.

Descoperi un alt fel de senzație înlăuntrul său. Spre marea

sa mirare, simți că se apropie de cer. Și își dădu seama, cu aceeași surprindere, că-și dorea foarte mult să aibă un loc acolo. Nu știa dacă se va ridica ori va cădea în prăpastie. Izbucni în plâns și în acea clipă avu în fața ochilor imaginea lui Cristos, parcă pentru prima oară. Ca și cum lacrimile i-ar fi dezvăluit întrebarea pe care o puneă Cristos. Și, pe moarte, Terry Haye răspunse la acea întrebare. Buzele i se mișcă.

Evantaiul de oțel al domnului Mabuse vâjâi, despărțindu-i lui Terry capul de trup.

Agnus Dei se sfârșise și singurele sunete care se mai auzeau în biserică erau ecourile îndepărtate ale ultimelor lui cuvinte: „Am păcătuit“.

Mântuit.

Mântuit era titlul predicii din acea săptămână. Nu fiindcă predicile ar fi avut într-adevăr titluri, ci pentru că părintelui Dominic Guarda îi plăcea să dea titluri predicilor sale. Îl ajutau să-și adune gândurile, să-și aranjeze ceea ce avea de spus, să înceapă cu începutul. Ca într-o replică de-a Reginei Roșii către Alice.

De când fusese numit la Biserica Sfânta Treime din New Canaan, părintele Guarda ajunsese să se simtă din ce în ce mai mult ca în copilărie, în înăbușitorul ghetto italian din iadul Manhattanului. Tatăl său fusese salahor, având un spate puternic ca al lui Atlas și îndoit ca al lui Sisif. Mama sa mai trăia încă pe Tenth Avenue, în aceeași casă cu chirie, infestată de șobolani, în care se născuseră părintele Guarda și fratele său mai mare, Seve.

„Și iată-mă acum“, se gândea fratele Guarda, „la douăzeci și nouă de ani, numit preot catolic în țara unde curg laptele și mierea, unde tinerii preoți se hirotonisesc în religia banului“.

Părintele Guarda se ridică de la birou și se îndreptă spre ferestre. Biserica Sfintei Treimi era magnifică, atât în interior,

cât și în exterior. Fațada impozantă, din piatră albă, absidele bogat ornamentate, tavanele boltite, splendoarea șirurilor de vitralii, imaginea enormă, din marmură, a lui Iisus pe cruce, statuia de lemn a Sfintei Fecioare din sanctuar, totul era calculat pentru a-l face pe enoriașul care intra să se simtă umil.

Părintelui Guarda îi era imposibil să-și închipuie câți bani fuseseră cheltuiți pentru ridicarea acestui monument dedicat Domnului. Numai gândul la o asemenea sumă era deconcertant. Opinia de neclintit a părintelui Guarda era că banii nu aduc niciodată nimic bun. Însă faptul că biserica avea nevoie de bani pentru a supraviețui era și el un dat al vieții.

Părețul contemplă straturile de flori, pe unde, în luna iunie, bujorii albi își vor legăna corolele în adierea caldă a vântului, ulmii uriași care-și împreunau coroanele pe deasupra alciș pietruite ce ducea la intrarea principală a bisericii, locurile de parcare. Era Săptămâna Patimilor, cu câteva zile înaintea Vinerii Mari, iar enoriașii își începuseră obișnuitele pelerinaje bianuale. Înaintea ochilor lui se întindea o mare de aur. Văzu bogații rezidenți din New Canaan ca pe o livadă de pomi fructiferi, gata de a fi culeasă. Limuzinele Mercedes aparțineau membrilor mai bătrâni și conservatori ai congregației. Proprietarii BMW-urilor și Jaguar-urilor erau cei tineri, mai ambițioși.

Urmau apoi bătrânele Chevrolet, Ford și Plymouth.

Guarda le cunoștea pe fiecare pe dinafară. Așa cum îi spusese episcopul, erau „mașini vechi din bani vechi“. Acești oameni nu se simțeau obligați să-și etaleze averile. Cele trei ori patru generații bogate dinainte sădiseră în copii măcar încrederea, dacă nu altceva.

Părintele Guarda își urmărea enoriașii cum pătrund în biserică. Se întrebă pentru o clipă cum ar fi să fie înstărit. Firește, era bogat, cu comorile Domnului. Dar banii erau cu totul și cu totul altceva. Părintele știa prea bine că oamenii își

iroscsc întreaga lor viață în căutarea banilor. Se distrugeau unul pe altul pentru ei. Mințeau, înșelau, șantajau, numai pentru a avea cât mai mulți. Era peste puterea lui de a înțelege. Dumnezeu lăsase ca fiecare să se nască înzestrat cu darul Său: credința. Însă majoritatea oamenilor se îndepărtau de la bogățiile pe care le aducea credința; se îndepărtau de la cunoașterea înăscută de sine pe care le-o hărăzise Domnul.

Cum era, de exemplu, bărbatul care se confesase ieri. În preajma Paștilor, la vremea căinței, Biserica încuraja actul mărturisirii păcatelor. În Săptămâna Patimilor, auzea poate de trei ori mai multe spovedanii decât în mod normal. Însă nici una ca aceea.

Părintele Guarda putea percepe disperarea în vocea din spatele paravanului pentru spovedanie; era clar că omul purta o vină care-l distrusese. Preotul era convins că păcătosul venise la Biserica Sfintei Treimi pentru a fi mântuit.

– Iartă-mă, părinte, pentru ce am păcătuît, rostise omul.

– Și cum ai... începuse părintele Guarda, dar necunoscutul pornise deja să se spovedească.

– Au trecut cinci ani de la ultima mea spovedanie. Am ajuns până la limitele a ceea ce poate face un om și le-am depășit. Am făcut-o de bună voie și o recunosc pe deplin. Crezi că Dumnezeu mă va ierta?

Înainte ca părintele Guarda să aibă posibilitatea de a-i spune: „Da, dacă te căiești, Dumnezeu îți va ierta toate greșelile“, bărbatul de dincolo de paravan continuă:

– Ceilalți în jurul meu, deasupra mea, doreau puterea. Cred că da, puterea. Am fost împins de lăcomie.

Omul vorbea în valuri rapide, convulsive, de parcă ar fi trăit ani de zile închis într-o cușcă și acum avea pentru prima oară ocazia să comunice cu o altă ființă umană.

– Nu-mi doream decât bani. Și cu cât aveam mai mulți, cu atât voiam mai mulți, încât mi-era imposibil să mă liniștesc.

Din ce mâncam mai mult, din atât aveam nevoie de mai multă mâncare. Nu mă puteam opri.

Acțiunile, mai degrabă decât cuvintele necunoscutului, îl îndemneau pe părintele Guarda să zărească în el conștiința cunoașterii înăscute pe care Domnul i-o dăruise la venirea pe lume și căutase să întrețină această conștiință, ca flacăra unei lumânări pâlpâind periculos în bătaia vântului nopții.

– Totuși, ai venit aici, i se adresa părintele Guarda. Este semnul cel mai limpede că în tine s-a schimbat ceva.

Dar omul continuase ca și cum nu l-ar fi auzit:

– Timp de mai multe luni m-am chinuit. În pânțele mele se afla un demon omnivor și nesătul. Mi-o cerea și am acționat. Ce altă posibilitate mai aveam?

– Tu ai făcut altă alegere, replică preotul. Ai venit aici.

– Nu. Nu, protestă celălalt. Măinile mele sunt deja pătate de sânge. Pentru mine este prea târziu. Nu mai pot fi izbăvit.

Era pentru prima și singura dată când i-a răspuns părintelui Guarda.

– Oricine poate fi...

– Nu este motivul pentru care am venit aici, interveni necunoscutul. Nu pentru mine. Eu sunt deja mort. În plus, am uitat ce este viața. Nu mai am cum să fiu fericit sau să mă bucur. Am uitat tot ce știam odată. Demonul din pânțele m-a golit de tot ce am avut vreodată.

De această dată, părintele devenise serios îngrijorat de sănătatea mintală a celui care se confesa.

– Mă aflu aici, rosti omul, pentru că nu am unde să mă duc în altă parte. Nu mă pot încrede în nimeni altcineva. Pot să am încredere într-un preot, nu-i așa? Încrederea este un lucru sacru pentru un preot. Așa mi se pare că-mi amintesc de copilărie.

Mărturisirea omului intrase într-un ritm anume. Acum aproape nu mai existau pauze între fraze și nici chiar între idei.

– Chiar și aici mi-e teamă, adăugă el. Îmi aduc aminte că aveam o senzație de calm în biserică. De calm și pace. Acum nu-mi mai amintesc nici cum erau acele senzații. Însă cineva le mai știe, există cineva pe care l-ai mai putea încă ajuta.

Părintele Guarda ajunsese atât de îngrijorat de aparenta instabilitate a celui alt, încât întrerupsese divagația lui:

– Stai aici, îl sfătuiuse. O să te ajut.

Imediat, auzise un foșnet scurt de cealaltă parte a paravanului și, realizând că vorbele sale îl speriaseră pe necunoscut, își scoase capul prin deschizătura de comunicare a confesionalului. Omul dispăruse deja. O bucățică de hârtie rămăsese pe scaunul din lemn. Părintele Guarda o ridică. Era mototolită și umedă, ca și cum bărbatul ar fi strâns-o în mână o vreme. Pe ea se aflau scrise un nume și o adresă.

Părintele Guarda se gândise dis-de-dimineată cum l-ar fi putut ajuta mai bine pe necunoscut. Iată de ce își terminase predica doar cu câteva momente înainte de ora programată pentru a intra în biserică.

Pe când continua să privească pe fereastra casei parohiale, preotul auzi o tuse discretă. Unul dintre asistenții săi, părintele Donnelly, îl chema la slujbă.

– Voi fi acolo imediat, răspunse părintele Guarda.

Și, cufundat încă în misterul ce înconjură confesiunea din ziua precedentă, se îndepărtă de șirul de ulmi și bujori. Pe cine venise să izbăvească acel om la Biserica Sfintei Treimi, dacă nu pe el însuși? Părintele Guarda ar fi vrut să afle. Scoase din buzunar bucățica de hârtie. Privi din nou numele înscris acolo. Apoi scrise în josul ei, cu un stilou de pe birou, cuvântul „Mântuit?“. Exagerase deliberat semnul întrebării. Puse la loc în buzunar hârtia, fiindcă nu dorea să uite că trebuie să-și urmeze cercetările pe această cale. Își aminti vorbele omului, întipărite cu litere de foc în mintea sa: „Există cineva pe care l-ai mai putea încă ajuta“.

Locul de parcare, care acum se golise de oameni, era plin doar de lucruri - aurul unor pământuri noi, New Canaan.

Și acesta este tot pământul Domnului, se gândi părintele Guarda, luându-și predica de pe birou și ieșind pe ușa care conducea direct la altar.

– *Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.*

Preotul intonă imnul împreună cu părintele Donnelly și întreaga congregație. Îndeplini riturile de penitență și se pregăti, în timp ce părintele Donnelly citea din Scripturi, paragraful 26 din Levitic, binecuvântările ascultării și pedepsele neascultării.

Când părintele Donnelly încheie, părintele Guarda se urcă în amvon. Deschise Biblia la locul însemnat din vreme. Citi din Prima Epistolă a lui Ioan: „Copiii mei, vă scriu aceste rânduri ca să nu cădeți în păcat; dar dacă vreunul dintre voi păcătuiește, avem un apărător în fața Domnului, pe Iisus Cristos cel drept...”

Părintele Guarda continuă să citească partea din Evanghelie pe care o selectase, dându-și seama abia atunci că o alesese cu gândul la necunoscut.

Când sfârși, puse Biblia la o parte și își aranjă hârtiile în față. În mod ciudat, nu-și mai amintea ceea ce citea.

– Starea la care aspirăm cu toții trece prin metamorfoze subtile de-a lungul anilor, începu părintele Guarda.

Stătea cu brațele întinse, sprijinindu-se de marginile din stejar lustruit ale pupitrului. În spate se afla imaginea lui Cristos, în față stăteau enoriașii, cu figurile ridicate înspre el.

– Ceea ce dorim să fim la vârsta adolescenței nu seamănă deloc cu ceea ce s-ar putea să ne dorim cu zece ani mai târziu. Și iarăși, ceea ce ne-ar face fericiți la douăzeci de ani s-ar putea dovedi superficial și neinteresant peste încă zece ani.

Predicatorul aruncă o privire peste auditoriul său.

– De ce este așa? Este valabil pentru toate ființele

omenești? Este la fel pentru bărbați și pentru femei? Pare un lucru universal: de parcă toate creaturile înzestrate cu gândire continuă să crească și după ce trupurile și chiar mințile le-au ajuns la maturitate.

Părintele Guarda se mândrea cu faptul că știa fiecare chip care participa la slujbă, peste care putea pune un nume și, dacă era capabil, o adresă și alte câteva informații pertinente.

– Poate că aici se află miezul definiției contradictorii a libertății. Aici, în țara libertății, conceptul de libertate este discutat pe larg, dezbătut și cercetat. Și mai este păstrat cu grijă, ca un „drept inalienabil“, conform părinților fondatori ai Declarației de Independență.

Preotului îi plăcea să se uite la chipurile enoriașilor în timp ce predica, în schimb, când citea din texte, nu privea pe nimeni.

– Putem să spunem că înțelegem sensul libertății și, prin urmare, valoarea sa?

Presupunea că procedează astfel fiindcă voia să vadă efectul pe care-l aveau cuvintele sale asupra oamenilor, pe când efectul cuvintelor Domnului era în întregime problema lor.

– Ceea ce avem, de fapt, nevoie să cunoaștem sunt dimensiunile libertății. În lexiconul gândirii omenești nu există, poate, suficienți termeni pentru a enumera *definițiile* libertății și totuși *trebuie* să fim în stare să ajungem la anumiți parametri. Însă libertatea poate - și adeseori așa se întâmplă - să existe în afara oricăror parametri. În acest sens, libertatea este sinonimă cu haosul.

În acel moment văzu cu ochii minții, ridicându-se în fața sa ca o negură stranie din mlaștină, imaginea bărbatului din confesional. Viziunea era cețoasă și întunecată, dar durerea și disperarea care o desfigurau erau evidente ca niște stigmatе. Părintele Guarda n-ar fi putut spune de unde-și dădea seama că figura din mintea sa era a omului din confesional, de vreme

ce nu avea idee cum arăta necunoscutul, însă era în continuare convins că așa era. Pentru moment rămase atât de uluit de propriile gânduri, încât își întrerupse lectura. Se simți brusc înfricoșat, așa cum nu i se mai întâmplase de când fusese în Vietnam. Se scutură, pentru a-și limpezi gândurile, și apoi, concentrându-se la ceea ce avea de făcut, continuă:

– Haosul înseamnă moarte, roști, gândindu-se în sinea lui la război. Înseamnă moartea spiritului, moartea naturii, moartea ordinii naturale a lucrurilor. Înseamnă moartea lui Dumnezeu.

Fără libertate, nu mai există posibilitatea alegerii, este adevărat. Dar având *numai* libertate, alegerea devine iluzorie. Într-o lume a cărei unică limită este libertatea nu există peisaj, adăpost, nici un orizont în funcție de care să se judece progresul sau regresul. În fapt, nu există trecut și, drept consecință, nici viitor. Nu mai rămâne decât prezentul, imuabil, osificat.

Pe când predica, preotul simți crescând în el spaima. Ca și cum ar fi fost ghidat de o apariție: spiritul necunoscutului. Însă de aici ar fi rezultat că omul murise!

– Calcifierea vieții este unicul și adevăratul Rău, urmă el cu tenacitate. Aceasta nu era înainte ca Satan să fie aruncat afară din Paradis. Este singura creație a lui Satan. Din osificarea vieții s-au format așa-numitele șapte păcate capitale. Dar Satan nu a creat aceste păcate „mai ușoare”; el își îndeplinisese deja opera. Dumnezeu a creat cele șapte păcate capitale, pentru a-l ține pe Satan la locul său și pentru a se asigura că Satan nu va înțelege niciodată cu ce putere a fost investit prin crearea Haosului.

De aici nu ne pândește nici un pericol, pentru că Satan este Răul. Așadar, este osificat, imuabil. În timp ce Dumnezeu este în continuă mișcare. Dumnezeu este aseminenea lunii când se joacă peste apele oceanului. Dansează, cântă, mângâie, strigă,

iluminază, se mărește și se micșorează fără încetare. Dumnezeu este unul și zece mii. Dumnezeu este zece mii și zece milioane. Dumnezeu este totul, totul, în afară de Rău. Dumnezeu a îngăduit mândria lui Satan, pentru că a văzut nevoia de a alege.

Când, în Eden, șarpele i-a ispitit pe Adam și Eva, a făcut-o ademenindu-i cu cunoașterea, cântecul de sirenă al alegerii: să știe ceea ce știe Dumnezeu. Și iată ce au fost ei ispitiți să afle. Însă alegerea lor a fost cea a mândriei: să se așeze mai presus de Dumnezeu. Forța șarpelui constă în a fi capabil să ascundă păcatul mândriei sub învelișul libertății.

Ceea ce ne conduce la Satan...

Atunci părintele Guarda îl zări. Trecându-și privirile peste congregație, văzu printre figurile cunoscute una ce nu-i era familiară. Era un chip lung, uscat, cu aspect întunecat; chipul unei fiare de pradă.

– Trebuie să ne temem de Satan? Să-l urâm? Să vedem. Străinul îl fixa cu o intensitate bizară.

– Satan este isteț, însă nu este inteligent. Dacă ar fi fost inteligent, ar fi ghicit natura puterii incipiente pe care i-a lăsat-o Dumnezeu. N-a făcut-o.

Dumnezeu știa asta, firește. Altminteri, cum i-ar fi încredințat lui Satan descoperirea Răului? Istetiimea lui Satan stă în iscusința lui de a-și consacra întreaga atenție detaliilor. De fapt, Satan are o viziune ca într-un tunel; orizontul lui este excepțional de strâmt. Acest orizont este o condiție esențială pentru a produce tortura. Iar tortura este, la urma urmei, ceea ce-l definește pe Satan.

Satan, după cum Dumnezeu știe prea bine, este un maestru al iluziei. Și prima lui amăgire - cea mai atrăgătoare minciună a sa - este libertatea. Libertatea de orice tiranie a Domnului, de tirania Paradisului, a Bisericii și, în cele din urmă, a credinței.

Pentru că, după cum vă dați seama, credința este ultima

dimensiune. Credința definește lumea: granițele, limitele ei, orizonturile. Credința pune totul în perspectivă. Credința îi arată omului locul în univers: îl deosebește de munți, de copaci, de cer, de pământ, de celelalte creații ale omului. Credința este cea care îl exaltă și îl umilește pe om.

Satan a spus: „Ascultă-mă și îmbrățișează libertatea. Libertatea se află la îndemâna ta“. Ceea ce *nu* a spus, deliberat, este că, îmbrățișând libertatea, trebuie să renunțe la credință. Aceasta este minciuna lui. Libertatea lui Satan este nelimitată. De aici, osificarea. Este antiteza mișcării. Exclue schimbarea, iar noi în schimbare ne găsim țelurile.

Trebuie să înțelegem că noțiunea de libertate a lui Satan nu este altceva decât moartea lui Dumnezeu. Este dezlănțuirea Haosului.

La sfârșitul predicii, părintele Guarda s-a întors, pentru a coborî de la amvon. Dar, cu privirea omului întunecat așintită asupra lui, a ezitat aproape s-o facă.

— Cred într-unul Dumnezeu...

A pornit cântecul împreună cu congregația, în timp ce părintele Donnelly pregătea colecta. Trecea printre șirurile de bănci și părintele Guarda a fost atent în mod special când a ajuns la omul întunecat la chip. A deschis larg ochii când a văzut că necunoscutul strecoară o bancnotă de o mie de dolari printre cele de unu, cinci și zece.

Preotul turnă vin și apă în vasul de argint, pentru Euharistie. Scoase ostia și, pe când proceda astfel, văzu câțiva enoriași așezându-se pentru a forma un rând. Omul cu figură întunecată se alătură lor.

Părintele Guarda puse ostia în palmele întinse ale enoriașului, binecuvântându-l.

— Trupul lui Cristos.

— Amen.

Apoi urmă la rând necunoscutul. Rămase în fața părintelui

Guarda și, în loc să întindă mâna, deschise gura larg. Avea ceva ciudat în figură?

Părintele Guarda era obligat să se aplece, pentru a pune ostia pe limba bărbatului. Atunci simți o aromă dulceagă pe care nu o putea identifica prea bine. Emană din gura deschisă a omului.

— Trupul lui Cristos.

Preotul se uită și fu atras de nuanța din ochii bărbatului din fața sa. Își sondă rapid memoria: era într-o zi sufocantă de august, pe când se ocupa cu stingătoarele de incendiu de pe Tenth Avenue și se afla într-o tabără în aer liber, pentru două săptămâni. Tânărul Dominic Guarda dăduse peste un șarpe cu clopoței, de-a lungul unei poteci edenice prin pădure. Reptila l-a fixat fără curiozitate, însă cu un soi de înfometare mioapă, pe care doar mai târziu, când băiatul a devenit bărbat, a fost în stare să o identifice ca fiind expresia plenară a Răului: neprietenoasă, monolitică, elementară. Acum, părintele Guarda întâlnește din nou aceeași privire.

— Amen.

Bărbatul se îndepărtă și, înfiorat, părintele Guarda se întrebă dacă totul fusese numai rodul imaginației sale.

Preotul avea obiceiul să se odihnească o vreme în sacristie, după ce el și asistenții săi își scoteau veșmintele și aranjau accesoriiile sfinte pentru slujbă. Sacristia Bisericii Sfintei Treimi era deosebit de frumoasă și spațioasă. Era plină de relicve religioase semnificative, pe care părintele Guarda se delecta să le cunoască pe îndelete, cu dragoste. În plus, slujba era mai sacră pentru el, poate, decât pentru mulți alții, și avea nevoie să-și petreacă un timp singur, pentru a compensa sentimentele adânci care se nășteau înlăuntrul lui.

În sacristie era întotdeauna întuneric. În zidul exterior din piatră nu fusese construită decât o singură fcreastră care era mascată pe dinafară de un gard viu stufos, înalt de aproape

patru metri și jumătate. O bancă din lemn de stejar lustruit, asemănătoare cu băncile din biserică, era așezată în fața ferestrei. Acolo se așeza întotdeauna părintele Guarda după terminarea slujbei. Banca era intenționat lipsită de confort. Odihna și confortul nu erau sinonime în vocabularul Bisericii, astfel încât, dacă era permisă odihna, pentru limpezirea minții și a spiritului, nu era în schimb permis confortul în acest timp.

Părintele Guarda ședea pe o bancă, contemplând tufa verde de gard viu. Prin tufă se zbătea o pitulice care căuta ceva.

Pe când se uita la pasăre, părintele Guarda văzu iarăși capul triunghiular al șarpelui cu clopoței. Îi putea observa solzii uleioși mișcându-se prin lumina filtrată a soarelui, limba căutătoare, bifurcată, obscenă, ochii negri, fără profunzime. Peste această imagine neplăcută era suprapusă gura deschisă a necunoscutului cu figura întunecată, limba care anticipa sosirea ostiei, ochii negri și lipsiți de profunzime.

Părintele Guarda tresări ușor, aplecându-se înainte pe bancă. Pitulicea era ocupată să tragă ceva - poate o insectă - din umbra tufei. Preotul privi cu un fel de fascinație neajutorată cum vânătorul își înghite prada.

Când realizase că în cameră se mai afla și altcineva? Nu-și dădea seama, atât de adânc se cufundase în gândurile sale.

— Părinte Donnelly?

Asistentul se întorcea adesea în sacristie pentru vreun obiect pierdut printre faldurile veșmintelor.

— Da, părinte.

Nu era glasul părintelui Donnelly; preotul Guarda întoarse capul:

— Cine este? întrebă înspre colțul întunecat al sacristiei. Cine este acolo?

— Părintele Donnelly a fost chemat pe neașteptate.

Vocea venea direct din spatele său și preotul încercă să se răsuccască. Însă ceva îl apucă ferm și îl opri.

– Cine ești? rosti părintele Guarda. Ce vrei? Bani? N-am decât puțini. Aur? Unde-ai putea vinde aceste relicve?

– Sunt aici ca să te chem acasă, răspunse vocea, atât de aproape, încât fratele Guarda putea să simtă aceeași aromă dulceagă pe care-o mirosise când îi oferea ostia bărbatului cu fața întunecată. Avu senzația că este apucat și mai strâns. Nu se sperie; în tinerețe, părintele Guarda fusese chemat de multe ori să doboare vreun zurbagiu. Se descurcase atât de bine, încât pentru o perioadă scurtă și-a pus problema unei cariere pe ringul de box, până când tatăl său i-a scos ideea din cap. În schimb, tânărul Dominic Guarda se înrolase în armată și-și petrecuse stagiul în Asia de Sud-Est, înainte de a se dedica slujirii Domnului, rănit în inimă și suflet.

Chiar și acum, părintele Guarda continua să aibă grijă de sănătatea trupului, făcând exerciții disciplinate zilnice. Pe sub veșmântul ecleziastic se afla un trup puternic, musculos.

– *Sunt acasă*, replică el.

Își impuse să-și relaxeze trupul. Acest bărbat nu era cu nimic diferit de oricare alt golan pe care-l întâlnise pe Tenth Avenue.

– Nu încă, spuse vocea chiar în urechea sa.

Abia atunci, simțind cum crește presiunea pe joncțiunea nervilor gâtului, părintele Guarda înțelese adevărata dimensiune a pericolului care plana deasupra lui.

Își ridică umerii și brațele apoi, în timp ce necunoscutul încerca să-și mențină strânsoarea, părintele Guarda își smuci torsul în jos și se eliberă.

Se răsucî și lovi orbește în fața bărbatului. Resimți impactul, ca și cum ar fi atins pometele, sfâșiat printr-o mișcare de smulgere. Auzi un sunet de material rupt, își privi mâna și rămase stupefiat, înlemnind. O bucată zdrențuită de latex de culoarea pielii i se prinsese de vârfurile degetelor; era acoperită cu fond de ten.

Părintele Guarda privi bărbatul cu pielea întunecată. Acum înțelegea ce era bizar în figura pe care o văzuse atât de aproape în timpul Euharistiei: nu avea pori. În acel moment, fațada se crăpase; pe obrazul stâng al bărbatului se întrezărea adevărata piele. Omul purta o mască, imitând pielea.

– Cine ești? întrebă din nou părintele Guarda. Te cunosc?

– Nu contează, răspunse omul. Eu te cunosc *pe tine*.

De ce îi era atât de familiară această voce?

Sunetul evantaiului din oțel care se deschidea răsună cu o claritate teribilă în sacristia strâmtă. Avea o puritate care pătrunse până în adâncul sufletului părintelui Guarda, făcându-l să se înfioreze.

Abia atunci părintele Guarda înțelese, cu un fel de luciditate stranie, că nu avea de înfruntat un golan sau un luptător de stradă. Ridică mâna dreaptă și făcu semnul crucii:

– Te binecuvântează. Dumnezeu să te ierte.

A fost nevoit să rostească aceste cuvinte de două ori, fiindcă avea gura extrem de uscată.

Bărbatul cu două fețe făcu un pas spre el, iar părintele Guarda se retrase. Omul înaintă, părintele se dădu înapoi până când ajunse cu spatele sprijinit de cerceveaua ferestrei.

Bărbatul cu două fețe mișcă evantaiul de oțel prin aer cu o asemenea viteză și dexteritate, încât acesta producea un vâjâit nu cu mult deosebit de scheunatul unei fiare.

Părintele Guarda nu mai era atent la armă. În schimb, privea în ochii bărbatului cu două fețe.

– Te cunosc, spuse el. Da. De multă vreme.

– Și de foarte departe, adăugă bărbatul cu două fețe, aproape visător. Da.

Apoi evantaiul de oțel porni să zboare prin aer ca un liliac uriaș. Marginea crenelată se încrustă în gâtul părintelui Guarda cu o asemenea forță, încât îi trânti capul și partea de sus a torsului de fereastră din spate.

Sticla se sparse, sângele țâșni, iar bărbatul cu două fețe se îndepărtă cu câțiva pași. Când se întoarse pentru a-și recupera evantaiul de oțel, observă că prin verdeța gardului viu zăcea și capul părintelui Guarda.

Se aplecă, pentru a lua bucata de latex din mâna părintelui, însă acesta o apucase cu multă putere și fu nevoit să-i rupă două degete până să intre în posesia ei. Chiar și atunci a trebuit s-o rupă.

Apoi, folosind marginea evantaiului închis pentru a sparge cioburile de sticlă care ieșeau în afară, bărbatul cu două fețe se cățăra cu agilitate pe fereastră.

Scormoni prin tufiș și, apucând capul tăiat al părintelui Guarda, depuse un ultim sărut pe buzele învinețite. Dispăru într-o clipă, iar pitulicea, care se întorsese după explozia geamului spart, mângâie blând cu aripa obrazul părintelui Guarda, în timp ce cobora pe pământ.

PARTEA I

ORAȘELE DE AUR ALE DEȘERTULUI

PRIMĂVARA, ÎN PREZENT

NEW YORK/PARIS/NISA/NEW CANAAN/VENCE

Christopher Haye își dorise dintotdeauna să ajungă scriitor. Însă gândul era departe de preocupările sale în acea după-amiază cenușie și ploioasă de aprilie. Era în plină activitate, într-o sală de tribunal înăbușitoare și plină de lume, în clădirea Curții Penale de pe Centre Street, așezată în labirintul de case dărăpănate din mahalaua Manhattan-ului.

Plasat lângă chipul palid al unui bărbat care-i era client, așteptând ca juriul să delibereze verdictul, Chris Haye încerca să-și scoată din minte cât de mult ura meseria de avocat. Îi era deosebit de greu să o facă, mai ales fiindcă cheltuisese o groază de bani și muncă pentru a ajunge la Princeton și apoi pentru a absolvi Facultatea de Drept de la Harvard. Munca din greu nu reprezenta nimic nou pentru Chris Haye; era un „articol“ de care dispunea din belșug și în care era bogat. Tot așa cum familia sa era bogată într-un sens mai convențional. Tatăl său era proprietarul unui conglomerat industrial ale cărui sucursale invadaseră literalmente globul pământesc. De fapt, tatăl lui Chris era la Beijing, împreună cu cea de-a treia nevastă, negociind un acord reciproc pentru vreuna din companiile sale din Orientul Îndepărtat.

Munca tenace a lui Chris de la școală nu fusese în zadar. Talentul său atrăsese atenția unei firme prestigioase de avocatură de pe Park Avenue, care era încă suficient de mică încât să aibă nevoie de minți tinere.

Max Steiner, principalul asociat al firmei care-l recrutase pe Chris, era un bărbat mic de statură, distins, având cam

șaizeci de ani. Părul cenușiu începea să se rărească exact în locul unde un călugăr avea tonsura. Nasul mare reușea totuși să-l facă să arate interesant, mai degrabă decât hidos, iar ochilor cafenii, larg deschiși și circumspecți nu le scăpa nimic. Erau circumspecți, îi spusese lui Chris, pentru că era evreu și luinea îi ura pe evrei.

— Înțelegi, îi explicase lui Chris în prima zi de lucru, oricât aş crede eu că ești strălucitor, domnule Haye, va trebui mai întâi să-ți dovedești utilitatea pentru firma noastră. Drept urmare, primele dumitale cazuri ar putea părea, la prima vedere, prea simple.

— Ceea ce vrei de fapt să-mi spunei este că oferiți tuturor novicilor pe cele mai plicticoase, replicase Chris. Poate chiar pe cele mai nesemnificative.

Steiner zâmbise:

— Bunicul meu avea obiceiul să zică: „Nu contează dacă scuipi peste un cerșetor sau peste un milionar, contează numai dacă ești prins asupra faptului“.

Modul său de a vorbi, lent, accentuat, divagând adesea, era dezarmant.

Chris nu se intimidase:

— Și dacă v-aș răspunde că eu nu scuip?

— Suntem oameni cu toții. Suntem cu toții la fel.

— Numai că unii dintre noi nu sunt prinși asupra faptului.

Steiner se lăsase pe spătarul scaunului, împreunându-și mâinile după ceafă. Deși era bine îmbrăcat, hainele sale erau întotdeauna șifonate, ceea ce-i conferea în mare măsură un aspect prietenos și indulgent. Când Chris l-a văzut pentru prima oară pe Max în acțiune, la tribunal, a rămas uluit de maniera în care acesta se repezise direct în punctul nevralgic, cu o rapiditate și precizie de chirurg.

— Mi se pare că aveți niște obiective precise în minte, domnule Haye. De ce nu mi le-ați împărtăși și mie?

– Corect, replicase Chris. Nu am venit aici să iau ce a rămas de la ceilalți. Am venit pentru a-mi construi o reputație. Presupun că „Steiner, McDowell and Fine“ nu este diferită de alte firme de avocatură foarte ocupate, unde în fiecare zi sunt refuzate cazuri din care s-ar putea scoate bani. Multe dintre ele sunt date la o parte pur și simplu pentru că sunt atât de lipsite de speranță la prima vedere, încât nimeni de la firmă nu dorește să le ia. Cinstiți, domnule, nu mi se pare că e bine.

Chris își pledase cauza, pentru ca fiecare ființă umană să aibă dreptul la o cât mai bună apărare, cu elocința cu care-și pledase cazurile ipotetice la Facultatea de Drept.

– Domnule Haye, sper că știi ce faci.

– Cred că da, domnule. Am reflectat îndelung asupra acestei probleme.

– Trebuie să-ți mărturisesc cu toată sinceritatea că există oameni care nu împărtășesc interpretarea dumitale egalitară a legilor.

Chris știa că Steiner se referea la ceilalți asociați principali.

– Nu poate exista justiție fără egalitate, domnule.

Steiner mormăi:

– Vom mai vedea.

Timp de cinci ani, Chris a muncit din greu prin labirintul subteran al New York-ului, cunoscut ca „Circuitul iadului“. A început cu un caz mărunț, dar nu lipsit de importanță, pe care firma nu l-ar fi acceptat altminteri. Spre surprinderea, implicit și invidia, multora, l-a câștigat. În curând a preluat cazuri din ce în ce mai mari și complexe.

Chris a lucrat cu perseverență, hotărât să nu-și precupească eforturile. În câțiva ani a avut un asemenea succes, încât presa a ajuns să-i urmărească procesele. Steiner a intrat în biroul lui, în ajunul primei aniversări a angajării la firmă, și i-a spus:

– Ai reușit, Chris. Ai câștigat ceea ce eu numesc ciocanul

de catifea al judecătorului: juriul te crede. Te văd pe tine, nu clientul. Ascultă orice le-ai zice.

Chris a continuat să rezolve cu succes caz după caz. Rapid, a avut cereri constante: timpul său nu-i mai aparținea. A fost momentul când s-a decis să meargă pe cont propriu.

Acum avea un prestigios birou de avocatură pe Park Avenue, cu asociați aleși dintre cei mai buni, funcționari și, datorită insistențelor lui Max Steiner, un contract de consultanță cu vechea firmă de avocatură, care l-a lăsat să plece extrem de greu.

Totul se întâmpla în urmă cu optsprezece luni. Apoi, în biroul său a intrat Marcus Gable și lucrurile s-au schimbat.

Marcus Gable era cel care se afla acum lângă Chris Haye, așteptând verdictul juraților. Gable fusese acuzat de a-și fi ucis soția, Linda. Aceasta mânuise un pistol de-al lui, pentru care avea permis. Ea nu știa să folosească arma, declarase Gable și, de fapt, ura toate armele de foc. Femeia dorise să-l scoată din dormitor, a spus el, și, pe când o lua de pe noptieră, arma s-a declanșat, omorând-o pe loc.

Acuzarea a afirmat că Linda Gable descoperise că soțul ei avea legături în afara căsniciei și a provocat o scenă. S-au certat, cearta a degenerat într-o luptă, în cursul căreia Gable a scos arma și și-a împușcat nevasta.

Printr-o întreagă paradă de martori, Alix Layne, procurorul, a arătat că Marcus Gable avea un temperament vulcanic și că, prin urmare, putea fi ușor scos din fire. Acuzarea a mai stabilit că Gable petrecea multă vreme, în zilele săptămânii, într-un mic apartament pe care-l avea în Manhattan, complet separat de locuința luxoasă de pe Fifth Avenue, unde trăia cu soția sa. Prin deducție, acuzarea a încercat să dovedească existența pretinsei amante a lui Gable.

Pe de altă parte, Chris a stabilit cu seria lui de martori că natura afacerilor cu o mare doză de risc ale lui Gable necesita

orare de lucru încărcate și neregulate. Cel mai frecvent, afacerile cu străinătatea - în special cele din zona Pacificului - trebuiau tratate dimineața foarte devreme. Marcus Gable obișnuia ca până la terminarea negocierilor lungi și complexe să-și conducă afacerile din acel apartament, întrucât căminul și soția erau sacrosancte și nu dorea să le implice în munca lui.

În intimitatea biroului său lambrizat cu mahon, Chris l-a descusut în repetate rânduri pe Gable despre dedesubturile afacerii. I-a atras atenția că, dacă acuzarea ar putea dovedi existența unei amante, ori chiar dacă ar infiltra în mintea juraților posibilitatea ca Gable să-și fi înșelat nevasta, s-ar fi aflat într-o situație dificilă.

— Credeam că sunt inocent până ce mi se dovedește vina, a spus Gable. Juriul are datoria să mă găsească vinovat fără nici o urmă de dubiu, continuase el, ridicând din umerii lui largi. De ce m-aș teme?

— Permite-mi să-ți reamintesc natura gravă a crimei de care ești acuzat, replicase Chris. Crima de gradul doi înseamnă o infracțiune din clasa A. Definiția crimei de gradul doi este „Intenționând să cauzeze moartea unei persoane, cauzează moartea acelei persoane“.

— Intenție? strigase Marcus Gable. Care intenție?

— Acuzarea susține că faptul de a-ți fi căutat arma încărcată constituie o intenție.

— Asta e premeditare!

— Nu. În subcapitolul 1.25.25 scrie că uciderea cu intenție nu mai trebuie să fie o componentă a premeditării sau deliberării. De fapt, poate fi rezultatul unei decizii instantanee.

Gable dăduse la o parte mărunțișurile juridice:

— Prostia asta nu contează. Nu așa s-a întâmplat.

Chris continuase cu încăpățănare:

— Acuzarea va arăta juraților fotografiile soției dumitale, așa cum a fost găsită de poliție. Vor târî în fața curții pe oricine

- subliniez, pe *oricine* - care te-a văzut vreodată cu o femeie, indiferent dacă ai fost sau nu inocent.

— Acum îți reamintesc *eu dumitale* că eu sunt cel care-a chemat poliția. Eram acolo când au sosit. Le-am arătat totul. I-am lăsat să scotocească atât cât au poftit.

Chris ajunsese să-l cunoască suficient de bine pe Marcus Gable, pentru a-și da seama că nu avea nici un rost să-i explice că poliția avea dreptul să caute unde dorea la locul crimei, cu sau fără permisiunea lui. Însă era convins că, dacă ar fi insistat asupra acestui punct, n-ar fi declanșat decât o discuție. În schimb, Chris a ridicat o mână, împăciuitoare.

— Să admitem, acestea nu sunt acțiunile unei persoane vinovate. Suntem de acord în această privință. Totuși, încerc să te fac să înțelegi că nu va fi o dovadă zdrobitoare.

Cinstea și dreptatea vor rămâne măcar în mințile și inimile juriului, să sperăm și să ne rugăm pentru asta. Însă din momentul în care părăsesc instanța și încep deliberările, orice este posibil. Acuzarea nu se va da înapoi de a te târî pe dumneata și pe *oricine* din preajma dumitale în mocirlă. O cunosc bine pe acuzatoare, Alix Layne. Procuratura districtuală își dorește cu ardoare acest caz, iar Alix Layne este cel mai bun procuror. Este isteată și muncitoare. Mai este și ahtiată după succes în presă, încât ar fi în stare să simtă mirosul sângelui la o distanță de o milă în afara orașului, chiar dacă nu ar fi în parohia ei.

— Hei, ascultă aici, eu sunt veteran al războiului din Vietnam, a replicat Gable. Am primit o groază de medalii și dă-mi voie să-ți spun că mi-am pus fundul la bătaie pentru fiecare dintre ele: sunt decorații de pe câmpul de luptă. O grămadă de băieți care s-au întors din porcăria aia îmi datorează viața.

Presupun că ai putea face caz de asta, avocatule. Vreau să văd titluri de-o șchioapă: UN EROU DE RĂZBOI ÎN FAȚA

TRIBUNALULUI! Acuzarea va fi puțin zgâlțâită. Și nu e o minciună. A fost ca-n iad, și acum mai am coșmaruri. Unul dintre ele este cumplit. Sunt închis într-un ascensor metalic și cobor tot mai jos. Dintr-o dată, ușile se deschid și mă scufund până la genunchi în sânge și mațe, în jur plutesc brațe și capete, ochii morți ai camarazilor mei mă fixează, degetele lor descărmate mă cheamă.

Gable a răsuflat adânc printre buzele strânse, parcă pentru a scăpa de excesul de energie.

– Mă trezesc întotdeauna având în cap plânsul unei fetițe. E ciudat, hm? se întorsese el spre Chris.

Marcus Gable a continuat, dând din cap:

– E-n regulă, deci nu va fi totul numai zâmbete și amabilitate, înălțase el din umeri. Deci, cum va fi în realitate? Am fost în iad și am ieșit pe partea cealaltă. Acum ni-l oferă Alix Layne; i-l vom trimite înapoi. Nu vreau decât să știu când mă voi putea întoarce la afacerile mele. Treaba asta nenorocită mă costă o avere de fiecare dată când îmi așez fundul în sala de judecată.

Chris l-a privit: un luptător cu umeri largi, cu privire ageră, o figură combativă, o gură mare, un bărbat atrăgător, cu condiția de a fi suficient de generos cu accepțiunea termenului, pentru a implica ideea de forță. Ceea ce fac femeile în mod constant, firește.

În special aceasta, bănuise Chris. Clientul său avea o maturitate pe care nu o putuse dobândi decât o dată cu vârsta și totuși ceva îi menținea atributele fizice ale tinereții. Cine știe, gândise Chris, dacă Gable nu avea o operație estetică. Se uită mai atent la chipul lui și observă cicatricile fine care-l demascau.

– Prin „treaba asta nenorocită” bănuiesc că vrei să te referi la moartea soției dumitale, i-a răspuns.

– Moartea nu are nici o legătură, a rostit Gable, în modul

său caracteristic de a disprețui orice altă părere decât a lui. Este vorba despre mascarada asta de proces prin care sunt silit să trec.

Chris s-a întrebat dacă Gable cunoaște măcar sensul cuvântului „remușcare”. Era de presupus că da, însă era la fel de convins că lui Gable remușcările i se par un sentiment rușinos.

– Mă aflu în căutarea adevărului, domnule Gable, insistă Chris. Dacă mă minți în vreo privință, toată abilitatea mea nu-mi va fi de folos pentru a te ajuta. Și în cazul în care acuizarea va descoperi vreun adevăr pe care dumneata mi l-ai ascuns, vei fi închis în mod sigur într-o închisoare federală pentru următorii cincisprezece ani, înainte ca vreo comisie de eliberare să-ți ofere măcar o șansă.

– De ce să vorbim despre închisoare? izbucnise Gable, ridicându-se de pe scaunul în care ședea; dezvoltase o mare cantitate de energie cinetică. Ești aici pentru a face totul ca să nu ajung în închisoare.

Se opri, examinând tabloul de Degas de pe perete.

– Știi, continuase el, am cumpărat originalul acum doi ani. Nu mi-a plăcut niciodată prea tare, dar nu l-am cumpărat pentru că îmi plăcea. Linda era de părere că arată bine deasupra sofalei din camera de zi, dacă-mi aduc eu bine aminte. Oricum, ce contează? L-am vândut luna trecută la licitație și am luat de patru ori suma investită. Japonezii puncau laba pe orice le pica.

Se răsucise iarăși spre Chris:

– A fost de-a dreptul uluitor. Ca o adunătură de piranha săcăitori, care se dădeau peste cap să scape de yen-ii lor supraevaluați, atâta vreme cât mai valorau încă ceva.

– Și care este adevărul?

Gable clipi din ochii lui cu gene lungi.

– Adevărul? Adevărul este că pentru mine arta reprezintă exact ceea ce reprezintă orice altceva: comerț. Cât pot să scot

din ea, care o să-mi fie profitul când o voi vinde. Culoarea, forma, perspectiva, viziunea sunt un rahat pentru mine. Sincer să fiu, mă îndoiesc că sunt mai mult decât un rahat și pentru ceilalți.

Chris s-a uitat pe fereastră, la automobilul albastru care a înconjurat Central Park în vreme ce el număra încet până la zece.

– Și în legătură cu amanta aceea a dumitale? a rostit în cele din urmă.

– O minciună!

Gable bătuse cu pumnul în biroul lui Chris. Figura i se transformase într-o mască, atât de dură, încât Chris a avut impresia că, dacă ar fi fost izbită cu un ciocan, s-ar fi spart în bucăți.

– Mi-am iubit nevasta, adăugase Gable. Oricine susține altceva este un mincinos, e clar?

Chris îl aprobase:

– Bine. Însă este de datoria mea să te avertizez că peste aproximativ o săptămână vom începe să fim târâți prin mocirlă.

– Te plătesc să faci o treabă, replicase clientul, oprindu-se în fața ușii. Fă-o, și cu asta, basta. Nu-mi mai cere atâta permisiunea.

A fost momentul când Chris a realizat în ce măsură ura ceea ce făcea. A crezut întotdeauna în drepturile omului, ca și în sistemul juridic american. Toată lumea avea dreptul să-și susțină cauza, la un tribunal imparțial și la o judecată dreaptă din partea semenilor săi. În plus, era unul dintre motivele care-l determinaseră în primul rând pe Chris Haye să devină avocat.

Dar acum, după dezbaterile sale nobile și idealiste din facultate, după discuțiile cu Max Steiner pentru a prelua cazurile fără sorți de izbândă, veniseră anii din „Circuitul iadului“, când a văzut cum drojdia umanității se scurgea prin înaltele săli ale justiției. Chris a aflat curând că acei oameni

disprețuiau cel mai adesea legea: angajau avocați isteți, cum era Chris Haye, pentru a găsi o cale să se strecoare. Iar Chris, crezând că drepturile tuturor trebuie protejate, le-a fost părtaș. N-a făcut decât să-și ia privirile de la ei, cum ar fi făcut-o cu o femeie drăguță cu un neg pe bărbie. A preferat să se cufunde în munca lui. Și-a spus că descifrarea personalităților era treaba psihanaliștilor; nu el era cel care să le judece.

Iată însă că-și dădea seama cum, ignorând ce soi de clienți accepta, se mințise singur în legătură cu genul de avocat care devenise. Fără să știe când începuse procesul, credința sa absolută în munca sa se erodase. Faptul că-l luase pe Marcus Gable fusese doar ultima picătură, Gable a fost instrumentul prin care îndoielile și temerile lui Chris au ajuns la maturitate.

Și-a amintit de cuvintele lui Max Steiner: „Sper că știi ce faci“, și de propriul său răspuns teribil de naiv: „Cred că da, domnule“. Adevărul trist era că habar n-avea în ce se bătuse. Desigur, Max Steiner știuse. Atunci, de ce nu-l oprise încă de la început?

Chris se întrebase cum va împăca aceste sentimente noi și periculoase cu idealismul său innăscut. Nu numai că abandonase căutarea unui răspuns, dar înlăturase cu totul întrebarea din minte.

A trecut peste supărarea pe care o resimțea față de Marcus Gable, peste dezamăgirea dinlăuntrul său, și s-a așternut pe treabă. S-a opus fiecărei afirmații a procurorului. A convocat prietenii Lindei Gable, pe fostul ei psihanalist, pe doctorii din instituțiile unde a fost internată de mai multe ori pentru consum de alcool și Valium. Alix Layne, acuzatoarea, prevăzând intenția lui Chris, a obiectat zgomotos că acea direcție a audierilor era imaterială și putea conduce pe o pistă greșită: a fost redusă la tăcere.

Martorii au povestit miile de accese de depresie, de teamă reprimată și fixațiile excentrice ale Lindei Gable. De exemplu,

unul dintre medicii de la aceste instituții a depus mărturie că, în timp de șase luni, Linda Gable s-a crezut posedată de un demon.

Rezultatele sordidei descinderi în iadul personal al Lindei Gable au relevat o altă latură a lui Marcus Gable. Înainte, jurații au văzut un bărbat încăpățânat, preocupat de afacerile sale. Acum Chris le-a oferit distincțiile lui din război, dovedind că Marcus Gable a fost, până în străfundurile sufletului, un patriot, un erou și un soț deosebit de uman: răbdător, amabil, iertător. Chris apelase la ciocanul său special din catifea și condusese cu mână sigură cazul către deznodământ. UN EROU DIN RĂZBOI-CAZUL LUI CHRIS HAYE, sunau titlurile ziarelor din New York. Nu mai era cazul lui Marcus Gable.

Singurul aspect ciudat era că Alix Layne promisese să o aducă pe presupusa amantă a lui Marcus Gable, a cărei mărturisire va fi zdrobitoare, îl asigurase ea pe Chris. În cele din urmă, nu a apărut nici o amantă și, după părerea lui Chris, cazul acuzării era ca și închis.

— Membri ai juriului, rosti acum judecătorul, ați ajuns la un verdict?

— Da, domnule Președinte, răspunse primul jurat, înmânând o bucată împăturită de hârtie aprodului și păru că durează o eternitate până ce acesta o duse judecătorului.

Judecătorul luă hârtia, o despături și o citi. Își ridică privirile și mulțumi aprodului cu un gest al capului.

— La acuzația de crimă de gradul doi în uciderea Lindei Gable, spuse el, juriul îl găsește nevinovat pe Marcus Gable.

Întreaga sală a tribunalului izbucni într-o manifestare a emoțiilor îndelung reținute. Numai Marcus Gable rămăsese tăcut, impasibil. Până când, în fine, Chris se interesă:

— Vă simțiți bine, domnule Gable?

– Mda, răspunse clientul, fără să se clikească măcar. Hai să mergem la o friptură.

După ce părăsiră sala de judecată, Chris strecură în mâna lui Gable o foaie bătută la mașină, declarația pe care avocatul o scrisese dinainte și pe care clientul o citi reporterilor adunați în jurul lor în holul întunecat de marmură, răsunând de ecourile aplicării justiției.

– Asta-î tot, băieți, interveni Chris, când Gable termină de citit și presa îi bombarda deja cu noi întrebări. Ați auzit tot ce a avut de spus clientul meu. Nu mai avem nimic de declarat.

Îl împinse pe Gable prin mulțimea gălăgioasă și agitată. În capătul scărilor impunătoare, de piatră, Alix Layne îl opri.

– Aș vrea să schimbăm o vorbă, i se adresă procuroarea. Chris se întoarse către clientul său:

– Vin imediat.

Alix Layne îl urmări pe Gable cum coboară spre limuzina lui imensă, cu o privire rece a ochilor ei cenușii.

– Sunt uluită că-l văd mergând, zise ea. Un asemenea șarpe ar fi trebuit să se târască în jos pe scări.

Se răsuci apoi spre Chris.

– Mi-ar fi plăcut să pot spune că am admirat ce-ai făcut în sala de judecată.

– E meseria mea.

Alix pufni disprețuitor. Obrajii i se aprinseseră. Avea un chip prerafaelit, angelic, dezmințit de personalitatea ei aspră. Părul ei brun-roșcat se termina în cârlionți la baza cefei. În jurul gâtului purta un guler tare.

– E meseria dumitale să ai grijă ca un ucigaș să umble în libertate?

– Fii atentă la ce vorbești, doamnă procuror, replică Chris. Clientul meu tocmai a fost absolvit de orice acuzație.

– Însă rămâne un ucigaș, insistă Alix Layne. Poate că noi trei- eu, dumneata și Gable-suntem singurii care o știm. Dar

asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Și dacă aș fi reușit să aduc toate dovezile pe care le-am promis, toată lumea ar fi știut-o.

— Primește, te rog, un sfat profesional. Mai tacă-ți gura, răspunse Chris.

Era surprins de mânia pe care o resimțea, pe punctul să se trădeze. Avea oare vreo legătură cu faptul că o găsea atrăgătoare pe procuroare? De câte ori, din momentul în care a întâlnit-o, nu s-a gândit să o invite la masă? Pe parcursul scurtelor lor conversații pe holurile tribunalului, între două procese, i-a plăcut totul la ea, mai puțin viziunea ei demodată despre sine. Avea un aer încorsetat, ca și cum ar fi incomodat-o propria sexualitate. Era evident că dezaproba modul lui de a interpreta legea, după cum la fel de limpede era că i se părea atrăgătoare, în ciuda scrupulelor ei.

— Acceptă faptul că ai pierdut, continuă el. Cazul dumitale a fost șubred și presa va avea o zi plină demontându-l, ca și pe dumneata, bucată cu bucată. Și îți mărturisesc sincer că, dacă îți menții această linie de conduită, voi fi nevoit să te acuz de calomnie și defăimare la adresa clientului meu.

Ochii lui Alix Layne scăpărau:

— Ar fi nostim, nu-i așa? Doamne, sunt sătulă până peste cap de ticăloșii plini de sine, ca dumneata, care câștigă o avere pentru a achita scârbe ca Gable, sub masca atitudinii pioase pe care-o etalează în fața presei. Toată lumea are dreptul la o cât mai bună apărare. Sigur că da. Ai uitat să adaugi, când dai interviuri, că taxezi cu două sute cincizeci de dolari pe oră o asemenea apărare. Atâta fățarnicie îmi face greață. Spune-mi, când a fost ultima oară că ai preluat un caz fără speranță numai pentru că ai crezut în clientul dumitale? Nu ești avocat, domnule Haye, ești un circar. Locul dumitale este în cort, printre jongleri, mâncători de flăcări și vânzători de piei de cloșcă.

Arată cu un gest fațada Curții de Justiție din spatele ei:

– Încă nu ai priceput că nu ai ce căuta aici, în sălile de judecată?

Dispăru înainte să apuce Chris să-i dea o replică, pierzându-se în mulțimea care se înghesuia la intrarea principală. Avocatul se simți mai degrabă deprimat decât furios. Era ca și cum i-ar fi pătruns în creier și ar fi scos la suprafață toată mizeria.

– La naiba, își zise Chris, coborând grăbit scările, în atmosfera cenușie a zilei.

Ploua din ce în ce mai tare, așa că fugi tremurând până la limuzina lui Gable, care-l aștepta. Se sui în mașină, așezându-se lângă el.

– Ce-i cu schiopătatul ăsta, domnule avocat? Nu l-am mai observat până acum.

Chris făcu o grimasă: nu-i plăcea să i se aducă aminte de durerea de la picior.

– Este din cauza ploii. Nu-i nimic. O lovitură mai veche la sold.

În mașină era întuneric ca într-un sicriu.

– De la sport sau din război? se interesă Gable.

Își umpluse deja un pahar de șampanie cu băutura care fusese pregătită la rece, în mini-frigiderul limuzinei.

– Și una, și alta, răspunse Gable, gândindu-se încă la cuvintele lui Alix Layne.

Pentru prima dată, de când intrase în biroul lui Chris, Gable își privi avocatul cu oarecare interes.

– Ah, da? Țin-te bine, îi spuse, apoi se întoarse către sofer. La The Grill, Eddie. Și dă-i bătaie. Mor de foame.

– Da, domnule Gable.

Limuzina se strecură cu ușurință prin labirintul periferiei Manhattan-ului, pe străzile vechi propulsate în era atomică de visul de a face avere din paladiu, cacao și mațe de porc congelate.

– Așa, rosti Gable, acum povestește-mi ce-ai pățit la șold. Chris îi aruncă o privire:

– Domnule Gable, replică el, tocmai ai fost achitat de acuzația de a-ți fi ucis nevasta. Nu reacționezi în nici un fel?

– Gable îl privi cu coada ochiului:

– Ce vrei de la mine, să-ți strâng mâna bărbătește? De ce? Nu ți-ai făcut decât meseria. Și pentru asta te-am plătit. E-n regulă, continuă el, ridicând din umeri. Mi-a plăcut micuțul discurs pe care l-ai născocit pentru mine. A avut clasă. Și o să apară pe larg în ziarele de mâine.

– Dumneata ești o ființă umană? întrebă Chris. Chiar nu ai nici un sentiment?

– Ascultă aici, domnule avocat, orice sentimente aș avea, poți să fii al naibii de sigur că nici dumneata, nici oricine altcineva- gesticulă el, arătând către lumea din spatele geamurilor colorate ale mașinii-nu le va vedea vreodată.

Însă după trei porții de whisky cu apă, la The Grill, lucrurile se schimbaseră.

– Câți ani ai, începu Gable, treizeci și nouă, patruzeci? Sigur că da. Eu tocmai am făcut cincizeci. Ce înseamnă pentru mine? Înseamnă că sunt cu încă un an mai departe de război.

Erau așezați la cea mai bună masă a unei rotiserii la modă de pe Second Avenue. Podeaua albă era acoperită cu praf de aur. Pe pereți erau atârnate fotografiile alb-negru ale unor vedete, cu autografe ce conțineau mesaje către Don, proprietarul localului, din care răzbătea grandomania.

– Războiul, reluă Gable. Evident, războiul m-a schimbat. Cum ar fi posibil să stai în gaura aia imputită de iad, fără să te schimbi? Unica șansă ca să nu fii schimbat de război era să mori. Oricine îți spune altceva, mănâncă rahat.

Șeful de sală se apropie de ei, dar văzându-i pe cei doi bărbați adânc cufundați în discuție, se retrase discret.

– Îți zic eu, continuă Gable, am avut de-a face cu o groază

de tipi care au refuzat să se schimbe. Dumnezeu mare, soarta lor era pecetluită. Puteai să-ți dai seama după ochii lor. Știau că sunt în iad, dar nu voiau să facă parte din el. Îți zic eu, singurele ființe care supraviețuiesc în infern sunt demonii. Și ai idee de ce? Totul era o chestiune de putere. Cei care au înțeles anarhia esențială a războiului, i-au priceput sensul și au supraviețuit. Toți ceilalți au fost distruși, într-un fel sau altul. Oamenii au fost secătuiți și au pierit prin junglele alca pline de napalm, prin orezăriile înșesate de capcane idioate.

Gable plimbă o înghițitură de Scotch prin gură, înainte de a o da pe gât.

– Știi și dumneata, fiindcă ai fost acolo, că recolta de orez depinde de sezonul ploios. Ei bine, într-un an când am fost în Vietnam, anotimpul ploios a venit mai devreme. Totul era roșu. Roșu ca sângele, mă înțelegi? Sute de oameni horcăiau, cu trupurile sfâșiate în bucățele, iar sângele lor fertiliza nenorocitul ăla de orez.

Gable sorbi ultima picătură din pahar.

– Un galben pe care l-am capturat mi-a spus râzând că în acel an va fi o recoltă nemaipomenită de orez. Și poți să fii sigur că puiul ăla de cățea n-a mai fost așa de vesel când l-am pus să-și înghită vorbele.

Clientul luă meniul:

– Ce comandăm? Am de gând să-mi pun burta la cale.

Chris nu știa dacă să plângă ori să râdă. Se întreba ce era de făcut cu acest om. Din câte-și dădea el seama, Marcus Gable era o enigmă fascinantă, un soi de puzzle complicat, așezat într-un înveliș exterior hidos, dar care posedea o atracție magnetică. Ori de câte ori ai fi crezut că ai ajuns să-l cunoști, ar fi răsărit un alt aspect al personalității lui, ca un diavol mecanic în Casa Groazei din parcul de distracții.

Gable comandă o porție dublă de mușchi file, cartofi prăjiți și ceapă prăjită. Chris luă pește prăjit.

– Pește, rosti Gable după plecarea chelnerului. Totul duhnește. Miros peștele și nu simt decât miasma sângelui. Iarăși războiul, adăugă, dând din umeri. După ce m-am întors din Vietnam, nu am mai suportat nici măcar să văd peștele. Acum câțiva ani, un prieten de-al meu m-a invitat pe vasul lui. Se plimba prin East Bay Bridge, o zonă din Long Island. Era un vas mare, frumos, vopsit în gri și verde, lung de douăzeci de metri, botezat Monique, după numele amantei lui franțuzoaice.

Oricum, am plecat să pescuim ton. Trebuie să-ți spun că este un pescar dat naibii. În douăzeci de minute, a prins un monstru de un sfert de tonă. „Hei, Marcus“, mi-a zis câteva ore mai târziu, când a adus monstrul la bord, „vino să te uiți la micuțul ăsta“. N-aș fi vrut, dar era și Monique acolo, așa că n-am avut încotro. M-am uitat și am vomitat, povesti el, începând să râdă. Poți să-ți imaginezi? Peste nenorocitul ăla de pește. Iisuse!

În acel moment, ca un fel de replică sadică, sosi mâncarea. Gable nu era omul care să discute în timp ce mănâncă, încât pentru un timp se așternu liniștea. Înfuleca rapid, de parcă ar fi trebuit să ajungă la o întâlnire importantă. Când împinse farfuria din față, Chris isprăvisese abia jumătate din tonul lui. Ceea ce nu-l opri pe Gable să reia conversația și să comande o cafea espresso dublă cu sambuca.

– Deci, rosti el, ceva mai expansiv, istorisește-mi ce-ai pățit la șold. Ai fost rănit în Vietnam?

– Nu, răspunse Chris.

De fapt, nu fusese în Vietnam, așa cum își închipuise Gable. Se simți din nou rușinat, așa cum ar fi fost dacă s-ăr fi aflat cu fratele său, Terry.

– La Paris, adăugă el.

– În Franța? se miră Gable, amestecând lichiorul în cafea. Hei, fii serios. Nu-mi spune că ai făcut războiul în Franța.

– Într-un sens, da. Am participat la cursa de ciclism Turul Franței.

Gable izbucni în râs:

– Și dumneata numești război o amărăță de cursă de biciclete? Of, Doamne, asta-i tare!

– Făceam parte dintr-o echipă de nouă inși, explică Chris, care a mers pe bicicletă trei mii de kilometri în douăzeci și două de zile. Am pornit dintr-un oraș francez, Roubaix, am trecut prin Belgia și Olanda, în Alpii francezi, și am terminat la Paris. Crede-mă, a fost un război în toată regula.

Între timp, își terminase peștele.

– Nu ca în Vietnam, replică Gable, cu o nuanță ciudată în voce.

Lui Chris i se păru că era ca și cum ar fi vorbit despre o femeie sau un obiect de preț pe care-l considera proprietatea lui personală.

– Nu, îl aprobă Chris, a fost altfel.

– Cum ar fi să scoți un nenorocit de ton din mare. Mda, e o muncă grea. Cum ziceai, poate chiar ca un război. Ei, sigur, mi-am vărsat mâțele peste peștele ăla imputit, ți-am povestit. Dar, la naiba, până la urmă a meritat, fiindcă Monique m-a dus jos, mi-a adunat cu buzele sudoarea de pe față, și-a strecurat limba în gura mea, în timp ce-și scotea costumul de baie. Monstrul ăla blestemat a căzut pe punte. Și ea m-a făcut să-mi iasă ochii din cap, pe când amicul meu se lupta cu ticălosul ăla enorm chiar deasupra noastră.

Lui Chris nu-i venea să-și creadă urechilor. Acesta să fi fost sensul istorioarei cu tonul a lui Gable? O lecție despre cum să-ți înșeli nevasta, punându-i totodată coarne unui prieten?

– Și soția dumitale? Întrebă el.

– Ce-i cu ea?

– Ea nu era acolo?

– Din întâmplare, nu, răspuse Gable. Și ce dacă ar fi fost? Tot nu ar fi aflat mai mult decât amicul meu.

– Totuși, domnule Gable, mi-ai spus că-ți iubeai soția.

– Ei da, și ce dacă? Ți-am spus o groază de lucruri, domnule avocat, și, judecând după tonul vocii dumitale, îmi pare al naibii de bine că am făcut-o. Tocmai mi-ai confirmat încrederea în părerea mea personală despre modul în care trebuie să fii manevrat. Ești un fel de Eliot Ness agasant, știi asta?

Chris nu-și pierdu cumpătul:

– Cu alte cuvinte, vrei să spui că m-ai mințit?

– Eu unul nu vreau să spun nimic, replică Gable. Dumneata ești geniul aici. Dumneata ești cel care citește printre rânduri.

– *Există* o amantă.

– Domnule avocat, cred că te-ai albit la față.

– Te-ai bătut cu nevasta dumitale. Totul s-a petrecut exact așa cum a susținut Alix Layne.

Își privi clientul, cuprins de un soi de groază înghețată, urmărind cum i se întinde pe chip un zâmbet de lup.

– Ai luat arma și... continuă el.

Chelnerul își făcu din nou apariția:

– Scuzați-mă, domnule Haye. Sunteți căutat la telefon.

– Imediat, răspuse el.

Nu-și mai putea dezlipi privirea de pe figura teribilă a lui Marcus Gable.

– Mi s-a comunicat că este urgent, insistă chelnerul.

– Am zis că vin îndată, rosti aspru Chris.

După ce chelnerul plecă, reluă:

– Ai luat arma și ai ucis-o, nu-i așa? Ți-ai omorât nevasta.

– Chiar ai impresia că o să-ți spun așa ceva?

Chris, întrebându-se „Ce-am făcut?” se aplecă deasupra mesei încărcate cu farfurii:

– Gable, tocmai ți-am scăpat pielea. Cred că merit să aflu adevărul.

Gable își terminase cafeaua și se șterse la gură:

– Acum lasă-mă să-ți explic eu cum merge lumea, domnule avocat. Nu meriți nici un rahat și uite de ce. M-ai taxat cu două sute cincizeci de parai pe oră și, dacă stau bine să mă gândesc, trebuie să mărturisesc că ți-ai câștigat fiecare banuț din ei. Îmi trimiți o notă de plată, iar cecul meu va sosi la dumneata în aceeași zi. Așa fac eu afacerile. Și afacerile merg așa întotdeauna.

Se ridică în picioare.

– Dumneata ești nebun, sau eu? rosti Chris, având în tot acest timp în fața ochilor figura acuzatoare a lui Alix Layne. Te-am crezut. Altminteri, nu aș fi luat cazul.

– Ei, hai să fim serioși, domnule avocat, îl liniști Gable cu un gest al mâinii, rânjind. Acuma suntem între noi. N-ai decât să-ți păstrezi toată mizeria asta constituțională pentru presă; ai muncit-o și ai învățat că asta trebuie să le dai să rumege. Și de-aia te iubesc ei. Și de-aia, sunt al naibii de sigur, am vrut să fiu apărât de dumneata.

– Ți-am spus, Gable, că doresc să aflu adevărul de la dumneata.

– Sigur, sigur. Înțeleg. Încă de la început ți-am zis tot ce aveai nevoie să știi. Și de-aici încolo nu se va schimba nimic.

Aruncă pe masă câteva bancnote de o sută de dolari, adăugând:

– Domnule avocat, ești un maestru când intri într-o sală de tribunal, însă, în rest, se pare că habar n-ai despre nimic. Trebuie să pricepi că în viață nu toate întrebările își primesc răspunsul.

Cinci minute mai târziu, Chris preluă apelul telefonic și i se comunică că fratele său murise în Franța, la Tourrette-sur-Loup.

Locotenentul Seve Guarda se uită cum picură tavanul. Afară turna cu găleata și era limpede că locuința ar fi avut nevoie de reparații cu zece ani în urmă. Acum devenise clar că fusese menținută de clădirile respingătoare care o înconjurau.

Pic, pic, pic. Picăturile se transformaseră într-o scurgere continuă. Ridicându-și capul, Seve putea auzi șobolanii din spatele zidurilor, chițâind și învălmășindu-se să iasă din zona cuprinsă de umezeală.

Seve stătea în întuneric pe holul ce ducea la apartamentul său cu chirie, aflat chiar sub acoperiș. Cu un picior pe ultima treaptă a scărilor, se făcuse una cu întunericul, cel mai credincios aliat al său în momentul de față. Printr-o fereastră condamnată de zecile de ani cât înghițise funinginea orașului, putea auzi pălăvrăgeala rapidă și muzicală în cantoneză, cu frazele sale sfârșind interogativ, ca un cântec al mării. Dincolo de duhoarea de urină din clădire, simțea aromele de anason și piper Szechuan, carne de porc friptă și pește afumat. Fusese o dată la Hong Kong, într-o misiune oficială, și buchetul de mireșme de acolo era identic. Afară, de cealaltă parte a unei alei cu gunoaie, se afla Pell Street din New York și nu Ladder Street din Hong Kong; în rest, nu era prea mare diferență.

Seve, cu revolverul de serviciu pregătit, asculta cu mare atenție. Riscă să arunce o privire rapidă la ceas. Trecuseră aproape șapte minute de când pierduseră orice legătură cu Peter Chun: dată fiind personalitatea lui Chun, era un semn periculos.

Seve mai trecu o dată în revistă cele mai importante fapte relative la acea situație. Peter Chun-cunoscut printre chinezi ca Loong Chun, Dragonul-era șeful unei rețele foarte întinse de traficanți de droguri. Se spunea că lui Chun îi aparținea jumătate din Chinatown și că ceea ce nu-i aparținea îi plătea o sumă lunară pentru a continua să existe. Seve își amintea de

imensul incendiu care distrusese anul trecut trei magazine de pe Pell Street. Nu se dovedise niciodată nimic, însă printre informatorii lui Seve exista unanimitatea de păreri că Loong Chun se servise de acele prăvălii pentru a le da un exemplu celorlalți.

Totuși, operațiunea lui Seve fusese pusă la punct cu mult timp înainte. Avea un mandat, emis de primar personal, pentru a anihila traficul de droguri care amenința să sufocă Chinatown și întregul New York o dată cu el. Seve fusese ales, în parte, pentru că petrecuse un an și jumătate alături de Departamentul Anti-Drog în Hong Kong, Thailanda și prin trecătorile înșelătoare ale munților din Platoul Shan, din Burma, refacând „drumul lacrimilor macului”, cum denumeau asiaticii opiumul. Rămăsese în legătură cu Departamentul prin serviciul lor internațional care urmărea implicațiile globale ale contrabandei cu droguri.

Și astfel a înțeles, din toate punctele de vedere, ce ar fi însemnat să se adâncească în Chinatown pentru a înlătura amenințarea reprezentată de Chun Dragonul. Pe deasupra, vorbea fluent cantoneza, ceea ce-l ajuta enorm. Toți polițiștii chinezi aflați sub comanda sa aveau implicit încredere în el. S-ar fi azvârlit în valurile mării, dacă le-ar fi ordonat.

Dar mai fusese ales și pentru alt motiv, la fel de important. Era binecunoscut faptul că Seve Guarda avea un crez, un citat din Blaise Pascal pe care-l încrustase într-o bucată de piatră șlefuită. Era așezată pe biroul său, acolo unde în mod normal ar fi fost o plăcuță cu numele lui. Scria: „Datoria puterii este să protejeze”.

Seve nu avea nevoie să se uite în spate pentru a simți ce este acolo. Doi dintre oamenii săi stăteau la pândă la jumătatea scărilor, într-un întuneric absolut. O clipă, mirosul de unsoare al armelor pregătite ajunse la el, adus de o adiere de vânt umed, înainte de a fi înlocuit de celelalte mirosuri dimprejur.

Trecuseră zece minute de când nu mai auziseră nimic de la Dragon.

Cel puțin, toată lumea este afară din clădire, își spuse Seve. Oamenilor lui Seve le trebuiseră șase luni ca să descopere bordelul pe care-l frecventa Loong Chun și alte șapte ca să reușească să pătrundă acolo. Iisuse, gândi Seve. Câte nopți nedormite, câte relații nimicite reprezentau toate astea? Le pierduse demult numărul.

Treisprezece luni de muncă, cele mai intense din toată cariera. Și numai în efortul de a aresta un singur om: Peter Loong Chun. Cursa fusese pusă în funcțiune, era pe cale de a se închide, când doi tineri polițiști de cartier, cu inimile pline de zelul datoriei, năvăliseră în bordel ca să facă arestări de rutină. Ce căutau acolo? Seve se întreba pentru a suta oară. Ar fi trebuit să fie instruiți de comandantul secției, înainte de începerea schimbului. Acel bloc se afla strict în afara zonei de supraveghere a oricărei secții.

Oricum, însă, au venit, mergând drept către Dragon, ale cărui gărzi de corp i-au împușcat pe amândoi. Și când Richard Hu, un membru al echipei de supraveghere a lui Seve, a ucis gărzile de corp, luând cu asalt apartamentul, Chun a tras în el.

„Dumnezeule“, își spuse Seve, „trei polițiști!“. De la triumf la dezastru, dintr-o clipire.

Singurul lucru de care era convins Seve era că Dragonul se afla încă acolo, cu o femeie ostatică, fără îndoială femeia cu care era când cei doi recruți au dat buzna peste el.

Acum, obiectivul se schimbase. Arestarea lui Peter Loong Chun devenise deja secundară, iar Seve se concentra să opereze transformarea în mintea sa. Fiindcă era de datoria lui să scoată toată lumea din bordel în viață. Ar fi fost responsabil pentru oricine ar fi pățit ceva sau ar fi fost ucis. Și cei doi polițiști erau incluși aici. Era zona lui-ar fi trebuit să-i observe și să-i intercepteze înainte să poată intra în clădire. De fapt, nu

ar fi trebuit să se întâmple așa. Seve va înțelege de ce, în felul lui metodic. Dar nu înainte să ia sfârșit momentul de criză.

După ce șobolanii se îndepărtaseră de umezeală, clădirea se cufundase în tăcere. Era liniște ca într-un mormânt. Afară începuse să tune.

Seve străpunse întunericul cu privirea. Putea zări ușa apartamentului. Cu ochii ațintiți asupra ei, se strecura pe hol. Își auzea oamenii ajungând în capătul scărilor. În clipa când era pe punctul să atingă ușa, aceasta se crăpă puțin și răzbătu până la Seve strigătul ascuțit al unei femei, urmat de un val de invective în cantoneză, aruncat atât de rapid, încât polițistul nu pricepu decât o parte din ele. Apoi se așternu o tăcere absolută.

Ușa rămăsese deschisă. Lumina galbenă dinăuntru pătrundea pe hol, iluminând ploaia ce cădea dincolo de fereastra deschisă și răspândindu-se de-a lungul palierului.

– *Cheng neih maahn maan-gong?* întrebă Seve. Nu poți să vorbești mai rar?

Valul de invective continuă. De această dată Seve înțelese fiecare detaliu al tratamentului care ar fi trebuit să fie aplicat mamei lui. Ignoră injuriile; acum nu era preocupat decât de soarta tinerei femei.

– *Ni-go neuhi-jai jouh-mat yeh a?* se interesă el. Ce s-a întâmplat cu fata?

Din spatele ușii se auzi o cascadă de râs răutăcios.

– *Keuith sin-dai.* A alunecat și a căzut.

– Nu te cred, încercă polițistul să joace dur.

Înăuntru fășii ceva. Apoi, brusc, ușa se deschise complet și apără chipul unei tinere chinezoaice. Era împinsă puternic în față, pentru ca Seve să observe țeava unei arme apăsate pe osul din spatele urechii drepte.

Polițistul nu avusese decât o clipă la dispoziție ca să vadă expresia de pe figura ei, dar nu avea nevoie de mai mult.

Sentimentul de groază ce emana din ființa ei umpluse tot spațiul în jurul lor.

– Fac pariu că *pe asta* o s-o crezi, spuse Peter Loong Chun.

– Nu!

Strigătul lui Seve coincise cu momentul în care Chun acționase trăgaciul armei. Sângele țâșni din locul unde fusese urechea dreaptă a fetei. Dragonul o trase înapoi, în apartament, urlând.

Ticălosul, gândi Seve, privind cum sângele se scurge pe pereți, amestecându-se cu ploaia. Trebuia să pătrundă înăuntru. Se furișă încet pe coridor.

– Dacă mai faci un pas, îi împrăștii creierii pe cămașa ta albă și curată.

Proximitatea vocii lui Loong îl opri scurt pe Seve din înaintare. Rămase nemișcat ca și umbrele care-l împresurau.

„Păstrează-ți calmul“, își spuse polițistul. Urmă:

– Cine mai e acolo?

– Ce-ți pasă? E singura care-a mai rămas în viață.

– Renunță, Loong, rosti Seve, folosind în mod deliberat numele chinezesc al lui Chun. Nu ai nici o șansă. Orice-ai încerca, ești prins în cursă.

– Am auzit despre tine, răspunse Dragonul. De pe la *loh faan*.

Loh faan înseamnă barbar, adică părerea chinezilor despre orice caucazian.

– Ar fi trebuit să-ți zbor creierii și ție, adăugă el.

Era punctul de plecare de care avea nevoie Seve.

– Atunci, o să-ți acord o șansă. Eu, în schimbul fetei. Un târg cinstit, nu-i așa? Ea n-are nici o vină, Loong. Este o victimă. În timp ce eu te vâneț de multă vreme. Nu e *joss*¹ dacă o ucizi acum, fără nici un motiv.

¹ Nume de zeitate chineză; în argou, este sinonim cu „scofulă”. (n. t.)

– Dacă o lichidez, poți să fii sigur că am un motiv, replică Loong.

– Dar nu joci cinstit.

Polițistul știa că jocurile de noroc și sexul erau singurele tentatii cărora Peter Loong Chun nu le rezista: era înnebunit după ambele.

– E deja rănită, continuă el. Nu-ți mai poate face rău. Eu pot și o să-ți fac, dacă am ocazia. Ori nu ești un bărbat adevărat, ca să accepți riscul ultimului joc, pe viață și pe moarte?

Liniește. Ploaia bătea în geamul deschis și picura prin hol. Șobolanii se potoliseră și așteptau, la pândă.

– Poate că ai dreptate, zise în fine Loong, iar Seve răsuflă adânc. În primul rând, lasă-ți armele jos, pe podea.

Seve se întoarce și explică prin gesturi ariergardei sale să se retragă pe casa scărilor. Oamenii ezitau. Le explică ce aveau de făcut.

– E-n regulă, îl anunță pe Loong.

– Acum, pune-le într-un loc unde să le văd și eu.

– Ce fel de joc e ăsta? se alarmă Seve. Știu deja de ce-i în stare pistolul tău.

Ușa apartamentului se deschise larg.

– O să le punem jos în același timp, îi explică Loong.

Polițistul se aplecă lent și așează revolverul pe podea, la jumătatea distanței dintre ei. În același timp, Chun lasă pistolul în raza vizuală a lui Seve.

– Și acum, fata, ceru Seve.

– Mai întâi, vino aici. Ai cumva impresia că o să-i dau drumul așa, pur și simplu?

Seve trase adânc aer în piept și înaintă până în pragul ușii. Strălucirea crudă a luminii îl supăra. Se afla în fața lui Peter Loong Chun, un bărbat subțire, de înălțime medie, cu figura de lună plină tipică pentru majoritatea cantonezilor. O ținu strâns pe tânăra chinezoaică și se îndepărta de fereastra de unde

supraveghease până atunci împrejurimile. Seve încercă să nu-i arunce nici o privire, pentru că ar fi fost un semn de slăbiciune, însă observă cu coada ochiului că era pe punctul de a leșina. Pe partea dreaptă era pătată cu sânge.

– Intră, rosti Loong.

– Întâi las-o pe fată să plece.

– Ai auzit ce-am spus.

Loong făcu o mișcare amenințătoare cu un cuțit. Oțelul algeră scurt, reflectând lumina apartamentului.

– Aveam o înțelegere.

Răsună din nou râsul răutăcios.

– Eu nu fac înțelegeri cu *loh faan*, pufni disprețuitor Loong. Ai senzația că, dacă poți să vorbești, ești altceva decât un barbar?

Scuipă la picioarele lui Seve, o aruncă pe fată la o parte și făcu un pas rapid înainte. Lama cuțitului atingea gâtul polițistului.

– N-am avut niciodată intenția să-i dau drumul, adăugă el.

Chipul lui Loong fu acoperit de un rânjet ca de lup, iluminându-l așa cum se întâmplă iarna, cu un peisaj sub lumina soarelui. Forța îl transforma.

– Am pariat că o să te atrag în cursă și am câștigat.

– Cel puțin, lasă-mă să am grijă de fată.

– Nici o șansă, *loh faan*.

Seve a înțeles imediat: Chun se nutrea cu puterea. Era genul de om-și Seve mai întâlnise astfel de oameni-pentru care arma era un drog. Alții se puteau mulțumi cu bani ori femei, însă Loong exista pentru a-și impune voința celorlalți.

Mintea lui Seve zbură în alte timpuri, într-un alt loc: Shan. Imaginea generalului Kiu prinse contur, coplesitoare, așa cum apărea aproape întotdeauna în memoria polițistului; iar cicatricea, dovada omniprezentă a „ospitalității“ generalului

Kiu, coborând de la urechea stângă până la baza gâtului, începu să-i zvâcnească.

Ca și Peter Loong Chun, generalul Kiu fusese obsedat de putere. Loong n-avea decât să fie Dragonul din Chinatown, dar generalul Kiu fusese Dragonul-adică cel mai mare senior al războiului- platoului Shan din Burma, în inima Triunghiului de Aur, acolo unde se recolta cea mai mare parte a producției de opium a lumii.

Trezindu-se din nou în fața lui Loong, Seve pricepu cât îi era de dator soartei. Pentru că generalul Kiu fusese cel care l-a învățat valorile principiilor lui Sun Tzu, din *Artă Războiului*.

Războiul se bazează pe decepție, spusese generalul Kiu. Să te miști când este avantajos și să creezi schimbări de situații.

În ciuda imensei dureri cauzate de generalul Kiu-cine știe, poate chiar datorită ei-Seve n-a uitat niciodată cuvintele lui. Și atunci când, câteva luni mai târziu, s-a întors în fine acasă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să împrumute o traducere din Sun Tzu de la biblioteca de pe Forty-second Street. A citit-o de atât de multe ori, încât reușea să-și amintească secțiuni întregi din ea.

Seve l-a privit în ochi pe Loong Chun și s-a gândit: „Războiul se bazează pe decepție. Să te miști când este avantajos și să creezi schimbări de situație“.

Polițistul zâmbi:

– Ce-o să faci cu mine?

Nu-l scăpa din ochi pe Chun și se forță ca vocea lui să aibă un ton infatuat.

– Ani de zile am avut de-a face cu voi, chinezii. O să mă omori? Mă îndoiesc. Sunt singura ta cale de scăpare dintr-o cursă mortală. Și știu că vrei să scapi, Loong.

Figura Dragonului se strâmbă:

– Nu știi nimic, barbarule.

Lama cuțitului se plimbă pe gâtul polițistului, ajungând la sânge.

– Știi figura asta, spuse Seve, mimând grimasa pe care la rândul său o surprinsese în Asia de Sud-Est. Din păcate, era elementul definitoriu al aroganței americane în străinătate: o minimă cunoaștere făcea din orice *loh faan* stupid, un expert.

– Știi că trebuie să scapi de aici sau riști să-ți pierzi influența în Chinatown.

Asiaticii disprețuiesc asemenea manifestări ale încrederii exagerate de sine.

– Ești un prost, răspunse Loong, simțind că preia din ce în ce mai mult controlul asupra aceluia barbar și fiind, deci, mai sigur pe el. Dar e avantajul meu, nu-i așa?

Loong avea obiceiul consumatorilor de droguri de a pune întrebări la care, firește, avea deja răspunsurile. Seve observă acest lucru, fiind în același timp conștient că trebuie să creeze schimbări ale situației.

– O să te omor liniștit, urmă Loong, și nimeni n-o să aibă habar. Trăgătorii tăi o să mă lase să plec, fiindcă o să le fie teamă să nu te omor, dacă mă rețin. Singura problemă este că tu vei fi deja mort, râse el.

Seve purta masca fricii: era unicul lucru pe care Chun avea voie să-l vadă și la care, astfel, să reacționeze. Între timp, Seve efectuase schimbarea: Loong fusese înspăimântat când s-a confruntat la început cu Seve, înainte ca Dragonul să preia în întregime comanda. Spaima era un adversar cu adevărat inconstant. Putea da naștere la atenție, forță, chiar și la hotărâre. Aceștia erau dușmanii lui Seve. Avea nevoie de Loong să fie încrezător, sigur pe el, așadar neatent și vulnerabil. Seve, părând un prost, declanșase obsesia lui Loong care-i alungase teama.

Dragonul se distra cu polițistul, chiar mai mult decât cu tânăra chinezoaică. Era bine, deoarece, de când Seve începuse

transformarea, Loong nu se mai ostenise să se întoarcă la fereastră, spre a mai controla împrejurimile. Nu văzuse ariergarda lui Seve, care escalada scara de incendiu din spate. Nici măcar nu a avut grija lor, până când au intrat în cameră, pe fereastră.

Atunci, Loong se răsuci brusc, ridicând mâna dreaptă, pentru a azvârli cuțitul. Seve îl apucă de încheietură cu mâna dreaptă și îl lovi cu cealaltă mână la cotul stâng, apoi îi împinse rapid în spate mâna, până ce auzi cum pârâie osul.

Loong strigă și, învârtindu-se, îl pocni pe Seve în umăr cu tăișul palmei stângi.

Ignorând durerea, polițistul îi aplică niște lovituri în ficat care-l doborâra la pământ pe Dragon. Leșină la picioarele lui Seve.

— Totul e-n regulă, domnule locotenent? îl întreabă unul din oamenii lui.

Seve confirmă cu o mișcare a capului.

— Ce s-a întâmplat cu cei doi polițiști?

— Au murit, răspunse celălalt om din echipă.

— Și Hu?

Hu era polițistul lui Seve care intrase în clădire după cei doi.

— A murit și el.

În ochii lui Seve se iviră lacrimile. Richard Hu avea douăzeci și doi de ani. Locotenentul cinase la el acasă cu numai o lună în urmă. Richard dorea ca Seve să-i cunoască soția și fetița de cinci săptămâni.

— Ai grijă de ceilalți, le spuse subalternilor săi. Aduceți medici aici, cât mai repede. Nu-mi dau scama cât de grav este rănită fata. Și chemați procurorul și avocații, să vină imediat.

Echipa se grăbi să-i execute ordinele.

Seve îngenunche lângă fată. Cu blândețe, o ridică,

ținând-o de umeri. O privea atent pentru prima oară: nu putea avea peste șaisprezece ani, gândi el cu tristețe.

Ochii ei se deschiseră larg, aruncând o privire de animal speriat. Începu să țipe, iar Seve o liniști în cantoneză:

– E-n regulă. Eu sunt ofițer de poliție. Acum ești în siguranță.

Repetă frazele în engleză.

Se auzeau deja sirenele, vestind apropierea ambulanțelor. Va fi nevoie de o armată de ambulanțe ca să ștergă urmele măcelului, își zise el.

– Soră mai mică, i se adresă Seve, folosind formula familiară cantoneză, 'cum te cheamă?

– Lei-fa.

Floare de prun. Fata preferase să-i dea numele ei chinezesc, în locul celui englezesc. Îi dăruise toată încrederea și se lăsa pe mâinile lui.

Lei-fa se agăță de el, tremurând:

– Mi-e frig.

Seve o strânse în brațe. Se uită la unul din oamenii săi:

– Unde naiba e doctorul ăla?

– Mă duc să văd.

În apartament se aduna din ce în ce mai multă lume, iar Lei-fa începu să scâncească. Seve o mângâie pe părul în care i se prinseseră, din loc în loc, bucăți de sânge uscat. Nu avea posibilitatea să-și dea seama cât era de serioasă rana ei, ceea ce îl îngrijora.

Când, în fine, sosi medicul, acesta era însoțit de câteva ajutoare și o targă. Omul lui Seve își făcuse datoria așa cum trebuia.

– Nu mă lăsa, frate mai mare, te rog, rosti fata, abia reușind să șoptească.

Capul îi căzuse iar în poală, iar ochii ei imenși, strălucitori

iluminară lumea locotenentului de poliție, de parcă ar fi fost fiica lui.

Nu ar fi plecat fără el, așa că o ținu de mână pe scări, până jos. O simțea cum tremură din toate încheieturile și gândi: „Jisuse, nu pricep cum de mai rezistă încă“.

Trecură de barajul poliției și ajunseră în fața mulțimii bolnave de curiozitate, fremătând în așteptarea spectacolului ce urma să înceapă. Era ciudat, cugetă el, cum moartea scoate la iveală tot ce este mai rău în oameni. Să fi fost oare numai pentru că tânjeau să vadă sânge și oase sfărâmate? Ori era, așa cum bănuia Seve, un sentiment mai adânc, cu mult mai sinistru? Lumea se îmbăta doar cu vederea rănilor? Sau o zonă obscură, veche de secole, a creierului uman era exaltată de dezastre?

Pe tot parcursul scurtului drum până la Beckman Hospital, Seve a ținut-o de mână pe Lei-fa, aplecat deasupra ei, șoptindu-i la ureche, în timp ce doctorul se ocupa de ea.

Nu a părăsit-o decât în pragul sălii de operație și numai pentru că acolo chirurgul nu i-a permis să intre. Degetele subțiri ale lui Lei-fa au alunecat din mâna lui bătătorită, când calmantele pe care i le-au dat și-au făcut efectul.

Seve a privit-o cum dispare în sala de operații sterilă, acum liniștită și inconștientă. Însă o vedea ca pentru prima dată, resimțind acea senzație de teroare ce emana din ea, umplând holul mizer.

S-a dus să bea o cafea și când s-a întors, a zărit-o pe Diana Ming, una din persoanele care lucrau sub identitate falsă pentru el, care îl aștepta. Era oarecum surprins să o vadă; nu era în orele de program.

– Ce faci? îl întreabă.

– Sunt bine, răspunse el, dând din cap.

Sorbi cu nesaț din cafeaua care nu avea nici un gust, însă nu-i păsa. De cofeină avea el nevoie. Era foarte obosit.

– Nemernicul ăla de Loong ți-a făcut vreun rău?

– Nu cine știe ce.

O privi pe Diana. Brusc, îi pierise dorința să se intereseze ce căuta acolo.

– Bine, dar arăți îngrozitor, spuse ea, arătând spre hainele lui pătate de sânge. Ți-am adus o cămașă curată.

– Mulțumesc.

O luă și începu să-și scoată de pe el cămașa murdară, încheiată de sânge.

– Ce-ar fi să stăm jos? rosti Diana. Aș bea eu restul, sunt în picioare de azi-dimineață.

Se îndreptară spre un rând de scaune din plastic. Seve îi oferă cafeaua lui, iar fata luă o înghițitură, în timp ce el își încheia cămașa nouă. Diana era un bun ofițer de poliție, isteată și curajoasă. Tocmai trecuse examenul de sergent, cu cele mai bune note din grupă. Seve o admira foarte mult.

– Șefule, am vești proaste. Presupun că nu există nici o modalitate să ți le dau altfel.

Seve așteaptă.

– Este vorba despre fratele tău, Dominic. A fost ucis.

Seve avu impresia că se prăbușește tavanul peste el. Nu mai putea respira. Încercă să spună ceva, dar emoția îl sufoca, împiedicându-l să scoată vreun sunet. Apoi, ca printr-o negură densă, se auzi întrebând:

– Ce s-a întâmplat?

Diana i-a dat toate informațiile de care dispunea.

– Nu e prea mult, știu, adăugă ea. Mă aflu aici ca să te conduc în Connecticut, la biserică. Oamenii legii te așteaptă acolo.

Seve se ridică în tăcere. Căută toaleta pentru bărbați, intră și își contemplă imaginea în oglindă. Însă amintirile îl absorbeau pentru moment. Se gândi la Maggie. Ce picioare avea! Și cum i le puneă în jurul gâtului, când îl trăgea în pat

și după aceea. Însă Seve își amintea mai ales de răbdarea ei. Nu s-a plâns niciodată dacă nu putea veni la cină și mai târziu: nici dacă era luat din pat la ora trei dimineța; nici atunci când a fost nevoit să renunțe la acel week-end la Poconos, Dumnezeu, era deja în mașină, îl aștepta și el a trebuit să-i spună: „Îmi pare rău, nu se mai poate“.

Nu, gândi Seve, regretând amarnic, Maggie nu s-a plâns niciodată. Dar într-o zi n-a mai fost acolo. Și-a schimbat numărul de telefon cu un altul, care nu era în cartea de telefon. Și-a pus problema să-i afle noul număr de la compania de telefoane, însă apoi a reflectat mai atent. Ce-ar fi făcut cu el, o dată ce l-ar fi căpătat? Ce mai avea să-i spună? Știa prea bine de ce l-a părăsit și nimic nu se schimbasese. Munca lui era mai presus de orice altceva, pentru totdeauna.

Ani de zile Seve Guarda se dedicase legii. Și în tot acest timp a fost credincios principiilor sale, ca un preot în serviciul lui Dumnezeu.

Comparația nu era deplasată. Într-adevăr, legea era un fel de religie pentru el, întrucât era convins că reprezintă coloana vertebrală a societății-a oricărei societăți. A încălca legea însemna să permită instaurarea haosului, să audă răsunând trompetele anarhiei, să simtă, cu un fior înghețat, că fiara amenință tot ce dobândise societatea peste ani. Pe scurt, era ceva ce nu putea tolera. A fost ca o revelație pentru el, puternică și pătrunzătoare, ca lumina albă ce l-a iluminat pe Toma d'Aquino¹.

Iată de ce Maggie, care căutase să-i atingă sufletul împietrit, nu reușise să-i înfrângă verticalitatea morală. Seve Guarda era un călugăr aflat în serviciul unei chemări mai înalte.

„Dominic a murit“, gândi el, „iar eu îmi amintesc de Maggie. Ce naiba s-a întâmplat cu mine“? Atunci, într-o

¹ Teolog și filozof medieval (1225 - 1274). n.r.

străfulgerare, înțelese. Pustnicul Seve se detașase de multe aspecte normale ale vieții-dragostea de familie și prieteni trecuse pe planul al doilea. Pe neașteptate, Maggie plecase. Acum îi era luat și Dominic.

Seve clipi. Ceea ce văzu în oglindă era un chip ca șlefuit în diamant, cu trăsături pronunțate, pomeții înalți și gura, despre care Maggie spunea că ar fi crudă. Văzu ochi întunecați, liniștiți, o piele netedă, ce făcea imposibil de ghicit vârsta. Văzu un păr des și negru, un gât puternic. Văzu niște ochi caldenii ce-l priveau cu o expresie șocată, neîncredătoare. Însă nu-și vedea chipul, ci pe cel al fratelui său.

Lovi cu pumnul stâng. Durerea îl săgetă în braț, iar imaginea se sfărâmă. Avu impresia că văzuse cum tășnește sângele. Într-un fel acum se simțea mai bine, dar nu cu mult.

Când s-a întors avea mâna stângă înfășurată în șervete de hârtie. Diana a observat cum se infiltrează sângele prin ele, dar și-a ținut gura.

Seve stătea chiar în fața ușilor sălii de operație. Nu se așezase și nu-i adresă cuvântul Diane. Știa că trebuia să plece. Va fi o călătorie grea, prin traficul încărcat de la acea oră spre New Cannan și, fără îndoială, era așteptat de multă lume. Dar mai târziu, firește, va trebui să se ducă la soția lui Richard Hu; sarcina îi revenea în întregime. Însă nu părea să se cointească de pe loc.

În adâncul sufletului, plângea pentru fratele lui mai mic. Asta nu schimba însă faptul că Dominic murise: nimic nu-l mai putea aduce înapoi. Și Seve avu senzația că timpul nu mai reprezintă nimic pentru el.

— *La Porte à la Nuit*, rosti Milhaud. Poarta către Noapte.

Un bărbat înalt, distins, ținea în sus pumnalul care fusese în servieta metalică a lui Terry Haye.

Milhaud avea o frunte largă, înaltă, acel nas galic pe care

americani încearcă zadarnic să-l imite prin operații estetice, și o bărbie alungită, adânc despicată. Părul cărunt și creț fusese lăsat să crească suficient pentru a sugera aspectul unei coame. Deși era trecut bine de jumătatea vieții, posedea o putere a spiritului care o depășea cu mult pe cea a unui bărbat mai tânăr decât el cu treizeci de ani. Pe deasupra, se putea afirma că avea înțâșșarea unui mare politician sau a unui artist de cinema, învăluind într-o luminiscentă ireală orice încăpere în care se afla.

— Hm!

Milhaud mormăi dezgustat și aruncă pumnalul printr-o cameră. Acesta se lovi de peretele opus, ratând cu câțiva milimetri fereastra, dar nu i se sparge lama. Bărbatul privi pe fereastră, peste Sena, acea parte a Parisului care îi plăcea cel mai mult: parcul Champ de Mars și Școala Militară, pe malul stâng.

— Plastic, spuse el. O formă avansată de rășină polimerică, imitând perfect proprietățile jadului.

Străbătu încăperea și ridică pumnalul.

— Dar nu se poate sparge ca jadul, pentru că nu este jad.

Se înapoie la biroul său sculptat din abanos și lemn roșu, privind visător și bătând în palmă cu lama din plastic.

— Evident, este un fals, continuă el.

— Atunci, nu ne este de nici un folos, răspunse Dante.

— Nicidecum, îl contrazise Milhaud. Acest fals vorbește foarte mult de la sine. De exemplu, ne spune că Terry Haye era de departe mai descurăreț decât a avut impresia monsieur Mabuse.

După această acuzație subînțeleasă, Milhaud se răsuci către Dante:

— Se pare că monsieur Mabuse i-a ucis prematur pe Terry Haye.

— Nu pricep, zise Dante. Am răscolit casa lui Terry Haye

M-am ocupat personal de detalii. Nu era nimic acolo, nimic care să aibă de-a face cu adevăratul *Porte à la Nuit*.

– Totuși, ai găsit asta, replică Milhaud.

Luă de pe birou o carte poștală. Pe o parte era o fotografie lucioasă a zonei prealpine din Haute-Provence. Într-o manieră tipică, culorile erau atât de saturate, încât levănțica devenise roșie-vinete. În fundal abia se întrezăreau zidurile fațadei sudice a catedralei Tournette-sur-Loup.

Milhaud o întoarse. Pe partea cealaltă se afla un mesaj scris de mână. Îl citi:

Chris,

Sper că nu va dura tot atât de mult să ajung la tine pe cât a trecut de când ne-am văzut ultima oară. Mi-e greu să cred că sunt zece ani. Zece ani! Spune-mi cum se poate ca doi frați să se ignore atâta timp?

Oricum, sper ca aceste rânduri să te găsească sănătos și prosper. Înțeleg că ai devenit le monstre sacré. Ți-am scris întâi ca un fel de avertisment, bănuiesc. Am nevoie să te văd, așa că sosesc la New York săptămâna viitoare. N-aș face-o dacă nu ar fi important, deci presupun că o să reușești să fi în oraș. Până atunci...

Scrisoarea avea adresa, dar era nesemnată. Era datată în ziua când Terry Hays trebuia să se întâlnească cu monsieur Mabuse. Ultimul cuvânt scris de Terry era „P.S.”, dar viața i se curmase înainte să aibă posibilitatea să termine mesajul. Milhaud se întreba ce dorise Terry Hays să-i aducă la cunoștință fratelui său Chris, *le monstre sacré*, supervedeta. De asemenea, se întreba dacă acea carte poștală are vreo legătură cu Poarta către Noapte.

Milhaud înconjură biroul și se așază. Își lovi palma cu cartea poștală, așa cum făcuse cu câteva momente înainte cu

pumnalul fals. Fredonă încetișor, pentru sine. Cânta *Agnus Dei*.

Putea pune pariu pe orice, gândi el, că Terry Haye își implicase în vreun fel fratele din New York în afacerea sa. Dar cum? Ca sfătuitor, supraveghetor, ori aparent moștenitor?

Monsieur Mabuse se afla acum la New York cu alte treburi. O secundă, domnul Milhaud avu impulsul să-l trimită să-i facă o vizită lui Chris Haye. Apoi se răzgândi. Instinctul îi dicta să se miște cu grijă, după ultimele douăzeci și patru de ore, supraîncărcate de evenimente. Cartea poștală va fi cheia, iar Soutane, mesagera lui fără voce. Nu-i scăpa ironia situației. Era mai bine ca desfășurarea evenimentelor să-i arate calea pe care trebuia să o apuce pentru a intra în posesia neprețuitului artefact.

— Și ce mai face mademoiselle Sirik? întrebă el.

Nu folosea niciodată prenumele Soutanei de față cu oamenii lui, nu le oferise niciodată nici măcar o umbră de bănuială că interesul pentru ea ar fi și altfel decât strict profesional.

— Ea știe despre noi? Mai precis, știe că ai intrat în apartamentul lui Terry Haye? se interesă el.

— *Je ne peux pas la sentir*¹, răspunse Dante.

Milhaud avu aceeași expresie a chipului pe care-ar fi avut-o dacă Dante ar fi comis vreo impolitețe.

— Nu poți s-o suferi pentru că este budistă, iar tu nu crezi în nimic. Modul ei de a gândi este complet străin de tine. Sunt silit să-ți atrag atenția că este o greșeală din partea ta. Am încercat să te educ în spiritul Domnului, însă pari incapabil să pricepi conceptul de credință. Apartamentul lui Haye îi aparține acum, continuă el, plimbându-și degetele pe pumnalul de plastic. Ar fi preferabil să ții minte asta.

— Este o târfă.

¹ N-o pot suferi (în limba franceză în text), n.t.

— Spui așa pentru că este khmeră¹, rosti Milhaud, privind în ochii ucigași ai lui Dante și cugetând: „Serios, voi, vietnamezii, sunteți cu toții la fel“. Totuși, e bine să reții că este foarte deșteaptă. Și n-ar ezita să-ți înfigă un cuțit în inimă dacă ar afla vreodată că ești implicat în moartea iubitului ei. Știm deja ce sentimente nutrește pentru vietnamezi, nu-i așa?

Dante făcu o grimasă.

— Chiar că te frământă ideea, adăugă Milhaud.

Își ascunse dezgustul, furia declanșată de modul cum o numea Dante. Nu e decât un animal, cugetă el, ce se poate aștepta de la o asemenea ființă?

— Târfa aia nu știe nimic, răspunse Dante. Sunt absolut sigur.

Milhaud făcu o mișcare cu capul:

— Bine.

Îi întinse apoi cartea poștală lui Dante:

— Ai grijă să ajungă înapoi în apartamentul lui Terry Haye. Și asigură-te că a rămas într-un loc vizibil. Cu cât o pasește mademoiselle mai repede, cu atât mai bine.

Dante luă cartea poștală și se uită la ceas.

— În zece minute aveți prânzul cu monsieur LoGrazie.

Iar Milhaud își zise în gând: „Bravo, cățeluș. Evident, ești periculos, dar mai ești și credincios“. Se ridică în picioare și își netezi partea din față a jachetei:

— Sunt gata.

Domnul LoGrazie era fie un bogătaș american care se ocupa cu afaceri de import-export, fie un *capo* la cel mai înalt nivel al Societății celor Șase Familii-cunoscută și sub numele de Mafia—în funcție de adâncimea la care era străpuns exteriorul său strălucitor. Inutil să spunem că Milhaud ptrunsesese suficient de adânc.

¹ Populație majoritară în Cambodgia. Regatul Khmer a luat ființă în secolul IX și s-a prăbușit în secolul XIII. (n. t.)

Domnul LoGrazie, reflectă Milhaud, avea acea înfățișare plăcută, întunecoasă și onctuoasă pe care se străduiau actorii americani să o arate atunci când jucau roluri de italieni în *Nasul*. Dar nu reușeau niciodată să fie europeni, din moment ce erau definiți de încetineala și nepăsarea existenței lor voluptoase de club de la țară. Totuși, domnul LoGrazie se simțea obligat să se compare cu ei. Și, în încercarea de a apărea în același timp tragic și eroic, reușea să nu pară nici una, nici alta.

Iată de ce, chiar dacă era american, lui Milhaud îi plăcea domnul LoGrazie. Se străduia să vadă *la situation en macro*¹ și să nu o aducă prea aproape de el.

Domnul LoGrazie nu era doar deștept, mai era și istet, o calitate pe care Milhaud o putea aprecia. Acesta - și după cum presupunea Milhaud, superiorii în numele cărora vorbea-avea o viziune impresionantă asupra politicii internaționale, ceea ce însemna că europenii se aflau undeva în inima societății.

Mai ales lui Milhaud îi făcea plăcere să vadă cât de bine era îmbrăcat domnul LoGrazie, cu costume de Brioni, cămăși și cravate de mătase italienești semnate de A. Sulka. Arăta de parcă n-ar fi fost urmărit de moarte în Brooks. Avea frați, după câte auzise Milhaud, care dețineau mai multe corporații americane și aveau un cont permanent deschis pentru directori.

Domnul LoGrazie era o creatură înzestrată cu ceva cultură. Discuta bucuros despre Chagall și Modigliani. Când se plimba, declara că mersul pe jos îi limpezește mintea-mergea adesea în La Ruche, *la cité des artistes*², în zilele când pictau favoriții săi.

Milhaud lua prânzul împreună cu domnul LoGrazie în diverse restaurante din Paris, la Quai d'Orsay, Le Duc, Le Trou

¹ Situația în mare (în limba franceză în text). n. t.

² Cetatea artiștilor (în limba franceză în text). n. t.

Gascon, dar cel mai adesea se întâlneau la un pahar la sfârșitul zilei, în clubul Fleurir.

Milhaud prefera acest local deoarece era frumos și convenabil, atât de aproape de casa lui de pe Avenue New York. Poate și mai important era faptul că eleganta clădire din secolul al XVIII-lea era ascunsă pe strada Jean Goujon, o stradă discretă străjuită de copaci în distinsul cartier englezesc, din fericire departe de traficul congestionat ce făcea din Place de la Concorde un soi de casă de nebuni, douăzeci și patru de ore pe zi, plină de fum și turiști - în opinia lui Milhaud erau același lucru.

Domnului LoGrazie îi plăcea clubul canadian Manhattans, foarte rece, cu cocteiluri. Când era împreună cu Milhaud, varia, în funcție de dispoziția sa. Astăzi, așezându-se pe bancheta de catifea a optat pentru o bere „33”. Era un gust pe care-l căpătase în timpul călătoriilor în Asia de Sud-Est, unde era cunoscută sub alt nume. Milhaud prefera încă berea asiatică și femeile khmerek, eventual împreună.

Îl observă pe domnul LoGrazie cu interes renăscut:

- Am completat faza inițială a operațiunii *Tigrul Alb*, spuse el.

- Cu succes? întrebă domnul LoGrazie.

- Sută la sută, răspunse oarecum necinstit Milhaud. Am eliminat principalul obstacol în calea asociației noastre. Acum suntem pregătiți să pătrundem în vacuum-ul creat de moartea lui Terry Haye și să ne asumăm o poziție putemică în comerț.

- Atunci, înseamnă că ați pus mâna pe Poarta către Noapte de la domnul Haye, replică domnul LoGrazie.

- Da.

Lui Milhaud îi era ușor să mintă. O făcuse cu cel mai mare talent toată viața.

- Foarte bine, rosti domnul LoGrazie, părând profund ușurat. Doamne, nici nu pot să vă povestesc ce ghimpe în

coasta noastră devenise Terry Haye. E o plăcere să faci afaceri cu un profesionist. Vom avea grijă să depunem o sumă corespunzătoare în contul dumneavoastră prin banca noastră din Zürich.

– *D'accord.*¹

– Trinitatea de săbii este acum completă. Această aiureală...

– Nu există nici o aiureală în Pădurea de Săbii, îl întrerupsese Milhaud. O multime de oameni, oameni care controlează atât producția cât și conducta fără de care *Tigrul Alb* nu mai valorează nimic, crede în puterea ei. Ceea ce face ca puterea să devină reală.

Domnul LoGrazie chicoti:

– Vreți să spuneți că dacă suficienți oameni cred în Bau-Bau, atunci există? Haideti, cine pe cine fraierește?

Își flutură mâinile și continuă:

– Oricum, cui naiba îi pasă? Singura problemă este că, după toate acestea, aș vrea să arunc o privire peste obiectul complet.

– Se poate aranja cu ușurință, rosti expansiv Milhaud.

Era foarte mulțumit de el însuși.

– Însă va lua puțin timp, mă înțelegeți, adăugă el. Nu a fost încă asamblat și este o procedură delicată.

– Mda? Cam cât timp ar putea dura? Va trebui s-o trimiți cu vaporul în Asia. Dar, înainte să plece, vreau să văd pe ce ai dat banii.

După plecarea domnului LoGrazie, Milhaud se rezemă pe spătarul banchetei, deschise un pachet de Gauloises și aprinse una. Urmărind cum urcă în tavan rotocoalele de fum, se întrebă ce-ar fi zis domnul LoGrazie dacă ar fi aflat că Poarta către Noapte pe care o obținuse de la Terry Haye era un fals. În mod sigur, plata nu s-ar mai fi efectuat.

¹ De acord (în limba franceză în text). n. t.

La Porte à la Nuit, arma adevărată, nu era încă în posesia lui Milhaud, dar urmărea toate pisteles pentru a o obține. Știa că era doar o chestiune de timp până să descopere unde ascunsese Terry Haye pumnalul neprețuit. Problema era că nu avea prea mult timp la dispoziție, cu hărțuiala domnului LoGrazie.

Și domnul LoGrazie avea dreptate, Milhaud nu avea cum să înceapă operațiunea *Tigrul Alb* fără el. Firește, putea să producă o copie, așa cum făcuse și Terry Haye. Oricum, domnul LoGrazie n-ar fi avut habar ce vede. Totuși, adevărul era că lui Milhaud îi trebuia Poarta către Noapte, originalul. Nu pentru domnul LoGrazie-ori pentru altcineva din Mafia-ci pentru seniorii opiumului din Shan.

Când cele trei arme separate care alcătuiau Pădurea de Săbii erau puse laolaltă, se crea un talisman atât de puternic, încât toate rețelele de legături între seniorii războiului și oamenii obișnuiți ar fi fost anihilate. Oamenii mândri din triburile independente de pe platoul Shan, acolo unde creștea cel mai bun opiu din lume, și-ar fi ucis proprii frați, dacă deținătorul Pădurii de Săbii le-ar fi ordonat-o.

Prey Daw, cum numeau căpeniile războinice cele trei arme aparțineau panteonului străvechii lor mitologii. Se spunea că au fost create de Mahagiri, un călugăr escroc, un soi de vrăjitor care a încheiat un pact cu Ravana, căpetenia demonilor în teologia budistă Theravada¹. Totuși, exista. Milhaud se afla deja în posesia a două părți; în curând o va avea și pe cea de-a treia, *La Porte à la Nuit*. Întregul, magia Pădurii de Săbii, fie ea reală ori imaginară, îl va face pe proprietarul său să devină cel mai puternic om de pe pământ.

1 Sectă budistă stabilă în Sri Lanka în secolul al III-lea î.H. Este forma budismului care a pătruns în Asia de Sud-Est; numele său este traducerea în dialectul pali a numelui unei alte secte - Hinayana (formă primară a budismului, denumită „Miclul Vehicul” Starvastivadinii = totul este). Conform acestei doctrine, totul are o existență reală, în trecut și viitor. (n. t.)

Milhaud trase adânc din țigară, închise ochii și îngădui gândurilor sale să se îndrepte către Soutane. Îi văzu părul cârlionțat deasupra așternuturilor în dezordine. Văzu râul verde, liniștit, încolăcindu-se ca un șarpe, departe, prin fereastra deschisă, strigătele negustorilor din sanpanurile ce treceau pe apă. Îi văzu piciorul subțire încălțat în pantoful rōz și ochii întunecați și triști ațintiți asupra sa.

Soutane Sirik, subiectul meditațiilor lui Milhaud, contempla în acel moment o fotografie de-a sa împreună cu Terry Hays. Erau afară, în ușa unui restaurant, așezați sub o copertină dezafectată, înlănțuindu-se cu brațele. Terry purta ochelari de soare și zâmbea. Marginile fotografiei erau fragile și uzate. Soutane o ținuse într-un camelot imediat după ce fusese dezvoltată. Printre lacrimi, figurile păreau să capete o aură de vis, cu care-și investeau impresioniștii cele mai bune lucrări. Un cuplu fericit; oameni pe care-i cunoștea, sau i-a cunoscut, dar nu prea bine.

Soutane plecase din Nisa în ziua următoare morții lui Terry, după ce a identificat trupul, după ce poliția a interogat-o, după ce a petrecut o noapte nedormită în apartamentul ei-apartamentul ei, dar casa lui Terry. El părea să fie oriunde se uita, se întorcea, se așeza sau stătea în picioare. Nu doar amintirea lui, ci prezența sa spirituală. Începea să se simtă sufocată de el.

Fuga a fost un răspuns primitiv, iar Soutane nu și-a pus întrebări asupra ei. Când soarele a început să coloreze cerul în tonurile asfințitului, s-a dus la dulapurile ei, și-a pus strictul necesar într-o valijoară. Nu avea nevoie doar să plece din Nisa, ci și să fie împreună cu familia.

Familia era foarte importantă pentru Soutane. Era singură la părinți. Acum, când mama și tatăl ei nu mai erau, îi rămăsese numai Mun, vărul ei. Tatăl său, fratele mamei Soutanei, a avut

un rang înalt în regimul lui Lon Nol din Cambodgia. În 1970, când prințul Sihanouk a fost înlăturat de la putere. Și-a făcut o mulțime de inamici aprigi. În lupta sângeroasă pentru putere care a urmat, rudele și apropiații lui Mun au fost asasinați. Mun a fugit la niște prieteni ai tatălui său care, asumându-și ei înșiși mari riscuri, au reușit să-l treacă peste graniță.

Acest văr era foarte important pentru Soutane, ca și vila de pe dealurile din nord-vestul Nisei, unde s-a dus. A rămas acolo trei zile, trăind ca un nou-născut; mâncând și dormind pe apucate. S-a zvârcolit în pat, chinuită de coșmaruri îngrozitoare; o herghelie de cai magnifici, care galopau pe o câmpie vastă și întunecată, iar din ochi le țâșnea sângele. Se trezea cu răsufierea întretăiată, plângea, până când Mun venea s-o strângă în brațe și s-o adoarmă la loc, legănând-o. Adesea îi fredona cântece de leagăn khmERE.

La capătul celor trei zile, Soutane s-a deșteptat dintr-un vis în care fusese o statuie de bronz a lui Buddha. O privea cu ochii ei de bronz pe Soutane-cea-din-came-și-oase cum își scotea pantofii, se spăla pe picioare și intra în templul unde stătea Soutane-Buddha. Soutane-cea-din-came-și-oase îngenunchea în fața ei și se ruga. Văzând o asemenea revărsare de credință, ar fi vrut să plângă, însă ochii de bronz nu o ajuTau. Dorea să-i vorbească Soutanei-cea-din-came-și-oase, însă buzele de bronz rămăneau pecetluite. Dorea să ajungă la Soutane-cea-din-came-și-oase, să o consoleze, dar brațele ei de bronz nu se mișcau.

În acea dimineață, Soutane s-a dus să se roage împreună cu Mun, ceea ce nu mai făcuse de mulți ani. Deși nu era decât pe jumătate khmeră, fusese crescută în spiritul budismului Theravada. Această formă a religiei se asimilează-spun khmerii-o dată cu laptele mamei. În esență, budiștii theravadini cred în cele treizeci și una de forme de existență în care se poate reîncarna o ființă umană: un ciclu denumit *samsara*. După ei, nu există viața de apoi, nici suflet, nici un

zeu atotputernic. Nici măcar lui Buddha nu i se adresează direct. În schimb, se pot ruga oricărui dintre cei treizeci și șapte de sfinți, sau *nats*.

— Îmi aflu refugiul în Buddha, se ruga Soutane. Îmi aflu refugiul în *Dharma*¹. Îmi aflu refugiul în *Samgha*².

Esența învățăturii Soutanei o constituiau cele Patru Adevăruri ale lui Buddha: Viața este în sine Suferință. Originea Suferinței este Dorința. Pentru a nimici Suferința trebuie nimicită orice Dorință; pentru a realiza aceasta, trebuie renunțat la toate legăturile. Calea către libertate rezidă în Calea cu Opt Ramuri, a țărilor și comportării juste.

Când s-a întors acasă, noaptea târziu, era mai calmă decât fusese vreodată după ce primise vestea morții violente a lui Terry. De asemenea, casa părea din nou prietenoasă. Și-a spălat câteva haine și le-a pus deoparte pe cele pe care nu le folosisese în timpul drumului.

A fost momentul când și-a dat seama că a intrat cineva în casă câtă vreme a fost plecată. A înțeles imediat că nu fusese poliția. Le lăsase numărul de telefon al lui Mun și ar fi informat-o cu siguranță. În plus, percheziționaseră deja casa în prezența ei.

Soutane a deschis sertarul în care-și ținea lenjeria intimă și a observat că-i lipsea o pereche de chiloți-cei roz, cu floricele. La început, a crezut că i-a pus în altă parte, sau i-a luat cu ea. Însă după ce a controlat în geanta de voiaj, precum și în tot apartamentul, tot nu i-a găsit. În timp ce-și bea ceaiul și-a adus aminte că i-a văzut în sertar când și-a făcut bagajul ca să se ducă la Mun, cu trei zile în urmă. De fapt, și-a amintit că i-a dat la o parte, ca să ajungă la o altă pereche, pe care

1 *Legea, care pentru adeptii Theravadini are o existență reală în prezent și viitor.* (n. t.)

2 *Comunitatea credincioșilor în budism, instituită de însuși Buddha.* (n. t.)

dorea să o ia. Acum nu mai erau. În afara cazului că cineva a pătruns în casă și i-a luat.

Soutane a răscolit metodic casa, căutând meticulos. Și atunci a descoperit cartea poștală a lui Terry către fratele său, netrimisă și cu un post-scriptum nescris.

A privit-o îndelung, întrebându-se ce sentimente evoca în sufletul ei. Scrisul lui Terry. Numele lui Chris. Apoi a pus-o în geantă și a dus până la capăt cercetările. Nimic altceva nu mai lipsea. Hoțul găsisese ceea ce căuta, indiferent despre ce era vorba.

A simțit un fior rece pe șira spinării. Îi era silă de ideea că ar fi cineva la pândă în jurul locuinței sale. Era ca și cum un străin și-ar fi pus mâinile între coapsele ei: intim și respingător în același timp.

Apoi s-a recules. Senzația de violare, știa prea bine, provenea din senzația de neajutorare. Avea nevoie să redevină stăpână pe situație. De fapt, își dădea seama că era mai mult decât atât. Își petrecuse ultimii cinci ani împreună cu Terry, reazemul ei iubit-așternând un văl de uitare peste ororile trecutului. Acum, violența se întorcea. În trecutul lui Mun existase foarte multă violență-lucru care aproape o îndepărtase de el. Să fi fost acesta adevărul și despre trecutul lui Terry? Gândul că putea avea dreptate era insuportabil.

A realizat, cu o ușurință care i-a tăiat răsuflarea, cât de fragilă fusese iluzia că totul e uitat. Imediat dedesubt, ca un rechin înspăimântător purtat de curenți întunecați, licărea conștiința a ceea ce era, a ceea ce va fi mereu de acum încolo. O persoană calificată în arta de a ucide.

Cu un efort deliberat, și-a întors gândurile către prezent. Câtă vreme și-a băut ceaiul, s-a gândit la ce avea de făcut. Sfârșind, s-a ridicat în picioare și a aprins toate luminile. A rămas așa mult timp, abia îndrăznind să respire. Inima îi bătea

nebunește și i-a trebuit mult timp să-si adune toate forțele ca să se ducă la fereastră.

Draperiile unduiau, mângâindu-i chipul. Era foarte liniștită. Poate că plângea. În fine, și-a strecurat degetul arătător peste marginea draperiei și a dat-o la o parte într-o clipă.

Afară, bulevardul Victor Hugo era plin de mașini parcate. Luminile străzii se vedeau difuz printre coroanele platanilor. Pe trotuare alunecau umbrele, ca niște fantome și, adeseori, trecea o mașină. Nu observase nimic neobișnuit și era pe punctul să se întoarcă, dar zări scânteia unui chibrit. Pentru o clipă, întunericul din fața intrării clădirii de peste drum se risipise. A așteptat, respirând încet. O figură, dosul unei palme, un chip uitându-se în sus, la ea.

Soutane se retrase din fața ferestrei. Îi scăpă un strigăt slab, și, strângând la piept fotografia învechită a cuplului fericit, a șoptit:

— Oh, Terry, nu pot să înfrunt singură toate astea. De ce nu ești aici?

De cealaltă parte a străzii, monsieur Mabuse se uita la Seve Guarda care stătea împreună cu Diana Ming în lumina puternică a intrării spitalului. A ridicat mâna stângă, și-a încordat degetul arătător și a fixat tinta între ochii lui Seve. Ca o rată sălbatică stând pe loc.

Și-a imaginat tusea discretă a armei silențioase, sunetul de sticlă spartă și zgomotul ușor, oarecum asemănător cu cel al unui copil care sugă fericit la sânul mamei, al glonțului străpungând pielea, carnea și osul.

Și-a imaginat mișcările dezordonate ale corpului lovit, sângele țâșnind, mai ales sângele, care va umple vestibulul vast, scurgându-se pe podeaua de granit curată, strălucind în lumina intensă, acoperind cioburile tăioase de sticlă prinse încă

de cadrul ușii, care vor scânteia și licări ca niște diamante roșietice.

Din anumite motive, ideea de sânge îi aducea întotdeauna în minte o altă imagine: cea a unor coapse dezgolite de femeie, deschise în așteptare, încărcate de promisiuni. Sexul și moartea erau indestructibil legate în mintea sa, ca și cum ar fi fost două fețe ale aceleiași monede, balansând la infinit între întuneric și lumină.

Monsieur Mabuse se mișcă în locul din spatele roții mașinii închiriate. Adora mașinile, tot așa cum adora sexul și moartea. De fapt, visase adesea să moară într-o mașină, cu peste două sute de kilometri la oră, ciocnindu-se de un zid sau, și mai bine, de o altă mașină.

A purtat ideea cu sine o vreme, însă a căpătat substanță prin *Crash*, o carte pe care a descoperit-o într-un stand dintr-un aeroport, cu ani în urmă, în așteptarea avionului. De atunci nu mai călătorea fără ea, recitind în repetate rânduri descrierile de accidente „erotice“ de mașini prin ploaie, evadări în viitor iluminate cu neon.

Monsieur Mabuse era obsedat de conceptul de moarte. Adesea se întreba cum de mai era încă în viață, în timp ce zeci de frați și surori de-ale sale erau demult cenușă împrăștiată pe sub pământul Vietnamului, îmbibat cu sânge, putrezind lângă cadavre.

În acele momente, asemănătoare perioadelor de luciditate dintre accesele de febră, înțelegea că pentru el nu ar fi fost suficient să moară. Moartea era simplă, curată; în felul ei, era cea mai pură experiență prin care putea să treacă o ființă umană. *Karma* lui hotărâse mai mult pentru el. Însă nu pricepea încă despre ce era vorba.

Monsieur Mabuse, urmărindu-l pe Seve cum se urcă în mașină, cugetă la moartea pe care i-o va dăruia. Incidentul

petrecut cu împuşcăturile fusese un norişor de fum, o glumă, o distracție pe care o evocase pentru a face să treacă timpul.

Monsieur Mabuse învățase să controleze timpul. Însă pe atunci nu avea de ales. În afara cazului că nebunia se poate considera o alegere. Când un om petrece cinci sute de zile închis într-o groapă dintr-un lagăr de prizonieri vietnamezi, fără să aibă altceva de mâncare decât viermi și insecte, și acelea scoase din pământ cu degetele însângerate, acel om învață să stăpânească timpul.

Sau, mai exact, să gândească. Deoarece, dacă prizonieratul îl învățase ceva pe monsieur Mabuse, acela fusese faptul că timpul nu există. Singur în tăcere și înunerie, gândul devine o entitate monstruoasă. În timp, era singurul lucru care exista. Gândul definește lumea unui individ și, prin urmare, realitatea acestuia. Astfel încât monsieur Mabuse a învățat să-și controleze gândurile și, de aici, să stăpânească timpul.

Această pricepere fusese folosită ca atunci când fusese torturat. Până și în clipa de față, el nu ar fi fost în stare să răspundă la întrebarea câtă tortură a îndurat. Pur și simplu nu știa. Pe când trupul îi era tintuit în iad, mintea era în căutarea Vidului.

Mașina lui Seve, condusă de Diana, pătrundea în trafic. Monsieur Mabuse, încărcându-și arma, îl urmărea. Nu avea habar unde mergea Seve: nu conta. Tot ce conta era faptul că Seve se va odihni până la urmă. Și când o va face, monsieur Mabuse se va afla acolo. Apoi își va avea asigurată distracția.

Își plimbă limba peste buzele crăpate, închise la culoare. Prin larma străzilor orașului, monsieur Mabuse găsea liniștea cu tot atât de puțină osteneală cum găsea întunericul. Mintea îi era plină de explozii înflorind, napalmul uleios care înghite un întreg sat, ca o fiară monstruoasă, biciuind spinările locuitorilor, devorând noaptea; coșmarul se rostogolea prin fața lui ca delicatesele la un picnic.

S-a oprit la timp, la o distanță de numai lungimea unei mașini, de Sene Guarda. În lumina cețoasă a străzii abia dacă se putea observa zig-zagul de cicatrice de pe interiorul brațului său. Unele erau în mod evident vechi, însă altele păreau mult mai recente.

Monsieur Mabuse luă un stilet micuț și-i deschise lama. Apoi adânci lama acestuia într-o porțiune a antebrațului unde nu se zărea încă rețeaua de cicatrice.

Durerea ascuțită a rănii îl va trezi complet, ca dintr-un vis, ori din iluzia unui vis. Era foarte plăcut.

O perioadă care părea îndelungată, până când semaforul se făcu verde, monsieur Mabuse privi cu atenție sângele-propriul său sânge-care se scurgea pe lângă volan, de parcă ar fi fost un animal dotat cu o voință independentă de a lui. Apoi, când sângele începu să picure pe podeaua mașinii, în ritmul pulsului, luă o batistă pentru a stăvili potopul.

Două zile pe săptămână Milhaud lucra, întrucât se putea spune că nu muncește deloc, la Académie de l'Histoire Militaire¹. Aceasta nu era totuși o școală- cel puțin nu în sensul convențional al cuvântului- ci mai degrabă o bibliotecă vizând toate aspectele gândirii, practicii și artei militare.

Academia era particulară, susținută și fondată în întregime de SRGE, la Société Rentrer dans le Giron de l'Eglise, Societatea Reintegrarea în Sânul Bisericii, între zidurile căreia era găzduită extraordinara bibliotecă.

Clădirea din secolul al XVII-lea, în stil baroc francez, aparținând SRGE, ori Le Giron, cum era cunoscută printre membrii săi, era o construcție magnifică, semnată de Jules Hardouin-Mansart și individualizată printr-o linie a acoperișului care-i poartă numele. Era situată în Place

¹ Academia de Istorie Militară (n. r.)

Vendôme ceea ce, dată fiind valoarea proprietăților la Paris, vorbea de la sine despre excesiva bogăție a societății Le Giron.

Sarcina lui Milhaud era achiziționarea de informații și vânarea lor, pentru imensa bibliotecă. Cel puțin, aceasta era munca lui în mod ostentativ, două zile-pe săptămână. De fapt, era un fel de profesor la academie, un tutore care-și instruia studenții în arta strategiei, așa cum o vedea Le Giron. Ceea ce însemna o perspectivă istorică, ce includea diversele teorii asupra tacticii, așa cum a fost practică de genii recunoscute ale războiului, începând cu Alexandru Macedon și sfârșind cu Patton.

Atunci- și numai atunci- Milhaud îi introducea în cărțile lui Sun Tzu, Ieyasu Tokugawa și Miyamoto Musashi, ale căror filozofii cereau mult timp și erau indispensabile.

– Să purtați în inimă lecțiile lor, îi plăcea să-și instruiască învățăceii. Imperiul Roman a fost, odată, cea mai mare putere a lumii. La fel, Imperiul Britanic a avut momentele lui de glorie. De asemenea, America a pierit ca națiune imperialistă în 1945. Acum a devenit națiunea cu cele mai mari datorii din lume. A fost trasă în jos de enormul dezechilibru comercial. Nu poate, sau nu vrea să-și găzduiască populația înfloritoare și fără adăposturi. Nimeni nu-i dorește produsele, nici măcar propriul ei popor. Americanii vor să vadă „Made în Japan” sau „Made în Germany” pe orice cumpără.

Este o ironie faptul că, la ora actuală, Japonia și Germania, care au pierdut cel de-al doilea război mondial, care, cu patruzeci și cinci de ani în urmă, erau în pragul ruinei, au economiile cele mai puternice? Nu. Este o lecție care trebuie învățată. Puterea este trecătoare, ca să-l parafrăzăm pe George Patton.

Cât despre America, monstrul în agonie, nu-i mai lipsește decât *le coup de grace*¹ ca să termine cu ea. Corupția celei mai

¹ Lovitura de grație (în limba franceză în text). n. t.

Înalte puteri, ne-au învățat românii, începe cu declinul unei civilizații. Watergate și, mai recent, evenimentele din Iran au dat pe față păcatele mortale ale venalității și imoralității care sunt semnele unei stări avansate de decădere.

Așa că iată de unde trebuie să începem: moartea Americii.

Întotdeauna tiradele sale îi vrăjeau pe studenți, născând în ei un respect vecin cu adorația. Vedeau în el un simbol al rasei de politicieni radicali puternici, care era pe cale de a se stinge, după cum îi asigurau cei din afara societății Le Girón.

Dar, pe lângă seminariile de la academie, Milhaud superviza multe alte probleme. Cea mai importantă dintre ele, de departe, era operațiunea *Tigrul Alb*.

Operațiunea *Tigrul Alb*, crearea unei puternice baze a drogului în platoul Shan, era o denumire în cod mafiot, însă pentru Milhaud și oamenii săi era mai simplu să o folosească și ei ca atare. Din rațiuni practice, Milhaud a transferat mult din responsabilitatea pentru actualul curs al operațiunii credincioșilor săi câini vietnamezi, Mabuse și Dante. Dar domnul LoGrazie, reprezentantul familiilor mafiot implicate în *Tigrul Alb*, nu știa acest lucru.

Intenția lui Milhaud era să nu dezvăluie niciodată domnului LoGrazie identitățile agenților săi. Avea miliarde de motive, majoritatea acestora bazându-se pe sentimentul de castă, pentru a asigura securitatea. Dar pentru Milhaud era încă și mai important să fie convins că Mafia, al cărei apetit pentru droguri era legendar, era legată în mod irevocabil de el și numai de el.

Domnul LoGrazie a venit la Milhaud și i-a oferit o plată generoasă, plus cincisprezece la sută din beneficiile acțiunii, ca să se ocupe de logistica operațiunii. În fond, Mafia nu a tratat niciodată direct cu căpeteniile războinice ale opiului din platoul Shan. Milhaud avea în spate o istorie de zeci de ani în regiune, iar oamenii domnului LoGrazie aveau nevoie atât de

contactele, cât și de experiența lui. Pe lângă toate acestea, ei n-ar fi fost vreodată în stare să negocieze efectiv cu Terry Haye.

Milhaud se gândea la suma totală pe care-ar fi încasat-o. Cele zece milioane de dolari, plus cheltuielile, la care se adăugau procentele, demonstau clar cât de importantă era această operațiune pentru familie.

Milhaud auzise cât de periculoasă și perfidă poate fi Mafia, dar se aflau acum în partea lui de lume. El era cel care deținea avantajul. Chiar dacă le-ar fi oferit Pădurea de Săbii, tot n-ar fi știut ce să facă cu ea. Era pe punctul să rădă la acest gând.

Telefonul sună. Milhaud ascultă fără să rostească nici un cuvânt. Era domnul LoGrazie, care dorea o întâlnire cu el, prin circuitul automatizat, impersonal, al telefonului.

Milhaud era curios. Nu era la unul din localurile frecventate de obicei de ei, ci la un restaurant pentru turiști, destul de dubios, situat în zona unde se termina partea comercială a străzii Saint Honoré.

Domnul LoGrazie era așezat la o masă lângă fereastră, în umbra Ministerului de Finanțe, de pe cealaltă parte a străzii, o porțiune mai degrabă anostă a complexului monstruos ce găzduia Muzeul Louvre.

Milhaud a comandat o cafea espresso; fiindcă acolo nu aveau bere asiatică. Când a sosit, a băut-o încet. Era execrabilă, dar numai bună pentru turiștii americani cărora le plăcea cafeaua la McDonald's.

Domnul LoGrazie bea apă minerală, alt fapt neobișnuit.

– Doresc să discut cu dumneavoastră o problemă, spuse el.

Glasul său era bizar, tensionat ca un arc încordat, iar Milhaud se puse instantaneu în gardă. Se întreba, cu o ușoară teamă, ce s-a întâmplat.

– Sunt la dispoziția dumneavoastră.

Domnul LoGrazie făcu un gest larg:

– Este prea multa lume aici, rosti ei abrupt.

Aruncă pe masă câteva bancnote.

Puțin mai târziu se plimbau pe lângă Palais Royal. Era plin de străini - autocare cu nemți, ici și colo japonezi, spanioli, ruși.

– Mă gândeam dacă și dumneavoastră ați remarcat turiștii în același sens ca și mine, începu Milhaud. Mai nou, majoritatea sunt germani. Ceea ce ne îngrijorează pe noi, francezii, deoarece, știți, marca germană era atât de puternică. În 1992, toate granițele Europei vor fi abolite. Cetățenii din Piața Comună nu vor mai avea nevoie de pașaport sau de o viză în interiorul Europei de Vest. Călătoriile nu vor mai fi supuse restricțiilor. Și nu numai călătoriile. Oricine va putea să dețină proprietăți, să facă afaceri. Suntem sincer înspăimântați că germanii vor veni la noi și vor face ceea ce au făcut japonezii deja la New York: îl vor cumpăra cu totul.

– Cu germanii mă împac, răspunse domnul LoGrazie. Sunt buni oameni de afaceri. Mă îngrijorează rușii. Cel mai rău lucru pe care l-am putea face ar fi să semnăm tratate pentru dezarmarea nucleară cu ticăloșii ăștia care sunt la pământ.

Milhaud își punca problema dacă Pavlov și-a dat seama vreodată cât de mult semănau americanii cu câinii lui. Reacțiile lor erau atât de simplu de prevăzut, deoarece, credea el, cultura bravei Lumi Noi era construită pe stereotipuri: eroii cowboy ai lui John Wayne, ticăloșii de tipul lui Black Bart. Dacă erai călare pe un cal alb sau purtai o pălărie albă, americanii aveau impresia că ești un personaj pozitiv, indiferent în ce măsură acțiunile contraziceau imaginea stereotipă.

Milhaud era nerăbdător să treacă la afaceri:

– Aveți ceva pentru mine?

Domnul LoGrazie replică:

– La noi în familie este o zicală: chiar și vasele mici lasă urme. Noi nu vrem să lăsăm nici o urmă.

Milhaud îl privi pe domnul LoGrazie, așteptând să i se explice despre ce este vorba.

– Cât despre terminarea muncii preliminare pentru asigurarea succesului *Tigrului Alb*, continuă LoGrazie, se pare că încă a mai rămas câte ceva de făcut.

Cotiră pe o stradă laterală, îndepărtându-se de pâlăvrăgeala turiștilor. Domnul LoGrazie se opri sub porticul arcuit al unei clădiri:

– A devenit clar că nu era suficient să ne ocupăm de Terry Haye. Ne temem că mai există o fisură.

Prin ferestre puteau vedea o mulțime adunată în jurul unor picturi impresioniste franceze vândute la licitație. Încăperea vastă era plină în special cu germani și japonezi, ținând strâns cataloagele între degetele încordate.

– Terry Haye a avut o amantă, adăugă domnul LoGrazie. O franțuzoaică cu sânge khmer, cu numele de Soutane Sirik.

Lui Milhaud îi îngheță sângele în vene.

Domnul LoGrazie privea pe fereastră cum tocmai se licita un Monet fantastic. Vânzarea avea un aer foarte animat.

– Să nu-mi spuneți că nu știți nimic despre ea.

Nevoia disperată de a urina a lui Milhaud făcu să-l străbată un fior de avertisment.

– Evident că știam. Dar am presupus că Terry Haye a ținut-o departe de...

– Greșit.

De câțeva vreme, domnul LoGrazie nu se mai uita la interlocutorul său. Ceea ce era foarte bine. Milhaud era alb ca o foaie de hârtie.

– Am vrea să facem în așa fel ca fata să-și urmeze iubitul, conchise domnul LoGrazie.

– Dar...

– Nici un dar, se opri scurt domnul LoGrazie. Nu ne târguim. Vrem s-o faceți. Punct.

Se răsuci pe călcâie și plecă.

Stupefiat, Milhaud rămase cu ochii după domnul LoGrazie care se îndepărta grăbit. Era între Scylla și Charybda. Nu putea să o ucidă pe Soutane, în același timp însă nu putea să nu dea ascultare ordinelor domnului LoGrazie.

Închise ochii, încercând să se calmeze. „Gândește-te“, se muștră singur. Ce-ar rezolva Mafia prin moartea Soutanei? Nu-și imagina nici un răspuns. Totuși, știa că trebuia să găsească unul.

Privi cum germanii și japonezii licitau pentru Monet și eugetă rușinat că „nici noi, francezii, nu suntem, la urma urmei, atât de departe de americani. Toată lumea vrea câte o bucățică din noi“.

La New York era târziu când Chris Haye își aranjă zborul spre Franța. Puse jos receptorul.

Își simți creierul ca o sită. Existau momente când grăunțele de nisip alunecau prin el, fără nici o formă sau substanță. I se părea că se află într-o lume crepusculară, unde nu mai existau senzațiile. Fratele său murise. Era de parcă ar fi inhalat novocaină în loc de oxigen. Era amortit, în interior și în exterior.

Se trezi contemplând lumina care clipea la telefon. Strălucirea ei roșie, ca avertismentul unei case luminate într-o ceață deasă, nu însemna nimic pentru el. Apoi îl auzi sunând; avea impresia că fusese plecat de multă vreme. Realizând că era căutat la telefon, ridică receptorul.

– *Bonjour*, rosti o voce feminină.

Nu răspunse.

– *Allo?*

Chris tuși ușor, apoi replică:

– Da?

— *Parlez-vous français, monsieur?*¹

— *Oui, madame*². Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunteți monsieur Haye? Întrebă Soutane. Chris Haye?

— La telefon.

— *Ah, bon*.³

Ajunsa în acest punct, ezită. Inima îi bătea nebunește.

— Aici este Soutane Sirik, spuse ea în cele din urmă. Te sun de la Nisa. Din Franța.

Chris tresări:

— Soutane, tu ești? se interesă cu o voce gătuită de emoție.

— Da. Acum folosesc numele de domnișoară, după mama.

Chris nu știa ce să creadă ori să gândească, mintea continua să-i fie amorțită, ca și cum ar fi fost prinsă într-o bucată de gheață.

— După atâta timp...

Se opintea pentru a reuși să vorbească.

— Știu, răspunse ea. Probabil că este un șoc pentru tine și ești curios să afli de ce te-am căutat.

Între cei doi se așternu un moment de tăcere atât de lungă, încât Chris întreba:

Mai ești acolo?

Ca și cum ar fi fost o fantomă pe care el o trezise la viață.

— Da. Of, fir-ar să fie! Te-am sunat în legătură cu fratele tău.

— L-ai cunoscut pe Terry?

— Am trăit împreună cinci ani.

Cerule mare! Chris simți că i se încheștează stomacul.

— Soutane, am aflat că Terry a murit, reuși să îngaima.

Avea senzația că poartă pe umeri greutatea unei întregi clădiri, care-l zdrobea.

1 *Verbul franceza, domnule? (în limba franceză în text) n. t.*

2 *Da, doamnă (în limba franceză în text) n. t.*

3 *Ah, bine (în limba franceză în text) n. t.*

– M-au anunțat de la biroul tatălui meu. Presupun că autoritățile franceze au obținut numărul de telefon de la tine.

– Da.

– Îți mulțumesc pentru că m-ai sunat.

Își aminti cu dificultate cum se respiră.

– Ceea ce mă intrigă, interveni ea iute, este că am găsit o carte poștală care urma să ajungă la tine. Scria că nu ați mai avut nici un contact de zece ani... E adevărat?

Chris era atent numai pe jumătate la ce-i spunea.

– Cine știe, cred că da...

– Mai scria că dorea să zboare săptămâna viitoare la New York, să te vadă. Zicea că e important.

Un alt moment de tăcere. Chris realizează că strângea receptorul cu atâta forță, încât începea să-l doară mâna.

– Ai cumva idee despre ce-ar fi vrut Terry să discutați? continuă ea:

– De unde să știu?

– Ți-a mai trimis ceva în ultimele săptămâni?

– Terry nu-mi trimitea niciodată nimic. Niciodată.

Îi ascultă sunetul respirației, de cealaltă parte a firului. Treptat, reuși să iasă din ceață. Se interesă:

– Șoutane, ai cumva necazuri?

– Nu știu. Se pare că Terry avea foarte multe secrete.

– Era stilul lui.

– Dar este vorba despre niște secrete care continuă să existe și după moartea lui.

Chris reflectă asupra ultimei afirmații.

– Uite, dat fiind că tata este plecat, trebuie să mă ocup eu de formalități. Mi-am rezervat un loc în avionul spre Nisa pentru poimăine. Voi sta la hotelul Negresco.

Inima îi bătea dureros în piept când adăugă:

– Ce-ar fi să ne întâlnim acolo și să bem ceva împreună?

– Am o idee mai bună. Te aștept la aeroport. Când aterizează avionul?

Chris îi oferi toate informațiile, ora sosirii și numărul de telefon al companiei Pan Am.

– *Bon. Merci, Chris. A bientôt*¹

Soutane, Soutane. Îi repeta numele într-o litanie care senăna cu rugăciunile pe care le spunea când era mic, înainte de culcare.

Trebuia să se gândească la altceva.

Să vină Terry la New York ca să-l vadă? Ar fi fost o întâmplare extraordinară. Ce motiv ar fi putut fi atât de important încât să-l îndemne să renunțe la izolarea lui de un deceniu?

Chris se întrebă dacă va afla vreodată.

Își răsuci scaunul și se uită pe fereastră. Vocea Soutanei îi mai răsuna în minte mult timp după ce închisese telefonul. Peste Central Park se așternuseră umbre vinetii, cufundând în întuneric frunzișul copacilor. Așa cum era așezat, înconjurat de miile de lumini ale orașului, devenise într-o oarecare măsură o metaforă a viitorului lui Chris: necunoscut și extrem de schimbător.

Ce-i cu schiopătatul ăsta, domnule avocat?

Este din cauza ploii. Nu-i nimic.

Nu era nimic. Era ceva. Sau, mai bine zis, cineva care se întorcea la el cu forța unui bumerang.

Soutane.

Închise ochii și se sili să-și îndrepte mintea spre alte probleme. Avea nevoie de un gând neutru. Înainte ca telefonul să sune, se gândea la Alix Layne.

În fața ochilor i se ivi imaginea unei nopți, cu aproximativ o lună în urmă. Cina împreună cu Bram Stryker, un prieten ocazional, avocat specializat în divorțuri. Stryker avea o bine

¹ Pe curând (în limba franceză în text) n. l.

meritată reputație de rechin la procese. După fetele de la birou, mai avea și reputația (mai mult sau mai puțin meritată) de a se culca cu clientele. Oricum, Stryker avea o minte ascuțită, iar lui Chris îi făcea plăcere să-i exploateze cunoștințele.

La ieșirea de la restaurant, Stryker i-a spus că avea o obligație după cină, să meargă la o petrecere, și l-a invitat pe Chris să vină cu el.

Petrecerea era în casa lui Alix Layne. Locuia într-un apartament vast, întunecos, cu un dormitor, pe *Ninety-third Street*, în cartierul de vest. Chris nu-și dădea seama cum putea fi atât de înăbușitor un apartament cu tavane atât de înalte. Poate că era doar din cauză că acolo se afla de trei ori numărul de persoane pe care l-ar fi găzduit în mod confortabil.

Oricum, Chris s-a simțit prost chiar de la început. Era o persoană din cartierul de est. Se întâmpla la fel ca pentru cei din *Beverly Hills*, care preferau câmpia sau dealurile. Erau două medii foarte distincte, care dădeau naștere unor personalități diferite.

Chris s-a pierdut aproape imediat de Stryker în fumul și inghesuiala din casă. Volumul muzicii l-a silit să se refugieze în hol. A salutat rece o cunoștință de la o firmă rivală și alte câteva persoane, apoi abia a fost în stare să-și croiască drum până la bar. Cu un pahar în mână, a petrecut zece minute liniștite discutând probleme profesionale cu un judecător de la *Curtea Superioară*.

Între timp, se săturase. A plecat în căutarea lui Stryker, miind din capul locului că era o încercare prostească într-o asemenea casă de nebuni. A încercat la bucătărie, care era atât de plină, încât abia s-ar fi putut strecura.

S-a întors pe hol. În dormitor a găsit și mai mult fum, și mai mult zgomot. Un al doilea casetofon urla. Cele două ritmuri disparate creau un frison similar celui pe care-l emitea brașul în fiecare dimineață, la ora de vârf. O parte din invitați

erau înghesuiți pe pat. Ceilalți deschiseseră larg fereastra și dansau pe scara de incendiu. Stryker nu era printre ei.

Chris a renunțat și a ajuns iarăși pe hol. Trecând pe lângă toaletă, ușa s-a deschis suficient de larg ca să se vadă înăuntru. Era Stryker, care-o ținea în brațe pe Alix Layne. Acel moment fusese, cel puțin în amintirea lui Chris, cufundat în tăcere.

Privindu-i cum se sărutau, a fost izbit de lipsa oricărei emoții de pe chipul lui Stryker, cu excepția unui soi de triumf, când Alix și-a încolăcit piciorul în jurul coapsei lui, agățându-se de el aproape cu disperare. Era ca și cum Stryker și-ar fi bătut joc de ea.

Chris fusese cuprins de o transpirație rece. Și-ar fi dorit să zdrobească figura lui Stryker cu un pumn. Nu realizase până atunci că voluptatea putea exista în afara pasiunii. Nu și-ar fi închipuit niciodată că imaginea a două persoane sărutându-se putea fi atât de dizgrațioasă. Confruntându-se cu o asemenea realitate, s-a retras în tăcere.

Chris deschise ochii. „Tăcerea este probabil cea mai puternică armă a mea“, se gândi. Tăcuse pe parcursul întregii tirade ținute de Alix pe scările tribunalului.

Stinse lampa de pe masă, își luă haina și ieși din birou. La acea oră era singur în clădire. Sunetul ușii căpătă o rezonanță amplă în hol.

Afară, privi cum se scurg taxiurile pe străzile umede din cauza ploii. Ora de vârf trecuse, însă acum abia începea ora pentru tăcere. Îi trebuia un efort considerabil ca să încerce să oprească un taxi.

Nu știa ce să facă sau unde să se ducă. Avea atâtea posibilități. Totuși, pentru că mintea îi era plină cu frânturi de imagini și emoții din trecut, simplul gest de a alege i se părea prea greu. Rămăsese sub copertina din marmură și granit a clădirii, contemplând jocul culorilor prin ploaie, până când amintirea pe care și-o refulase străpunse noaptea: Chris la un

oficiu de pompe funebre, peste drum de câmpul de aterizare al Bazei Aeriene din Dover, uitându-se cum soldații descărcauotive de sicrie din aluniniu, aduse recent din încântătoarea periferie a Da Nang-ului. Chris se afla acolo pentru a aranja ultimul drum al unui prieten care, neavând rude în viață, îl desemnase ca beneficiar al asigurării sale de viață.

Chris Haye, la cei douăzeci și doi de ani ai săi, s-a trezit tremurând în plină vară, înghețat până-n măduva oaselor la ideea într-adevăr îngrozitoare că fratele său, Terry, eroul trupelor speciale, s-ar fi aflat într-unul din acele sicrie și ci nu și-ar fi luat niciodată rămas bun unul de la altul.

Monotonia încăpățănată a ploii devenise deprimantă peste măsură.

Chris se scutură. Își ridică gulerul și, aplecându-și umerii în fața ploii, porni pe jos spre centru.

Când ajunsese acasă, dezbracă hainele ude și rămase în chiloți și maieu. Se uită în oglinda mare din dormitor.

Fără îndoială, un privitor ar fi fost impresionat de curbele puternice ale mușchilor. Era un bărbat înalt, cu umerii largi și soldurile înguste ale unui atlet. Mușchii alungiți și întinși aveau acel aspect-altul decât înfățișarea noduroasă a culturistului, sau cea aproape uscățivă, cu tendoane ieșite în relief, a alergătorului de cursă lungă-care nu se dobândea decât de la înnot sau ciclism.

Totuși, Chris văzu un tânăr ce fusese o mașină de exerciții aerobice, cea mai bine cotată speranță de a câștiga cursa Tour de France, acea combinație teribilă de rezistență și viteză, în care se aștepta de la cicliști să mențină o viteză de peste patruzeci de kilometri la oră chiar și pe crestele munților. Totul se petrecea în 1969, același an când Terry trebuia să se ferească din calea gloanțelor în Asia de Sud-Est.

Cursa din acel an fusese dedicată pentru *la France profonde*, localităților din interiorul țării și, până în prezent,

aceea era Franța pe care Chris și-o amintea și-o iubea din adâncul inimii. *La France profonde*, care-l urcase pe culmile amețitoare ale gloriei și apoi îl amenințase cu pumnul, încât se întorsese acasă o persoană diferită. Tinerețea înfloritoare, forța și rezistența fără limite, ceea ce italienii întâlniți aici numeau *risico*, permanenta înfruntare a riscului și, mai ales, trăirea într-un prezent fără vârstă, invulnerabil, se duseseră pentru totdeauna. Cu cât era acum mai bătrân? Lui Chris i-ar fi plăcut să știe. Dacă asemenea lucruri s-ar fi numărat în ani, nu prea mult. Avea aceiași ochi albaștri și păr negru ondulat; pe chip și pe trup nu se depusese grăsimea și făcuse puține riduri.

– Asta-i sângele tău de celt, fiule! obișnuia să-i spună tatăl său.

Și, într-adevăr, tânărul Chris Haye se închipuia ca războinic celt, ridicând sabia împotriva unei hoarde de picti ce năvăleau asupra tumulilor din piatră ce străjuiau Stonehenge.

„Dumnezeule“, gândi el, „asta parcă se întâmpla în urmă cu secole“. Dar trecuseră doar câteva clipe de când Soutane îi șoptea în ureche.

Deschise un sertar al biroului francez, cumpărat de la Antichități, și scoase un vraf de foi dactilografiate. Hârtiile erau prinse cu un elastic care se rupse în două la atingerea sa. Paginile erau pătate de vreme. În colțul din stânga-sus se afla o adnotare scrisă de mâna lui: *Mougins*, 1969.

Nu mai scosese manuscrisul la lumină de ani de zile și, citindu-l acum, enervat de ineptia frazelor, înțelese motivul. Cu un gest, aruncă mormanul de hârtii nelegate înapoi în sertar și îl trânti la loc.

Pătrunse în picioarele goale în cel de-al doilea dormitor, pe care-l folosea pentru exerciții. De un perete era rezemat un rastez cu haltere, lângă o instalație de forță. În fața ferestrei se aflau o bicicletă medicală alături de o bandă rulantă pentru exerciții. Chris se urcă pe bicicletă și porni. Se uită pe fereastră,

de la înălțimea celor treizeci de etaje peste Third Avenue, însă nu avea ce vedea. În schimb, prin minte i se perindau imagini de la Thonon-les-Bains, Chamonix, Aubagne și Digne. Și pentru o vreme purta încă o dată mult râvnitul tricou galben la care nu avea dreptul decât câștigătorul cursei Tour de France.

O oră mai târziu coborî de pe bicicletă și alergă patruzeci de minute. Apoi începu să ridice haltere până ce simți delicioasa senzație de oboseală și sudoarea curgându-i pe trup. Însă nu se calmă și nu reuși nici cu dușul rece. Viziuni de la Mougins îi zburau în voie prin minte. În vara lui 1969, Tour de France nu fusese pentru el unicul eveniment.

Odată îmbrăcat, se plimba fără încetare prin apartament, ca și cum ar fi fost o închisoare. În fiecare oglindă, în fiecare ciob de sticlă, vedea chipul Soutanei. Se înfășură într-o manta ușoară de ploaie și ieși.

Abia la nord de Seventy-fifth Street realiză încotro se îndrepta. Se afla la distanță de un bloc de casa lui Max Steiner.

Steiner trăia într-un bloc vechi și dărăpănat pe Seventy-fifth Street, între Fifth Street și Madison Avenue. Portarul sună, apoi îi indică un ascensor; era una dintre acele clădiri unde un ascensor era folosit de două apartamente la fiecare etaj.

Steiner ținea ușa deschisă înainte ca musafirul său să ajungă pe hol. Rânjea, iar Chris fu recunoscător faptului că avea un aliat. Fuseseră Max și Chris împotriva întregii lumi din momentul în care Chris a venit să lucreze pentru Steiner, McDowell and Fine; așa va fi întotdeauna. Iată de ce venise acum aici, înțelese Chris.

— Sper că ai venit că ciocnim un pahar, rosti Steiner, zgâlțâind mâna lui Chris. Ai fost vedeta știrilor de la ora șase, ticălosule.

Data fiind dispoziția lui Chris, entuziasmul lui Steiner era la fel de deprimant.

– Max, am putea sta de vorbă?

– Sigur, sigur.

Max îl conduse în vestibul. În spate se auzea zgomotul altor voci.

– Dar mai târziu, adăugă el. Intră. Dau o mică petrecere. Bill și Marjorie Horner, Jack și Betty Johnson, pe care-i cunoști. Tocmai am terminat de mâncat. Ia-ți un pahar și stai puțin cu noi. În curând încep știrile de la ora unsprezece. Poți să te servești cu ce vrei de băut și...

– Nu. Nu, mulțumesc.

„Oh, Doamne“, gândi Chris. „Era tot ce-mi doream acum, să-mi pun masca profesională și să port conversații de conveniență între Martini și caviar“.

– Haide, Chris, insistă Max. Cum? Doar nu ai impresia că ești un intrus aici? Știi prea bine că nu. În plus, cunoști pe toată lumea. Am aici chiar câțiva fani ai tăi, râse el. M-ar mânca de viu dacă i-aș da voie să plece unei celebrități de talia ta. *O să rămâi la petrecere.*

Chris își dădea seama că nu-l informase despre moartea lui Terry și nici n-ar fi putut în momentul de față. Își închipuia expresia lui Max, dacă i-ar fi spus acum: „Bine, dar nu mi-ai zis niciodată că ai un frate“. N-ar fi suportat o asemenea reacție. Trebuia să-i reziste lui Steiner.

– Nu, serios, replică el. Nu aveam decât un minut la dispoziție. Am o întâlnire și am întârziat deja.

Steiner îi aruncă o privire pătrunzătoare:

– Ești sigur că nu poți să stai și să bei măcar un pahar cu noi?

Chris înclină capul aprobator. În disperare de cauză, se retrase în hol și chemă liftul:

– Absolut sigur.

– Bine, e-n regulă.

Steiner se luminează la față:

– Vorbim mâine, da? adăugă el.

– Desigur. O să te sun.

Apoi, din fericire, ușa liftului se deschise și Chris pătrunse înăuntru.

– Hei, Chris. Alix Layne era gata să te jupoaie de viu, roșii Max. A cerut cazul tău la procuratură. Sunt al naibii de mandru de tine.

Chris încercă să-i mulțumească, însă cuvântul îi rămase în gât.

Afară, ploaia se opri, dar lăsase orașul înfierbântat și plin de aburi ca într-o noapte de august. Chris prinse un taxi.

– Încotro, amice?

Chris îi spuse șoferului o adresă, apoi uită imediat ce vorbise. Adâncit în gânduri, se uită cum orașul alunecă pe lângă el. Era plin de viață, încărcat până la refuz de mișcare, râsete, glume, pași grăbiți. Cuplurile hoinăreau pe bulevardele largi, îndrăgostiții se confundau cu umbrele dintre clădiri. Ca o tapiserie, completă, dar fără el, realiză Chris tresărind.

Tocmai traversau Central Park, când Chris întrebă:

– Unde naiba mă duci?

– Pe Ninety-third Street, la vest de Columbus, răspunse șoferul. Crezi că e un drum mai bun până acolo? Ei bine, nu există altul.

„Ninety-third Street, la vest de Columbus“, repetă în gând Chris. Dumnezeu, dar era adresa lui Alix Layne. Începu:

– Bine, dar n-aveam cum...

Frânele taxiului scârțâiră și mașina se întoarse.

– Amice, dacă vrei să mergi în altă parte, n-ai decât să-mi spui.

În spate se auziră claxoanele altor automobile, pentru că erau traficul.

– Nu, răspunse neutru Chris. E foarte bine.

Însă nu era deloc bine. Firește că nu. Încă se mai întreba

ce naiba căuta acolo în timp ce apăsa pe butonul de lângă plăcuța din plastic purtând numele ei. Din grila murdară a microfonului emană un scrâșnet înfiorător. Țipă ceva și, peste o clipă, ușa de la intrare bâzâi.

Liftul mirosea a pizza și fum de țigară. Urcă până la etajul patru și merse de-a lungul unui hol strâmt și prost iluminat, care fusese vopsit de curând. Nu reușiseră decât să facă umflăturile din tencuială să iasă și mai mult în evidență.

Ușa din capătul culoarului se deschise. O putea vedea pe Alix Layne învâluită în luminile apartamentului său. Purta o pereche de blugi tăiați și atât de vechi, încât deveniseră aproape albi, un tricou pe care scria: I'D RATHER BE RIDING MY BIKE și nimic altceva. Mânca o felie de pizza.

Chris se opri în fața ei:

– Sper că nu fumezi.

– Poftim?

Se uita la el așa cum fac oamenii când cel de-al treisprezecelea clown plimbă roaba prin cerc. Nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Voiam să te întreb dacă ești singură, continuă Chris.

Seve Guarda se uita la capul tăiat al fratelui său și se întreba: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?” El și Diana stăteau ghemuiți în tufa de verdeață din spatele Bisericii Sfintei Treimi din New Canaan. Împreună cu ei se afla Harvey Blocker, detectivul delegat din partea poliției din oraș.

Blocker era un bărbat mătăhălos cu ochii injectați. Părul tăiat scurt avea o culoare între blond murdar și gri. Avea un herpes în colțul gurii și limba nu i se dezlipa nici o clipă din acel punct.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva, declară el. Capul este aici, în grădină, iar restul, în sacristie.

Mormăi, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

— După cum vă puteți da seama, a avut loc un fel de luptă, continuă el.

— N-a fost văzut nimeni care să intre în sacristie? se interesă Seve. Simțea un nod în gât, care-l împiedica să vorbească.

Blocker clătină din cap:

— I-am interogat pe toți. Părintele Donnelly știa că fratele dumneavoastră s-a dus în sacristie, după slujbă. Dar era strict în cadrul procedurilor regulamentare. Părintele Donnelly a zis că fratelui dumneavoastră îi plăcea să rămână o vreme singur, așa că nu i s-a părut anormal.

Seve observase o dispunere ciudată a cârnii acolo unde se sfârșea gâtul decedatului. O privi cu atenție, încercând să-i găsească o motivație logică.

— Dar peste o oră, adăugă Blocker, cum părintele Guarda nu se întorsese încă, părintele Donnelly a intrat în sacristie. Și atunci l-a găsit pe fratele dumneavoastră și ne-a chemat.

Blocker îi conduse pe lângă biserică și printr-o intrare laterală care ducea în sacristie. Dominic zăcea culcat pe partea stângă. Seve gândi că era straniu și puțin înspăimântător să vezi un trup fără cap. „Acesta nu e fratele meu“, își spuse. Nu poate fi Dom.“

— Ce aveți de gând să faceți, domnule detectiv?

Blocker își trecu peste nas masivul său deget arătător:

— Al naibii să fiu dacă știu. Cine-ar vrea să ia viața unui preot? Din câte-mi dau eu seama, nu are nici un sens

— Poate un psihopat? sugeră Diana.

Blocker înălță din umeri:

— E posibil. Ce să mai crezi cu oamenii din ziua de astăzi?

Mârâi, frecându-și picioarele anchilozate; nu-i plăcuse să ingenuncheze în tufă ca să se uite mai de aproape la cap.

– Oricum, până acum am făcut tot ce ne-a stat în puteri. De fapt, domnule locotenent, să fiu sincer, mă îndoiesc că vom ajunge undeva în ancheta asta. Este peste competența noastră.

Seve îngenunchease, privind concentrat corpul decapitat, milimetru cu milimetru, așa cum analizează un colecționar un specimen. Orice i se va întâmpla în viață, Seve era convins că nu va dori să uite acest moment.

Blocker se adresă echipei procurorului:

– De-acum, e al dumneavoastră.

– Domnule detectiv, interveni Seve, aş putea rămâne o clipă singur cu fratele meu?

Blocker se trase de ureche:

– Sigur că da.

Aruncă o privire împrejur:

– Hai să ne cărăm puțin de-aici băieți, ce ziceți?

Odată singur, Seve scoase o trusă micuță de la locul ei obișnuit din buzunar și-i desfăcu fermoarul. Înăuntru se afla un set de instrumente metalice de mici dimensiuni, pe care le strânsese încetul cu încetul de-a lungul anilor-unelte meseriei.

A ales o pensetă minusculă pe care, după un moment de căutare, a strecurat-o în buzunarul stâng al fratelui său. Acesta fusese ascuns privirilor persoanelor care stăteau în picioare, însă, când s-a aplecat, Seve a zărit o mică pată albă. O bucăciță de hârtie? O va avea, cu ajutorul pensetei.

Peste o clipă a luat-o și a îndesat-o în buzunar. Era pe cale să pună la loc trusa, când a observat că două degete de la mâna dreaptă a lui Dom erau îndoite într-o poziție nefirească. Folosi capătul pensetei ca să le miște și realizează că fuseseră zdrobite de o lovitură puternică.

Apoi mai băgă de seamă ceva. Se uită mai de aproape. Scoase din trusă o punguță de plastic și o pensulă ca acelea ca care aplică femeile fardurile. A vârât iute în punguță câteva

farâme din resturile din degetele lui Dom. A pus totul în buzunar și a ieșit din sacristie.

– Domnule detectiv, rosti el, vă sunt recunoscător pentru tot ce ați făcut.

Întoarse deliberat spatele oamenilor procurorului, care trecuseră la treabă.

– Nu mi-am făcut decât datoria, răspuse Block. Ce să-mi mulțumiți? Nu se mai poartă în ziua de astăzi. Vreau să spun, să mulțumești unui caraliu.

– Mă întrebam dacă-mi veți permite să discut cu câțiva dintre preoți. Aș dori să strâng impresiile lor despre fratele meu, rosti Seve, privindu-l pe celălalt polițist. Știți...

– Sigur că da, replică Blocker. De ce nu?

Era deja cu gândul la cina mult întârziată. Își luă la revedere de la amândoi și dispăru pe lângă biserică. Îl văzură cum se îndepărtează împreună cu restul echipajului de anchetă.

– Ce-i cu toate astea? întrebă Diana.

– Când ești în New Canaan, poartă-te ca în New Canaan. Îi explică Seve. Atâta vreme cât, în final, capeți ce-ai vrut. Este clar că Blocker nu-și va face datoria până la capăt. Chiar crezi că-i pasă de Dom? Moartea fratelui meu l-a zgândărit serios. Iată de ce m-a așteptat să vin de la New York. Probabil că părintele Donnelly l-a informat că Dom avea un frate locotenent în trupele speciale ale poliției din New York.

– Ai înnebunit? Șefule, suntem în Connecticut. N-avem nici un drept.

– Dom îmi dă dreptul. Oricum, Blocker știe că poate căpăta tot ajutorul pe care-l vrea ca să rezolve cazul. Numai că este prea plin de el ca să vină să-l ceară.

L-au găsit pe părintele Donnelly rugându-se în fața imaginii lui Cristos din sanctuar. Au așteptat răbdători sfârșitul rugăciunii.

– Oh! rosti părintele Donnelly.

Se ridică și tresări când se uită împrejur. Apoi privește legitimația pe care i-o arăta Seve.

— Nu știam că mai sunt ofițeri de poliție aici. Pe ceilalți i-am trimis acasă.

— E-n regulă, îl asigură Seve, convins că părintele Donnelly, în starea sa de agitație, nu l-a recunoscut. Sunt fratele lui Dominic Guarda.

— Sfântă Fecioară! șopti preotul. Mă bucur că ai venit.

Era un bărbat palid, cu o expresie naturală de tristețe întipărită pe chip.

— Regret că ne întâlnim în asemenea circumstanțe, fiule. Suntem cu toții întristați din cauza părintelui Guarda. Aici era foarte iubit și admirat.

„Aparent, nu de către toată lumea“, gândi Seve. Preotului îi spuse:

— Știu. Ai avut o zi grea, părinte, și sper că nu te-ar deranja să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Părintele Donnelly confirmă cu o mișcare a capului:

— V-aș fi prea recunoscător dacă ar sta în puterile mele să vă ajut cu ceva.

— Foarte bine, răspunse Seve. Sunt conștient că te vei repeta, pentru că detectivul Blocker ți-a pus aceleași întrebări. Dar fii îngăduitor cu mine. Înțeleg că l-ai găsit pe fratele meu.

Preotul aprobă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, părintele Guarda medita întotdeauna în sacristie, după slujbă. Însă peste o jumătate de oră revenea. Când n-a mai apărut după o oră, am devenit îngrijorat și am intrat și eu în sacristie.

— Și?

În mod evident, părintele Donnelly trecea prin momente grele. În general, moartea este destul de dificil de descris, însă aceasta era de-a dreptul sfâșietoare.

- L-am văzut, așa e, i-am văzut corpul.
- Cum era întins pe jos?
- Pofim?
- Vreau să spun, explică Seve, era pe spate, pe burtă?
- Pe partea stângă.

Deci, conchise Seve, nu l-au deplasat pe Dom decât după dorința lui.

- Și ce-ai făcut?
- M-am dus la el, firește.

Seve își aduse aminte că Blocker i-a povestit că a chemat imediat poliția.

- Era mort. Fără nici o îndoială.

Preotul își înăbuși cu dificultate durerea.

- Continuă, rosti blând Seve, după o vreme.

Părintele Donnelly înclină capul, recunoscător pentru pauza acordată.

- M-am rugat pentru el. Rugăciunea lui Cristos: „Domnul nostru pastorul nostru...” și Ave Maria: „Roagă-te pentru noi acum și-n ceasul morții noastre“. Apoi m-am dus să-i informez și pe ceilalți, poliția și pe episcop.

- Și n-ai mai făcut nimic altceva în sacristie?

- Nu.

- Hai să reluăm puțin. Spune-mi, te rog, unde ați plecat, dumneata și ceilalți preoți, imediat după slujbă?

- Ei bine, nu mai sunt alți preoți, domnule detectiv. Știi, în zilele noastre mă tem că a ajuns o vocație pe cale de dispariție. Așa că Biserica trebuie să folosească laici ca să îndeplinească multe dintre sarcinile care ar reveni în mod normal unor ajutoare ale preotului, ca mine. Aici, la Sfânta Treime, avem doi astfel de laici, domnul Dillon și domnul Reed.

Oricum, ca să răspund la întrebare, eu discutam cu domnul Atkinson care ne-a sprijinit adesea în astfel de întreprinderi.

Domnul Dillon era cu mine. De partea cealaltă a sanctuarului îl putem vedea pe domnul Reed.

– Și cam cât timp ai discutat cu domnul Atkinson, părinte?

– O, pe puțin douăzeci de minute. Aveam multe subiecte de dezbătut.

– Am înțeles, îl opri Seve, care-și lua notițe. Și domnul Dillon a fost tot timpul cu dumneata?

– Da.

– Dar domnul Reed?

– A ieșit afară, răspunse preotul. În fața bisericii. Unul dintre noi procedează întotdeauna astfel după terminarea slujbei. Era o idee de-a părintelui Guarda. Avea senzația că unii dintre enoriași s-ar simți mai bine dacă ar vorbi cu noi afară din biserică. Avea dreptate. Ca aproape în orice privință.

În ochii preotului apărură lacrimi.

Seve își coborî privirea asupra notițelor, pentru un moment, fără însă să citească. Continuă:

– Detectivul Blocker mi-a spus că n-a fost văzut nimeni intrând în sacristie câtă vreme fratele meu se afla acolo.

Părintele Donnelly confirmă:

– Așa este.

– Ei bine, acum suntem în biserică. Suntem cumva în apropierea locului unde dumneata și domnul Dillon discutați cu domnul Atkinson?

– Chiar lângă acel loc.

Seve își întinse gâtul.

– E ciudat, pentru că eu nu pot vedea de aici intrarea în sacristie.

Părintele Donnelly se uită și el:

– Nu. Ai dreptate.

– Și este clar că domnul Reed n-avea deloc un unghi mai favorabil din cealaltă parte a bisericii. Deci, oricine ar fi avut

posibilitatea să patrunda în sacristie după slujbă, fără să fie văzut.

Părintele Donnelly părea să sufere:

— Mă tem că da.

Lui Seve îi scăpă un oftat.

— Ai observat vreo persoană suspectă în congregație astăzi, părinte? O figură nouă?

Părintele Donnelly avea o înfățișare deosebit de nefericită:

— Nu sunt foarte priceput la figuri. Era domeniul părintelui Guarda. Îi cunoștea pe toți după figură.

„Încă o încercare”, gândi Seve.

— Ai văzut sau ai auzit ceva neobișnuit la slujbă, părinte?

Preotul clătină din cap.

— Din câte-mi aduc aminte, nu.

Apoi își strânse buzele și adăugă:

! — Oh, da, cineva a pus o bancnotă de o sută de dolari la colectă, dar presupun că nu la asta te refereai.

— Nu neapărat. Un asemenea gen de contribuție este frecvent aici?

— O, da. Avem o comunitate bogată, iar părintele Guarda știa cum să strângă fonduri pentru biserică. Dar, firește, asemenea donații ne sunt trimise de obicei printr-un cec. Nu-mi amintesc să mai fi primit o contribuție atât de mare în bani gheață.

Seve era intrigat:

— Cine a mers cu colecta, părinte?

— Eu.

— Îmi puteți spune cum arăta acea persoană?

— Da, era un bărbat.

Părintele Donnelly observă privirea lor și spuse:

— Nu glumesc. Mă tem că este aproape tot ce mai tin minte. Nu i-am dat prea multă atenție. Și, oricum, nu sunt...

– Știi, sfârși Seve propoziția pentru el. nu ești foarte priceput la figuri.

– Ceilalți erau ocupați în timpul slujbei așa că nu l-au remarcat nici ei. Regret nespus, domnule detectiv. Aș fi vrut să vă fiu de mai mare folos.

Seve își strânse foile de hârtie.

– Nu-i nici o problemă, părinte.

Din păcate, completă el pentru sine, este tipic pentru discuțiile din timpul unei anchete. Dacă nu ai grijă, toate drumurile închise, șirul infinit de hârtii te-ar descuraja înainte de a descoperi firul călăuzitor care, cel puțin din experiența lui Seve, trebuia să existe.

– Sunt convins că ai făcut tot posibilul, adăugă el.

Părintele Donnelly îl aprobă cu o mișcare a capului, însă expresia lui spunea că nu era chiar atât de convins că le fusese de vreun ajutor.

Erau aproape de ușă când preotul îi chemă înapoi. Se opriă și se grăbiră să se întoarcă spre el.

– Îmi mai aduc aminte de ceva. În timp ce număram banii obținuți din colectă, după slujbă, am observat puțină pudră pe bancnota de o sută de dolari.

– Ce fel de pudră? se interesă Seve.

– Nu știu. Asta e, nu știu. Am curățat-o și i-am arătat-o mai târziu domnului Dillon, pentru că mi s-a părut ciudat. El a zis că este fard.

– Fard?

Părintele Donnelly confirmă:

– Înțelegeți, culoarea pielii. Ca aceea pe care o pun femeile pe față.

– Din întâmplare, nu ai păstrat pudra?

Chipul preotului se posomorî.

– Nu. Era doar o urmă și am șters-o.

– Toruși, ți-aș cere să-mi împrumuți bancnota. Poate că în laboratorul nostru ar mai găsi ceva din ea.

Pe când preotul se îndrepta grăbit spre casa parohială, Diana rosti:

– Fard de față? Chiar crezi că fratele tău a fost ucis de o femeie?

– Ai impresia că este prea forțat?

– Dumnezeu, șefule, este vorba despre decapitare.

Despre o oarecare forță.

– În cât timp ești în stare să imobilizezi un bărbat.

Să-i pocnești în mușcă este una, replică ea. Și să tai un cap este cu totul altceva.

Seve o aprobă gânditor.

– Cu toate astea, facem o greșală dacă înlăturăm o posibilitate înainte ca toate faptele să fie adunate.

Diana intră în posesia bancnotei, iar Seve semna o chitanță scrisă pe o bucată de hârtie din carnețel.

– O să primești înapoi cei o sută de dolari, părinte, de îndată ce echipa noastră de laborator va termina cu ea. Până atunci, ai mulțumirile mele.

Părintele Donnelly zâmbi în fine.

– Mă bucur că am reușit să vă fiu de folos într-un mod efectiv, material. Ai grijă de dumneata, domnule detectiv. Domnul să fie cu tine.

Afară, strada era pustie. Luminile din parcare a bisericii preschimbau în violet culoarea copacilor din jur. În mașină, Seve scoase la iveală punguța de plastic.

– Când ajungem înapoi în oraș, du astea la laborator, împreună cu bancnota. Prioritate absolută.

– Ce-i înăuntru? întrebă Diana, curioasă.

– Cine știe? Poate nimic. Poate un indiciu despre persoana care mi-a ucis fratele.

Diana porni mașina și pleacă

– Ce-ar fi să cinăm undeva? spuse ea. Nu cred că mă rezist până sosim în oraș.

– Știu eu un loc pe aici, răspunse Seve, indicându-i unde să cotească. Dom obișnuia să mă ducă acolo, când treceam să-l văd.

Aprinse lumina interioară a mașinii. Se uită peste raportul asupra evenimentelor în cazul Peter Loong Chun, scris pe drum, dar totul părea să-și fi pierdut sensul. Își repeta fără încetare: „Dom, Dom, cine ți-a făcut una ca asta? Nu pot să-i spun mamei, un asemenea șoc ar ucide-o. Însă nici nu am cum să-i ascund ce s-a întâmplat”.

– O să las probele de laborator, decise Diana, apoi te duc s-o vezi pe Elena Hu.

Seve se declară de acord și își apăsă ochii cu vârfurile degetelor. „Probabil că am îmbătrânit”, gândi el. „Este ora opt și jumătate seara și sunt deja obosit. Când trebuie să mă duc mâine dimineată la serviciu?” Abia atunci realizează că lucra la cazul Chun de la ora nouă, cu o seară în urmă, fără întrerupere. „Oh, Doamne, nici nu-i de mirare că nimeni nu-și dorește vreo parte din mine. N-a mai rămas nimic de luat.”

– Arăți ca un cadavru viu, remarcă Diana. Ai nevoie de o femeie care să te bage în pat, nu de un șofer care să te ducă pe toată Coasta de Est.

Auziră sirena amândoi în același timp.

Seve privi în oglinda retrovizoare străfulgerările luminilor roșii.

– Nu poate fi pentru viteză. Suntem doar cu o mașină a poliției.

Diana încetini, iar politistii îmbrăcați în bleumarin și albi se apropiară de ei.

Un sergent în uniformă se aplecă peste portieră:

– Locotenentul Guarda? De la Departamentul Poliției din New York?

– Exact.

– Dacă vrei să mă urmați, domnule.

Fraza nu avea o intonație interogativă.

– De ce naiba? Întrebă Seve, agasat. Avem de respectat un program, în oraș.

– Detectivul Blocker ar dori să vă vadă.

Sergentul făcu un gest asemănător unui erou din filmele cu cowboy și, cu sirena urlând, mașina de poliție se repezi în noapte.

– Și un călduros: „Dii, Silver!” și pentru tine, rosti Seve când Diana apăsă pe accelerație.

Dacă Milhaud era convins de un lucru în legătură cu domnul LoGrazie, acela era că nu putea avea încredere în el. Și astfel se simțea bine în compania lui. „Nimic nu este mai presus de siguranță”, gândi Milhaud, „când e vorba să fii în largul tău”. Știa imediat în ce poziție se afla și ce măsuri să ia pe parcursul relației.

Iată de ce a avut prevederea să implanteze un aparat de ascultare în locuința domnului LoGrazie. E drept că rezidența era curățată zilnic de astfel de jucării electronice, însă camerista era în slujba lui Milhaud și avea bunul simț de a-i muta aparatul înainte de a mătura și de a-l pune la loc pe urmă.

Milhaud deschise o ușă căptușită cu lemn din dulap și pătrunse într-o cămăruță. Poate că pe vremuri era o cameră dosnică, în care stăteau servitorii. Acum era plină până la refuz cu un sortiment impresionant de echipamente electronice, dintre care, nu în ultimul rând, un șir de magnetofone cu role imense. În acel moment, numai una era în funcțiune. În fața ei era așezat un bărbat mărunțel și palid. Figura îi părea strânsă între căștile de ascultat. Îl văzu pe Milhaud și îi indică aparatul conectat la apartamentul lui LoGrazie.

Milhaud se așeză și luă o pereche de căști. Apoi derulă

banda înapoi, până auzi tonul ce semnaliza începutul ultimei conversații. Porni magnetofonul.

– Ei bine, trebuie să recunosc că nu mă așteptam să te găsești aici, rosti domnul LoGrazie în urechea lui Milhaud.

Avea stilul de adresare direct, tipic pentru americani. Milhaud privea această caracteristică mai degrabă cum ar fi făcut-o pentru abilitatea membrului unui trib din Noua Guinee, cu o combinație de admirație și condescendență.

– Sunt ca o monedă aruncată în aer, presupun, replică o voce nefamiliară. Cap sau pajură, oricum nu contează. Mai devreme sau mai târziu tot o să cad. Bătrânul știe asta și trage foloasele de pe urma acestui lucru.

Bătrânul, după cum aflase Milhaud, era termenul cu care acești oameni denuneau capul Mafiei, *il capo di capi*.

– Am auzit că ai făcut un fel de târg, spuse LoGrazie.

– Mda, chiar ai dreptate.

Necunoscutul răsese, apoi continuă:

– Să fii cinstit, a fost al naibii de neplăcut. Bătrânul știe foarte bine cum să te prindă la înghesuială. Dar, după cum îți poți da seama, totul s-a sfârșit cu bine. Poate pentru că nu mă află în compania îngerilor.

– Din punctul meu de vedere, răspunse LoGrazie, sunt al naibii de bucuros că ești aici. Este o onoare să lucrezi cu o legendă. În plus, cu toată curiozitatea publicului, e bine să știi că Bătrânul mai ține încă la operațiunea *Tigrul Alb*.

– Mai mult ca oricând.

– Ei bine, n-ai de ce să mă condamni că m-a apucat bâtaiala, după cum a stors toată conducerea ca pe-o lămâie.

– Ceă mai importantă cauză pentru ca *Tigrul Alb* să se urnească. Vechea rețea din afara Hong-Kong-ului care, oricum, este inadecvată pentru nevoile curente, s-a compromis. N-aș putea spune exact cum, eu cred că unul din oamenii noștri a fost cumpărat de DEA.

Milhaud a înțeles că se referea la o unitate a poliției federale americane, Agenția Anti-Drog.

— Și acum ne-a căzut rețeaua, explică necunoscutul. Ceea ce înseamnă că trebuie accelerați timpii operațiunii *Tigrul Alb*. Deja, negustorii care vând în stradă ni s-au plâns. Am rămas fără drog. Deci, suntem la strâmtoare. Uite de ce operațiunea va debuta cât mai repede cu putință. Bătrânul vrea să fac presiuni, fiindcă nu ne permitem să o lăsăm să eșueze.

— Accesul deplin la rețeaua lui Terry e ceva, iar punerea ei în funcțiune pentru noi este cu totul altceva, replică LoGrazie. În anumite puncte o să dăm de greutăți. Pe deasupra, toată lumea are dificultăți în Asia de Sud-Est. Cine-i înțelege pe oamenii ăia?

— Lasă Asia de Sud-Est în seama mea. În multe privințe, o cunosc mai bine decât propria mea patrie. Este o gaură împutită. Ai făcut un pas și te-ai cufundat atât de adânc, că ai nevoie de compas ca să afli cum să ieși la suprafață.

Domnul LoGrazie râse.

— *Tigrul Alb* înseamnă control, urmă necunoscutul. Controlul, în cazul ăsta, înseamnă fonduri-fonduri nelimitate. O să căpătăm cu toții ce am vrut și, în principal, independența absolută, la adăpost de orice interferențe nedorite.

— Dacă tot a venit vorba de control, interveni domnul LoGrazie. Ce trebuie să fac acum cu Milhaud?

— De, în primul rând sunt dator să te felicit că l-ai momit să-l treacă în lumea dreptilor pe Terry Haye. Haye devenise o adevărată problemă. De fapt, fir-ar să fie, ticălosul ăla a fost întotdeauna o problemă. Bătrânul mi-a povestit că a fost ideea ta să-l faci pe Milhaud să i-o coacă. Nici usturoi n-ai mâncat, nici gura nu-ți miroase. A fost bine, Franck. Foarte bine.

— L-ai cunoscut pe vremuri pe Haye, nu-i așa?

— Mda. Aș putea zice că eram chiar apropiați, în Vietnam.

– Dar s-a întâmplat ceva, nu? Am auzit că Haye te-a dat afară...

– N-am nici un chef să depăn amintiri cu tine, îl întrerupsă necunoscutul. Am altele în minte. Ca de exemplu, Milhaud. Cu el suntem în relații de *status quo*. N-o să-l ucidem. O să fie pe atât de util, pe cât a fost Terry Haye de distructiv.

– Să-l strâng puțin cu ușa?

– Într-un fel. Situația s-a schimbat considerabil în ultimele câteva zile. DeCordia a fost lichidat.

– Asta e rău.

Al DeCordia era, după cum știa domnul LoGrazie, unul din oamenii lor care lucrau la *Tigrul Alb* prin intermediul contactelor sale la nivel înalt în lumea finanțelor. Avea acces liber la toate fișele de personal ale operațiunii *Tigrul Alb*.

– Mai rău decât îți închipui, replică necunoscutul. A fost decapitat.

– Decap...

– Ai priceput foarte bine, Franck. Capul i-a fost separat de trunchi. Pentru mine, asta are un sens clar: Terry Haye. Când Terry Haye era în Vietnam, comanda o unitate cu scopul de a crea haos printre nord-vietnamezi. Se chema SLAM.

Haye a venit cu ideea să decapiteze victimele. A fost istet; îi îngrozea pe galbeni, pentru că în mintea lor asta intra în interferență cu *samsara*, nesfârșita călătorie a sufletelor în ciclul vieții. Oricum, DeCordia a fost lovit după ce i-a urmărit fiica, anul trecut. Evident auzise de Terry; era în Europa de o groază de vreme, ca să-și aranjeze contactele.

Înțelegi, Franck, DeCordia voia să iasă din afacere. Am dat de urma mișcărilor lui recente. Acum o lună, sărmanul de el s-a arătat la față acasă la Terry Haye, la Nisa. Probabil că i-a oferit lui Haye suficient ca să-l stârmească împotriva noastră. Pot să pariez că pe Haye nu l-a încântat idea ca noi să ne vârâm labele în acțiunea lui din platoul Shan. Asemenea

chestii nu dau bine în afaceri. Vânzătorii noștri de stradă au ajuns la limită.

– Când a fost omorât DeCordia?

– Marți.

– Adică după ce a fost ucis Terry Haye, râse domnul LoGrazie. Ce-a făcut, s-a întors din mormânt?

– Nu găsesc nimic amuzant în asta, îi atrase atenția necunoscutul. Cel mai probabil este că, în ciuda ordinelor explicite, Haye i-a lăsat moștenire acțiunile în curs prietenei lui, Soutane Sirik. Logica îmi spune că este implicată în crimă. Vreau să aveți grijă de ea și cu asta basta.

– Să-l folosesc pe Milhaud?

De aici, vocea necunoscutului devenise inteligibilă. Conversația continua, iar Milhaud se străduia să o înțeleagă. La un moment dat, în cameră mai răsună și vocea altcuiva. Milhaud derulă înapoi banda și o ascultă de mai multe ori, până când ajunse să dea volumul la maximum și banda să-i urle în urechi.

– *Merde!*¹

Milhaud se întreba ce lipsea de pe bandă. La fiecare reluare, sentimentul său de neliniște creștea. Glasurile erau acolo, dar nu reușea să priceapă ce se spunea. Mâzgăli în grabă o notă pe carnetelul tehnicianului, pentru a-i cere să vadă dacă acea parte nu putea fi amplificată artificial.

Rămase cu privirea asupra rolurilor magnetofonului care se opriseră din mișcare. Acum avea o explicație pentru ordinul lui LoGrazie de a o ucide pe Soutane. Dar, pe de altă parte, Milhaud era sigur că necunoscutul mintea în legătură cu implicarea ei în lichidarea lui Al DeCordia. Să fi ucis Soutane un om la ordinul lui Terry Haye? Era absurd. Ce soi de joc juca necunoscutul?

Scrise pe alt carnetel ceea ce știa despre cealaltă voce.

¹ *Rahut!* (în limba franceză în text) n. t.

După accent, Milhaud l-a identificat ca fiind american. Era, în mod clar, un expert în Indochina. În acest caz, era normal ca Milhaud să-l știe ori, cel puțin, să fi auzit de el. LoGrazie l-a numit o legendă. O legendă vie a Mafiei, expert în Asia de Sud-Est? Milhaud își frământă creierii. Cine să fi fost?

Nu-și dădea seama. Poate că, atunci când tehnicianul îi va izola vocea și Milhaud va înțelege ce spunea, va da de o pistă. Dar asta ar fi durat prea mult și Milhaud era conștient. Desigur, acum i se părea absolut necesar să afle identitatea necunoscutului. Mai bine-ar fi pus o cameră video în apartamentul domnului LoGrazie. Cu ajutorul unei lupe, i-ar fi atribuit măcar un chip vocii.

Hotărând că așa va face, Milhaud puse deoparte căștile și privi în gol. Simțea din ce în ce mai imperios că plasa țesută de necunoscut se strângea în jurul său.

Puse mâna pe telefon și într-o clipă apăru Dante.

– Vreau să aflu, îi spuse vietnamezului, dacă mademoiselle Sirik a cunoscut un bărbat numit DeCordia. Este vorba despre un american ucis recent în Statele Unite, într-un oraș numit New Canaan, Connecticut. Făcea parte din echipa Mafiei pentru *Tigrul Alb*. Și încearcă să descoperi tot ce se poate despre fiica lui. Și, câtă vreme te ocupi de el, vezi dacă știe cineva cine l-a omorât.

Dante confirmă și îl lăasă pe Milhaud singur în fața rolurilor de magnetofon care se învârtteau lent.

Alix Layne își mestecă pe îndelete bucata de pizza. Îl privi rece pe Chris:

– De ce-ai venit aici, domnule avocat? Ca să mă acuzi de calomnie și defăimare la adresa clientului dumitale?

Chris tresări. Repetase aproape exact cuvintele pe care i le adresase ieri, pe scările din fața tribunalului.

– O merit.

– Mai mult ca sigur că da.

Alix rămăsese în prag, având atitudinea unei mame ursoaice care-și apără puiul: o expresie războinică, o înfățișare agresivă.

Chris fu brusc doborât de un val de oboseală. Închise ochii, rezemându-se de cadrul ușii.

– Dacă nu-mi dai drumul înăuntru, roști el, pot măcar să capăt un pahar cu apă?

În holul lung și strâmt, Chris zări niște umbre; pe pereți erau atârinate două biciclete de cursă, ca un fel de sculptură modernă. Auzi cum ușa se închide în urma lui, sunetul cheii răsucite de două ori în broască.

Alix îl conduse prin fața bucătăriei, în sufragerie. Nu era deloc așa cum și-o reamintea de la petrecere. Părea mai încăpătoare și mai aerisită. Poate era astfel pentru că nu mai exista mulțimea pe care trebuia s-o înfrunte, ori poate că îi schimbase aranjamentul de atunci. Bărbatul se lăsă să cadă greoi pe un divan, tapizat în culori calde, tropicale.

– După cum arăți, ai avea nevoie de ceva mai tare decât apa, remarcă Alix. Ce să-ți aduc, domnule avocat?

– Votcă. O votcă cu gheață, ar fi perfectă, răspunse el.

Se răsuci pentru a o urmări cum se îndreaptă către bufetul de stejar din spatele lui.

– Aș considera-o ca pe o mare favoare personală dacă mi-ai spune Chris, adăugă el.

– Nu țin minte să-ți datorez vreo favoare, replică ea, turnându-i băutura în pahar.

Chris se întrebă ce căuta acolo; se întreba dacă nu cumva pe undeva prin apartament stătea ascuns Bram Stryker.

Ea înconjură divanul și îi întinse paharul. El luă o înghițitură și se rezemă cu spatele de sofa.

– Nu vrei să iei loc? o invită, de parcă nu ar fi fost la ea acasă.

– Mamă?

Amândoi se întoarseră. Venind dinspre bucătărie, în cameră își făcuse apariția sărind un băiețel cu părul zbârlit și chipul imens al copiilor de vreo zece ani. Într-o mână avea o bucată de pizza pe jumătate mâncată, iar în cealaltă, un pahar de Coca Cola.

– Vii înapoi? se interesă copilul.

Alix surâse și expresia figurii i se schimbă. Acea figură prerafaelită. Parcă o vedea pentru prima oară. Își aduse aminte de reacția lui, când i-a prins privirea, la tribunal, de modul cum inima a început să-i bată mai tare. Cât de izbitor de frumoasă era. Poate pentru că era în afara mediului ei profesional. Nu avea acea figură perfectă, americană, care se vede la televizor și prin reviste. Gura era puțin prea mare, avea cam mulți pistrui pe nas și pe obraji, iar nasul era ușor asimetric. Însă acestea nu erau cusururi. Făceau din Alix o femeie frumoasă într-un sens visceral, mai degrabă decât în maniera unidimensională a manechinelor. Acum observase că nu avea un chip care să rășcolească sângele.

– Imediat, răspunse ea. Dragul meu, acesta este Christopher Hays. Christopher, el este fiul meu, Dan.

Chris se ridică și-i întinse mâna.

– Bună.

Apoi realizează că băiețelul avea amândouă mâinile pline și lăsă brațul să-i cadă.

Dan bău puțin suc.

– Hei, ești avocat? Ești *acel* Christopher Hays?

– Dacă o iei așa, presupun că eu sunt.

Chipul copilului înflori într-un zâmbet:

– Hei, sunt impresionat. Am scris despre câteva cazuri de-ale tale, semestrul trecut. Mama m-a ajutat. E grozav că te întâlnesc.

– Mulțumesc, rosti Chris.

După ce Dan se înapoie la bucătărie, Chris spuse:

- Ei bine, am avut un șoc cu el. Nu știam că ești măritată.
- Nu mai sunt.
- E în îngrijirea ambilor părinți?
- A fost.

Chris descoperi că avea un mod foarte direct de a privi.

Alix își atinse ușor partea deformată a nasului:

- Apoi, într-o zi, tatăl lui m-a lovit atât de tare, încât mi-a spart nasul. Atunci m-am hotărât să adopt o atitudine de autoapărare. Am reluat procesul și am obținut dreptul de a-mi îngriji singură copilul. Soțul meu nu mai poate să se apropie de mine sau de Danny.

- Este greu, probabil. Băieții au nevoie de un tată.

Rămaseră în mijlocul sufrageriei. Din bucătărie se auzea muzică rock, pe care Dan o urmărea pe MTV.

Chris aruncă o privire în jurul său, la draperiile strălucitoare care acopereau în mod inteligent umezcala din ferestre și omniprezentul rânjet al New York-ului, la rafturile pline cu cărți, la măsuta decolorată pentru cafea, din plută și sticlă, la podelele așternute cu covoare indiene, la pianul vechi, cu o fisură verticală într-un colț și candelabrul lui de alamă. Deasupra atârna o fotografie, îngălbenită de ani, reprezentând o casă de țară, din lemn și obligatoriul stejar. O fetiță cu codițe-poate Alix când era mică-stătea într-un leagăn prins de crengile stejarului și se uita la aparatul de fotografiat cu o expresie mult prea serioasă pentru un copil de vârsta ei. În spate, ascunsă în umbră, era silueta unui bărbat înalt și subțire, stând în poziție de drepti, ca un soldat.

- Aveți un singur dormitor, nu-i așa?

Alix confirmă:

- Dormitorul este al lui Dan.

Apoi arată spre divan:

- Te-ai așezat pe patul meu.

– Înțeleg că statul tot nu-și plătește prea bine angajații.

Ea se retrase puțin:

– Îmi place aici. Și lui Danny. Sunt convinsă că este strâmt, comparat cu apartamentul duminical, dar este căminul nostru.

– E dragut, răspunse Chris, așezându-se la loc. Îmi place. Nu mi-a plăcut înainte.

– Ai mai fost aici? Când?

Alix stătea într-un scaun acoperit cu o țesătură asortată cu desenul tropical al divanului.

– Mai ții minte când ai dat o petrecere? Am venit cu Bram Stryker.

– Ești prieten cu Bram?

– Mai ieșim împreună, uneori.

– El mi-a aranjat divorțul și mi-a înapoiat custodia copilului, când ticălosul ăla mi-a spart nasul.

– Hm.

– Asta ce înseamnă?

Chris puse deoparte paharul. Nu mai mâncase nimic de la prânzul cu Marcus Gable și votca își făcea efectul.

– Ce înseamnă „hm”? Nimic.

Se ridică și se plimbă în jurul camerei. Stomacul îl sâcăia și avea intuiția că era pe cale să spună ori să facă ceva ce-ar putea regreta.

– Deci, tu și bătrânul Bram vă mai faceți de cap împreună?

Alix sări în sus:

– Ai al naibii de mult tupeu.

El se răsuci ca s-o privească în față:

– Ei, da, tata mi-a zis același lucru, când am descoperit că o înșela pe mama.

Surâse. Se simțea ca un vapor care nu mai avea pământul la orizont, desprins de orice legătură, în voia valurilor, liber.

– I-am spus că era mama mea, deci mă privea și pe mine. I-am palmuit peste față. Am menționat faptul că tata este din țara Galilor? Velișii au o vorbă: „Tot sângele să-ți fie mereu în față“, ceea ce înseamnă, după cum mi-a explicat tata, că trebuie întotdeauna să-ți înfrunți dușmanul.

Ei, oricum, peste șase luni a divorțat de mama, care a murit peste un an. Așa că, vezi, palmele mele nu au avut nici un efect. S-a recăsătorit la scurtă vreme după aceea. De fapt, s-a recăsătorit de două ori. Acum este a la treia nevastă.

– Eu nu sunt mama ta, îi replică Alix. Ce te face să crezi că e treaba ta?

Acum Chris înțelese ce era pe cale să spună și să facă și i-ar putea să regrete.

– Asta.

Merse prin spatele sofalei, o luă pe Alix în brațe și o sărută spăsat pe gură.

Ea își trase capul în spate. Ochii ei cenușii îl priveau:

– Dacă ai impresia că o să-mi placă așa ceva, să știu că te înșeli.

– Chiar așa?

– Și lasă aerul ăsta încântat de sine. Femeile nu se topesc cu totul decât în filme. Și atunci, numai când eroul le ia în brațe. Tu nu ești un erou, îi declară, uitându-se țintă la el.

– Nu încă, răspunse el, sărutând-o iarăși.

– Am avut dreptate la început. Ai un tupeu dat naibii.

– Foarte bine, ai avut dreptate într-o privință. Într-un an și jumătate, nici nu mi-a trecut prin minte să iau un caz *pro bono*.

– Hm.

– Asta ce înseamnă, hm?

Ea zâmbi:

– Așa, nimic.

– Și ai mai avut dreptate și cu altceva, continuă el. Acum sunt de părere că Marcus Gable și-a omorât nevasta.

– Las-o baltă. Nu mai are nici o importanță.

– Cum adică, s-o las baltă? Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să-l bag la închisoare.

Alix râse:

– Doamne Dumnezeule, vorbești ca un îndrăgostit respins. Așadar, te-a mințit. Și ce dacă? A mințit pe aproape toată lumea. Cu ce-ai fi tu mai deosebit?

– Am fost apărătorul lui.

– Judecând după reputația ta, mi se pare că era un motiv excelent ca să-ți ascundă adevărul.

Chris o privi.

– Ei, oricât de ticălos ar fi, Bram este cu siguranța un tip total, adaugă ea. Are cea mai bună părere din lume despre tine.

– Am crezut întotdeauna că este prea ocupat ca să observe, replică Chris.

– Cu clientele lui, vrei să spui, zise Alix înclinând capul. Am descoperit cu oarecare timp în urmă că eram doar una dintr-un nesfârșit șir.

– Și ce-ai făcut?

Ea surâse:

– Nu m-am înnebunit niciodată după statul la rând. Dar, la sugestia mea, mai suntem încă prieteni. Dacă e să-l ascultăm pe Bram, și aici a fost un început.

– Și care început a mai fost?

Ea izbucni în râs:

– Dacă n-ar fi Danny acasă, ți-aș arăta.

Și, încolăcindu-și mâinile pe după gâtul lui, ea își aplecă din nou capul. Buzele erau mai moi, întredeschise. Simți cum este pătruns de acest prim sărut, simți lângă el căldura ei.

Nechemată, în fața lui răsări, ca pasărea Phoenix din cenusă, o amintire a lui Terry acasă, venit de pe drumuri,

îmbrăcat în uniformă. Terry, eroul reîntors, pe care toată lumea îl disprețuia fiindcă fusese în Vietnam, unde, știau cu toții, America n-ar fi avut ce căuta. Terry, feliicitat de tatăl lor, care, aducându-și aminte de Suez, India și alte dezastre totale care dădămaseră în cele din urmă Imperiul Britanic, aprecia prezența militară în Asia de Sud-Est. Chris, privindu-l cu lacrimi în ochi cum toarnă un pahar pentru Terry și apoi, îmbrățișându-l așa cum nu făcuse niciodată cu Chris și sărutându-și fiul favorit pe ambii obraji.

Și Chris, cu un aspect neajutorat, proaspăt întors din exilul autoimpus în Franța, târându-și după sine piciorul vătămat și toate visele de a purta tricoul galben la Paris, în mijlocul unui val de emoții prea sălbatice pentru a fi suportate, distruse într-o clipă, în ploaie, un străin în propria familie.

Tour de France era o amintire pe care a uitat-o foarte curând. Și ce altceva îi mai rămăsese din exil, decât ca, în pauzele dintre antrenamente, încercând să schițeze planul romanului, să fie acel scriitor pe care și-a dorit întotdeauna să-l întruhideze, venind acasă schiopătând și cu un manuscris fără nici o speranță?

Orice i s-ar fi întâmplat în acea vară a cursei Tour de France, era înconjurat de amintiri despre locuri și oameni, prea dureroase pentru a le mai trezi la viață. A petrecut mulți ani încercând să uite, dorind să uite și, în fine, reușind.

„Nu ești un erou“, îi spusese Alix. „Și încă nu știe nici măcar pe jumătate“, gândi Chris.

Soutane nu știa ce să facă, așa că se reîntoarce la Mun. Cu vârul ei se simțea în siguranță, așa cum s-a simțit și cu Terry cea mai mare parte a timpului cât a fost cu el. Însă cu Terry exista și o implicație fizică și, din pricina celor învățate de la Mun, era conștientă cât de mult putea deforma judecata cea formă a iubirii. .

Mun trăia într-o vilă din secolul al XIII-lea, din Vence. Când el și Soutane au venit acolo pentru prima oară, era o ruină, o jalnică rămășiță a ceea ce fusese odată magnifica reședință a celui mai puternic episcop de Vence.

Și-a crezut nebun vărul când l-a văzut cumpărând ceea ce ei i se părea un morman de pietre și mortar. Dar Mun văzuse altceva:

— Am fost martor la atâtea distrugeri, i-a spus pe când supraveghea o armată de muncitori pe care îi angajase să restaureze vila. Încât pentru mine este important să restaurez ceva din frumusețea care se pierde.

Încet, cu dragoste, Mun a condus reconstruirea zidului de piatră exterior, din vremea romanilor. La Tarascon, în vest, a descoperit un set de porți din lemn sculptate, reproducând încoronarea Fecioarei, și le-a transportat la Vence.

La nord de vilă se afla un pâlcc de chiparoși, care protejau clădirea în calea mistralului. La sud, erau platani albicioși și noduroși, ca mâinile unui bătrân, oferindu-și umbra vara, în timp ce mai jos, pe o pantă acoperită cu pietre, un crâng de lotuși asigura intimitatea absolută.

Marea majoritate a lumii spunea că Mun și Soutane sunt asemănători. Vărul era puțin mai înalt, avea umerii mai largi, dar pătrați ca și ai Soutanei. Principala diferență consta în faptul că figura lui Mun era mai arsă de vânturi și ploi, de parcă devenise cu adevărat un fermier provensal.

— Nu arăți deloc bine, spuse Mun.

Stăteau în curtea în jurul căreia fusese așezată clădirea în formă de U, plină de migdali cu flori roz, mimoze și trandăfiri sălbatici. În aer pluteau aromele de neuitat ale cimbrului sălbatic și măghiranului. Iedera se încolăcea în jurul fântânii de piatră, pe care erau sculptate siluetele a doi delfini sărind, iar apa țâșnea din gurile lor, în picături azurii.

Lumina soarelui, care străpungea ici și colo umbra,

înfierbânta vârfurile copacilor, sfârșindu-și drumul pe coastele dealurilor La Gaude, zona prealpină care se înălța deasupra vilei.

– Vreau să știu în ce a fost amestecat Terry, răspunse Soutane.

Pe masa din mozaic fuseseră așezate boluri umplute cu căpșuni din Carpentras, măsline negre de la Nyons și *Calissons*, bomboane cu migdale, de la Aix.

Mun surâse, aducându-i în minte imagini ale lui Buddha de pe tot cuprinsul Asiei. Își întinse neputincios brațele:

– De ce pui o astfel de întrebare?

– Vrei să spui că nu ai un răspuns? Terry venea adesea la tine, după un sfat. A venit cumva și după ajutor?

– Ajutor, nu. Mi se pare bizar să-ți reamintesc că era un bărbat foarte independent. Nu-i plăcea să datoreze nimănui nimic.

– Ai fost întotdeauna un adept al unor astfel de răspunsuri la întrebări, insistă ea. Dar eu fac parte din familie. Divagațiile iscusite nu mă satisfac.

– Terry a murit, replică Mun. Spiritele trebuie să se odihnească și ele.

Prin această frază ea înțelese că voia să spună să nu se mai frământa.

– Trebuie să știu, Mun. *Am nevoie* să știu.

– A murit într-o biserică. Mă întreb în ce măsură asta a fost un lucru teribil pentru el.

Soutane închise ochii și simți că se înfioară.

– Chiar dacă Terry a fost ucis, dragostea mea pentru el rămâne. Și ceea ce a rămas este mult mai mult.

Mun o privi cum ar fi făcut-o Buddha.

– Lămurește-mă, atunci.

Soutane respiră o dată adânc și îi povesti că pătrunsese

cineva la ea în apartament exact când s-a întors acasă și că observase că o urmărește cineva.

Pe când istorisea, era atentă la schimbarea petrecută cu vărul ei. Nu mai avea acea înfățișare pe jumătate adormită, detașată cu calm de recente evenimente din viața ei. Era așezat pe marginea scaunului, atent ca o santinelă.

— Ești sigură că nu ți-a mai fost luat nimic în afara unui obiect de lenjerie? se interesă Mun după ce ea sfârși relatarea. *Absolut sigură?*

— Da. În plus, din ce altă cauză aș mai fi sub urmărire? Dacă ar fi găsit ce căuta, n-ar mai fi avut nevoie de mine.

Mun se relaxă vizibil, iar Soutane adăugă:

— Deci știi ce căuta.

— Nu, răspunse el, dar Soutane nu era convinsă că ar trebui să-l creadă.

Ce-i ascundea? Ea venise aici pentru a se liniști, dar acum devenise și mai înspăimântată.

Își privi vărul. Se hotărâse să aibă încredere în el, chiar dacă nu voia să i se dezvăluie. Îi întinse cartea poștală scrisă de Terry lui Chris cu puțină vreme înainte de a muri:

— Vrei să-mi spui, te rog, ce se întâmplă?

Mun își ridică privirile și întreabă, pe un ton indiferent:

— De ce mi-o dai mie?

— Termină! strigă ea.

Smulse cartea poștală dintre degetele lui. Acel zid impenetrabil pe care-l punea în fața ei era înnebunitor.

— Știam că dorești să mă protejezi, îi reproșă Soutane.

— Numai de tine însăși.

— Nu! șuieră Soutane; era lucrul de care se temea. N-o să te las să începi din nou cu asta! Ți-am atras doar atenția.

Mun nu replică. În tot acest timp, nu se clintise. Lumina aurie, care se furișa de pe dealurile înalte, învăluia curtea,

formând umbre sinuoase de-a lungul potecilor pietruite, până la cele mai îndepărtate colțuri ale vilei.

– Totuși, trebuia să ajungi aici, rosti în sfârșit Mun. A trebuit dintotdeauna.

– Îți interzic! țipă Soutane.

– Tu singură ai spus-o, răspunse Mun, întinzându-și mâinile ca și cum ar fi putut prinde capătul razelor de soare. Vii aici și mă rogi să-ți dezvălui secrete, însă interzici ramificațiile acestor secrete. Nimeni nu trăiește sub o cupolă de sticlă, Soutane. Trebuie să recunoști ceea ce ești.

Glasul lui Mun răsună printre migdali, mimoze și trandafiri sălbatici.

– Ceea ce am devenit, vrei să zici.

Soutane își concentrează atenția asupra coastei stâncoase a dealului, umbrită de pâlcurile de măslini. Se transformase în răstimp de o clipă. Acum, sub un înveliș exterior subțire, se formase în ea un miez de granit, la fel de calm, pe cât era de dur.

– Tu ești cel care m-a antrenat, continuă ea.

– Acelea au fost vremuri grele, reflectă Mun. Am făcut-o ca să te apăr de dușmanii mei. Fără să-mi dau seama, te-am transformat într-un personaj cu care este limpede că nu poți trăi.

Soutane rămase tăcută un moment, urmărind cum lumina soarelui se scurge peste vechea construcție din piatră. În fine, rosti:

– Crezi că o să încerc iarăși să mă sinucid acum, după ce Terry a murit?

– Mărturisesc că mi-a trecut acest gând prin minte.

– Înțeleg. Ei bine, n-am simțit decât mâhnire, nu mi-am urât propria persoană. De data asta, n-am omorât pe nimeni.

– Mi-ai ucis cel mai bun prieten, ca să mă salvezi. De ce să te urăști pentru așa ceva?

– Am ucis, punct. Am puterea. Nu ai cum să pricepi pentru că tu ești cel care mi-a dat această putere.

– O avem amândoi, interveni Mun. Ai senzația că are vreo importanță faptul că tatăl tău a fost francez? Suntem rude. Nu ne avem decât unul pe altul. Este tot ce contează.

Soutane înclină capul într-o parte.

– Iar Terry a schimbat totul, nu-i așa?

– L-am iubit pe Terry, spuse Mun, contemplând jocurile apei în fântână. Am fost mai apropiați decât frații.

– Pentru că ați ucis împreună, ați ucis unul *pentru* altul.

– Asta a fost demult.

Ea confirmă:

– Dar greu de uitat.

– Nici măcar morții nu pot uita, Soutane.

– Ah, fir-ai să fii!

Vocea îi devenise o șoaptă. Ochii i se umeziră de lacrimi acceptând adevărul.

Mun îi lăsa mâinile între ale lui și îi mângâie blând palmele, așa cum făcea când era mică și era bolnavă sau îi era teamă. Printre crengile chiparoșilor, Soutane putea distinge silueta unui fermier, așezat în plină lumină. Cât de puțin complicată este viața pentru el, gândi ea. Muncea, mânca, dormea, iubea, apoi se reîntorcea la lucru. În acel moment, tânjea după o astfel de simplitate aspră.

– Ce este cu cartea poștală pe care i-a scris-o Terry fratelui său?

– Este bizară, admise Mun, mai ales fiindcă cei doi se însură aparent unul de altul. De ce să reîntre în contact cu el acum? Și apoi, mai este și post-scriptum-ul nescris. Ce-i fi vrut Terry să-i mai spună?

– Poate vom afla. L-am sunat pe Chris. Mă întâlnește cu el pe aeroportul din Nisa mâine, când vine să ia trupul la Terry.

– Dată fiind aventura ta cu el, crezi că procedezi înțelept?
– Nu contează, replică ea. Nu am de ales. M-ai antrenat prea bine.

– Ai fost ocupată în lipsa mea.
– Este posibil să nu fie nimic. Chris mi-a zis că nu a primit nimic de la Terry în ultima vreme.

– Așa zice el. În orice caz, cred că ar fi o idee bună dacă l-ai aduce aici, ca să pot discuta cu el.

– Să-l interoghezi, vrei să spui.
– Eu nu mă voi afla aici când vei veni cu el. Fă-l să se simtă bine. Așteptați-mă. E clar? o întrebă, fixându-i ochii cu privirea lui neclintită.

Ea înclină capul, aprobându-l.

– Mai rămâne omul care mă urmărește.

– Da.

Mun căpătase din nou expresia de Buddha.

– Nu știi ce-aș putea face.

Mun se uită la ea:

– Știi exact ce trebuie să faci. Ai știut-o din clipa când l-ai văzut cum te pândește din umbră. Trebuie să-l lași să te găsească.

– Nu, îl contrazise emfatic Soutane.

Ochii lui Mun o străpunseră, făcând-o să se înfioare.

– Ai venit aici cu suspiciunile tale. Ai ales deja.

Urmă, continuând să o fixeze cu privirea:

– Trebuie să înțelegi că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, fără dragostea ta pentru Terry. N-ai cum să dai înapoi. Trebuie să afli de ce te urmărește acel om.

Aromele de cimbru sălbatic și măghiran deveniseră mai puternice, aproape sufocante.

– Ce am de făcut? se interesă Soutane, cu disperare.

– Nimic din ce nu ești pregătită să faci, o asigură Mun.

– N-o să mai ucid din nou!

„Dar“, își spuse în sinea ei, „se întâmplă iarăși, ca într-un soi de coșmar îngrozitor“. Mai rău chiar, știa că este un coșmar din care nu se mai putea trezi.

– Gândește-te la Terry, o îndemnă Mun cu ochii închiși. Gândește-te, dacă este cazul, la Chris.

Delfinii scuipau în continuare jeturi de apă pe faianța azurie.

Montaseră o instalație electrică de iluminat pe sub ulmi, pentru că nu exista nici o lumină în preajma șanțului care trecea de-a curmezișul câmpului. Figura detectivului Blocker strălucea scăldată în râuri de transpirație. Pielea îi era ca pergamentul pe punctul de a se coji.

– La naiba! spuse el când Seve și Diana pătrunseră în câmpul de iluminare. La naiba!

Generatorul portabil bâzâia ca un greiere.

Detectivul privi cum se apropie cei doi:

– Vreți să vă uitați puțin la asta? întrebă, arătând un punct la picioarele lui. Numai uitați-vă puțin la asta.

Unul din oamenii lui a dat la o parte prelată. În șanț zăcea prăbușit un bărbat, cu pânțele în jos. Remarcabil era faptul că, aruncat la vreo zece centimetri distanță de gâtul tăiat, se afla și capul.

– Încă unul! exclamă Blocker, ca și cum ar fi fost o insultă personală. Ucis în același fel.

– Cine a găsit cadavrul? se interesă Diana.

– Câțiva puști care-au pățit-o. Avem declarațiile lor și le-am dat drumul. Făceau pe ei de frică.

– Ați procedat deja la o identificare? continuă Diana.

Seve îngenunchease la marginea șanțului. Era sânge peste tot dar, spre deosebire de sacristie, aici fuseseră absorbit de pământ.

– Numele bărbatului este DeCordia, Al DeCordia,

dispusese Blocker, deschizând un portofel scump, din piele de crocodil. Conform datelor de aici-permis de conducere, cărți de credit, asigurare medicală-Dumnezeule, n-o să mai aibă nevoie de ele acum.

Seve privi gâtul, observând același contur crenelat al cămii pe care-o văzuse la Dom, ca și cum fratele lui și acest bărbat ar fi fost uciși căzând în aceeași capcană pentru urși. Dar, firește, nu era probabil.

— Tipul e de prin partea locului, urmă Blocker. Poftim, uite-aici!

Întinse spre Diana o carte de vizită. Pe spate era o notă de mână, evident scrisă de DeCordia ca să nu uite ceva.

— Locuia la capătul bulevardului Lost District, un cartier foarte șic de-aici, unde casele valorează câteva milioane. N-am avut timp să anunțăm familia așa că, desigur, nimeni nu ne-a oferit o identificare. În portofel mai sunt încă o groază de bani- peste cinci sute-deci putem să eliminăm jaful dintre motive.

Diana era ocupată să ia notițe.

Seve își îndreptase atenția către degete. Nici unul nu fusese rupt, nu exista nici o urmă de pudră sau orice altceva.

— S-a atins cineva de cadavru? se interesă el.

— Băieții cu fotografiile n-au venit încă.

Blocker oftă. Se părea că nu va mai apuca să mănânce în această seară

— E o mare porcărie, spuse el, fără a se adresa nimănui în particular.

— Dacă nu vă deranjează, rosti Seve, ieșind din șanț, aș dori să-mi trimiteți copii ale raportului procuraturii și pentru acest caz.

— Firește, răspunse plictisit Blocker, de ce nu? Mai plimbăm și noi niște hârtii de colo-colo. Am tot timpul, nu-i așa? Nu arăt eu ca o persoană care are tot timpul?

– Mulțumesc, domnule detectiv, încheie Seve, conducând-o pe Diana spre mașină. Vă rămân recunoscător.

Nu mai scoase o vorbă până pe autostradă, când porniră către sud:

– Oricine l-ar fi ucis pe tipul ăsta, DeCordia, tot el l-a omorât și pe Dom. Același mod de a opera, aceleași urme ciudate în carne.

Închise ochii. Șirul nesfârșit de lumini care păreau că se îndreaptă spre el îi provocau dureri de cap.

– Ce naiba o fi folosit ca să-i decapiteze? se întrebă, apoi oftă. Am mâncat cumva, ori numai am visat?

– Ai visat, șefu’.

– Atunci, oprește la primul local pe care-l vezi.

Era un restaurant, construit în exterior din piatră de râu, iar în interior din travertin. Hamburger-ul, cartofii prăjiți, cafeaua și plăcinta cu brânză și cireșe puteau la fel de bine să fie false, dat fiind că a avut senzația că-i vor dizolva stomacul, în drum spre intestine. Și-a spus în gând că trebuie să mănânce mai sănătos, ferm convins că nu o va face.

Reîntors în mașină, a înghițit câteva pilule și a spus:

– Vreau să te ții de capul lui Blocker cu acest caz. Am senzația că raportul procuraturii ne va relata multe lucruri, pe care deocamdată nu pot decât să le bănuiesc.

– Crezi că Al DeCordia are vreo legătură cu fratele tău?

– Poate. Au fost uciși de către aceeași persoană, în același oraș, deși nu neapărat în același timp, răspunse Seve. Pe de altă parte, am putea avea de-a face cu un nebun, motiv pentru care Blocker este pe jumătate mort de frică. Și are multă dreptate să fie. Tipul ăsta, DeCordia, a zăcut pe puțin câteva zile în șant, așa că n-am nici o idee care să fie legătura lui cu Dom, dacă există vreuna.

Cuvântul „legătură“ îi aprinse un becuț în minte, aprinse

lumina din interiorul mașinii și scoase bucățica mototolită de hârtie.

– Am găsit asta la locul crimei, o informă pe Diana, în timp ce desfăcea bilețelul. Se afla în buzunarul lui Dom. Era culcat pe acea parte, încât era ascuns vederii.

– Dar nu și ție, replică ea, intrând într-o depășire. Mă gândeam că n-ai prea vorbit la locul crimei, până ce și-au sfârșit treaba cei de la procuratură.

– Asta a fost înainte să-l întâlnesc pe detectivul Blocker.

Voise să fie o glumă, însă nici unul dintre ei n-a râs. Diana îi era absolut loială lui Seve. Și-a riscat viața pentru el, în anii lucrați împreună. N-ar fi ezitat s-o facă din nou. Și exact din pricina acestei loialități-pentru că-l iubea și credea în el, în cauza pentru care lupta, în mod absolut - se întreba în sinea ei ce se petrecuse cu el. I se părea că moartea fratelui său îl transformase. Dorea - nu, decise ea, era un sentiment cu mult mai puternic - *avea nevoie* să-l descopere pe ucigașul fratelui său.

Așezată lângă el, trecând dincolo de granița statului Connecticut prin neclintirea nopții, Diana își puneă problema dacă această nevoie nu va crea o obsesie. Seve fusese întotdeauna în slujba oamenilor. Nevoile societății aveau prioritate față de propriile lui nevoi. Acum ea bănuia că începuse să se schimbe. Nu fiindcă n-ar fi înțeles necesitatea imperativă pe care-o resimțea. Dar dacă această necesitate l-ar face să-și abandoneze idealurile? Îl văzuse deja mintind un ofițer de poliție, sustrăgând dovezi de la locul crimei aflat în afara jurisdicției sale și apoi ascunzându-le față de ofițerul de poliție însărcinat cu rezolvarea cazului. Diana n-ar fi crezut niciodată că era în stare măcar de una dintre acele încălcări ale procedurii.

Lângă ea, Seve se uita la bucățica mototolită de hârtie. Conținea trei rânduri scrise de o mână necunoscută, cu litere

ciudate, aplecate pe spate și, dedesubt, un singur cuvânt cu scrisul ușor de identificat al fratelui său, aproape indescifrabil. Iată ce citi Seve:

Soutane Sirik

67, Boulevard Victor Hugo

Nice, France

Mântuită?

Chris și Alix, constrânși de prezența băiatului din bucătărie, stăteau pe scara de incendiu de dincolo de fereastra larg deschisă a dormitorului. Muzica rock se insinua prin apartament, pătrunzând în spațiul liniștit dintre ei.

– Pentru o lungă perioadă, spunea Alix, m-am gândit la mine ca mama lui Danny. Când ești femeie, îți este uneori foarte greu să-ți separi existența de viața copilului. Până la urmă, copilul îți acaparează atât din viață, încât nu mai rămâne mare lucru.

Încă mai ploua și, deși erau destul de bine protejați de părțile ieșite în afară ale clădirii, în părul ei licăreau ici și colo picături de ploaie, ca o tiară de diamante.

– Dar, după o vreme, am ajuns să înțeleg că, oricâtă plăcere mi-ar face, nu va fi suficient pentru mine. Începeam să mă contopesc complet cu el, ceea ce mi-am dat seama că nu va fi bine pentru nici unul dintre noi.

– Așa că te-ai angajat la procuratură, completă Chris.

Ea zâmbi:

– Nu a fost chiar atât de simplu. Trebuia să mă despart de el. A fost proba cea mai dificilă. Și apoi, căsătoria mea se dezintegra lent și dureros, urmă ea, cu surâsul pierindu-i de pe buze.

– Îmi pare rău.

Din nou același surâs, atât de mic, dar care o transforma atât de mult.

– N-am știut niciodată dacă să spun „n-ai de ce“ sau „mulțumesc“. Presupun că vreau să le spun pe amândouă. Dă cele mai bune rezultate.

Ea își lăsa capul în jos când prin casă pluti un cântec cunoscut. Cântă și ea un moment, cu o voce nesigură și păru că dispare toată tensiunea acumulată în ea. Se opri din cântat. Avea ochii aprinși, strălucitori.

– Și tu? se interesă. Arăți mai degrabă ca un atlet decât ca un avocat.

El râse de precizia cu care-l examinase. Oarecum spre surprinderea sa, descoperi că aprecierea ei îi făcea plăcere.

– Am fost atlet. Biciclist.

– Serios? rosti Alix, ridicând sprâncenele. Îmi place să merg pe bicicletă. Danny și cu mine ne plimbăm ori de câte ori avem ocazia.

– Am observat bicicletele din hol. Sunt bune.

– La ce curse ai participat?

– O, mai peste tot, răspunse Chris, privind în noapte. Totuși, în principal m-am antrenat pentru Tour de France.

– Probabil că familia a fost foarte mândră de tine.

Afirmația ei îl miră. Marea majoritate a lumii l-ar fi întrebat: „Ai câștigat?“

– Nu, nu au dat impresia că le-a păsat prea mult.

– Îngrozitor.

„Da“, gândi Chris. „Într-adevăr, îngrozitor.“ Oftă:

– Presupun că ceea ce îmi doream era un „bravo“ din partea tatălui meu. Mama murise deja când eram în Franța. Dar tatălui meu nu-i păsa decât de fratele meu mai mare, Terry. Înțelegi, Terry se înrolase în armată și, în timp ce eu participam la curse în Franța, el se afla în Vietnam, luptând pentru America, dreptate și libertate. Exact lucrurile la care ții cel mai mult tata. Eu eram fugarul, lașul, ingraturul care nu voia să servească patria care l-a hrănit.

Chiar și acum, după atâția ani, n-ar fi fost capabil să povestească nimănui ce se întâmplase cu adevărat în acea vară.

– Cel puțin, așa a văzut tata situația.

– Un dur, comentă ea.

– Mai degrabă, un super-dur.

– Și ce s-a întâmplat când ai participat la Tour de France?

întrebă Alix.

– M-am rănit.

Răspunsul său standard, când se hotăra să dea drumul. Nu era adevărul, oricum, nu tot adevărul.

– Grav?

„Da, foarte grav.“ Intenționase să-i dea o replică, dar se trezi spunând:

– Plec mâine noapte în Franța. Fratele meu a fost ucis.

– Oh, Christopher, îmi pare rău!

„Christopher“, repeta el în sine „așa îmi spunea tata“.

Observă preocuparea pe chipul lui Alix. „Oare regret la fel de mult ca și ea moartea lui Terry?“

– Nu prea sunt în stare de vreun sentiment de nici un fel

– Nu erai apropiat cu fratele tău?

Chris râse sardonice:

– Cam așa s-ar zice. N-am mai avut nici un contact de zece ani, dacă nu mai mult. Acum nu știu dacă ne-am cunoscut măcar unul pe altul.

Alix veni mai aproape de el:

– Ce trist!

O simțea lângă el și era răscolit. Nu într-un mod sexual, ci pentru că atunci când era lângă el nu mai avea acea senzație de abis întunecat pe care-o declanșase în el știrea morții lui Terry; nu mai era singur.

– Ani de zile mi-am acuzat tatăl pentru asta, rosti Chris. Îi plăcea să ne instige unul împotriva celuilalt; credea că un asemenea conflict modela caracterul. Tata are un caracter

puternic. Descinde dintr-un neam vels. „Cei din familia Haye sunt luptători“, ne spunea.

Și pe atunci, când eram tineri, presupun că tata era pentru noi o țință extrem de convenabilă. Era foarte corect și adeseori aspru cu noi. Primul cuvânt amabil pe care l-am auzit vreodată din gura lui la adresa amândurora a fost când Terry s-a întors din Vietnam, în prima permisie. Dar moartea lui Terry m-a pus pe gânduri. Dacă Terry și cu mine n-am ajuns niciodată să ne cunoaștem, a cui a fost, într-adevăr, vina? Nu sunt sigur că măcar noi înșine vom încerca vreodată să aflăm.

– Ați avut dreptate, spuse Dante. Exista o legătură între Soutane Sirik și Al DeCordia.

Lui Milhaud i se opri inima în loc. Era posibil să se fi înșelat în privința necunoscutului? Să-i fi spus acesta domnului LoGrazie adevărul despre Soutane și Al DeCordia?

– Se pare că DeCordia a întâlnit-o când a venit pe aici, acum o lună, să-i facă o vizită lui Terry Haye, continuă Dante. Fata lui DeCordia tocmai murise. Scăpase mașina de sub control și afară ploua. Avea nouăsprezece ani.

Dante își consultă carnetul de notițe:

– Oricum DeCordia s-a atașat de Soutane Sirik. Părinții ei muriseră, așa că trebuie să-l fi văzut ca pe un tată. Am aflat că DeCordia era un tip popular. Moartea fiicei sale l-a dărâmat complet.

Milhaud se interesă, luându-și inima-n dinți:

– Domnișoara Sirik l-a omorât?

– În nici un caz, răspunse Dante. Era în Franța când DeCordia a fost lichidat.

Sentimentul de ușurare care-l cuprinse pe Milhaud avea o asemenea intensitate, încât ochii începură să i se umple de lacrimi. Se întoarse iute la adăpost de privirea lui Dante și se uită pe fereastră, la Școala Militară și parcul Champ de Mars.

„Slavă Domnului“, oftă în sinea lui, „acum pot să pornesc cercetările despre adevărata identitate a necunoscutului“.

– Știi cine l-a ucis pe DeCordia?

– Nu, n-am reușit să aflu nimic, în afara faptului că a fost decapitat, ceea ce este un mod ciudat de a omori.

„Ai dreptate“, ciudat, gândi Milhaud. La fel de ciudat era necunoscutul de pe bandă, care știa atât de multe despre unitatea SLAM din Vietnam a lui Terry Haye, mai multe chiar decât el însuși. Milhaud habar nu avea despre ideea de decapitare pe care o avusese Terry Haye în Vietnam. Acum, cineva o folosea din nou, pentru a-l ucide pe Al DeCordia. De ce?

Dar imediat Milhaud realizează că nu aceasta era întrebarea cea mai importantă. Mai întâi trebuia să-și pună problema de ce fusese omorât DeCordia. Din moment ce Soutane îl vedea ca pe o figură paternă, Terry nu a avut nici un amestec în moartea lui, după cum sugerase necunoscutul.

Pe de altă parte, DeCordia și Terry Haye *se întâlniseră* acum o lună. Ce-au discutat? Aparent, erau dușmani. *Leul Alb*, din care făcea parte Al DeCordia, fusese înființat ca să distrugă rețeaua lui Terry Haye. Oare DeCordia voise să iasă din *Leul Alb*, așa cum sugerase necunoscutul? Să fi vândut acesta operațiunea lui Haye, inamicului? Dacă era așa, atunci, mai mult decât probabil, Mafia era răspunzătoare pentru moartea lui DeCordia. Dar atunci necunoscutul, care era reprezentantul Bătrânului, *capo di capi*, ar fi știut-o.

Milhaud se lăsă pe spate și contemplă ironia intrinsecă a vieții. Scosese la lumină răspunsul la o întrebare, dar acesta nu-l adusese mai aproape de adevărul pe care-l căuta. Acum se confrunta cu o enigmă ale cărei implicații începuseră deja să se extindă.

Autostrada se întindea ca o pistă de decolare, căpătând

strălucirea cromului în luminile cu sodiu făcute de mâna omului. Monsieur Mabuse, cu gândul la moarte și distrugere, căuta alene un post de radio și ajunsese la un cântec de-al lui Van Morrison:

*Uneori îmi doresc să pot zbura până la cer,
Uneori îmi doresc să pot zbura ca o pasăre până la cer,
Puțin mai aproape de casă.*

Mâna i se opri, de parcă mintea sa întunecată și periculoasă s-ar fi oprit în timp ce cuvintele și melodia obsedantă se revărsau asupra lui.

*Uneori simt că eliberarea e pe-aproape,
Uneori simt că eliberarea e aici,
Dar sunt atât de departe de casa mea.*

Acum, aceste cuvinte păreau să-l captiveze într-un mod pe care l-ar fi crezut imposibil. Muzica din Vest nu însemna nimic pentru el. De obicei, o găsea anostă și insipidă și-i adâncea dorul pentru melodiile tânguitoare, versurile încărcate de suferință ale muzicii de acasă.

Dar acest cântec era diferit. Pătrunsese prin platoșele de fier și de oțel, pentru a-i atinge delicat inima care-i bătea cu putere.

*Uneori simt că acum e mai aproape,
Uneori simt că Împărăția e la-ndemână,
Dar suntem atât de departe de casă.*

Autostrada din fața lui porni să se încetoseze, culorile să se amestece într-un imens vârtej de emoții, izvorându-i din piept, amenințând să-l înăbușe sub povara lor.

*Uneori mă simt ca un copil orfan,
Uneori mă simt ca un copil orfan,
Foarte, foarte departe de casa mea.*

Acum plângea, era sigur. Și, oh, cât îl durea, cicatricile se retrăgeau iarăși de pe rănilor deschise, și gândi: „Nu pot suporta“. Închise radioul, vocea se stinse, tăcere, păianjenul negru se afla în sufletul lui, țeșându-și iarăși pe ascuns plasa înlăuntrul său.

Monsieur Mabuse apăsa puțin prea tare piciorul pe accelerație acum, ca și cum ar fi vrut să evadeze din propriile-i emoții, fiindcă lumina roșie pătrunzătoare înflorea în oglinda retrovizoare ca un mac malefic.

Încetini, trase cuminte pe dreapta, lângă un parapet abrupt pe care creștea iarba, cu motorul ticăind ca o bombă în imensa câmpie dezolantă din mijlocul peisajului violet al statului Connecticut. Lângă el se afla o bibliotecă portabilă, un număr de studii guvernamentale, rezumate ale unor articole științifice și reviste de informare în domeniul tehnicii. J.G.Ballard, unul din rarii autori care-l interesau pe monsieur Mabuse, scrisese că această „literatură invizibilă“, acest conglomerat, transfigurase la o scară foarte mare cultura modernă. Monsieur Mabuse hotărâse că subiectul merita un studiu mai aprofundat.

Se uită la luminile strălucitoare așezate pe stâlpii de pe marginea drumului, descifrând mesajul lăsat pentru el în aureolele lor mișcătoare. Îl admonestau pentru păcatele sale, ca nu cumva să uite bombardamentele, furtunile de foc acid care înghițeau păduri întregi și sate, sunetul sinistru, scrâșnind și atotcuprinzător, al sfîinților - numiți *nats* - care-și măcinau dinții de durere, zdrobind ultimele rămășițe ale strigătelor pe care le-ar mai fi putut produce ființa umană.

Își ridică privirile, aproape surprins să constate că nu era

singur cu chinul său. Ochelarii de soare cu lentile reflectorizante dominau o figură imensă, bovină, iar valurile de carne roșiatică se revărsau în continuare peste gulerul țeapăn, albastru închis.

— Ați depășit limita de viteză, rosti polițistul. Permisul și actele mașinii.

Se aplecă, pentru a se uita pe fereastra deschisă a mașinii.

Monsieur Mabuse, străduindu-se încă să audă strigătele prin zgomotul neomenesc al bombelor, își scoase portofelul. Îl deschise și luă buletinul de identitate pe care îl învelise într-o copertă din plastic. Își imaginează în cele mai delicioase detalii mașina poliției, parcată în spatele său izbindu-se la o viteză de o sută șaiszeci de kilometri pe oră de un obstacol concret. Zâmbi polițistului, oferindu-i buletinul. Când polițistul se întinse după ea, mâna lui Mabuse zvâcni. Cu iuteala fulgerului, trecu marginea copertei de plastic peste gâtul polițistului. Sângele de un roșu întunecat țâșni ca lumina arzătoare care pătrundea în interiorul mașinii cu o regularitate monotonă.

Polițistul horcăi, cu gura larg deschisă, neputând să creadă încă ce i se întâmpla. Monsieur Mabuse observă că mâna i se îndreaptă către tocul armei, îi trase capul și umerii pe fereastra mașinii, până când partea de sus a torsului masiv se înțepenii. Apoi căută fără grabă, vârandu-i degetele înțepenite pe sub ochelarii de soare, împingându-i-le adânc în orbite.

Țipătul era ceea ce avea monsieur Mabuse nevoie să audă, confirmarea durerii pe care o îndură ființele omenești când mor, rezistând pentru o clipă efemeră zgomotului sinistru al bombelor ce se prăvăleau din cerul plin de fum.

În iarba umedă, la marginea șoselei, monsieur Mabuse contemplă cu intensitate de maniac fâșiile de culoare care treceau pe lângă el, nesfârșitele șiruri de mașini, de oameni, aliniindu-se ca soldații înaintea bătăliei finale.

Dar afară, unde ședea ghemuit, singur în tenebrele unei

nopti fără sfârșit, nu exista decât spațiul nelimitat, nedefinit, și un gol cu mult mai teribil decât moartea.

Alix Layne privea fotografia ștearsă, în alb și negru, care o înfățișa în leagănul de stejar. Stătea pe un taburet de pian, sprijinindu-se pe brațele încrucișate deasupra capacului de lemn.

În apartament domnea o liniște adâncă. Dan adormise în cele din urmă, după ce citise în pat până la ora trei. Fata de deasupra își încetase exercițiile de flaut și, slavă Domnului, familia Connors de alături își isprăvisese bătaia cotidiană.

Ferestrele erau larg deschise, dar până și larma traficului era atenuată. Din când în când, răzbăteau voci în spaniolă, certându-se ori râzând, ca scurte comunicate din altă lume.

Iar Christopher Haye plecase.

Alix se întreba ce să se facă acum cu Christopher Haye. Sau, mai precis, ce să se facă cu sentimentele ei pentru el. După mai mulți prieteni, șase sau șapte încurcături amoroase și o căsătorie de doisprezece ani, Alix își mai aștepta încă și acum cavalerul în armură strălucitoare. „Nu ești un erou“, îi spusese lui Christopher.

Își întâlnise soțul, pe Dick, în liceu. Era un radical, perfid și talentat-cel puțin când se concentra asupra unei cauze, precum războiul din Vietnam. Își aducea aminte de momentul când dezbătuse public, împreună cu colegii mai mari, tezele pro și contra războiului. Fusesse atât de mândră de el!

Dar după război, idealul lui Dick păru să se schimbe. În timp ce ea lucra ziua, iar seara urma cursurile Facultății de Drept, Dick încerca să scrie marele roman al Americii care va dezvălui starea în care era națiunea după Vietnam.

La început, banii nu erau o problemă. Era slujba lui Alix de pe Saks Fifth Avenue, taxele pentru facultate și cheltuielile erau acoperite dintr-o rentă lăsată de bunicul ei.

Însă, treptat, devenise clar că Dick nu putea sau nu voia să scrie nimic, nicidecum marele roman al Americii. În schimb, își concentra frustrările asupra ei, o aștepta să se întoarcă de la cursuri, extenuată de viața ei dublă, pentru a-și revărsa mânia.

Alix, care-și petrecea nopțile învățând sistemul juridic american, și începea să-i aprecieze corectitudinea și egalitarismul fundamental, nu avea dispoziția sufletească să audă așa ceva. Totuși, Dick insista.

Au continuat în acest mod. Până când el a ținut să aibă un copil. „Nu suntem o familie“, zicea. „Poate că asta e greșeala noastră. Suntem două persoane separate, pe orbitele lor separate. Un copil ne va apropia. Ne va aduce liniștea“.

În schimb, copilul fracturase ceea ce era deja o situație fragilă. Nașterea lui Dan polarizase doi oameni care se dezlipeau deja unul de altul.

În primul rând, Alix simțea că responsabilitatea viitoare apăsa asupra ei. Dick nu avea încă un serviciu, deși declara că-și caută zilnic unul. „Nu este nimic pe-acolo, dacă-ți spun“, îi explica. „Numai muncă de salăhor“. Alix, care lucra încă la fișierul clinicii din Saks, găsea greu de suportat ironia lui.

Cu toate acestea a făcut-o, pentru că avea impresia că-l iubea pe Dick. Bănuia că nu va mai întâlni niciodată un bărbat care să știe ce și când îi place. Desigur, era convinsă că nu va mai fi niciodată în stare să repete discuțiile fascinante, complexe, pe care le avea cu Dick despre politică, religie, istorie și artă. Nu era opac, așa ca iubiții dinaintea lui, la înțelegere sau la sentimente, cele două lucruri care aveau pentru ea o importanță profundă. Era atât de inteligent, știa atât de multe, era un amant atât de bun și era atât de tandru și răbdător cu Dan.

Privind acum la fotografia ei, de pe vremea când era o copilă crescută la Ohio, își simți ochii invadați de lacrimi. Cum și-ar fi dorit să mai stea în leagăn, sub umbra răcoroasă a

stejarului. Închise ochii și percepuse prezența reconfortantă a bunicului ei. Putea să-i simtă parfumul cald, izul discret de colonie, aroma de mosc a tutunului - cât de mult îi plăcea când, râzând încântat, o lăsa să-i umple pipa!

Îi putea simți vitalitatea când mâinile lui mari, asprite de muncă, prindeau frânghiile, făcând să vibreze leagănul. „Ești gata, prințesă?” îi șoptea în ureche. Apoi o împingea puternic și ea se înălța.

De ce își ratase căsnicia? Până și în momentul de față, Alix nu reușea încă să nu-și mai pună această întrebare. Motivul nu fusese ca în cazul atâtor prieteni de-ai lor din colegiu, faptul că încetase să se mai iubească.

Cât de limpede ar fi fost prezentul, gândi Alix, dacă ar fi descoperit că Dick o înșela. Ca și cum ar fi găsit gândaci de bucătărie în apartament, soluția era clară, scoți insecticidul și te apuci de treabă. Dacă Dick ar fi călcat strâmb, ea ar fi acceptat o denivelare în drumul vieții, toți trebuie să ne poticnim în vreuna la un moment dat. Toți prietenii ar fi putut simpatiza cu ea: ar fi devenit și ea membră a unui adevărat club. Ar fi avut posibilitatea să-l urască, să se bizuie pe ura ei și să înțeleagă ce se petrecuse pentru a o plasa în acest prezent.

Dar viața nu era niciodată atât de simplă. Ținea minte că într-o iarnă bunicul o luase cu el la pescuit pe un lac înghețat. Privind în jos pe gheață, văzuse mișcându-se ceva, o umbră, nu mai mult. Și simțise o teamă de nedescris, pentru că nu știa ce se afla acolo, jos, și ce prevestea.

Cert era că Dick nu i-a fost vreodată necredincios. Chiar și acum știa din scrisorile pe care le primea neconținut de la el (după ce refuzase să-i mai răspundă la telefon) că o mai iubea încă și că era, după propriile lui afirmații, singura femeie pe care o iubise și pe care o va iubi.

Sfârșitul căsniciei sale a fost asemănătoare acelei zile cenușii pe lacul înghețat, uitându-se pe sub gheață cu un

amestec de groază și fascinație. Exista ceva misterios și necunoscut, care se mișca pe-acolo. Dick pur și simplu nu reușea să se acomodeze cu ceea ce devenise ea: un succes nu numai în fața lumii-ceea ce din punctul de vedere al lui Dick era deja destul de rău („Ce s-a întâmplat“, îi scrisese, „cu timpurile bune de altădată, când puteam oricând să te găsim la Saks, mirosind bine?“)- dar și într-un domeniu care necesită mari eforturi, dominat de bărbați. Măcar dacă și-ar fi dorit să fie altceva, medic terapeut sau profesoară, poate, ceva feminin-ori cel puțin unisex - i-ar fi iertat, probabil aceste dorințe.

Când totul a ieșit la iveală, ca un torent de noroi îndelung zăgăzuit în canal, fusese destul de neplăcut. Dar el a izbutit să o facă pe Alix să creadă că eșecul căsniciei fusese din vina ei. Era vina ei că a vrut să fie avocat; era vina ei că a avut succes. De parcă ambiția și succesul ar fi fost defecte.

Ceea ce însemna că, într-un fel, nu se eliberase încă de Dick, cu toate că nu mai trăiau împreună, nu-i mai purta numele (deși, firește, Dan îl purta, ca pe un bagaj dintr-o altă perioadă a vieții) și el nu mai avea dreptul la vizite. „Dacă am dus la bun sfârșit această muncă meticuloasă de a mă separa de el“, gândea ea, „cum de mai simt și acum în spinare ghearele ticălosului?“

Oftând, se ridică în picioare. Afară, cineva cânta o melodie la armonică, nu-și mai amintea numele cântecului, din *Rubber Soul*. Se duse la baie ca să se spele pe dinți și se zări în oglindă. Îi reveni în memorie expresia ochilor lui Christopher Haye, când a râs. Poate - să fi fost posibil? - era pentru prima oară că o vedea râzând.

Toată viața lumea i-a spus lui Alix că este frumoasă, dar ea nu a prea crezut. Asculta cu un aer visător, ca și cum s-ar fi vorbit despre altcineva, un personaj dintr-un film. Deoarece, când se privea, nu reușea să vadă decât defectele: gura prea

mare, nasul nu prea drept și lista era prea lungă și deprimantă ca să o adune într-o observație de moment. Asta cu excepția clipelor când dorea într-adevăr să iasă la suprafață, a clipelor când se uita la Dan și se gândea că, așa cum îi spusese Christopher Haye, băiatul avea nevoie și de un tată.

Christopher Haye. Gândurile i se întorceau la el, ca un râu spre mare. Era atentă la el de multă vreme, conștientă că o atrage. Însă nu făcuse nimic în această privință. Iar acum, după ce făcuse el prima mișcare, cum îi va răspunde? Sincer vorbind, nu știa. Se plictisise să fie dezamăgită de bărbați, dar îi mai iubea suficient ca să nu se dea bătută. Să nu se dea bătută pentru nimic în lume.

Melodia Beatles-ilor de pe *Rubber Soul*, cântată tânguitor de armonică, o duse cu gândul înapoi, peste ani. Până ce se trezi dansând iarăși cu bunicul ei pe scările largi și uzate ale casei lor din Ohio, iar vântul clătina ramurile stejarului, o rândunică ciripea în contrapunct cu muzica și lumina densă, de culoarea lămâii se revărsa asupra lor din hol.

Viața era atât de simplă pe-atunci. Alix fusese atât de fericită!

Ce se întâmplase oare?

Soutane s-a așezat pe terasa pustie a restaurantului Le Safari. Fusese unul din locurile favorite ale lui Terry, unde a fost făcută fotografia.

Terry îl prefera pentru că era amplasat în capătul estic al Nisei, departe de clădirea Operei unde turiștii invadau străzile. Lui Soutane îi plăcea pentru că, pe terasa răcoroasă de la Le Safari, putea urmări romanticii hoinărind dimineața printre tarabele cu flori din piața în aer liber de pe Cours Saleya.

Era destul de târziu și majoritatea vânzătorilor plecaseră. Multe dintre tarabe erau închise deja, iar cele rămase încă deschise nu mai etalau decât puține mărfuri. Vânzătorii

stropeau cu furtunul pe lângă tarabe ori, aplecați pe tejghele, sporovăiau între ei, fumând ori luând o dușcă de vin.

Soutane a ales acest loc și această oră după ce a chibzuit atent. S-a întors de la vila lui Mun din Vence noaptea trecută. Iată de ce se afla acum, sorbind alene un Campari cu apă minerală la Lè Safari. Urmăritorul ei necunoscut căutase ceva în casă-un lucru care-i aparținuse lui Terry. Nu-l găsisese. Dar avea în mod evident nevoie să-l găsească sau, dacă nu, să afle cine-l avea. Iată de ce o mai urmărea încă.

Prin ochelarii închiși la culoare privea cum scădea treptat activitatea negustorilor de flori. Soarele era foarte puternic și, cum era chiar deasupra capului, aproape nu mai existau umbre. A ales această perioadă a zilei-dimineța spre prânz-pentru că atunci era exact suficientă lume pe stradă. Dacă ar fi venit mai devreme, ar fi riscat să-și piardă urmăritorul prin mulțimea care năpădea tarabele. Mai târziu, străzile ar fi fost mai pustii. Urmăritorul ar fi fost mai grijuliu și ar fi fost posibil să-l piardă, de asemenea.

Soutane nu-și făcea iluzii în legătură cu ea. Știa că era frumoasă și dorită în același timp, ceea ce nu se întâmpla întotdeauna în cazul femeilor. Avea pielea aurie și trăsături care păreau mai degrabă polineziene decât asiatice. Purta părul negru și lung dat pe spate și prins într-o coadă groasă. Unica bijuterie o constituia un inel de jad roșu sculptat, prețioasă pentru că-i fusese oferită de Terry.

Mai știa că era departe de un model tipic. Spiritul îi fusese turnat în fumul suferinței. Era o combinație de francez cu khmer și aceasta îi modelase spiritul. O silise să fie puternică.

Nenorocul mamei sale cambodgiene a fost să se îndrăgostească de putere. S-a măritat cu un francez. Dar puterea pe care i-a adus-o acest conflict-să fie căsătorită cu un membru al forței coloniale dominatoare din Cambodgia-avea și o latură negativă. Dragostea amară dintre părinții ei, cel mai

adesea născută din mâhnirea și mânia mamei sale văzând ce i-a devenit patria lăsată pe mâna francezilor, a îndârjit-o, infiltrându-i propriul conflict, care domina în viața Soutanei. Temperamentul ei oțelit venea în contradicție cu învățăturile budiste ale mamei sale, care-i cereau să nu întreprindă decât acțiuni meritorii.

Aceasta era moștenirea Soutanei: războiul lor-oglinadă a războiului din istorie-supraviețuia înlăuntrul copilului lor.

În răstimp de vreo zece minute de când se așezase Soutane, aproximativ trei duzini de oameni au intrat în raza câmpului ei strâmt de observație. Aici nu era inclusă nici o persoană care să se plimbe de ici-colo într-un interval de treizeci de secunde. Nimeni nu părea să nu-și găsească locul. Doi tineri francezi care-i aruncau priviri dulci s-au așezat la masa de unde aveau cea mai bună priveliște asupra picioarelor ei lungi. Soutane își masca zâmbetul în dosul lentilelor ochelarilor.

Ultimul dintre negustorii de flori strânsese și plecase. O familie de șase persoane mânca *poisson* și *pâte au pistou* la masa alăturată. Chelnerul deșirat apărui în pragul restaurantului ca să-i servească pe cei doi tineri francezi. Când ajunse lângă masa Soutanei, aceasta îi mai comandă un Campari cu sifon.

A doua trecere a preotului iezuit atrase atenția Soutanei. Îl observase, ca pe toți trecătorii, atunci când îl văzuse pentru prima oară. Venise pe Cours Saleya din direcția Operei și lucrul cel mai ciudat era că, atunci când reapăruse, venea din aceeași direcție. Ceea ce însemna că era mai plauzibil să fi circulat în cerc, decât să se fi întors de undeva. Ca să mai treacă o dată?

Totuși, de această dată mai zăbovi, oprindu-se pe terasa unei pizzerii pentru turiști aflată mai în josul străzii. N-a cumpărat nimic, ceea ce reprezenta a doua lui greșeală. A scos o batistă enormă și și-a șters sprânceana.

Soutane l-a ignorat deliberat. Chelnerul i-a adus băutura. Apoi, când după alte câteva minute, iezuitul nu s-a deplasat,

s-a ridicat și a intrat în restaurant, unde domnea o atmosferă întunecată și rece ca noaptea. Deasupra barului din lemn de mahon era așezată o grămadă de fructe proaspete.

Întrebă unde era toaleta, chiar dacă știa prea bine că se afla la dreapta și în fundul culoarului.

Acolo, în spate, era ca în fundul unei fântâni. Lumina și sunetele erau distorsionate. Umbrele alungite în mod grotesc se întindeau pe pereți ca și cum ar fi ieșit de sub penelul unui artist suprarealist. Zgomotul conversațiilor clienților de la mesele din interiorul restaurantului ajungea până la ea îmbogățit cu ecourile create de spațiul strâmt.

Soutane pătrunse în cubicul, trase ușa ca să o închidă. Rămase pe loc, neclintită, părând să nu facă nimic. De fapt, asculta. În cele din urmă auzi zgomotul ușor al unor pași prudenți.

În cubiculul închis și umed era liniște. Soutane nu-l mai putea auzi cum se apropie, în schimb putea să-l simtă lângă ea. Își sili trupul să se relaxeze, urmărind cum mânerul ușii se răsucea lent. Nu încuiase, iar acum ușa începea să se deschidă.

Se răsuci, astfel încât să fie cu partea stângă spre ușă. În acest timp, își ridică fusta deasupra coapselor; pe dedesubt era goală.

Ușa scârțâi din balamalele vechi. Îl zări pe iezeit stând în umbra intrării. Straietele negre îl făceau să pară oarecum sinistru, ca un corb apărând pe câmp la miezul zilei.

– *Oui, monsieur?*¹ rosti ea.

– *Pardon, madame.*²

Dar iezeitul ezită. Pentru o clipă, ca magnetizați, ochii îi fură atrași de porțiunea de păr cârlionțat dintre coapse.

Era exact timpul de care avea nevoie Soutane pentru a-i înfige vârfurile rigide ale degetelor în plexul solar. Preotul se încovoie, iar ea îl izbi cu capul de marginea ușii, apoi îl azvârlă în cubicul.

1 *Da, domnule (în limba franceză în text). n. t.*

2 *Pardon, doamnă (în limba franceză în text) n. t.*

Dar mâna lui stângă se mișca deja și Soutane întrevăzu sclipirea unci lame de cuțit. Își așază calm vârful degetului mare pe partea dreaptă a nasului iczuitului și apăsă spre interior. El gemu și degetele i se descleștară, așa încât cuțitul căzu pe podeaua din faianță crăpată.

– Cine ești? întrebă Soutane.

Și apăsă iarăși la joncțiunea nervului facial. Iezuitul dădu ochii peste cap.

– De ce mă urmărești?

O nouă apăsare.

– Ce-ai sperat să găsești la mine acasă?

Limba iczuitului ieșise afară. Buzele i se mișcară în tăcere, înghiți în sec. Durerea îi umplea ca un torent ochii.

– Pădurea de Săbii, reuși în fine să articuleze.

– Poftim? Ce-ai spus?

Soutane îl scutură.

Iezuitul repetă ceea ce spusese.

– Nu cred.

Prey Dauw, Pădurea de Săbii era, din câte știa, un mit. O armă cu trei tășuri făurită, zice-se, ca să-l imobilizeze pe Buddha. În orice caz, era un simbol al forței, un talisman puternic, încă viu printre practicanții *Muy Puan*.

Muy Puan era o carte eretică din scrierile theravadine. În mod normal, theravadinii învățau că patru dintre cele treizeci și unu de planuri ale existenței erau infernuri. *Muy Puan* contrazicea această învățătură. Predica, în schimb, că existau exact o mie de infernuri și, mai mult, susținea că descrie modalități în care puteau fi invocați diavolii, demonii și falșii *bodhisattva*¹ închiși acolo.

Mulți tineri khmeri, mai ales din orașele mari, nu auziseră,

¹ În budismul indian, mai ales cel din linia mahayana, o flintă, după ce a dobândit Trezirea care i-ar permite să părăsească pentru totdeauna lumea fenomenală, hotărăște, din compasiune, să-și amâne plecarea și să lucreze pentru mântuirea tuturor oamenilor. (n. t.)

fară îndoială, niciodată de *Muy Puan*. Însă membrii triburilor din nordul munților din Burma, Shan, Wa, Lahu și Akha auziseră cu siguranță. Ei împărtășeau cu khmerii budismul theravadin, din care *Muy Puan* făcea parte. În dialectul lor era cunoscut ca *Ta Taun*. Teama de acest text le domina viețile. Gândul că *Prey Dauw*, cel mai important talisman din *Muy Puan*, ar exista într-adevăr, îi îngrozea.

Persoana care ar fi fost în posesia Pădurii de Săbii ar fi deținut o putere nelimitată în platoul Shan. Ar fi însemnat sfârșitul interminabilelor războaie dintre căpeteniile războinice ale opiumului din Shan. Ar fi însemnat dominarea completă a resursei majore de opiu a lumii de către o singură persoană, pe când în prezent existau mai mulți care-și împărțeau acest control. Ar fi însemnat, de fapt, că puterea practic nelimitată, ca și bogăția, s-ar fi aflat în mâinile unei unice ființe omenești.

– Minți! se trezi Soutane țipând. Nu există nici o Pădure de Săbii! Este un mit perpetuat de superstițioși.

– Eu însumi am văzut o parte din ea, răspunse preotul. Am căzut în genunchi când am văzut-o. Am simțit prin cameră undele puterii lui, un foc rece care nu arde. Nu poate fi nici o îndoială. Este cuțitul de legendă, cea mai mică dintre cele trei piese.

Făcu o grimasă de durere nesfârșită.

– Te aștepti să cred așa ceva?

– De ce nu? Trebuie să știi că Terry Haye în persoană avea pumnalul, piesa mijlocie, Poarta către Noapte. Acum ai aflat.

– Oh, nebun mincinos ce ești!

Soutane acționă într-un fel care-l făcu pe preot să-și rotească pupilele ochilor pe sub pleoape. Aproape leșinase peste ea.

– Acum, rosti ea, scuturându-l violent, spune-mi adevărul

Ochii iezuitului se îndreptară încet către ea. Durerea, ca un ciocan pe nicovală, îl lovi din nou.

– Ter... Terry Haye a acceptat să vândă *La Porte à la Nuit*. Numai că ceea ce a încercat el să vândă era un fals. Am fost trimis să închei tranzacția. Să intru în posesia adevăratei Porți către Noapte.

Imposibil, își spuse Soutane. Să grăiască adevărul preotul? Terry, Terry al ei, să fi avut chiar *La Porte à la Nuit*? Dacă ar fi fost așa, de ce nu i-a zis nimic? În mod sigur, știa ce semnificație avea pentru ea, o khmeră. Nu i-ar fi permis să-l vândă. Ar fi insistat să-l readucă în Cambodgia, acolo unde fusese făurit.

Firește, dacă avea o replică, atunci nici nu intenționase să-l vândă. Dar în acest caz, ce intenționase să facă cu el? Având în posesia lui întreaga Pădure de Săbii, ar fi putut domina întregul platou Shan. Superstițioasele căpetenii războinice care credeau în *Muy Puan* și Ravana, mai marele demonilor, ar fi mișcat cerul și pământul ca să-i dea ascultare deținătorului Pădurii de Săbii. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi însemnat cu siguranță să rămână o eternitate cu demonul, în afara circuitului vieții, lipsite pentru totdeauna de reîncarnare. Nu se temeau de moarte, dar perspectiva distrugerii *karmei* lor individuale era prea greu de suportat.

Se întreabă iarăși ce plănuia Terry? Ce secrete ascunsese față de ea?

Dintr-o dată, Soutane avu senzația că nu l-a cunoscut pe bărbatul cu care a trăit timp de cinci ani.

Privirile i se întoarseră la iezuit:

– Eu tot mai cred că minți. Dar să presupunem că nu, spuse ea, observându-i atent ochii. Ziceai că Terry urma să vândă *La Porte à la Nuit*. Cui?

Preotul clătină din cap.

– Nu pot să spun mai mult, șopti el. O să fiu ucis.

Soutane apăsă mai tare, până când ochii iezuitului se tîneziră și auzi cum scrîșnește din dinți.

– Atunci, o să mori aici. Asta vrei?

– O să... o să mă omoare.

Pe obraji i se rostogoleau lacrimi amestecate cu sudoare.

– Cine?

– Dante, rosti el. Un vietnamez numit Dante.

Monsieur Mabuse medita la Marele Buddha când își zări prada apărînd în fața unei clădiri. Monsieur Mabuse se afla mai în spate cu un bloc și jumătate. Încetini în mod mecanic, pierdut încă în scena cu Marele Buddha.

Era o scenă la care monsieur Mabuse nu numai că se gîndea adesea, dar pe care o retrăia constant. Marele Buddha, aplecat pe partea stîngă, cu capul proptit în palma mîinii stîngi, fusese sculptat în lemn cu multe secole în urmă. Cercetătorii trimiși în străinătate în perioada când Franța încetase să se mai pupe cu Asia, cu condescendența și cruzimea colonialismului, declaraseră că au datat-o cu exactitate. Monsieur Mabuse nu le-a dat crezare. De ce-ar fi crezut niște oameni a căror aroganță i-a făcut să creeze propriul lor nume pentru țara lui, Cochinchina?

În orice caz, Marele Buddha stătea în templu, pe postamentul său aurit, un simbol etern al prezenței divine în Vietnam. Sau așa crezuse monsieur Mabuse.

Asta fusese înainte de război. Înainte ca francezii și apoi americanii să-și aducă armele lor, oamenii lor, elicopterele lor și ploaia lor mortală.

Nici unul dintre ei n-a înțeles adevărul esențial - că Vietnamul este etern, că va rezista întotdeauna incursiunilor forțelor străine, încercînd să smulgă controlul de la conducătorii lui drepi, ale politicienilor lacomi care sperau să le secătuiască sufletele de divinitate, chiar și ale

însălmântătoarelor ploi ale morții care ardeau oamenii fără discriminare, locuințele și pădurile deopotrivă. Timp de secole, vietnamezii își exersaseră iscusința în luptă; cine cunoștea mai bine decât ei gustul morții? Vietnamul, ca un câine turbat sau un soldat aflat prea multă vreme pe front, nu se simțea confortabil decât în război.

Pentru monsieur Mabuse, care călătorea acum prin New York-ul învăluit în noapte, la celălalt capăt al lumii, Vietnamul trăia ca un cărbune arzând în miezul ființei sale, o flacără a suferinței, un foc al întunericului și al morții. Unica lui rațiune de a trăi era să se elibereze de legăturile crude care-l ținutau ca pe Iisus pe crucea lui însângerață.

Marele Buddha. Prin ochii lui somnolenți și liniștiți se putea discerne universul. Și nu numai universul curent al omului, ci și multiplele planuri ale existenței din care a venit spiritul și unde se va întoarce într-o zi, după cum acele planuri adăposteau zei, sfinți, demoni și diavoli.

Dar monsieur Mabuse credea că la un moment dat trebuie să se fi întâmplat ceva Marelui Buddha: ochii lui deveniseră încețoșați și orbi. Iar scena pe care monsieur Mabuse o retrăia la nesfârșit era el stând în fața idolului.

Istovit de luptele necontenite, călătorise peste o sută cincizeci de kilometri pentru a se întoarce în acest loc sfânt, pentru a-și curăța spiritul de ura și febra ucigașă care-l prinseseră în gheare de atâta vreme.

Nu mai putea vedea multiplele planuri ale existenței sau măcar universul în acei ochi scabroși. Deoarece spațiul vast dinaintea Marelui Buddha fusese umplut cu mormane de crani. Cine-i omorâse pe acei oameni? Americanii? Chinezii? Oamenii blânzi din sud care-și ziceau tot vietnamezi? Nu știa. Și cine erau acele victime? Nord-vietnamezi? Chinezi? Sud-vietnamezi? Americani? Imposibil de spus. Și în orice caz,

și-a dat el seama, nu conta. Ceea ce conta era moartea, care se afla atunci pretutindeni.

Monsieur Mabuse, cu ochii plini de priveliștea morții, trase mașina într-o stație de autobuz din apropiere și o parcă.

Monsieur Mabuse lucrase la scară mare în Indochina, sintetizând cu metoda lui lentă artele marțiale ale fiecărei regiuni. Pentru maniera de a gândi a domnului Mabuse, asta însemnau artele marțiale.

Și-a petrecut, de pildă, mult timp în Sumatra, învățând *pentjak-silat*. Era o disciplină secretă și exactă care, conform legendei din Sumatra, avea la origine o țărancă ce aplica principiile pe care le descoperise urmărind lupta pe viață și pe moarte dintre un tigru și o pasăre enormă.

Pentjak-silat folosea așa-numitele „arme anatomice“, cum ar fi încheieturile degetelor, degetele, tăișul palmei, picioarele și așa mai departe, fiecare împotriva unei anumite părți a trupului adversarului. Astfel, practicanții săi erau întotdeauna înarmați, chiar când făceau baie ori dormeau. Ceea ce îi dădea o notă aparte, totuși, era faptul că fusese împletită cu elemente spirituale, cum erau majoritatea conceptelor ancestrale din arhipelagul indonezian.

Pentjak-silat a fost metoda pe care a aplicat-o monsieur Mabuse pentru a scoate trupul polițistului mort din mașină și a-l pune într-o groapă uscată și pietruită, la vreo cinci sute de metri distanță. Acoperise cadavrul cu pietre suficient cât să se asigure că animalele sălbatice nu vor scormoni pe acolo.

Apoi a stins luminile mașinii de poliție, a scos din funcțiune frâna și, cu un picior pe pământ, a dus-o peste parapet, de unde nu mai putea fi observată din traficul de pe autostradă. Totul a fost făcut într-un răstimp de zece minute. I-a trebuit considerabil mai mult timp să șteargă ultimele urme de sânge din interiorul mașinii.

Acum, de pe cealaltă parte a străzii, urmărea bărbatul care

mergea în umbră spre blocul de apartamente. Se întreba ce *jurus* va utiliza pentru a-și imobiliza prada înaintea sfârșitului. Arătătorul îndoit și degetele mijlocii în ochi? Încheieturile degetelor în frunte? Cele patru degete strânse în pumn în plexul solar?

Monsieur Mabuse analiza durerea generată de fiecare lovitură, privindu-le în același timp separat și împreună, ca un jongler cu mingile sale. Închise ochii, savurând ce avea să vină, consecințele acțiunilor sale.

Era un lucru atât de mic, pâlpâind la marginea cosmosului. Dar câtă putere deținea!

E aproape timpul, gândi monsieur Mabuse, respirând mirosul de carne arsă, pe când, aruncat în cerul cuprins de flăcări, conducând elicopterul, își striga durerea pentru a amuți țipetele din lumea cuprinsă de incendiu de sub el.

Monsieur Mabuse, privind iarăși distrugerea, simți sângele vietnamez ca o ploaie, pătându-i pijamaua neagră. Întunericul, timpul și amintirile, șlefuite ca pietrele din matca unui râu, erau pentru totdeauna însoțitorii săi. Dar erau prieteni sau dușmani? Monsieur Mabuse îndurase iadul creat de om pentru a afla. „În curând“, își spuse el, „voi fi cu un pas mai aproape de răspunsul pe care-l simt deja ca pe un ochi rece pe carnea mea“.

Și, de cum ieși din mașină, se pierdu din nou în noapte.

— Nu poți să te duci acasă, spuse Diana Ming. Nu acum.

Seve, cu capul pe scaunul mașinii și ochii închiși, era prea istovit ca să se mai certe. Petrecuse multă vreme cu Elena Hu, văduva detectivului său ucis, consolând-o. Elena îl lovise, apoi se agățase de el cu un soi de disperare copilărească, ca și cum ar fi avut puterea să șteargă moartea soțului ei de pe o listă cosmică.

Diana a avut tactul să facă ceaiul, să scoată din dulapuri

lucrurile cu acele mici sunete și mirosurile familiare confortante prin ele însele, calmante, care o aduceau la realitate.

Diana fusese cea care i-a telefonat surorii Elenei, sugerând că ei vor rămâne până la sosirea ei cu geanta cu strictul necesar. Tot Diana a fost cea care l-a tras afară din apartamentul lui Hu, l-a împins, pe când el se împleticea pe drum, în mașină. Și atunci i-a spus:

– Nu poți să mergi acasă. Nu acum.

Deoarece casa era pentru el un loc întunecos și singuratic, unde l-ar fi urmărit gândurile; cum l-ar fi putut salva pe Richard Hu, cine l-a ucis pe Dominic Guarda și de ce-prea multe întrebări grave fără posibilitatea unor răspunsuri imediate.

Seve adormise când Diana a ajuns în fața apartamentului său din Alphabet City, la marginea cartierului de est. Opri mașina și ascultă ticăitul motorului care se răcea.

Pe partea cealaltă, Avenue Hawaii 50 și Nasty Al's erau pline ochi, se auzea explozia de ciocan pneumatic a muzicii rap țâșnind dintr-un casetofon stereo portabil, mârâiturile a doi câini vagabonzi care scotoceau conținutul unei lăzi de gunoi. O cerșetoare, care împingea un cărucior metalic de la A & P plin cu tot felul de resturi, goni câinii, apoi se așează în genunchi să caute prin gunoaie.

Diana lăasă să-i scape un oftat adânc. Privi profilul lui Seve și gândi: „Probabil că mi-am ieșit din minți, dacă-l aduc la mine acasă“. Dar în acea seară era prea obosită ca să mai aibă forță, să nu-și abandoneze instinctele și să-și ascundă în umbră dragostea pentru el. „Îl doresc“ continuă în șinea ei „orice s-ar întâmpla“.

Îl trezi blând, dar chiar și așa el tresări. Se uită în ochii ei, o recunoscuse, știa unde se afla; merse cu ea. Porniră pe scări, trecând pe lângă pereții acoperiți cu grafitti.

La ea în apartament, Diana trase zăvorul. Seve se îndreptă direct către sofa și se prăvăli acolo. Diana ingenunche lângă el, îi scoase jacheta, îi luă cravata de la gât, îi descheie cămașa, apoi îl înveli cu o pătură ușoară. Înainte de a pleca, se aplecă și-l sărută pe buze.

Intră în dormitor și se dezbracă. Îi plăcea să doarmă dezbrăcată dar, din cauza lui Seve, îmbracă un tricou larg. Rămase în pat, cu ochii ațintiți în tavan, așteptând să adoarmă. Însă simțea prezența lui Seve asemeni unui magnet sau a unui cuptor încins, care-i dădea fumicături prin tot trupul și-i făcea mușchii să se încordeze.

Când frisonul o cuprinse între picioare, se ridică și, în bucătărioara micuță, își prepară o ceașcă de cca de iasomie. Începând să-l bea, pătrunse în sufragerie. Încetase de multă vreme să mai fie stânjenită de apartamentul ei, care arăta mai degrabă ca depozitul unei librării decât ca un cămin. Cărțile erau aranjate nu numai pe rafturi, ci și în stive dezordonate. Unicele decorațiuni ale încăperii erau un chimono japonez și un evantai, atârnați pe pereți unul în fața celuilalt.

Împingând la o parte câteva cărți, își făcu loc să se așeze sub pervazul ferestrei.

Pentru că privirile continuau să i se îndrepte în direcția lui Seve, se sili să se gândească la cele două cadavre din Connecticut. Revăzu capetele retezate sub lumina necruțătoare, sângele închegat pe gâturi, fâșiile de piele cu pete maronii care atârnau. Îi aduceau aminte de... ce?

Se uită la Seve care respira ușor, iar mintea îi rătăcea la nesfârșit asupra aceleiași probleme. Ce era? Ceva întunecat și sinistru pândea dintr-un colț ascuns al creierului.

Privirea îi căzu asupra unui volum imens, cu titlul *Secrets of the Samurai: A Survey of the Martial Arts of Feudal Japan*.¹

¹ *Secretele samurailor: o trecere în revistă a artelor marțiale din Japonia feudală. (n. t.)*

Acel lucru întunecat și sinistru începu să i se agite în nunte, ajungând la marginea conștiinței. Luă cartea de pe raft și începu să o răsfoiască din ce în ce mai repede.

Avea numeroase asemenea cărți despre armureria orientală, rămase de la un fost prieten, Ken, care făcea cuțite. *Lama japoneză este aproape un lucru însufletit*, i-a spus o dată. După el, oțelul neprelucrat era adus la temperatura de înmuiere, apoi îndoit din nou și din nou, în zece mii de straturi. Când era gata, avea o flexibilitate suficientă pentru a se plia în două fără a se rupe, iar muchia era atât de subțire, încât dispărea privită din față. Putea străpunge armuri, mușchi și oase, ceea ce făcea din el ajutorul ideal în luptă.

Brusc, Diana se uită în sus și fixă cu privirea evantaiul deschis de pe peretele deasupra sofalei pe care dormea Seve. Avea pictată pe el o scenă cu o pasăre pe ramurile înflorite ale unui prun. Îndrăgea acest evantai, îi plăcea faptul că fostul ei prieten, Ken, se gândise suficient de mult la ea ca să i-l trimită.

Ken își iubea cuțitele mai mult decât orice altceva pe această lume. Când l-a întâlnit Diana, se dedicase deja de zece ani încercării de a învăța tehnica japoneză de făurire a cuțitelor. În cele din urmă, nemulțumit, își făcuse bagajele și zburase în Japonia, ca să devină ucenicul celui mai mare făuritor de săbii japonez, un tezaur național în vârstă de șaptezeci și cinci de ani.

Dragostea lui Ken o cuprinsese treptat și pe Diana, care avea o mică, dar superbă colecție de cuțite lucrate manual. Acum, răsfoind cartea și bându-și ceaiul de iasomie, ceva din ce-i spusese i se învărtea prin minte cu un sentiment ciudat de urgență. Majoritatea lumii, chiar și colecționarii, zicea el, se gândeau doar la *cutana*, săbii, ori *tanto*, când vorbeau despre lamele japoneze. Dar, în realitate, unele dintre cele mai bune lucrări erau păstrate pentru arme speciale.

Diana privi evantaiul japonez, dimensiunile, structura. Și

dintr-o dată avu senzația că i se ridică părul din cap. Acel lucru întunecat și sinistru se afla în aceeași cameră cu ea.

– Doamne!

Cu gândul la conturul bizar, crenelat, de pe gâturile celor doi bărbați morți, Diana deschise repede la capitolul intitulat „Arta evantaiului războiului”.

Asta era! Știa cum fusese ucis fratele lui Seve!

Se uita la Seve cum dormea și îi trecu prin minte că ar fi mai bine să nu-l trezească. Avea figura cenușie și obrajii căzuți, din pricina extenuării. Avea nevoie de somn mai mult decât de revelația ei. Închise ochii, dar somnul era încă departe de ea.

Cât despre Seve, așezat atât de aproape de ea, visele lui erau asemenea parașutelor, mai ușoare decât aerul, ducându-l înspre locuri unde n-a mai fost niciodată sau unde a fost prea adesea.

Era din nou împreună cu Dom. Anii erau ca porumbcii, ciripind din tufișuri, nevăzuți. Cei doi frați aveau iarăși douăzeci de ani, erau iarăși nebuni, în toiul coșmarului de hașis al nesfârșitului război din Vietnam. Sângele întuneca atât de mult aerul, încât a distrus soarele. Vietnamul era probabil singurul loc din lume unde cerul este galben, cugeta Seve.

Seve și Dom patrulau, îmbrăcați în pijamalele negre ale Khmerilor roșii, trecând din Vietnam în Cambodgia. Nimeni nu știa unde se află ei, până și cartierul general plutea în ceață, crezând că sunt într-o misiune de rutină de căutare și distrugere. Dar atunci nu primeau ordine de la cartierul general, nici de la statul major, în această privință.

Aceasta-nu vietnamezii, nu Khmerii roșii-este adânc întipărit în mințile oamenilor din patrulă. Este singurul lor subiect de discuție în spatele comandantului.

Dar erau cu toții voluntari: toți au cerut să facă această călătorie în necunoscut, spre infinit. Și râul șerpuitor și leneș pe care trebuia să-l traverseze era frontiera. În Vietnam, puteau

explica orice acțiune; era un azil de nebuni și orice era permis, cu condiția să ajute la reducerea populației de nebuni. Dar Seve știa că, odată trecut râul, totul urma să se schimbe. Vor fi în Cambodgia, o țară oficial neutră, unde n-aveau nici un drept să se afle și unde, dacă se detecta prezența forțelor militare americane, ar fi fost executați imediat.

Au coborât pe malul mălos, năpădit de buruieni urât mirositoare, spre apa uleioasă, opacă. Seve a descoperit că era culoarea care apare în ochii unui om după ce moare. Și-au croit drum prin apă, îngrijorați, nervoși, mohorâți. Cei de prin partea locului le-au spus că în acest moment al anului, râul se va umfla și le va ajunge până la gât, dar apa nu depășea niciodată nivelul taliei. Iată începutul, a gândit Seve. Cum se va sfârși?

Dintr-o dată Dom, aflat chiar în fața lui, alunecă. Seve își prinde fratele de cot. Dar se dezechilibrează și amândoi cad în genunchi. Sunt până la bărbie în apa asemănătoare penelor unui păun. Înghit și scuipă din apa râului.

Seve este pe punctul de a se ridica nesigur în picioare, când un mic vârtej iluminează fundul râului leneș, încât poate să vadă dedesubtul lui. Ca un iris sau un oblon, vârtejul reface suprafața opacă, iar Seve, stupefiat, năucit, îngrețosat, nu poate crede ceea ce i se arătase.

Nu dorește, totuși este silit să caute fundul râului. Simțul pipăitului confirmă ceea ce-i spusese deja vederea. Degetele lui tremurătoare nu dau de mâl ori de pietre, ci de fâșii de piele ori carne purtate de curent, mușchi, capătul ciudat al unui os, acolo unde fusese curățat de creaturile râului.

Căutând, se aruncă orbește înainte și mâna întinsă întâlnește același sălaș al morții oribil, sinistru. Este incapabil să-și retragă mâna.

Este motivul pentru care râul, deși umflat de apă, poate fi încă traversat cu ușurință. Fundul fusese ridicat de cadavrele

stratificate. Câte? Seve se întreba în timp ce se ridică. Sute? Mii?

Se uită îngreșat în față. Oare vreunul din ceilalți are habar peste ce calcă? Aparent, nu, deoarece Seve nu vede nici o diferență pe chipurile lor tensionate, nervoase, pe când, în fine, ating țărnul îndepărtat de unde nu vor mai putea fi salvați.

Dar Seve știe, își aduce aminte, în vise ca acesta a fost parașutat într-un loc unde n-a mai fost niciodată sau unde a fost prea adesea.

Și, de la o distanță prea mare pentru a-și aminti, strigă cu un glas plin de groază.

Diana puse cartea la o parte și îngenunche lângă Seve. Își apăsă palmele pe pieptul lui care se zbătea și îndepărtă cu un sărut broboanele de sudoare de pe frunte. Îi zâmbi când genele i se întredeschiseră și-i șopti:

– A fost un vis, șefule. N-a fost decât un vis.

Ochii de un căprui intens ai lui Seve se fixară pe figura ei:

– Diana.

– Da, răspunse ea. Ești aici, cu mine. Ești în siguranță.

Seve oftă ușor, închise ochii și adormi în răstimp de un minut.

Diana se întoarse la scaunul ei de sub pervazul ferestrei, dar nu mai luă cartea. Ar fi vrut să-l trezească pe Seve, să-i împărtășească descoperirea ei-poate pista pe care o căutaseră. Însă era atât de obosit, păruse atât de înspăimântat de ceea ce va fi văzut în vis, încât nu-și dorea decât să-l știe că doarme liniștit. Avea suficient timp dimineata pentru a-i spune totul. Își imagina deja cum se va uita la ea când îi va arăta *gunsen*-ul, evantaiul războiului ilustrat în carte.

Ploua din nou când Chris ajunse înapoi în apartamentul său. Știa că ar fi trebuit să fie obosit, dar nu era. Simțea că,

Într-un fel, în acea seară deschisese o ușă și intrase într-o lume cu totul nouă, deși nu-și dădea seama exact despre ce lume era vorba.

Privea cum picăturile de ploaie se prelingeau pe fereastră și se gândea la Alix. Străbătu încăperea și deschise casetofonul. Apoi își prepară o băutură. Își scoase pantofii, mișcându-și degetele de la picioare pe covorul moale. Apoi, oftând, se așază pe un scaun imens, în fața ferestrei. Ploaia preschimba luminile orașului în explozii eterice de culoare.

*Visele sunt ca îngerii,
dansează prin noapte,
țin umbrele deoparte,
țin dragostea trează.
Timpurile se schimbă,
dar visele sunt ca îngerii,
eternе,
apără flacăra
unui preot în noapte.*

Își lipi paharul de obraz și închise ochii, amintindu-și de o vreme când visele erau reale, o vreme când mirosul de levănțică și cel de ulei pentru bicicletă erau inextricabil legate, o vară, în Franța, când totul era posibil.

Poate adormise ori visase un timp. Oricum, când deschise ochii, se auzea un alt cântec. Puse jos paharul, se duse în dormitor să-și ia geanta. Își găsi pașaportul, aruncat în spatele cutiei unde-și ținea butonii, smochingul și ceasul de lux.

Începu să împacheteze metodic, cu mintea în altă parte. Avea o ocupație care făcea să treacă timpul. În baie adună obiectele de toaletă, aparatele de ras, cutiuța cu cremă de ras, tubul subțire de pastă de dinți, deodorantul miniatural, și le puse în trusa de voiaj.

Răzbătea până la el muzica ce se răspândea încet prin

apartament, ca o melodie cântată în alt timp sau alt loc. În casă era întuneric, cu excepția unei lămpi aprinse lângă pat.

Chris trecu prin fața ușii cu oglindă la baie. Totodată, aruncă o privire în oglindă. Mâna i se opri. Din acel unghi avea o vedere parțială asupra vestibulului de la intrare.

Străpungând întunericul ca un cuțit, zări o fâșie verticală de lumină din holul de afară. Pe când o privea, fâșia de lumină deveni treptat mai mare.

Încremenise. Știa că vede cum se deschide în tăcere ușa de la intrare, dar părea ireal, imposibil, inimaginabil.

Și totuși, asta se întâmpla.

I se întâmpla lui. Nu știa ce să facă. Era paralizat de amenințarea unui pericol iminent.

Ușa de la intrare era acum suficient de larg deschisă pentru ca lumina din hol să se reverse în apartament. Chris avu impresia că vede umbra unei siluete strecurându-se pe acolo, apoi dispărând, și lăsând în urmă conturul perfect al unui con de lumină.

Deveni brusc conștient de lungimea propriei umbre, în lumina lămpii de lângă el. Era ca un deget îndreptat direct către el. Pași în umbra sălii de baie, ascuns vederii.

Ca mulți avocați criminaliști, fusese nu o dată amenințat, așa că avea un permis port-armă și un revolver. Nu a avut niciodată ocazia să-l folosească, însă fusese dus de câteva ori în poligonul poliției, unde a fost învățat să tragă calm și precis.

Acum, în obscuritatea din sala de baie, căuta neîndemânatic sertarul unde-și ținea arma. Îl scoase, scotoci după cutia de cartușe, pe care le încarcă pe rând în revolver. Tresărind, observă că în lumină stătea cineva.

Ieși în tăcere afară din dormitor. În sufragerie se opri lângă un perete și, ghemuindu-se în poziția clasică a tragătorului de elită, îndreptă pistolul spre silueta din prag. Apoi căută

comutatorul și aprinse lumina. Silueta sări, era pe punctul să tragă, când zări figura la timp și luă degetul de pe trăgaci.

– Alix, rosti, ridicându-se.

Alix, înspăimântată de revărsarea neașteptată de lumină, își duse mâinile la gât.

– Dumnezeu, Christopher! M-ai speriat groaznic!

Remarcă pistolul din mână lui și articulă cu voce înceată:

– Oh!

Chris era furios, simțind un amestec de ușurare și exces de adrenalină:

– Ce faci? Cum ai intrat aici?

– Nu am..., începu ea, apoi întoarse capul și închise ușa în urma ei. Am sunat. Apoi am observat că ușa nu era încuiată. De fapt, era deschisă. Probabil că ai uitat s-o închizi când ai venit.

– N-ai văzut portarul? Trebuia să mă sune.

– N-am văzut pe nimeni în hol, răspunse Alix, sincer contrariată. Am venit direct sus. Îmi pare rău.

Chris puse cu grijă arma pe sofa în formă de L.

– E-n regulă, spuse, respirând adânc. Serios.

Zâmbi, văzându-i expresia nesigură:

– E-n regulă.

Ea străbănu holul, îndreptându-se către el.

– Bună.

– Tocmai mă gândeam la tine, zise el, relaxându-se.

Prezența ei acolo îi făcea plăcere. Proasta dispoziție îi pierise.

Ea răsă discret:

– Ar fi trebuit să te aud.

Se privi în lumina slabă.

– Ai adormit?

– O vreme. Dar mă treziseram.

– Îmi pare bine că nu te-am trezit, spuse ea, surâzându-i cu zâmbetul ei ametitor. M-ai visat?

– Se prea poate, replică el, luând-o în brațe.

Capul lui Alix se sprijinea de umărul lui.

– Ar fi fost plăcut.

O conduse până la sofa. Figura ei părea să strălucească de la o altă lumină decât lampa din cameră, de la neonul și firmele fluorescente ale orașului, de dincolo de fereastră.

– Nu știam ce să fac, continuă ea, așezată la el în poală. M-am tot gândit la tine și apoi la faptul că pleci mâine. N-aș fi făcut niciodată un astfel de lucru, declară, privind spre el.

– Taci, replică el, înlăturându-i șuvițele de păr de pe chip.

Ea puse o mână pe obrazul lui.

– Dragă Christopher, șopti. Am riscat îngrozitor venind aici?

Chris se aplecă și buzele îi tremurară când o sărută.

– Nu-ți fie teamă.

În irisul cenușiu al ochiului ei stâng se zărea o urmă de culoare nedeterminată. Era în același timp atrăgătoare și misterioasă, revelându-i o vulnerabilitate și o adâncime necunoscute până atunci.

Cu ochii închiși, simțind apăsarea buzelor lui deschise, simțind trupul lui puternic deasupra ei, Alix se agăță de el. „O să mă iubești?” se întreabă, „așa cum am eu nevoie să fiu iubită?”

Îi simți degetele pe nasturii rochicii. Nu avea nimic pe dedesubt. Avu senzația că se topește observând expresia feței lui, când degetele ajunseră pe pielea ei goală. Apoi gemu, arcuindu-se lângă el. Își îngropă chipul în scobitura gâtului lui, cu inima zvâcnind, își undui mâna pe ceafa lui, mângâindu-l. Îi sărută urechile.

Atunci el se dezlipi de îmbrățișarea ei, numai răstimpul

pentru a aluneca de-a lungul torsului ei. Măinile lui Chris o mângâiau în interiorul coapselor, apoi gura lui o găsi.

Alix avea impresia că fusese azvârlită în flăcări, că oasele i se topesc. Nu mai reușea să respire. Nu simțise niciodată o asemenea plăcere nemăsurată.

Nu mai avea timp să se dezbrace complet. Îl trase în sus, lângă ea și îl luă în mână, nemaidorind să se scurgă nici un minut până să fie înlăuntrul ei.

Își trase rochia desupra coapselor și simți cum tremură pătrunzând în ea, condus de mâna ei. Apoi buzele lui ajunseră pe sâni, pe vârfurile lor arzătoare și, cu o grabă care-o azvârli în delir în brațele lui, intră în ea.

Era deja atât de excitată, încât se află imediat la apogeu. Își încordă mușchii, simți mirosul dulce al transpirației lui, simți că o doboară plăcerea, avu impresia că va leșina.

Îi acoperi iărăși buzele cu buzele lui. Nu fusese niciodată cu un bărbat care să o sărute tot timpul când făceau sex. Era conștientă de mișcarea simultană a limbii și penisului lui, aruncată în miezul flăcărilor, cu trupul ca o apă adâncă a plăcerii.

Luată prin surprindere, gemând și tremurând, își lipi soldurile de el până ce simți cum explodează în ea, provocând spasmele mușchilor dinlăuntrul ei, făcând-o să ajungă pe culmi pentru a doua oară.

Alix se trezi ceva mai târziu, întrebându-se unde se afla și dacă fusese doar un vis. Apoi zări umbrele de pe tavan și simți o căldură ca o comoară deosebită, ascunsă în ea. Se răsuci și văzu o umbră întinsă pe divan.

— Christopher?

El avea ochii închiși. Atunci când puse mâna pe el, observă că redevenise tensionat.

— Ce este? La ce te gândești? întrebă ea.

Avea o voce atât de blândă, de dulce.

Chris se întoarce spre ea:

– Vreau să-ți spun ceva ce n-am spus nimănui niciodată. Chiar acum mă gândeam la ce s-a petrecut între mine și fratele meu.

Alix rămase tăcută, uitându-se la el, mișcându-se puțin, astfel încât profilul lui să fie conturat de lumina difuză a orașului dinaintea zorilor, care pătrundea pe fereastră.

– Când eram copii, tata obișnuia să ne aducă de Crăciun la el la birou, ca să ne poată vedea când ne deschideam cadourile. Familia mea a avut întotdeauna foarte mulți bani-în principal, banii tatălui meu-însă era, dacă nu zgârcit, măcar econom cu ei. „Am avut parte de mizeria din Wales când eram tânăr“, ne spunea de obicei. „Asta a fost tot și a fost suficient“.

Alix putu să remarce că zâmbea puțin și asta o bucură.

– Suficient, urmă el, era unul dintre cuvintele favorite ale tatei. Oricum, singura zi când uita de „suficient“ era Crăciunul. Tata oferea cadouri generoase deși, cel mai adesea, ne dădea cadourile pe care și-ar fi dorit el să le avem, nu pe cele pe care ni le-am dorit noi înșine.

Niciodată n-am înțeles asta mai limpede decât la un Crăciun, pe când aveam doisprezece ani. Terry avea un an mai mult, treisprezece. Tata ne-a făcut cadou arme de vânătoare, ne-a așezat câteva cutii de tinichea, ca să exersăm, apoi ne-a luat cu el la vânătoarea de cerbi.

Doamne, pentru Terry se potrivea ca o mănușă. Mi-l aduc aminte în acel an, contemplând vechea pușcă pe care tata a adus-o din Wales când a murit bunicul. „Asta-i ce-a rămas din el“, îmi spunea. „Dacă există ceva ca spiritul, asta e. Când mă uit la pușca asta îl văd, înalt, mândru, luându-și cele necesare traiului din pământul Țării Galilor. În asta este demnitate și chiar, da, un fel de măreție“.

Terry a înțeles, bănuiesc, ce-a vrut tata să spună; eu nu. Nu mi-a plăcut niciodată acea armă, dar Terry nu-și putea

dezlipi ochii de la ea. Când, de acel Crăciun, tata ne-a oferit puștile, Terry era în elementul său. Pe de altă parte, eu nu știam ce să fac cu ea. La mine în mână părea malefică, de parcă ar fi fost deja încărcată cu suferință.

N-am vrut să merg-n-am vrut să găesc nici un cerb, pentru că știam ce va urma. Ca de obicei, tata nu m-a lăsat în pace, amăgindu-mă ca să merg. Ca de obicei, Terry nu avea nici o idee de ce mă împotriveam. El era fericit, de ce n-ar fi fost? Cu Terry era întotdeauna la fel; tatei îi plăcea asta și lui la fel. Dacă ție nu-ți place, atunci ce-ai pățit?

Nu ninsese o perioadă, dar fusese foarte frig. Pământul era înghețat, iar acele pinilor erau dure ca oțelul. Țin minte că m-am simțit obosit și m-am târât spre un pâlț de copaci, ca să mă odihnesc. M-am uitat printre pini, spre luminișul din cealaltă parte, am zărit cerbul, imens și singuratic. Păștea și, bizar, mi-aduc aminte că am încercat să-mi dau seama din ce direcție bătea vântul, pentru că tata ne-a sfătuit să ne bată vântul din fața animalului, ca să nu ne poată simți.

De ce n-am făcut-o? Nu știu. După cum nu știu de ce l-am tras pe Terry de poalele hainei. Sunt convins că, dacă n-aș fi făcut-o, ar fi trecut pe lângă cerb fără ca măcar să-l observe.

Firște, prima reacție a lui Terry a fost să mă îndemne să împușc cerbul. Nu-mi dau seama de ce a fost atât de surprins și mâniat. A insistat. Apoi, după ce cu am refuzat, a ochit cu pușca lui. I-am izbit-o de trunchiul unui copac.

„Doamne, tata o să te omoare“, mi-a zis, sau, oricum, ceva asemănător. Și a făcut lucrul cel mai extraordinar și de neiertat. Mi-a smuls pușca, a ridicat-o până când a ajuns să țintească cerbul, apoi mi-a apăsat spre interior degetul care rămăsese în mod inconștient îndoit pe trăgaci.

Glonțul a pomit, iar cerbul s-a prăbușit. Am văzut cum își dă ochii peste cap, cu o privire încărcată de durere și suferință.

Murea și nu înțelegea de ce. M-am gândit că nu era diferit de o ființă umană.

Atunci când a sosit tata, am început să plâng. N-am fost niciodată atât de disperat și dezolat. „Dumnezeule“, mi-am spus uitându-mă la cerb, „ce m-ai pus să fac?“. Era ca și cum aș fi apăsât eu pe trăgaci, ca și cum eu aș fi luat acea viață. Am avut impresia că sufletul mi se vestejește și se transformă în cenușă. Și era fapta lui. Sau, pentru că l-am tras de haină, era și a mea?

Dintr-o dată, Chris începu să plângă și să tremure. Alix ar fi vrut să-i vorbească, să-l oprească din tremurat cu trupul ei, cu puterea voinței ei, însă ezita, neștiind cum ar reacționa.

– N-am fost niciodată în stare să am forța interioară de a-l ierta pe Terry. Și acum, desigur, e prea târziu.

Fără s-o privească pe Alix, se culcă la loc pe cealaltă parte a canapelei. Cu timpul, căzu într-o toropeală extenuată.

Numai după ce s-a asigurat, după sunetul respirației, că este într-adevăr adormit, s-a aplecat asupra lui pentru a-l atinge ușor, cu dragoste. Cât a durat povestirea, Chris a părut aproape să vibreze de tensiune. Ce expresie tristă avea, chiar și acum, își zise ea.

Lumina bătea peste figura lui și, privindu-l, se închipui a fi Wendy din *Peter Pan*. Iar el ar fi unul dintre Copilașii Rătăciți, un copil orfan, foarte departe de casă.

Se întreabă pentru o clipă cum ar fi fost să-și urască până într-atât sora, încât să-i fie imposibil s-o ierte. Se înfioră, găsișd ideea de nesuportat. Sărmanul Christopher! Sărmanul Terry, din acest punct de vedere.

Se uită pe fereastră, la ploaie. Era ora la care cerul este prea ăters ca să fie noapte, prea întunecat pentru zori. Alix își aminti de perioada când a plecat cu Dick în Barbados. Au închiriat echipament de scufundare și au descins într-un tărâm unde era întotdeauna noapte. .

Într-un banc de nisip bleu-verzui lumina era ca aceasta, opalescentă, translucidă, iluminată unui lichid. Era atâta liniște, încât bătăile inimii reprezentau centrul universului ei personal. Îl putea vedea pe Dick plutind lângă ea și imaginea ei reflectată de masca lui. S-a simțit ca o zeiță, invulnerabilă și nemuritoare. A adormit din nou, cu același sentiment.

Și s-a trezit din cauza zgomotului ploii pe geamuri. Le-a fixat cu o privire inexpressivă, încă pe jumătate adormită.

O mișcare prin apartament, surprinsă cu coada ochiului i-a atras atenția. La început a crezut că se trezise Christopher. Dar apoi îl văzu întins pe sofa, cu fața întoarsă spre perne.

Aruncă o privire neîncrezătoare. O formă obscură pândea ghemuită pe podea. Cine era? Ce făcea acolo? Întrebările trecură rapid prin mintea lui Alix, pe când sărea afară din pat.

Dormise încolăcită, ca o pisică. Acum, pe parcursul saltului, trupul ei suplu se destinse și ateriză deasupra umbrei, lovind cu coatele și genunchii într-un trup mai tare ca oțelul.

Cu mâna stângă în jurul gâtului se retrase înapoi, îndoindu-se din talie și folosind greutatea torsului pentru a aplica forța ca o pârghie.

Dar, în loc să întâmpine rezistență, se trezi rostogolindu-se pe spate, ca și cum inamicul i-ar fi utilizat propria ei forță împotriva ei. Se izbi de podea cu o greutate insuportabilă pe abdomen.

Ochii i se deschiseră larg zăbind figura hidoasă a unui demon sau a unui animal în mod sigur, nu o figură umană!-deasupra ei, lângă ea, în ea.

Avea o mână ținută la spate și expira mai repede decât reușea să inspire-până și actul respirației îi solicita prea mult efort, prea mult timp și ea nu mai avea deloc. Luă o decizie într-o fracțiune de secundă, născută din disperare și speranță, și își izbi cu forță fruntea de acca figură teribilă suspendată deasupra ei ca o lanternă ori ca luna.

Durerea explodează în ea cu atâta forță, încât îi scăpă un sunet aspru printre dinții încheștați, ca ultimul geamăt al unui motor înainte de a se opri.

Dar, pe când ea sorbea cu nesat aerul, greutatea aceea teribilă i se ridică de pe piept. Privi în sus. Ploaia trecea printr-o prismă, culorile se roteau, picurând într-o oglindă, nu, nu o oglindă, ceva care strălucea ca metalul, crenelat și...

Este un avantaj, gândi Alix, trecând de la lumină la umbră și înapoi. Unica ei idee era acum să-l avertizeze pe Christopher. Deschise gura, însă o mână, de asprime asemănătoare cu textura lemnului, o împinse la loc cu o putere care o făcu să horească.

Degetele ca niște tije de oțel i se vârâră printre buze, îi umplură gura și-i apăsară limba înspre gât. Alix, îngrozită, simți că începe să vomite, cuprinsă de spasme involuntare.

Folosind podul palmei mâinii libere, așa cum fusese învățată, lovi urechea neprotejată a inamicului. Simți că este înălțurată presiunea asupra mâinii stângi, ținute pînă atunci, o ridică, ignorând durerea și senzația de semi-amorțeală, începu o lovitură elementară de karate și resimți în os impactul izbitorii rare.

Dar îi oferise timpul ca acum să se rostogolească pe dedesubt, scăpând de încercarea de a o strangula cu propria-i limbă. În continuare nu se gândea decât la Christopher, așa că tipă, un sunet scurt și păunzător de alarmă.

Apoi marginea ascuțită a *gursen*-ului o atinse pe sub bărbie și alunecă pe o parte a gâtului.

Chris se trezi într-un val de sânge. Își clătină capul, amețit. Apoi, treaz de-a binelea, observă umbra stranie, cocoșată, apăsătoare peste Alix, având în mână... ce?... un avantaj?

Băjbăi după pistol. Trase orbește înspre umbra care se risusea, sarea de lângă Alix, pe hol, în pragul ușii, dispărând.

Chris fugi pe hol până la ușa deschisă, însă nu mai avea

ce să vadă. Pe unde, se întrebă, sus sau jos? Apoi realizează că nu conta. Cu un chin sfâșietor se întoarse înapoi în apartament.

– Alix!

Îngenunche lângă ea. Avu senzația că i se răsucesc măruntaiele și inima îi încremenește. Era atât de mult sânge. Totuși, ochii ei cenușii îl recunoscuseră. Buzele i se deschiseră, ochii clipiră. Ce încerca să spună?

– Alix!

Îi șopti numele și, în aceeași clipă, trase telefonul aproape și formă 911.

Chris vedea cum viața se scurgea din Alix; abia dacă mai reușea să respire. O suferință imposibil de definit îi alungă orice gând coerent. Își dădea seama că plânge.

– Rezistă, murmură deasupra chipului ei. Nu muri, te rog, nu muri.

Era ca și cum ar fi avut un țărș înfipt în inimă.

Sângele ei se revărsa asupra lui, viața ei îl acoperea uscându-se ca o a doua piele.

1968 IARNA - 1969 VARA

BAN ME THUOT, VIETNAM/CAMBODGIA;
MOUGINS/PARIS, FRANȚA

Când Terry Haye a ajuns, sub protecția nopții, la Ban Me Thuot, în mijlocul munților Vietnamului, primul lui gând a fost la un rând din Paul Valéry, marele poet simbolist francez: „Puterea fără abuz își pierde farmecul“.

Când se afla acolo de o săptămână și avea mâinile pătate cu sânge, și-a adus aminte de un alt francez, La Rochefoucauld, care spunea: „Dacă rezistăm pasiunilor noastre, este mai mult din pricina slăbiciunii lor, decât datorită forței noastre“.

Pentru că atunci când Terry Haye a ajuns în Vietnam, era gata să învețe cum se ucide.

— E ușor să ucizi, zicea căpitanul Claire, în timpul primei lecții orientative în problemele Forțelor Speciale, așa că nu vă irosiți timpul frământându-vă cu asta. Ați auzit cu toții povestiri de groază, cu puști cărora le îngheață degetele pe trăgaci. Eu mă aflu aici ca să vă explic că poveștile astea sunt un mare rahat. Oricine poate să ucidă; e simplu.

Luati-l pe oricare, subliniez, *oricare* dintre așa-zișii pacifiști, adversari ai războiului, pe pisălogul de Martin Luther King în persoană, nu mă interesează despre cine este vorba, și puneți-l într-o cameră, cu un pistol încărcat în mână. Apoi arătați-i cum este violată nevastă-sa, ori fetița lui, și o să vedeți cum ia imediat arma și-l ucide pe ticălosul care i-a făcut familia să sufere.

Terry Haye, așezat neglijent picior peste picior, se gândea: „Asta ce mai e, o predică moralizatoare în versiunea armatei?“,

dar o parte din el dorea cu siguranță-poate că avea nevoie-să creadă, tot așa cum credem când doctorul spune: „Acum n-o să doară decât puțin“. Nu chiar o predică moralizatoare, numai o minciună în care ai nevoie să crezi.

– Dacă aveți impresia că este mare lucru în asemenea circumstanțe, o să aveți parte de o trezire dură la realitate, a continuat căpitanul Claire, pentru că războiul este exact ca și cum ți-ai vedea nevasta ori fiuța violată în fața ta. Când ți se întâmplă, gata, ești antrenat de situație și descoperi că, indiferent de ce îndoieli ai fi avut, o să-i ucizi pe ticăloșii ăștia.

Pe atunci, Terry Hays trecuse prin antrenamentele de bază și cele pentru avansați, școala de ofițeri, școala de aviație de la Fort Benning, pe lângă Columbus, Georgia și școala pentru Forțele Speciale din Fayetteville, Carolina de Nord.

Terry Hays, ascultându-l pe căpitanul Claire pălăvrăgind despre ce înseamnă să ucizi ființe omenești, cum mintea percepe actul într-un fel, în timp ce realitatea este cu totul alta, se întreba de ce se face atâta zarvă în jurul problemei. În fond, medita el, omul a ucis încă din negura timpurilor, de când a fost furată prima bucată de carne sau prima femeie, de când un trib din epoca de piatră a încălcat teritoriul altuia. Și ce-i cu asta?

Terry nu-și putea închipui ce mare lucru ar fi. Mintea nu îi fusese prinsă în nici una din capcanele iluzorii, a vinei sau a milei, la care se tot referea căpitanul Claire. Iată dușmanul, își spunea Terry, chiar în fața ochilor. Apeși pe trăgaci și *bum!*, a murit, *finis*, nu este deosebit de complex ori greu de priceput.

– Voi v-ați înscris voluntari pentru Grupul de Studii și Operațiuni din cadrul Forțelor Speciale, a urmat căpitanul Claire, rânjind cu o expresie extrem de crudă și sinistă. Sună de parcă ați fi semnat un contract ca să fiți librari, dar asta nu-i decât o denumire de-a armatei. Ce-ați făcut mai întâi a fost să vă înscrieți în CIDG, ceea ce pentru voi, sărmani porci

neinițiați, înseamnă Grupurile Neregulate de Apărare Civilă. O denumire și mai inutilă.

O să vă duceți în spatele liniilor inamice pentru operațiuni de sabotaj, o să puneți mine antipersonale. Dar fiindcă veți merge printr-o groază de teritorii necartografiate, o să aveți nevoie de tot ajutorul pe care o să-l puteți căpăta, așa că sunteți autorizați să folosiți khmerii Serei, membrii triburilor de la munte de-a lungul frontierei de nord-vest și indigenii din aria deltei râului Mekong. Celor pe care-i alegeți li se vor da alte nume pentru unitatea noastră, întrucât numele asiatice sunt cel puțin greu de reținut. Recruții CIDG vor fi integrați cu grijă în unități și utilizați acolo unde sunt potriviți, ca ghizi, sau ca oameni de sacrificiu, dacă este nevoie.

Căpitanul Claire se plimba prin camera, privindu-i pe când le vorbea.

— O.K., v-am dat suficiente vești bune. Vestea proastă este că vă aflați în Asia și Asia este cea care vă poate ucide. Primul lucru pe care trebuie să-l țineți minte este că nu o să înțelegeți niciodată aceste lucruri. Sunt construite pe o realitate diferită și dacă încercați să o adaptați la ideile voastre vestice, o să sfârșiți prin a pricinui moartea altcuiva, sau, și mai rău, o să muriți chiar voi.

Al doilea lucru pe care trebuie să-l țineți minte este că moartea nu reprezintă nimic pentru asiatici, este doar un soi de proces de trecere dintr-un plan al realității în altul. Deci, singura diferență, care contează, dintre voi și inamicul vostru este că lui nu-i pasă dacă moare și vouă vă pasă.

Căpitanul Claire se opri.

— Văd că unii dintre voi zâmbesc, încât sunt nevoit să presupun că voi credeți că ceea ce vă spun este amuzant. Prima dată când o să ajutați o fetiță să treacă strada și grenada de sub brațul ei o să vă reteze picioarele, o să înțelegeți despre ce vorbeam eu.

Îi privi pătrunzător:

– Ori puteți să vă duceți direct acolo unde n-o să cheltuiți decât ceva timp și efort mental.

Mai târziu, în așa-numita cameră de relaxare a ofițerilor, pe când Terry se întreba de ce aveau nevoie de cambodgieni și nu de vietnamezi, ca ghizi, Kid Gavilan, unul din noua unitate, a zis:

– Oricum, ce contează? Suntem aici pentru că noi credem în America și este vital să ținem comuniștii departe de Vietnam.

Capetele s-au înclinat aprobator și s-a produs un murmur general de asentiment. Terry s-a uitat împrejur la chipurile standard, educate la West Point, fixate în etica militară de la o vârstă fragedă, și s-a întrebat care erau gândurile lor ascunse. De ce se aflau „într-adevăr“ aici? Era un patriotism neclintit, un sentiment neabătut al datoriei, indiferent dacă patria mea are sau nu dreptate, ori acest corp de elită de soldați era mânat de imperative personale?

Nu era o întrebare dezinteresată, născută din curiozitate intelectuală. Foarte curând, Terry știa că însăși viața sa ar putea depinde de oricare dintre acești oameni. A le cunoaște motivațiile ar putea reprezenta într-o zi diferența între a zace cu fața în jos, în propriul sânge, și a scăpa cu viață.

În fond, ce gânduri ascunse îl frământau pe Terry? A fost un băiat care nu și-a găsit niciodată cu adevărat locul printre cei de-o vârstă cu el. Îl invidiau pentru excepționala sa iscusință în aproape toate domeniile care necesitau efort fizic. Și el, care putea fugi mai repede, sări mai departe, gândi mai iute decât oricare dintre ei, le disprețuia încetineala de minte, incapacitatea de a găsi soluții care pentru el erau evidente.

Cum în liceu și la colegiu căutase în același timp compania echipelor sportive și a fetelor-pentru că era extrem de bine făcut și atrăgător-sentimentul izolării i s-a accentuat. Toate

fetele l-au dezamăgit într-un fel sau altul, făcându-l să rămână cu impresia că a fost un prost dăruindu-le atât de mult din timpul său. S-a simțit, în mod constant, în apărare, asaltat și exasperat.

Și totuși nu a fost, cum s-ar putea crede, singur. Terry era cu gândurile sale-chiar așa, cu procesele gândirii sale-la fel cum un oraș este conectat la rezervele sale de energie electrică. Și îi făcea o deosebită plăcere să exploreze această unică resursă naturală, neștiind că Francis Bacon atrăsese atenția că acela care este încântat de singurătate este fie o fiară sălbatică, fie un zeu.

Pē când era mai mic, nu se lăsase pradă visurilor sau imaginației. De când ținea minte, știuse-ori a avut impresia că știa-ceea ce-și dorea în viață. Observase, cu o acuitate pe care numai inocența o putea conferi, cum mergeau afacerile tatălui său și a ghicit cu o iuteală surprinzătoare că singura marfă a cărei valoare nu scade niciodată era puterea. Puterea este universală, înțeleasă și i se dă ascultare în toate limbile, la toate vârstele; este lăna de aur, Sfântul Graal.

Își amintea de o dimineață de Crăciun, când tatăl lui a luat de sub un brad împodobit cu bomboane veritabile două pachete lungi, nu prea ornamentate.

– Crăciun fericit, le-a urat, întinzând pachetele fiilor săi.

Terry avea treisprezece ani, Chris, doisprezece. Erau în biroul tatălui lor, acolo unde se așeza, în mod tradițional, pomul de Crăciun. Terry și-a pus cadoul pe canapeaua gigantică din piele. Se afla de partea celaltă a biroului cu coloane romane impunătoare, sub o fereastră imensă, lungă cât coasta unui vapor, care oferea priveliștea unui pâlc de copaci desfrunziți și împodobiți doar cu un strat de chiciură. Focul făcut din bușteni strălucea într-un cămin supradimensionat, deasupra căruia trona o poliță de marmură din secolul al

XVIII-lea, pe care erau sculptate chipurile dulci ale unor îngerași.

Malcolm Haye, înalt, cu mustață, splendid îmbrăcat, rânjea în fața biroului, în timp ce fiii săi își deschideau pachetele. Terry își aducea aminte de sentimentul care l-a cuprins când a văzut pușca de vânătoare Remington 30. Puțină emoție, un mic fior străbătându-i șira spinării, făcându-i inima să-i tresalte în piept.

Malcolm Haye, neînfricat în hainele sale de vânătoare, și-a dus apoi copiii la țară, a așezat cutiile pe ciotul unui copac și i-a lăsat să tragă în ele-*poc! poc! poc!*-râzând agitat, încântat când cutiile lui Terry, tocite în centru, se rostogoleau prin aerul rece.

Dar Malcolm Haye nu era în căutarea cutiilor, ci a cerbului. Tatăl lui l-a luat la vânătoreala de cerbi în Wales, le-a spus, când avea abia zece ani. „Pușca veche pe care mi-a dat-o“, le-a povestit Malcolm Haye, „era mai înaltă decât mine. Dar mi-am descurcat. M-am descurcat cu tot ce mi-a dat tata.“

Firește, era în același timp un reproș și un avertisment. Încă de timpuriu, Terry a priceput că tatăl său nu le spunea povești de pomană. Avea întotdeauna o concluzie de tras. Viața, le-a repetat de multe ori, este o serie de lecții care trebuie învățate. Cei mai buni le învățau, cei care aveau mai mult succes le vor învăța. Pentru Malcolm Haye succesul avea o valoare foarte mare, motiv pentru care s-a îndrăgostit de America, țara în care succesul este familia regală: rege, regină și prinț.

În păduri, zăpada, veche și înghețată, zăcea ici și colo, în gropi.

— Uitați-vă după urme de copite, i-a sfătuit Malcolm Haye. Căutați locurile unde este desprinsă scoarța copacilor de cerbi, când se împerechează. Urmele sunt în jurul vostru. O să

le vedeți. Numai să vă aduceți aminte să rămâneți cu vântul în față, ca să nu vă simtă cerbul.

În acel moment nu era foarte departe de imaginea pe care o avea Terry despre Sherlock Holmes, pătetic, cu umeri largi, având la îndemână răspunsul la toate enigmaticele, controlând misterul. Cât de mult îl admira Terry!

Apoi Chris rostise:

– Nu vreau să caut. Nu vreau să ucid.

Malcolm Haye se opri din drum. S-a întors, iar Terry putea observa că arunca flăcări din priviri:

– O să faci cum ți-am spus, Christopher.

– O să trag în cutiile de pe bușean, replicase Chris. Dar n-o să trag într-un animal.

– Ai niște lecții de învățat-lecții importante, a răspuns Malcolm Haye. Și nu tu ești cel care să le aleagă.

S-a întins, l-a luat pe Chris de guler și l-a împins mai adânc în pădure. Făcu un gest:

– Terry, ai grijă să faci ceea ce i s-a spus.

Terry, recunoscător că nu i-a oferit niciodată tatălui său ocazia să se poarte în asemenea mod cu el, a alergat după Chris.

– Ce s-a întâmplat, și-a întrebat fratele, nu vrei să înveți să vânez?

Chris i-a aruncat o privire, iar Terry a continuat:

– Oricum, ce-i cu tine?

– Lasă-mă-n pace, bine?

– Nu. Nu e bine, aiuritul. Cine o să te apere de tata? Acum chiar că l-ai călcat pe bătăture. Singurul motiv pentru care nu te-a bătut este, cred, Crăciunul. Dar dacă o ții tot așa, indiferent dacă este sau nu Crăciunul, o să mănânci o mamă de bătaie.

Malcolm Haye, care fusese crescut într-o lege de fier

administrată cu bățul, credea cu tărie în faptul că pedepsele corporale erau un factor important în formarea caracterului.

– M-a mai bătut și înainte. Nimeni n-o să-l oprească.

– Dar de ce trebuie întotdeauna să-l calci pe nervi? Uneori am senzația că o faci special.

– Ești fiul lui, a remarcat Chris. Eu sunt probabil al altcuiva.

– Doamne, ești imposibil. Nu știu de ce încerc să te ajut.

– Tu asta crezi că faci? Mă ajuți? Nu mă ajuți. Nu vrei decât să cred în toate lucrurile în care crezi tu. Ești exact ca tata, ca o imagine din oglindă, și te iubește pentru asta.

– Ne iubește pe amândoi. Diferența este că tu îți petreci tot timpul încercând să dovedești că nu ești ca el.

– Nu știu dacă mă iubește sau nu, a spus Chris. Dar e limpede că nu-i plac. Nu sunt ceea ce vrea el. Este păcat, dar n-am nevoie de aprobarea lui.

– N-ai dreptate, puștiule, a rostit Terry, pe când Chris pleca. Numai că ești al naibii de încăpățânat și nu recunoști.

Firește, Chris a fost cel care a găsit cerbul, unul mare, cu carne lungi. Se aflau cu vântul în față, într-un pâlce dens de pini, o acoperire excelentă. Cândul de a-l doborî era atât de incitant!

– Trage, a șuierat către fratele său. Dă-i drumul, trage!

Chris n-a făcut nimic, ci s-a uitat la cerb. A spus ceva ce Terry abia a auzit, poate „E frumos”.

– Ei, dacă tu nu vrei, a zis Terry, îndreptându-și pușca spre țintă.

– Nu! Nu suntem la parcul de distracții. N-o să câștig!

Chris l-a lovit și pușca s-a izbit de trunchiul unui copac, îndeindu-i țeava și făcând-o inutilizabilă.

– La naiba, a gălăit Terry. Uite ce-ai făcut. Tata o să te omoare.

Chiar când Terry s-a răsucit, l-a zărit pe Malcolm Haye

furișându- se prin pădure. Și el dăduse de urma cerbului. Era deja conștient de prezența fiilor săi?

Terry și-a aruncat pe jos pușca și a apucat-o pe a lui Chris.
– Nu! a strigat Chris. N-o să te las...

Dar Terry eră mai puternic, Terry știa ce face. A ridicat arma lui Chris până când a rămas ațintită asupra cerbului, care se mișcase puțin și era așezat cu profilul spre băieți. Terry și-a îndoit degetul arătător peste cel al fratelui său. A apăsat pe trăgaci.

Împușcătura a fost ca o explozie care a reverberat prin coridorul de copaci. Cerbul a căzut într-o parte, de parcă ar fi alunecat pe o bucată de zăpadă înghețată. Apoi s-a prăbușit și picioarele din față s-au întins la pământ. Era plin de sânge pe o parte. Capul i se clătină, căutând poate sursa durerii. Apoi s-a prăvălit.

Malcolm Haye a venit în grabă. L-a văzut pe Chris ținând pușca și arma lui Terry la pământ.

– Ei, Doamne, ce bucurie mi-ai făcut, a rostit, dându-i o palmă sonoră pe spate lui Chris. Un cadou de Crăciun dat naibii!

Privindu-și fratele, Terry s-a întrebat: „De ce nu te simți ca mine, înviorat? După care bucuria i s-a transformat în mânie: „Te-am salvat, idiot ingrat ce ești, și nu ești în stare decât să te holbezi la mine și să plângi ca un copil“.

Totuși, nu acela a fost momentul când a renunțat la Chris. S-a întâmplat peste câteva săptămâni. Când Chris i-a aruncat în față darul, Terry s-a jurat să nu mai îndatoreze pe nimeni. N-ar fi vrut să fie vreodată slab, într-o poziție inferioară ori lipsită de apărare.

– Procedează întotdeauna cu forță, a auzit cum le repeta tatăl său, și lumea va fi a ta.

Echipa îmbrăcată în pantalonii și tricourile largi și negre

ale khmerilor este dusă în elicopter într-o zonă, dincolo de An Loc, în afară de căpitanul Claire, comandantul, și Terry, locotenentul, ajutor de comandant. Se află doar la câteva mile de granița cambodgiană. Așteaptă, ghemuiți în întuneric, până când elicopterul își ia zborul și le azvârle praf și pietriș în față.

Doi khmeri Serei cu chipurile rănite, din facțiunea de dreapta a triburilor din Cambodgia, pe care echipa îi numise Donner și Blitzzen, îi călăuzesc prin culturile de orez și jungla mlăștinoasă plină de arbori de mango. Un soi de tunet îi oprește locului.

Își întorc fețele către cer și văd bombele trecând deasupra lor ca niște O.Z.N.-uri sinistre. Câteva momente mai târziu pământul tremură și orizontul, în partea de vest, se aprinde cu flăcări vii, care cresc repede, apoi devin o linie atât de strălucitoare, încât vederea nu o suportă.

— Ce naiba-i asta? șoptește cineva.

Căpitanul Claire nu răspunde nimic, însă Terry face în sinea sa câteva calcule rapide. Se întreabă de ce avioanele B-52 bombardează ținte peste frontiera neutră a Cambodgiei.

Imediat își continuă drumul și, peste o milă, ajung în perimetrul unei așezări vietnameze. Ghidul o semnalează căpitanului Claire. Echipa se răspândește. Terry, încă fără nici o poreclă, și Kid Gavilan sunt desemnați să se ocupe de santinele.

Terry își atârnă în spate o armă AK-47, apoi scoate o bucată de sârmă. La fiecare capăt a fixat o bucată de lemn, ca să o poată apuca ferm.

Nu omorâse încă un om și era curios să afle ce sentimente va naște în el acest act. Și-a găsit ținta; o siluetă mică și neclară în frunziș. Jungla vibrează de insecte, căldura și umiditatea sunt apăsătoare chiar și după miezul nopții. Terry contemplă spatele subțire. Cât de mici și slabi par vietnamezii, cât de pîrpirii și lipsiți de importanță.

Terry îi înfășoară sârma în jurul gâtului și trage de mânere. Simte primul val de sânge când brațul vietnamezului zvâcnește în spate, încercând să se elibereze.

Terry îngenunchează și încordează și mai mult sârma, pe când moartea se apropie. Devine conștient de căldura și mirosul său. Vietnamezul dansează ca un bețiv ori un epileptic.

Terry are senzația că între ei se întinde o punte, cel care ia și cel care dă, stăpânul și învinsul, zeul și muritorul. Își întoarce victima, încât să-i poată privi figura plată.

N-ar putea spune ce se așteaptă să vadă, totuși, poate că până la urmă nu este decât speranța de a arunca o ochire spre infinit. În schimb, observă niște ochi opaci ca apa măloasă, care-l fixează cu o asemenea expresie de ură încât, pe moment, este luat prin surprindere. Buzele de culoarea cafelei se întredeschid și omul scupă în fața lui Terry.

Terry mârâie înfundat, încruntă o sprânceană, iar încheieturile mâinilor i se albesc din cauza presiunii pe care trebuie să o aplice pe sârma ucigașă. Simte o duhoare oribilă, de materii fecale. Apoi omul moare.

Desfăcând sârma de pe carnea înnegrită, Terry se gândește că nu experimentase niciodată sensul puterii, că abia dacă îi visase existența.

Se întoarce, îl vede pe Kid Gavilan într-o situație dificilă cu victima sa. Își scoate cuțitul cu o asemenea forță ucigătoare, încât acestuia îi fuge pământul de sub picioare. O clipă, Terry și Kid Gavilan rămân uitându-se unul la altul. Apoi, cu o grimasă pe figura însângerată, Kid Gavilan își clatină degetul mare, arătând înspre cer.

Terry înaintează peste inamicul prăbușit, desface calm cureaua armei AK-47 și trage focuri scurte și precise asupra așezării. Îl zărește pe gigantul poreclit Axman năvălind printre vietnamezii comuniști și doborând inamicii. Zece minute mai

târziu, echipa s-a întors la punctul stabilit pentru întâlnirea cu elicopterul. Acesta apare, iar căpitanul Claire spune: „La fix“.

Toți au sentimentul că sunt invulnerabili când urcă spre ceruri, nemuritori ca zcii nordici întorcându-se în Wallhalla. Însă Terry, cu sunetul înălțimilor în urechi, cu arma peste genunchi, se gândește la bombardamentul asupra căruia căpitanul Claire a păstrat tăcerea.

Kid Gavilan, un băiat în vârstă de șaptsprezece ani, cu căștile de la walkman în jurul gâtului, îl bate pe Terry peste genunchi și zice:

– Am făcut o treabă bună acolo. Cred că de-acum ești Butcher.¹ Mda, Butcher.

Bate cu palma un ritm războinic pe genunchiul lui Terry și continuă:

– Hei, amice, toată lumea e de acord.

Sunt conduși în fiecare noapte prin junglă în misiuni, dar nu se vorbește despre Vietnam. Terry nu a văzut o hartă a țării sau măcar un raport despre situația războiului în zona lor. Ar putea să fie la fel de bine în Filipine ori în Guatemala, după câte știu cu toții despre Vietnam.

Alteori, plictisit, mâhnit de vise pe care nu și le mai poate aminti, Terry bântuie prin Ban Me Thuot ca un vampir ce nu se sperie de lumina zilei. Din ce în ce mai mult, în incursiunile sale prin cocloabe dărăpănate unde se vinde Coca-Cola la cutie, Terry aude despre Cambodgia. Și, între un Jimi Hendrix și un Doors la fel de zgomotoase, Terry adună bucată cu bucată singura istorie care a supraviețuit aici, cea care a existat odinioară.

Terry iese afară printr-o ploaie cenușiu-verzuie torrențială, care-l împiedică literalmente să vadă la trei pași în fața sa. Până și omni prezentul trafic de motorete a fost temporar suspendat. Sunt aburi și căldură, încât ploaia picură fierbinte pe

1 *Butcher* (cu înțelesul de „ucigaș” în limba engleză). n. t.

piele. Unica parte bună a ploii este că face să înceteze pentru o perioadă atacurile țăntarilor.

În barul din tablă ondulată, strălucește un semn din neon care îndeamnă BEȚI COCA-COLA, în scriere vietnameză. Terry comandă o bere „33”. La scurtă vreme după ce s-a așezat pe un scaun, este invadat de o gloată de fete în *ao dais* multicolore, făcându-l să-și spună că ar fi preferat țăntarii.

De la masa alăturată, aude o conversație, și muzica.

– N-ai decât să te uiți într-o nenorocită de carte de istorie, îi explică un fost ajutor la fermă, cu fața plină de coșuri, amicului său negru.

– Nu mă dezamăgi, fiule, *poți* să citești.

Pe casca lui zgâriată este pictat un bărbat musculos, cu pumnul ridicat.

– Sanctuarele au fost esențiale în toate războaiele de guerilla.

În Vietnam, orice puști este un expert.

– Se zvonește că în Cambodgia, unul din aceste sanctuare este cartierul general COSVN.

COSVN, Terry aflase deja, era prescurtarea de la Biroul Central pentru Vietnamul de Nord, baza legendară și nomadă de unde se dau comenzile, de unde conduceau războiul.

– Dacă nu reușim să-l găsim și să-l distrugem, n-o să câștigăm niciodată războiul ăsta de rahat!

În zilele și săptămânile care au urmat, Terry a auzit la nesfârșit această plângere, ca o litanie sau un catchism. O cale de a scăpa de aici.

Părea că în Vietnam plouă într-una. Evident, Terry este ud leorcă de fiecare dată când intră în barul hodorogit cu inscripția lui de neon BEȚI COCA-COLA care bâzâie intermitent, ca un coșmar dintr-un alt timp și alt loc. Dintr-o altă viață.

Întotdeauna, acolo se află un urs de bărbat cu o barbă

imensă, neagră, așezat în colțul cel mai întunecos din fundul barului, preocupat de propria-i sticlă de rachiu. Ca un cowboy dintr-un western, poartă un pistol la șold, atârnat într-o centură, și un cuțit marinăresc KA-BAR, cu mânerul sculptat în forma unui vultur american, la celălalt șold. Pe Terry îl interesează, pentru că fetele îl lasă în pace, ceea ce înseamnă fie că știu ceva despre el, fie că era pe-acolo de când Noe s-a dat jos din Arcă.

Într-o zi, Terry se așează la masa lui.

– Mișcă de-aici, îi spuse bărbatul cu înfățișare de urs.

Poartă însemne de locotenent, deci, stabilește Terry, nu poate fi un ordin. În ciuda privirii posace și amenințătoare pe care i-o aruncă omul, scoate o sticlă de Scotch din malț curat pe care-a cumpărat-o de la piața neagră și o pune pe masă, alături de sticla aproape goală de Canadian Club a necunoscutului.

Acesta se uită fix la el:

– Mișcă de-aici, dar lasă băutura.

Terry râde, rupe sigiliul Scotch-ului și toarnă două porții zdravene.

– Mi se spune Butcher, zise, ridicând paharul.

Bărbatul cu înfățișare de urs pune o mână masivă peste pahar și îl golește într-o clipită. Terry are impresia că l-a auzit oftând, dar este greu de stabilit, cu Jimi Hendrix cântând că vrea să sărute cerul.

Bărbatul își mai toarnă o porție, pe care o bea încet, cu dragoste, ca un cunoscător rafinat.

– Mă cheamă Virgil.

– E porecla, sau ești locotenentul Virgil?

Virgil dă din umeri:

– Cine-și mai aduce aminte? Oricine aș fi fost odată, acum sunt Virgil.

— Eu sunt de la Forțele Speciale SOG,¹ continuă Terry. Tu ce faci pe-aici?

— Găsese lucruri, răspunde omul. Țin lampa sus și mă uit în beznă arzătoare.

— Ești în zonă de multă vreme?

Scotch-ul dispare cu rapiditate și Terry își dă seama că ar fi trebuit să aducă două sticle.

— Depinde cum măsoari.

Terry aprobă cu o mișcare a capului:

— Știi ce vrei să spui.

— Țîț, îl contrazice Virgil. Nu știi. Ești ca toți ceilalți fraieri care nu știu de ce sunt aici sau ce naiba ar trebui să facă. Ascultă-mă pe mine, amice, este scuza cea mai de rahat pentru un război care a fost infiltrat într-un public credul. Iar publicul suferă noi.

— Chiar așa? replică Terry, interesat. Ei bine, mi-ar face sigur plăcere să aflu ce naiba caut aici.

Virgil îl contemplă o perioadă lungă, ca un arheolog care ar ține în mână o vază, întrebându-se din ce material este făcută.

— E-n regulă. Tu ai cerut-o, o să ai parte de ce-ai vrut, spune omul, turnându-și din nou Scotch. Generalii ăștia de la MACV² habar n-au ce-i pe-aici. Ei au impresia că pot să ia o armată antrenată în mod special pentru operațiuni cu tancuri grele pe terenul deschis, deluros, din Europa de Nord și să o adapteze la o luptă de guerilla în jungla asta împuțită.

În loc să se antreneze sud-vietnamezii în lupte de guerilla, Comandamentului i s-a părut nimerit să-i trimită pe băieții noștri - puști în medie de nouăsprezece ani - și să-i azvârle împotriva galbenilor.

1 Grupul de Studii și Operațiuni. (n. t.)

2 Înc. al Comandament pentru Vietnam. (n. t.)

Ei bine, hai să-ți dau niște vești, prietene. Pierdem războiul ăsta nenorocit. Faimoasele misiuni „Căutare și Distrugere“ ale generalului Westmoreland împotriva comuniștilor vietnamezi, placa turnantă a așa-zisei concepții tactice a noastre asupra războiului, sunt eșecuri răsunătoare.

Firește, acum, dacă a plecat, comandantul este fie prea prost, fie prea vanitos ca să accepte asemenea gafă monumentală. Așa că neutra Cambodgie va deveni în curând țapul ispășitor al războiului.

Virgil soarbe ultima înghițitură de Scotch și continuă:

– Înțelegi, Cambodgia este acolo unde vietnamezii din sud își construiesc sanctuarele și se înarmează, aprovizionați de comuniștii chinezi prin Laos, via Ho Si Min. Acum, Comandamentul știe că nu vom câștiga în Vietnam, așa că plănuiește o invazie ilegală și nebunească în Cambodgia. Și atunci, totul amice, absolut *totul*, se va duce de răpă.

Virgil privește fetele în *ao dais* multicolore care se plimbă prin încăpere.

– Vezi tu, Butcher, Cambodgia este cheia. Dacă nu știi nimic despre Cambodgia - și majoritatea băieților de pe-aici nu știu - conducătorul Cambodgiei din 1945, a petrecut decenii desfășurând un periculos dans politic pe sârmă, întinzând mai întâi mâna comuniștilor, apoi francezilor și americanilor, iarăși înapoi. Sună stupid, hm? Ei, n-a fost. A fost aproape unicul lucru care i-a permis țării sale să rămână liberă și nealiniată în lupta pentru Indochina.

Și, la fel de important, a ținut în șah Vietnamul, cel mai puternic dușman de lungă durată al Cambodgiei, în timp ce primea ajutoare și de la Pekin, și de la Washington.

Dar, la naiba, acum Cambodgia a intrat în horă. Dar fiind că Sihanouk a îngăduit prezența sanctuarelor COSVN, Comandamentul a decis să pătrundă acolo. Să invadeze Cambodgia.

– Sunteți într-o ureche, spune Terry. Ce idee nebunească! Militarii vor fi puși la stâlpul infamiei. Administrația de stat nu va permite așa ceva.

Virgil zâmbește superior:

– Nixon și Kissinger. Păi bine, războiul ăsta a fost condus de nebuni, așa că la ce te poți aștepta? Totul va sosi separat în Cambodgia și se va răspândi de acolo. Butcher, ăsta e începutul sfârșitului. De fapt, prăbușirea Imperiului American.

Deja există zvonuri că gruparea de stânga ilegală, pe care prințul Sihanouk o numește Khmerii roșii, este mult mai puternică decât ne-a lăsat să credem. Spre deosebire de khmerii Serei, aripa de dreapta, care ne face nouă treburile murdare, nu avem nici un control asupra Khmerilor roșii. Sunt o carte necunoscută în pachetul ăsta nenorocit de cărți de joc și cred că reprezintă elementul potențial cel mai periculos.

Oricum, nu m-ar mira să-l văd pe Sihanouk ieșit din joc, poate asasinat, în decurs de șase luni. Și, dacă se prăbușește, fac pariu că, într-un fel sau altul, e și mâna noastră.

– Cum adică, într-un fel sau altul?

Virgil înălță din umeri:

– Nu numai armata este pe-aici, Butcher. Vietnamul a devenit un cuib al tâlharilor de la CIA. Cine naiba știe ce rele mai pregătesc ticăloșii ăia?

Într-o noapte fără lună, pe când elicopterul ducea echipa Forțelor Speciale prin cerul încărcat cu nori, căpitanul Claire le vorbea. Este ceva foarte neobișnuit. Procedura standard pentru echipă este să primească instrucțiunile la pământ, chiar înainte de plecare. De această dată nu li s-a spus nimic.

Pe deasupra vibrații puternice și a urletului motoarelor, căpitanul Claire li se adresează:

– În noaptea asta avem o misiune numai lapte și miere, o operațiune de recunoaștere. Supravegherea imediată a sectorului care o să vi se repartizeze. După cum știți, vremea

a fost imputată în ultimul timp, iar Comandamentul are nevoie de o informare de la fața locului despre dimensiunile dezastrului. Pare simplu, și așa este.

Echipa ascultă cu mâinile împreunate ca pentru o rugăciune dinaintea unui meci important de fotbal, iar căpitanul Claire strigă ca să se facă auzit pe deasupra gălăgici.

— Vom culege informații în principal din locul care a fost ținta unui bombardament „Arclight”. Nu știu dacă vreunul dintre voi a văzut dezastrul pe care îl provoacă o astfel de jucărie. Credeți-mă pe cuvânt, este îngrozitor. Nimeni nu mai reușește să scape cu viață. Dar este probabil să găsiți piste de aterizare, construcții semipermanente și chiar buncăre. Dacă se întâmplă, notați imediat numărul și dimensiunile.

Terry se uita în jos când luna se strecura de sub o grămadă de nori albi, vedea An Loc aflat deja la est, râul care șerpuia pe jos, cu o strălucire slabă, mărginit de copaci înclinați, vii noduroase, fiind acum sigur că trecea frontiera spre Cambodgia interzisă, o țară neutră unde n-aveau ce să caute. Și gândi: „Dacă bombardăm Cambodgia - indiferent din ce cauză - atunci desigur ne-am pierdut mințile și orice perspectivă.”

Știa că asta are un efect special asupra lui - îl făcea prudent. Aura de invulnerabilitate, sentimentul de a face parte dintr-o trupă de Walkirii masculine care cad din cer i se părură brusc absurde, visul sălbatic al unui adolescent. Îi veni ideea că omul care caută puterea are nevoie să se teamă de un singur lucru, nebunia superiorilor săi.

Își îndreptă atenția asupra celorlalți băieți din elicopter și le zărește, în lumina roșie și slabă de interior, expresiile de anticipare flămândă, de parcă, doar din priviri, ar fi fost în stare să topească plasticul și oțelul.

Elicopterul se înclină, se redresează abrupt, zboară în cercuri strânse, ca o pasăre de pradă. Echipa, ridicându-se cu

îndrăzneală, sare din pânțelele lui, odraslele bastarde ale mamei mecanice.

Aterizând în partea întunecată a lunii, echipa se răspândește. Se confruntă cu un holocaust. Aria devastată este accidentată de cratere, cu marginile încă fumegânde și carbonizate. Zona fusese curățată de bombă. Peste tot zac cioturi de copaci. Nici pomeneală de șosele, clădiri ori buncăre.

Resturi ale stocurilor de aprovizionare sunt împrăștiate pe pământ, ca într-un depozit de gunoarie. Terry, în genunchi, reușește să scoată la iveală ideograme chinezești de pe ce mai rămăsese din ambalaje. Aceste mărfuri parcurseseră drumul pe calea ferată Ho Si Min spre nord-vietnamezi. Încât această zonă bombardată nu avea nimic în comun cu cambodgienii, ci cu încercarea aproape maniacă a Comandamentului de a distruge COSVN.

Și totuși, avea totul în comun cu Cambodgia de când, pentru a liniști Vietnamul de Nord, Sihanouk își daduse asentimentul tacit de a permite existența sanctuarelor nord-vietnameze în interiorul granițelor sale.

Cu grijă, deplasându-se încet, Terry găsește primul dintre trupurile sfărțecate. Lângă el, cel din CIDG, cunoscut sub numele de Tonto se așează pe vine, uitându-se la figuri, sau la ce mai rămăsese din ele.

– Nord-vietnamezi? întrebă Terry.

Trăcând de la un cadavru la altul, Tonto clatină din cap:

– Khmeri. Cambodgieni.

Își înalță-capul și Terry observă cât de mult seamănă cu acele chipuri moarte.

– În mod sigur, nu soldați, explică el.

– Unde sunt armele lor? Muniția?

Tonto clatină din nou din cap.

– Aceștia nu fost țărani care n-au aflat niciodată despre război și nu i-au aflat esența.

Terry continuă să se intereseze:

– Îl cunoști pe vreunul din oamenii ăștia? Sunt rude cu tine?

Tonto zâmbește lent și trist:

– Familia mea este departe de aici. Eu sunt un khmer Serei. Nu am nici o legătură cu guvernul tău sau cu Lon Nol. Eu sunt un soldat cambodgian care a petrecut mult timp în Burma. Adevăratul meu nume este Mun.

Pământul se cutremură, cerul se înroșește, plin de resturi care biciuiesc aerul, mortale ca gloanțele. Până și cioturile copacilor se dezintegrează printre ele, moartea a lovit încă o dată, triumfând asupra vieții, inundând-o cu o grindină de foc automat.

Pe când se lasă în jos, Terry îl vede pe căpitanul Claire lovit în vreo șase locuri, cu sângele explodându-i alături de scoarța și miezul copacilor. Kid Gavilan se legăna ca monstrul lui Frankenstein, cu jumătate de cap retezată. Donner și Blitzer, cei doi ghizi khmeri Serei ai echipei, erau morți, prăvăliți cu fața în jos într-un crater.

– Iisuse Hristoase! strigă Terry, pe jumătate așezat deasupra lui Mun. Ne-au spus că ar fi o misiune ușoară de recunoaștere, că nimeni n-a mai rămas în viață după bombardamentul cu „Arclight“.

– Cu ceea ce nu știe armata americană despre acest război, răspunde Mun, s-ar umple multe volume.

– Este o nebunie. Nu văd nici măcar un singur nord-vietnamez.

Țăcănitul focului automat încrucișat încetează. Mun închide ochii și oftează.

– Butcher, șoptește el, ăsta e sângele tău, sau al meu?

Terry simte între ei un soi de mlaștină caldută și clcioasă.

– Nu simt nimic.

– Nici eu, spune Mun. Cred că am amortit.

Terry se rostogolește cu atenție de pe khmer și vede rana adâncă dintre coastele acestuia.

Imediat, își sfășie partea de sus a tunicii din pânză neagră și face din ea un tampon primitiv, dar foarte util. Sângele nu mai picură.

Observă că Mun se uită fix la el, cu ochii săi de marmură neagră.

– Unde este? Voi muri? se interesează el.

– Căpitanul spune că moartea nu contează pentru asiatici.

– Pentru mine contează, murmură Mun. Trebuie să mă gândesc la familia mea.

Terry strânge umerii lui Mun, neîncercând să răspundă unei întrebări fără răspuns. Își lipește buzele de urechea lui Mun:

– Mă duc să caut radioul. Un semnal este singura cale de a ieși de aici întregi.

– Presupunând că eu mai sunt încă întreg.

Terry se târăște spre întuneric și moarte. Se strecoară de la o umbră la alta, de la marginea unui crater spre scorbură înnegrită a unui ciot carbonizat de copac. În minte îi răsună un cântec de copii, radio, radio, cine are radioul?

Axman. Acum își amintește, chitaristul imens și negru, care interpretează mereu bucățile lui Jimi Hendrix. Axman, radiofonistul. Găsește rămășițele lui, încleștat pe radio, ca și cum tocmai semnaliza după ajutor când focul automat l-a retezat în două.

Întinzând mâna, Terry scoate radioul din strânsoarea lui disperată, zărește cu coada ochiului o scânteie, ca a unui chibrit aprins în depărtare, aude zgomotul familiar *brrraatt!* al focului automat al vietnamezilor, apoi urmează durerea înnebunitoare, groaznică, într-o parte.

Se rostogolește, se clatină sau se smucește spasmodic, ca

un pește. Actul respirației este un efort, înecându-se în căldură și frig, alternând o dată cu bătaia pulsului său rapid.

Ghemuit în poziția fetală, cu ochii ațintiți pe marginea craterului, așteptând. Așteptând inevitabilul. Așteptând să vină vietnamezii.

Țântarii se năpustesc peste el, hrănindu-se cu sânge, apar muștele, luându-i sudoarea sărată de pe față. Nu îndrăznește să se miște. Nu îndrăznește.

Până când siluetele a trei dintre ei se ivesc precaut peste margine, prea departe, dar identificându-l, apropiindu-se din ce în ce, iar Terry scoate cuiul cu dinții, aruncă grenada, tipând din cauza durerii pe care i-o pricinuieste, auzind, ori poate doar imaginându-și sunctul *buurpp!* pe care-l fac armele lor AK-47 înainte ca lumea să se înălbească și pământul, înspăimântat de această nouă oroare, să-i vomite în aer.

Zace nemișcat un răstimp îndelungat, scăldat de sudoarea fricii, ascultând cum noaptea geme, răscolită. Gândește: „Nu așa am crezut că va fi, nu m-am așteptat deloc la așa ceva. Unde este aici puterea? În moarte, numai în moarte?“

Ar fi trebuit să fie mai mult.

Gândul îi zboară la fratele său, Chris, îndepărtându-se de America, de armată, de datorie. În Franța, soarele strălucește pe trupul lui bronzat, în peisajul clădirilor excentrice, albe, de pe Coasta de Azur și al Mediteranei de culoarea cobaltului. Peste el se apleacă o franțuzoaică, ungându-l cu ulei, relaxându-l.

În timp ce el, Terry Măcelarul, zace aici duhnind îngrozitor, sângerând, murind de frică. E cinstit? se întreba. E corect? Să se afle aici, atât de departe de Franța, atât de departe de casă? Cât își poate urî fratele, pe Chris, cât îl poate invidia acum, după cum a invidiat întotdeauna plăcerea firească pe care o găsea Chris în fete, în societatea mondenă a vieții de la școală, pe care Terry nu reușea decât să o trateze cu dispreț.

Dar cât de departe îl târâse pe Terry acest dispreț de miezul vieții, silindu-l să o observe din depărtări, ca un zeu al Olimpului.

Să zacă aici, sângerând, murind de frică, pe când Chris, lașul, trecând cu ușurință peste datoria și responsabilitatea lui, se îmbată de soare și sex. Cât și-ar dori acum să fie în locul fratelui său!

Simțea un gust amar în gură. Este cuprins de un fior de groază. Este mult mai bine, decide, să mori, decât să mori de frică. Nu există nimic care să merite așa ceva.

Așa că apucă radioul și cheamă după ajutor:

— Nantucket. Nantucket, aici Peguod! Am intrat într-o ambuscadă! Avem pierderi mari! Scoateți-ne naibii de aici, urgent!

Deși știe că îl doare, scuipă tușind cheaguri mari de sânge, deși bănuiește că va fi auzit de dușman, acum lucrurile s-au schimbat, sunt altele, *vita vice*, pentru că detestă acest sentiment, să moară de frică, mai mult decât se teme de orice altceva.

„Ești în zonă de multă vreme?”

„Depinde cum o măsoară”, i-a răspuns Virgil.

Și acum Terry înțelege ce voia să spună. Se întoarce încet, cu mari suferințe, înapoi la Mun, prin noaptea plină de tântări mari cât lipitorile, pielea i se înfioară, toți îi vor sângele care i se scurge cu fiecare milimetru parcurs în acest pământ fetid.

Undeva, prin noapte, nord-vietnamezii stau la pândă, așteptând, răbdători ca Buddha, răuvoitori ca mușcătura unui șarpe. Dar nu de așa ceva se teme acum Terry. Mai degrabă, conștiința că dușmanul este aici în mod inevitabil, face parte din peisaj, ca și copacii mutilați și pământul ars. Nu poate scăpa de dușman și știe că, dacă ajutoarele nu sosesc în următoarele cinci minute, el și Mun vor fi morți sau vor muri

după multă vreme în cuștile vietnameze, undeva după râul Styx, în centrul infernului.

Îl găsește pe Mun, târându-se prin noroi, iar durerea face să-i treacă scânteii prin fața ochilor și prin creier. Ochiul lui Mun sunt închise, dar pentru moment Terry este atât de ostent, încât îi lipsește energia ca să vadă dacă khmerul mai este în viață.

• Ascultă sunetele nopții, zumzetul insectelor, strigătele de împerechere ale broaștelor, străduindu-se să prindă vreo urmă, vreun semn că dușmanul ar fi pe drum, apropiindu-se. Terry nu este încă pregătit pentru vietnamezi. dar nu este nici pregătit să moară.

Deschide ochii și cheamă:

– Mun. Hei, Mun!...

Doar un suflu ușor strecurându-se prin vegetația putredă și cadavrele descompuse. Era mâncat de viu de gânganii.

– Trezește-te, Mun!

Lângă el, Mun se mișcă.

– E Butcher, sau Ravana?

Are o voce voalată, densă ca un sirop.

– Am chemat prin radio ajutoare. Vom ieși de-aici în curând.

– Ah, Butcher, oftează Mun. Atunci, sunt încă în viață.

Țipă când mâna lui Terry îi pipăi rana.

– Scuze, prietene. Dar voiam să verific. S-a oprit sângerarea.

„Cel puțin, deocamdată“, gândește. „Unde naiba e nenorocitul ăla de elicopter?“

– Am auzit o explozie, murmură Mun. Am visat?

– I-am trecut pe vietnamezi în tărâmul viselor.

– Potim?

-- Le-am vârat o grenadă în pantaloni.

– Sunt mai mulți, Butcher, răspunde Mun. Pot să le simț prezența.

– O să plecăm într-un minut. Apoi îi lăsăm în rahatul lor.

– Și dacă nu vin ajutoarele?

– Ce vrei să spui? Sunt pe drum.

– Și Ravana e pe drum. Mă întreb cine va ajunge mai repede?

– Ravana? Cine e Ravana?

Mun întoarce capul ca să-l privească pe Terry:

– Butcher, eu sunt budist theravadin.

Terry îi observă suferința întipărită pe figura.

– Ravana este căpetenia demonilor în cosmologia noastră, urmează khmerul.

– Un drăcușor forțos, hm?

– Cam așa ceva, răspunde serios Mun, este în stare chiar să-l smulgă pe Buddha din meditația lui.

– Ei bine, dacă vine după noi, trag nădejde că elicopterul va sosi aici primul.

– Poate că nu, Butcher. În acest caz, trebuie să mă pregătesc.

Terry îi șuieră să tacă. A auzit ceva-ce?-un pas furișat, tășăitul frunzelor, o scurtă pauză în nesfârșitul dans sexual al broaștelor? Toate la un loc, sau nimic? N-ar putea spune, nu se încrede pe deplin în simțuri. Durerea, ca și panica, distorsionează realitatea, făcând ca unele lucruri să se piardă, altele să se uite; într-o asemenea situație, este absolut mortală.

Terry își verifică arma AK-47, pune un nou încărcător. Își dorește să fie capabil să se miște. Se simte neajutorat, complet vulnerabil. Și, firește, nu vrea să facă apel la armă decât dacă este esențial, pentru că scânteia le-ar indica poziția.

– Ce este? întrebă Mun după o vreme.

– Nu știu. Nimic.

Apoi, pentru a-și înlătura din minte tensiunea insuportabilă a nesiguranței, adaugă:

– Despre ce vorbeai?

– Ravana nu va veni după tine, continuă Mun. Pe mine mă vrea.

– Doar pe tine? Cum adică?

– Fiindcă am ceva ce-i aparține. *Prey Dauw*. Pădurea de Săbii.

Până în acel moment Terry nu i-a dat cu adevărat atenție sau, dacă a făcut-o, nu a crezut nimic, demoni khmeri, Buddha, toate absurditățile Orientului. Dar apoi își aduce aminte de ce le-a spus căpitanul Claire despre Asia: „Primul lucru pe care trebuie să-l ții în minte este că nu o să înțelegi niciodată aceste locuri. Sunt construite pe o realitate diferită și dacă încerezi să o adaptezi la ideile voastre vestice, o să sfârșești prin a pricinui moartea altcuiva sau, și mai rău, o să muriți chiar voi.”

– Vrei să spui că tu ai ceva care aparține unui demon? Ce raiba este?

– Nu chiar demonului. E un talisman care-i aparține lui Mahagiri, preotul eretic care a fost discipolul lui Ravana, cu multe cicluri în urmă. Cu ajutorul demonului Mahagiri a compus *Muy Puan*, o carte interzisă de scrierile theravadin, care descrie cele o mie de infernuri și cum se invocă spiritele rele care sălășuiesc acolo. *Prey Dauw*, făurit de Mahagiri, sub îndrumarea lui Ravana, este întruparea vie a cărții *Muy Puan*. Oricine îl deține, controlează acest sfert de lume. Așa crede poporul meu.

– Și tu crezi?

– Într-un fel, răspunde Mun, clipind, nu contează. Credința lor îl face astfel.

– Cum ai căpătat obiectul ăsta?

Mun ezită un moment și, pentru prima oară, Terry surprinde o licărire de teamă în ochii khmerului.

– Provin dintr-un lung șir de preoți, Butcher. O linie specială, se spune.

Mun respiră suierător, apoi continuă:

– N-am vorbit despre asta cu tata decât o singură dată. Și, cum sunt cel mai mare fiu, tatăl meu mi-a spus. Noi suntem descendenții lui Mahagiri. Astfel, tatăl meu cunoaște locul unde se află *Prey Dauw*. Locul unde este îngropat se transmite de la o generație la alta.

Nimeni nu a atins talismanul și nici nu l-a scos la iveală, n-a îndrăznit măcar să se apropie de el. Până când am făcut-o eu.

Ochii lui Mun s-au umplut de frică, încât Terry îi poate vedea albul ochilor în jurul pupilelor.

– Timpurile s-au schimbat și am vrut să mă asigur că locul inițial unde este îngropat nu va fi descoperit. Am vrut să-l mut într-un loc mai sigur. Ori, cel puțin, așa mi-am zis. Apoi am ținut sabia în mână și nu am mai vrut să-i dau drumul. Î-am putut simți puterea, Butcher, ca tunetul unui rău fatunecut, plutind la nesfârșit, prin aer. Forța lui a devenit forța mea. Apoi am înțeles pe deplin de ce este un simbol al puterii pe care îl recunosc și khmerii și cei din Burma, toți budiștii theravadini.

M-am înspăimântat și am făcut ceea ce trebuia. L-am îngropat iarăși într-o ascunzătoare mai sigură.

Mun rămâne tăcut pentru o vreme. Este un efort până și să vorbească. Dar teama emană în continuare din el și se risipește în noapte ca un gaz periculos.

Terry cugetă la cuvintele lui Mun. Pentru prima oară de când se află în acea poziție, frica lui chinuitoare este dată la o parte. Mintea îi lucrează din plin.

– Spune-mi, *Prey Dauw* este temut și de triburile din munții din nordul Burmei, în Shan?

– Adică de căpeteniile războinice ale opiului? Oh, foarte mult. Sunt oameni foarte superstițioși. Pădurea de Săbii are un înțeles special pentru ei; ar săruta pământul unde este îngropat.

Dar nu asta mă interesează, Butcher. Dacă vine Ravana și Pădurea de Săbii se află în posesia mea, mă va devora. Voi fi pentru totdeauna cu el și Mahagiri, izgonit din *samsara*, exilat din ciclul creației.

Mun este cuprins de un tremur.

Acum Terry îi înțelege spaima teribilă. Știe ce soartă oribilă înseamnă izgonirea din *samsara* pentru un budist care crede în ciclul regenerării. A-l scoate pe un budist din ciclul creației este sinonim cu a condamna un preot catolic la infern. Adică, *dacă* unul crede în *samsara*, celălalt, în infern.

Singurul infern în care crede Terry este cel pe care-l descoperă acum în sine. Dar, după cum a spus Mun, credința unui popor a creat puterea Pădurii de Săbii și Terry gândește: „Câte aș putea face cu puterea asta!”

– Am cum să te ajut?

– Da, aprobă grav Mun. Acum trebuie să-ți încredințez Pădurea de Săbii. Trebuie să o accepți de bună voie. Înțelegi, tu nu ești budist. În ceea ce-l privește pe Ravana, tu nu existi. Nu va fi capabil să mă ia, iar Pădurea de Săbii va fi în siguranță, departe de el.

Ochii lui negri îi caută pe cei ai lui Terry:

– O să faci asta pentru mine?

Terry îl crede și nu-l crede. Ce naiba? Cine știe care mai e diferența aici, în patria iluziei și a morții? Observând cât de agitat devine Mun și cum sângele începe iarăși să se reverse dintr-o venă sfărțecată din rană, spune „Da”, pentru că dorește să-l calmeze și pierduse deja prea mult sânge. Dar și pentru că simte deja *Prey Dauw* în mâini, se și vede mergând în Shan cu talismanul, la puternicele căpetenii războinice ale opiuului care îngenunchează în fața lui ca niște cavaleri vasali, oferindu-i fiicul lor neprețuit, ca să facă din el ce poartă. Puterea! Puterea nelimitată!

Dar toate astea n-ar avea nici un sens dacă nu ies din iad.

Mun va muri, calculează Terry, într-o jumătate de oră. Și, dacă apar acum vietnamezii, vor muri amândoi mai înainte. Unde naiba e nenorocitul ăla de elicopter?

— Jură, Butcher!

— Jur, Mun.

Mun începe să vorbească. Terry vede acum o mișcare definită, voci vorbesc nedeslușit într-o vietnameză aspră și rapidă, grăbindu-se prin aerul încins. Vin nord-vietnamezii. Nu blestematul de Ravana, nici afurisita de mitralieră vietnamezii.

— Am îngropat *Prey Daeu* în Cambodgia. Apropie-te. Când îți voi spune unde se află, va fi al tău, iar eu voi fi liber. Ravana n-o să-mi poată face rău, să mă exileze pe veci din *samsara*. Este în Angkor Wat. Ai auzit de ea? Vechea cetate a regilor khmeri. Este plină de spirite, un loc potrivit pentru odihna unui asemenea talisman...

Ascultându-l pe Mun cu o ureche, memorând locul unde se află Padurea de Săbii, dacă un asemenea obiect există într-adevăr, Terry țintește un punct din umbrele miscătoare și este pe punctul de a trage.

Thvup-thvup-thvup!

Noaptea se luminează ca în ajunul Anului Nou, de artificii, pe când mitraliera, atacând dinspre est, declanșează focul său puternic, spulberându-i pe vietnamezi, ciuruindu-i, făcându-i să explodeze.

Thvup-thvup-thvup!

Și Terry, simțind că vântul bate dinspre el acum, făcând să zboare cenușa prin noapte, ciclonul care să-i ia pe sus pe Dorotea și Toto, spre Oz, își lasă capul pe pieptul lui Mun și gândește: „Sunt salvat”

— Hei, tu, ăla care vede stele verzi!

Și astfel Terry își recapătă cunoștința. Simte în cap un vârtej de evenimente-emoții-jumătate-vise. Într-o clipă este

treaz de-a binelea. Atunci totul se risipește, ca un nor de fum în spectacolul unui scamator și recunoaște chipul aplecat deasupra lui.

– *Bellum longum, vita brevis*, spune Virgil.

– Arăți ca un urs.

Vocea lui Terry este mai degrabă un cârâit uscat.

Virgil rânjește:

– Ca să-i mănânc pe vietnamezi mai bine, dragule.

– Unde naiba sunt?

Virgil aruncă o privire de jur împrejur.

– Această mică zonă de iad este spitalul de campanie de la Lan Me Thout.

– Poți să te interesezi despre tipul pe care l-au adus o dată cu mine? Cum se simte?

– Ah, khmerul, Mun, răspunde Virgil, dând din cap. Cam ciuruit. Mai rău decât tine, mi-au spus.

– Stai puțin, îl întrerupe Terry. Pe unde-i știi numele?

– Este din oamenii mei, de-aia.

Terry rumegă ce-a aflat, apoi continuă:

– O să se facă bine?

– Va supraviețui. Nu i-a sosit timpul să iasă din gaura asta înpuțită. Nici ție, din câte văd. Ai trecut prin momente grele?

Terry, peste care trecutul imediat se năpustește ca un val de maree, răspunde:

– Au murit cu toții-căpitanul Claire, Kid Gavilan, Axman, khmerii, toată nenorocita aia de echipă, în afară de mine și Mun.

– Ai avut totuși noroc.

– Tu asta crezi că e? Noroc?

Terry se chinuiește să se ridice, este cuprins de durere amestecată cu amețală și se prăbușește înapoi pe pernă.

Virgil dă din umeri:

– În vreme de război nu mai există nimic altceva, decât

norocul. La dracu'. Butcher, sunt un crou. Vrei să-mi vezi decorațiile de pe câmpul de luptă? Vrei să afli câți nord-vietnamezi am ucis? Asta a fost cu multă vreme în urmă. Pe atunci eram mai bătrân, acum sunt mai tânăr.

O ici pe urmele mele, fiule. O să capeti o medalie pentru asta. De acum, suntem amândoi eroi. Și ce face armata ca să-ți răsplătească temeritatea de sub focul inamic? Îți cere să te întorci și să mai încerci o dată să te lași ucis. Asta-i tot ce vor ei cu adevărat de la tine. Butcher. Viața.

Terry nu este atât de năucit încât să nu priceapă unde bate Virgil.

– Și tu ce vrei de la mine?

– Ce-ai zice să punem noi pe picioare o nouă unitate? Să ne ocupăm de ea, să recrutăm, să fim comandanți?

– Poți să aranjezi așa ceva? Cum?

– Îmi ridic lampa și mă uit în întunericul arzător.

– Cu alte cuvinte, nu întreba.

Terry îl privește:

– Și ce va face unitatea asta pe care-o s-o conduc?

– Acum sunt Virgil. Ți-am spus, eu găsesc lucruri. M-am gândit că poate, după întâmplarea asta, ți-ai dori să cauți lucruri împreună cu mine.

– Lucruri, cum ar fi? se interesează Terry, întrebându-se: „De ce are nevoie de un khmer?”

– Tot felul, răspunde Virgil, rânjind dintr-o dată. Oricum, ce-ți pasă? Ți-a războiul, mai ții minte? Dorința să te îmbogățești e mai puternică decât teama de moarte.

Nu-i trebuie mult timp, amintindu-și de mirosul morții, de senzația de a fi mâncat de viu și, mai mult decât orice, de a muri de frică, sentiment pe care a jurat să nu-l mai aibă niciodată. Cugetă la nebunia superiorilor săi, la nebunia celor care conduc războiul, la administrația de stat, la Virgil care

spune: „Asta-i tot ce vor ei cu adevărat de la tine, Butcher. Viața”.

La în considerare, de asemenea, faptul că, împreună cu propria sa echipă, va avea șansa să se întoarcă în Cambodgia, la Angkor Wat, unde este îngropată Pădurea de Săbii, talismanul puterii. O putere mai presus chiar decât omniprezenta moarte care domină Vietnamul.

Îl studiază pe locotenent, întrebându-se ce vede, binele sau răul. Ori poate numai o Cale de scăpare, o Cale mai bună decât încercarea de a găsi COSVN, încercând să găsească moartea.

— La naiba, rostește Terry, întinzând mâna. Cum ai zis, războiul e lung, viața e scurtă.

Apucându-i mâna, Virgil râde:

— Ai prins ideea.

Afară, într-un patio înconjurat cu zăbrele, hortensiile își înalță capetele într-un tufiș dens, cu florile lor roz ce parfumează aerul. Cărceii, cărlionțați și întinși, se agață de zidurile uzate ale curții interioare, împleticindu-se pe picioarele din fier forjat ale scaunului. Pe scaun trândăvește Soutane, cu picioarele goale ridicate în sus, cu poalele rochiei sale de vară bleu și alb ridicate deasupra genunchilor, cu coapsele foarte bronzate încrucișate una peste alta.

Chris Haye poate vedea această priveliște din patul în dezordine unde zace, trezindu-se lent. Are trupul amorțit și se gândește: „Este patetic, n-o să ajung niciodată în formă”. Contemplă picioarele lungi, formidabile, ale Soutanei, cugetând: „Doamne, n-am să ajung niciodată în formă în felul ăsta. Dar în mod sigur voi ajunge în cer”.

Dintr-o dată, când Soutane se mișcă, picioarele dispar într-un vârtej bleu și alb. Pătrunde în casă și încrețește nasul:

— *C'est le souk ici!* Aici e ca la bazar!

Chris râde și se ridică la timp pentru a o prinde când se aruncă peste el:

– Uneori, pentru un atlet, ești dezgustător de lenes, spune ea.

Chris, cu fața în părul ei negru ca noaptea, își zice: „E pentru că, spre deosebire de Terry, atletismul nu a fost niciodată un lucru natural pentru mine. A trebuit să trudesc pentru fiecare kilometru fugit sau mers pe bicicletă.” Dar, uneori, când trupul e puternic, mintea obosește de atâta muncă continuă, tânjește după puțină odihnă, întrebându-se, la urma urmelor, de ce depune atâta efort.

Se rostogolește de pe ea, cu mâinile pe după cap, fixând tavanul.

– Ce vezi acolo, pisoiășule? îl întrebă Soutane. Numai pisicile zăresc viața printre umbre.

– Viitorul. Trecutul. Nimic.

Ea râde, întorcând piezis gâtul ei gol, plimbându-și palmele peste pielea lui:

– Eu văd trupul ăsta minunat trecând pe sub Arcul de Triumf, acoperit cu tricoul galben.

Se referea la mult râvnitul tricou purtat numai de câștigătorul cursei Tour de France, cea mai mare competiție a lumii. Tour de France, care-l adusese pe Chris în Franța.

Observându-i expresia, râsul fetei pălește și îl lovește cu pumnii strânsi:

– Ți-am spus vreodată că esti îngrozitor când ești deprimat?

Chris renunță să mai privească umbrele, privește în schimb petele verzi din extraordinarii ei ochi căprui, având aproape forma migdalei. Ridică o mână și o mângâie pe păr, pe lângă obraz.

– Uneori nu știu de ce ma aflu aici. Uneori mă rog să câștig această cursă.

– Acum te gândești la război, nu-i așa?

– Așa e.

– Și ce gândești tu mai precis despre război?

– De fapt, nu despre război, rostește el încet. Despre tratele meu, Terry. El este acolo, în război. Încât bănuiesc că, până la urmă, mă gândesc la război. Mă întreb dacă Terry e rănit, sau mort.

– Și ce dacă ești aici, în Franța, în loc să fii în Vietnam?

– Okay.

Soutane scoate un sunet disprețuitor.

– Americanii! ca și cum, în sine, acesta ar fi un epitet suficient. Spuneți „okay” și aveți impresia că asta explică orice. Oricum, ce înseamnă „okay”?

– De data asta, răspunde Chris, ridicându-se, înseamnă „ajunge”.

– Nu pot să te lovesc la fel de eficient pe cât te lovești tu singur.

Chris ia o pereche de pantaloni scurți, un tricou verde închis, care poartă înseris cu mătase albă pe piept cuvântul NANTUCKET. Afară din patio, dimineata blândă din Provence îi cade peste umeri. Lumina soarelui, indispensabilă sufletului de artist, se strecoară prin pâleurile de chiparoși, ca niște picături discrete, de parcă ar fi fost ploaie, lăsând să se vadă porțiuni din ce în ce mai mari din construcție și, în final, întregul.

Închiriase această casă din Mougins, deoarece era situată în zona de la poalele Alpilor, la o distanță suficient de mare de Digne, un oraș din Alpii maritimi și o etapă importantă din Tour de France. Chris credea că Digne va reprezenta un moment crucial pentru cursă. Cine câștigă etapa Digne are cele mai mari șanse să câștige Tour de France. În ultimele câteva săptămâni, Chris se familiarizase cu topografia din oraș și din împrejurimi.

Această casă este așezată pe coasta muntelui și, ca multe *mas-fermele* din regiune-are fațada îndreptată spre valea din nord, dincolo de care Alpii maritimi se înalță în splendoarea lor misterioasă. Este o priveliște complet diferită de cea a vilelor de milioane de dolari de pe cealaltă parte a muntelui: peisajul care-ți taie respirația din sud, către unduitoarea Mediterană. Chris văzuse adesea acest peisaj din vila de vară a părinților Soutanei și, luând în calcul toate aspectele, o prefera pe a lui.

Uneori, în diminețile foarte limpezi, când răsăritul arunca flăcări peste Alpi, Chris își închipuia că poate vedea Digne licărind în trecătoarea întunecată din munți, așteptând.

– Ce-ai pictat zilele astea? se interesează Chris, auzind-o că trece pragul.

– Ce-ai mai scris? Îi întoarce ea întrebarea.

Soutane se află încă sub umbra streșinilor, iar el se întoarce.

– Cu un asemenea corp, ar fi trebuit să fii printre *les petits rats*.

Se referea la „șoricei”, balerinele novice de la Opera din Paris.

Soutane își plimba mâinile prin păr, făcându-și un coc înalt, pecetea balerinei:

– În schimb, aproape m-am călugărit.

– N-am crezut niciodată povestea că Soutane ar fi poreclă
ta.

Prendre la soutane înseamnă a intra în rândurile Bisericii.

– Este foarte în spiritul tău să-ți înfrumusețezi originea numelui. Înalță aura artistului.

Ea surâde:

– Dar n-o să știi niciodată sigur.

– În prezent mi se pare că nu știu nimic sigur, declară el, din nou serios.

Ea vine către el și își încolăcește mâna în jurul taliei lui.

— În afara de faptul că vei câștiga Tour de France.

Intră în casă și întrebă:

— Ce vrei la micul dejun?

Înainte să-i poată răspunde, Soutane pusese deja caseta ei favorită cu Charles Aznavour pe casetofonul portabil. Exact în stilul ei, gândește Chris, dar nu-i pasă. Indiferent ce ar pregăti, el va mânca foarte conștiincios, pentru că îl va susține în istovitoarea cursă de dimineată prin munți, spre Digne. După-amiaza Soutane va veni în întâmpinarea lui, să-l ia acasă.

Mai târziu, pedalând cu viteză din ce în ce mai mare pe drumurile întortochiate de țară, se gândește la casa lui. La tatăl lui, fiul demn al unui fermier din Țara Galilor, care nu făcuse decât să scurme pentru supraviețuirea familiei, în patria lui spectaculoasă, dar de neuitat.

Chris își închipuie tatăl ieșind din negurile cenușii ale Wales-ului, având numai o bucată de pâine tare și câțiva șilingi în buzunarele pantalonilor. Sosind apoi la Londra, să se instruiască, intrând în rândurile Gărzilor Velșe, luptând mândru pentru Imperiu, întâlnind-o pe mama lui Chris, o americană din Connecticut, evreică poloneză, nicidecum genul de femeie de care Malcom Haye își imaginase că se va îndrăgosti. Din cauza ei și pentru că, până atunci, toată familia lui Malcom Haye murise, emigră în Statele Unite.

Urmează, unul câte unul, ca gloanțele într-o armă, Terry și Chris, frații Haye.

Terry. Lui Chris i se pare că este nevoit să se zbată pentru ceea ce fratele său capătă ușor. Terry se născuse un atlet. Era mai puternic, mai rapid, mai deștept decât oricare alt coleg pe care și-l aducea aminte Chris de la școală. Chris se zbătea întotdeauna, fiind în echipa a doua în loc de prima, vioara a doua și nu conducătorul, în umbra lui Terry.

Și această umbră, care-l înăbușea, l-a făcut să încerce din

răspuși să egaleze ori să depășească realizările fratelui său. Era o sarcină imposibilă și, într-un fel, era motivul pentru care s-a simțit obligat să și-o asume. „Iată, dulce Soutane, ce văd eu când privesc umbrele. Văd ceea ce ar trebui să fiu și nu sunt, oricât de mult aș încerca.”

Un singur lucru bun: l-a adus la ciclism, de la bun început o probă de unul singur, unde nu va fi consemnat în echipa clasată a doua-în cel mai rău caz putea să piardă. Ceea ce a făcut din belșug, la început. Dar încet, cu mari suferințe a ajuns al doilea la linia de sosire, apoi primul.

Pe atunci terminaseră liceul, iar Terry și cu el au pornit pe drumuri separate. Terry era bucățișă leită brigadierului velș ce fusese Malcom Haye odată și pe care doreau să-l întrușipeze fiii săi. Ce te împinge, se întrebă Chris, pedalând prin soarele dens ca marmelada, să fii soldat? Patriotismul pur și simplu sau, după cum bănuiește că e cazul cu tatăl și fratele, un fel de neliniște arzătoare, personală, care are nevoie să fie domolită?

Nu a fost niciodată atins de acest soi special de neliniște, această nevoie de a ucide, pe care a remarcat-o în alți bărbați. Este un pacifist; iată de ce se află în Franța. Sau, iarăși, lașitatea: l-a trimis aici, cu coada între picioare, fugind de haosul întunecat al războiului, de posibilitatea de a muri?

Adevărat, este un război în care Chris nu crede, și ce dacă? Este suficient? „Cum poți să faci așa ceva?” i-a spus Malcom Haye când l-a întâlnit pe Chris la aeroport. „Încă nu-mi vine a crede că mergi în Franța, în loc să te duci în Vietnam. Chris, este de datoria ta să lupți în acest război, să ajuți la stăvilirea năvălirii comunistilor peste Asia de Sud-Est, la păstrarea capitalismului și liberei inițiative, politica fundamentală care face măreția Americii.” Nu există un prozelit mai fervent decât omul care, ca Malcom Haye, a adoptat o religie. A lui se întâmpla să fie America.

America, își spune Chris, indiferent dacă țara mea are sau

nu dreptate? Își folosisese pacifismul pentru a da bir cu fugiții? Chris și-ar fi dorit să fie singur.

„Nu vrei să fii mândru de tine?” l-a întrebat Malcolm Haye chiar înainte de a trece prin poarta de plecare. „N-o să vrei niciodată să înveți cum să fii bărbat?”

Tatăl Soutanei, un bărbat distins, la vreo patruzeci de ani, este mult mai filozof. Seamănă ciudat de mult cu Charles de Gaulle. Unicul element de adăugat la tablou este chipiul pe cap. Părerile lui politice, destul de bizare, sunt radicale. Este un adversar înverșunat al războiului. Îi este groază de ceea ce țara lui a făcut în Indochina, Vietnam și Cambodgia. „Ceea ce am început noi cu lăconie”, zicea, „Statele Unite par să vrea să sfârșească”.

Bizar, pentru că Soutane nu pare să fie atinsă de problemele politicii ori ale filozofiei. Îi explică, în timp ce îl frecționează energic:

– Am avut mulți prieteni de la cea mai fragedă vârstă. Erau, am eu acum impresia, radicali, revoluționari, cu toții Marat, mai degrabă decât Robespierre, mai degrabă instigatori decât reformatori. Erau prea ocupați cu mânia ca să se gândească la reforme.

– Ca tatăl tău?

– Este, poate, dificil să-l placi pe tata. Însă este în același timp ușor de admirat.

Măinile ei talentate înlătură cărceii și durerile din mușchii lui munciți din greu.

– Tata crede că schimbarea este singura cale legitimă către progres, continuă ea. Pentru el, schimbarea începe prin eliberarea de trecut.

– Istoria, spune monsieur Vosges, tatăl Soutanei, este asemeni cătușelor. Să luăm, de exemplu, Cambodgia. Noi, francezii, am făcut din ea un protector colonial. În timp ce extrăgeam din ea resursele naturale valoroase, am subminat

toată industria autohtonă, conducând economia țării către o inevitabilă spirală descendentă. Artizanii au fost împinși în ghearele sărăciei, n-am creat noi industrii care să ia locul celor vechi. Totodată, am încurajat excesele conducătorilor, imoralitatea și corupția, pentru promovarea propriei noastre bogății și puteri. În cătușele franceze, Cambodgia a regresat.

Singura modalitate de a schimba această stare deplorabilă este ruperea cătușelor, întoarcerea de la o istorie care nu conține nimic valoros pentru khmeri, care sunt pregătiți să intre în lumea modernă.

Pe scurt, este limpede că singura cale de a face ca lucrurile să meargă bine în Cambodgia este să fie eliberată de trecut. Pentru a începe din nou, trebuie să faci *tabula rasa*.

Monsieur Vosges deveni din ce în ce mai înflăcărat, înroșindu-se pe când vorbea pe un ton vehement despre răul teribil pe care țara sa l-a făcut Cambodgiei. De parcă, își zice Chris, își vede misiunea ca un fel de jihad și este înarmat nu numai cu o ideologie justă, ci și cu sfîntenția Ființei Supreme.

Într-o seară, la o petrecere în vila de vară a familiei Vosges, o proprietate luxoasă din stuc alb și teracotă numită Mon Repos, Chris este prezentat unui khmer dolofan la vreo patruzeci de ani, Saloth Sar. Este, din câte-i spune monsieur Vosges lui Chris, conducătorul luptătorilor pentru libertate din Cambodgia, Khmerii roșii. De asemenea, mai era și fost student de-al domnului Vosges.

– Acela de care sunt cel mai mândru, adaugă monsieur Vosges.

Saloth Sar strânge mâna lui Chris și schimbă câteva glume în franceză; khmerul glumește, spunând cât de mult l-au ajutat radicalii francezi, mai mult chiar decât Marx. Când râde, pare jovial, cu un aer de unchi. Dar mai târziu, Chris aude un comentariu de-al său către un grup de bărbați în haine închise la culoare, fără îndoială comuniști francezi influenți:

„Cambodgia este deja un tărâm al sângelui și al lacrimilor amare”. Chris observă că ochii lui Saloth Sar se întunecă într-un mod straniu, neliniștitor.

Chris se alătură grupului, pe când Saloth Sar continuă:

– Eu cred că generalul Lon Nol, primul ministru al lui Sihanouk, a făcut o înțelegere cu americanii, mai precis cu CIA. Americanii sunt cunoscuți ca ignorând istoria, ignorând fluxul real al politicii interne. Sunt orbi la curente ideologice.

Are un mod de a vorbi în public care impune atenția. Simpla lui prezență atrage privirile. Dar când discută, devine de-a dreptul charismatic. Chris își aminteste în mod straniu de un film despre Adolf Hitler pe care-l văzuse la un jurnal de actualități cu ani în urmă. Firește, se gândește, nu încapе nici o comparație între cei doi, Hitler și Saloth Sar. Și totuși, abilitatea lor de a incita și a atrage mulțimea pare absolut similară.

– Credința mea este că americanii văd în Lon Nol un Chiang-Kai-shek al lor, marele cavaler alb împotriva flagelului comunist din Cambodgia. Dacă presupunem așa ceva, atunci trebuie să presupunem că, într-un an, Lon Nol va stăpâni Cambodgia. Poporul va schimba un despot cu un altul. Va rămâne un tărâm al sângelui și al lacrimilor amare.

– Ar fi într-adevăr teribil pentru Cambodgia, interveni unul dintre comuniștii francezi. Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri ca să luptăm împotriva lui.

Saloth Sar zâmbeste și Chris zărește iarăși acea întuneecare stranie, neliniștitoare în ochii lui.

– Dimpotrivă, prietene. Nu vom face absolut nimic împotriva lui Lon Nol.

Aș fi nedrept dacă aș spune că nu s-ar schimba nimic în țara mea. Urmărind ascensiunea lui Lon Nol, vom fi cu un pas mai aproape de revoluția adevărată. Politica lui dură va întărâta și mai mult populația. Îndârjirea lor se va dubla, apoi se va

împătri. Și, la țară, în munți și plantațiile de orez, Khmerii roșii vor câștiga mai multă forță. Oamenii și armele ni se vor alătura, așa cum râurile se varsă în mare.

Suntem inevitabili ca musonul. Victoria noastră este și ea inevitabilă. De ce să nu le permitem americanilor să ne ajute fără voie, așa cum l-au ajutat fără voie pe Mao, sprijinindu-l pe generalissimul Chiang Kai-shek?

Ceva mai târziu, Chris îi vede pe Saloth Sar și pe monsieur Vosges stând într-un colț întunecat. Deasupra lor se află balconul deschis de la etajul doi. Curios, Chris urcă scările. Când este chiar deasupra lor, se oprește.

— Ca de obicei, spune Saloth Sar, americanii sunt pe cale să se autodistrugă.

— Te referi la bombardamentele din Cambodgia? Întrebă monsieur Vosges.

— Exact. Aceste acte ilegale de război sunt făcute în mod fățiș pentru a-i nimici pe vietnamezii comuniști și pe cei din nord, însă peste două mii de civili cambodgieni au fost uciși de aceste bombardamente americane. Amândoi știau că americanii au planuri în Cambodgia. Dar ei nu înțeleg țara mea, nu pot. Acum, cu ajutorul meu, sentimentele anti-americane sunt în creștere în Cambodgia.

Focul charismatic transfigurează chipul lui Saloth Sar.

— Teribila încălcare a frontierelor de către imperialiștii americani este pârghia de care am nevoie pentru a ralia mai mulți oameni la cauza Khmerilor roșii. Este în propriul nostru beneficiu să păstrăm viu mitul că suntem o adunătură de lepădături care se ascunde chiar și de poporul lor. Acum, când americanii au adus războiul în Cambodgia, poporul vede ce mult a greșit ignorând Khmerii roșii. Acum vin la noi ca turmele. În câteva luni, armata mea o va depăși numeric pe cea a lui Lon Nol.

Monsieur Vosges este pe punctul să-i dea o replică, dar în

acel moment, se apropie de ei o femeie încărcată de bijuterii angajând o conversație cu cei doi bărbați. Curând după aceea, Saloth Sar se eclipsează.

Dincolo de ușile franțuzești, grădina de violete și plante agățătoare este iluminată cu lumânări. În spatele zidurilor acoperite cu viță, luminile scapără în vale, luna scilipește peste Mediterana, îndepărtată ca o fotografie, apropiată ca și mirosul discret al sării marine.

Celeste, mama Soutanei, îmbrăcată într-una din cele mai bune rochii de la Dior, împinge un alt pahar de șampanie în mâna lui Chris. Cu pielea ei de culoarea aramei, trăsăturile ei aproape polineziene, tipice pentru khmeri, statura sa impunătoare, este extraordinar de frumoasă, dar poate mai puțin exotica decât fiica sa care poartă pe figura ei atât trăsăturile Estului, cât și pe cele ale Vestului.

Celeste are o personalitate asemănătoare calmului dinaintea furtunii, delicioasă pe dinafară, cu scăpări de fulgere pe dinăuntru. Are aerul, dacă este posibil, de a fi mai rafinată decât soțul ei, monsieur Vosges.

Și ea pare avidă să-l aibă în pat pe Chris.

– Nu crezi că Soutane se va supăra? o întreabă Chris.

– Supărarea depinde, spune Celeste, de intensitatea stimulării.

Se aplecă și depune un sărut prelung pe obrazul lui.

– Ai încredere în mine, adăugă ea. Va fi bine pentru fiica mea. Am încercat să o „trezesc” încă de când i-am cumpărat primul sutien.

Chris gândește: „Ce m-as fi făcut cu o asemenea mamă?”

– Și soțul tău?

– În ceea ce îl privește, sunt liberă. A învățat peste ani că singura cale de a mă ține este de a nu mă reține deloc.

Zâmbește încurajator, dar nicidecum ingenuu.

– Așa că, vezi, nu ai de ce să-ți fie teamă. Dimpotrivă.

– Mai întâi va trebui să-mi explici ceva, spune el, fixând deliberat cu privirea decolteul ei provocator. Cum le place lui Marx și lui Dior să împartă același spațiu?

Celeste râde:

– Ei, ei, răspunde, strângându-i brațul muscular, ai creier pe deasupra. Acum chiar trebuie să te am.

– *La curiosité est un vilain défaut*. Curiozitatea este un defect urât. Aveți un răspuns, madame?

Îl mângâie pe încheietura mâinii, pe partea interioară, unde aglomerarea de vene albastre o intrigă.

– Ai perfectă dreptate. Marx n-ar fi înțeles niciodată importanța lui Dior. Sunt o radicală. Dar nu sunt moartă. În plus, chiar și pentru un radical, banii sunt utili la ceva.

Precaut, Chris îi desprinde mâna de pe brațul lui, de parcă ar fi fost tentaculul unei caracatițe.

– O iubesc pe fata dumneavoastră, madame.

Când Celeste râde din nou, se simte o duritate.

– Mai ai atât de multe de învățat despre viață. *mon coureur cycliste*, spune ea, oferindu-i un zâmbet de nedefinit. Ești încă tânăr. Crezi că poți ține pasiunea în căușul palmei. N-ai aflat încă faptul că pasiunea este ca nisipul. Dispare indiferent cât de strâns încearcă cineva să-l apuce.

– Greșiți.

– Oare?

Celeste îl fixează cu o căutătură enervată. Apoi îi surâde atât de radios, încât este seducătoare.

– Ei, presupun că ești suficient de tânăr ca să faci din nebunie o virtute.

Stă atât de aproape de el, încât atunci când îi ia mâna și i-o apasă peste sâni, nimeni nu-l poate vedea.

Chris încearcă să se retragă, dar Celeste, neașteptat de puternică, îl prinde repede de încheietură.

– Nu, nu. Ar fi trebuit să știi ce simte o femeie adevărată.

Este fierbinte, pulsând sub degetele lui. Este clar că nu mai are nimic pe sub rochia Dior. Își mișcă mâna.

– Mângâie, mângâie. *

Degetul mijlociu dispare într-o nouă crăpătură a hainei; gencle Celestei se zbat.

– Nu ți-ai dorit niciodată să fii parte din ceva? șoptește ea. Ceva mai presus de tine. Dragostea eternă pe care crezi că o simți pentru fiica mea nu este nimic comparată cu ideea de a participa la schimbarea socială. Prefacere! Răsturnarea baricadelor! Este datoria noastră lăsată de Dumnezeu de a-l elibera pe cei mai puțin norocoși decât noi.

Chipul ei are o expresie bajjocoritoare.

– Chiar vrei să-ți trăiești viața așa cum a ales ea să și-o trăiască, temându-se să se dedice vreunei cauze? Cât de ieftină lipsită de valoare este viața în asemenea circumstanțe!

În căldura și fumul petrecerii, Chris are brusc senzația că își pierde mințile. Abia mai poate respira. Apoi, simțind degetele Celestei în jurul bărbăției sale înfierbântate, se desprinde de lângă ea.

Oare femeia râde, pe când el se îndepărtează împleticindu-se, îmbătată de propriile-i cuvinte și de modul cum se ocupase de propășirea sufletului lui?

– De fapt, mama nu vrea decât să descopere câtă vreme îi ia ca să corupă bărbății, îi spune Soutane mai târziu, în timp ce dansează împreună pe muzica unei formații sud-americane.

– Urăște atât de mult bărbății? se interesează Chris, întrebându-se dacă ar trebui să-i povestească Soutanei cum a încercat mama ei să-l seducă.

– Oh, absolut, răspunde Soutane, iar samba ei creează agitație prin încăpere. Dar numai dacă sunt vestici. Îi învinuiește pentru cele petrecute în țara ei, Cambodgia.

El se gândește acum cât este Celeste de devotată unei

cauze și cât de puțin vrea Soutane să se implice. Ca și el, are propria ei lume.

— Are motive să urască.

— Dar nu și pentru ceea ce face, cred. Mamei mele i se pare nevrednic orice rezistă politizării. Celeste crede în destin și extremism ca într-o religie.

Picăturile de sudoare răsar pe umerii ei goi, asemănătoare unor mici bijuterii. O braziliancă tânără, cu părul negru, cântă: „Vom fi împreună pentru totdeauna, iubitele, pe nisipul alb al plajei, în oceanul albastru, scumpul meu iubit.”

— Ți-e foame? Vrei să mănânci? întrebă Soutane.

Petele verzi din ochii ei s-au mărit în lumina slabă.

Sunt aproape de ușile în stil francez, iar ea îl trage în grădina iluminată de lumânări și lună, lumină caldă, lumină rece, aruncând peste ei umbre vărgate, ca ale tigrilor.

El o conduce în jos, pe niște trepte vechi din piatră, acoperite în parte de mușchi și licheni, trece pe lângă pilaștrii înalți, decorați și cariați, o gravă aducere-aminte a modului cum acționează timpul.

După un gard viu, sub un lotus încărcat de fructe, se rostogolesc pe jos. Mirosul levănțichii și al pământului. Poate auzi cum pulsează căldura în ea, când o sărută între sâni.

Îi ridică rochia mulată pe corp și o trage neîndemânatic până când o dezgolește complet în partea de jos. Rochia rămâne în jurul șoldurilor și nu se vede decât marginea feminității ei. El începe să-i sărute locul tănuț în coapse, iar ea se deschide la mângâierea lui, deja pregătită.

— *Mon coeur*, șoptește Soutane, plimbându-și degetele prin părul lui.

Își eliberează sâni și îi trage mâinile în sus, peste ei. Vârfurile lor sunt întărite și fata geme la atingerea lui.

Coapsele ei de marmură se desfac din ce în ce mai mult,

le ridică mai sus. Până când, arcuindu-se spasmodic, îl prinde ca într-o menghină dulce, erotică.

Îl sărută și murmura fără suflare:

– *Mon ange, mon bel ange*, îngerul meu, îngerul meu frumos, deschinde-i pantalonii, învăluindu-l cu buzele și limba, cu cerul gurii. Îl așază între sâni.

Chris, privind-o cu ochii pe jumătate închiși de plăcere cum se apleacă deasupra lui, vede cum o acoperă lumina lunii, făcând să strălucească pielea, între profunzimile întunericului misterios.

Când îl întoarce spre gura ei, plăcerea îl copleșește, își aruncă pe spate capul, închizând ochii și gemând.

O aude șoptind, oglindindu-i starea de excitare:

– Da... Oh, da!...

Apoi pătrunde complet în ea.

Mai târziu, rămân culcați împreună, privind cum lumina lichidă a lunii se cerne printre frunzele de deasupra capetelor lor. Sunetele petrecerii ajung la ei când și când, aduse de o boare de vânt, încă o samba senzuală, o scurtă izbucnire de râs, clinetul paharelor ciocnite.

Și sărutându-se ușor, languros, aud vocea Celestei atât de aproape, încât nu poate veni decât de la o distanță de câțiva pași.

– Sunt fericită să-ți ofer tot ce ai nevoie, spune ea.

Și, în replică, Saloth Sar rostește:

– Sunt încântat să spun că obțin întotdeauna ceea ce am nevoie în casa Vosges.

Chris se rostogolește. Mama Soutanei trebuie să se afle de cealaltă parte a tufei. Soutane este lângă el și părul ei, cu un aspect sălbatic după ce a făcut dragoste, îi gădilă urechea.

– Am pus mâna pe Kalașnikov-uri, continuă Celeste. Sunt absolut cele mai utile acum. Mai bune chiar decât armamentul american.

Saloth Sar râde:

– Asta, draga mea Celeste, este ceea ce-mi place mai mult la tine. Priceperea în domenii care ar trebui, după toate probabilitățile, să-ți depășească cunoștințele.

– În afara domeniului femeilor, vrei să zici.

– Poate că da.

– Așa lucrează această familie. Soțul meu se ocupă de teorie. Eu sunt cu practica.

– Cum ar fi procurarea de Kalașnikov-uri.

– Sunt bună la așa ceva. Până și cantitatea neașteptat de mare pe care-ai comandat-o nu mă tulbură, spune Celeste fără prea multă vanitate. Sunt bună la multe lucruri. De exemplu, cred că ar fi bine să-ți schimbăm numele.

– Numele meu? De ce?

– Pentru a face din tine o personalitate memorabilă. Mai ușor de recunoscut. Știi, numele sunt importante. În special numele conducătorilor.

– Te-ai gândit la ceva?

– Cred că ar trebui să-ți spui Pol Pot.

– Pol Pot? întrebă Saloth Sar, parând a rămâne cu gura căscată. Nu e un nume khmer. Nu înseamnă nimic.

– Cu atât mai bine. Tu o să-i dai înțelesul.

Saloth Sar, sau Pol Pot râde:

– Aha! Secretul familiei a ieșit în fine la iveală. Tu ești cea care domină.

– Deloc. Mulți oameni l-au subapreciat pe sotul meu. Nici unul dintre ei nu mai este acum la putere.

– Firește. Dintre voi doi, contactele tale sunt de-a dreptul extraordinare. Nu știu ce s-ar fi făcut Khmerii mei roșii fără ajutorul tău.

– Astă-seară am strâns ceva bani pentru tine. Ești extrem de convingător.

– Situația grea a Khmerilor roșii mă face așa.

– Și ceilalți cambodgieni?

– Ei sunt ca oile. Poate chiar mai rău, pentru că au fost deja corupți de imperialiști. Intelectualii și preoții lucrează cu toții împotriva binelui poporului, împotriva ideilor Khmerilor roșii. Este o problemă gravă, care are nevoie de o rezolvare.

– Ce-o să faci?

– Singura metodă de a scăpa de focarul unei infecții, explică Saloth Sar, este să cureți complet infecția. Pentru a răsturna cu adevărat balanța puterii, trebuie să le luăm pământul de sub picioare. Trebuie să le luăm armele. Apoi trebuie să-i castrăm, încât să nu mai uite niciodată încălcarea granițelor Cambodgiei. Pentru a realiza așa ceva, toate contactele lor-oamenii lui Lon Nol, ca și cei ai lui Sihanouk-trebuie să moară. Guvernul, birocratia care perpetuează mitul hidos al bunăvoinței americane, trebuie eradicat. De asemenea, intelectualii și preoții. Noua generație de cambodgieni trebuie să fie reeducată, după cum ni se pare potrivit, fără interferențe. „Din leagăn, până-n mormânt“, cum m-a învățat soțul tău. Dacă educăm corespunzător copiii, vom scoate din ei adulți cu o gândire justă.

Chris se întoarce spre Soutane. O privește în ochi și nu vede decât disperare. Se gândește la conversația sa cu Celeste, la cât își dorește ea să fie parte dintr-un întreg mai mare. O schimbare socială, spunea. O răsturnare. Dar ceea ce urmărește Saloth Sar este uciderea în masă. Este inuman, de neconceput.

Se deplasează spre ea și se îndepărtează amândoi de cuplul intrigat. Șoptește în urechea Soutanei:

– *Elle est son mauvais ange*. Are o influență foarte rea asupra lui.

Soutane răspunde:

– Cred că au amândoi o influență foarte rea unul asupra celuilalt.

Chris o conduce departe de tufiş, de parcă acesta ar fi fost plin de şerpi veninoşi.

– Trebuie să facem ceva spune el cu violenţă. Trebuie să anunţăm pe cineva.

Soutane îi aruncă o privire directă:

– Nu.

Chris este stupefiat:

– Cum adică, nu?

Se uită la ea cum se înalţă şi continuă:

– Pricepi ceea ce tocmai am auzit?

– Sunt tânără, nu proastă.

În mod curios, fiica se face ecoul mamei. Soutane se îndreaptă către casă, către formaţia sud-americană care-şi cântă muzica seducătoare, către şampania care curge în valuri, către acrii de cristal şlefuit şi argint.

Chris, supărat, o apucă de talie şi o întoarce spre el:

– Soutane, Saloth Sar vrea să câştige controlul asupra Cambodgiei, să răstoarne balanţa puterii din Asia de Sud-Est. Saloth Sar urmăreşte prezenţa americană. Va face orice-i stă în puteri ca să-i alunge, să eradice orice atu pe care l-ar putea avea acum împotriva comuniştilor aici. Şi dacă încercarea lui de a înlătura prezenţa militară din Vietnam este încununată de succes, îşi va muta atenţia spre interior. Spre Cambodgia însăşi. L-ai auzit doar. Va ucide toţi preoţii, toţi intelectualii. Pentru a începe, în numele revoluţiei, conform unei ideologii pe care-a învăţat-o de la tatăl tău, cu ajutorul armelor cu care-i aprovizionează familia ta pe Khmerii roşii, va comite ceva care echivalează cu un genocid împotriva propriului popor. Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Nu te afectează? Ori vezi totul micşorat şi distant ca pe o parte a unei alte lumi care nu te poate afecta?

Soutane îl fulgeră cu privirea.

– Dă-mi drumul

Își dezvelește dinții albi în lumina lunii:

– Este sortit eșecului. Îi cunosc pe Khmerii roșii. Nu se bucură de prea mare sprijin nici în rândurile propriului popor.

– Sunt mai puternici decât crezi, rostește ferm Chris. I-am auzit fără să vreau pe Saloth Sar și tatăl tău discutând mai devreme. Slăbiciunea lor a devenit un mit. În plus, din câte înțeleg, nu au fost bine înarmați înainte. Acum are familia ta grijă de asta.

Îi scrutează figura împietrită, iar mânia crește în el observând atitudinea ei satisfăcută de sine și oportunistă.

– Oricum, ne putem permite riscul să sperăm că va eșua? Vrei să ai așa ceva pe conștiință? Să-i cunoaștem intențiile și să ne ținem gura?

– Nu mă interesează ce spui. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

– Cu sau fără tine, mă duc la autorități.

– Nebunule, te aștepti să-mi acuz familia? În plus, cu relațiile lor, totul va fi mușamalizat. Mă îndoiesc că americanii de la ambasadă sau oricine altcineva, la care plănuiești tu să mergi, va asculta măcar o asemenea poveste trăznită. N-o să realizezi nimic altceva decât să-ți îngreunezi situația.

Evident, are dreptate. Dar faptul că o știe îl face pe Chris încă mai furios:

– Nu-mi pasă. Nu pot să rămân nepăsător. Trebuie să fac ceva.

– Nu pricepi? strigă ea. Dacă te duci, dacă încerci, tata va pune să fii ucis.

– Nu vorbești serios.

Dar, evident, vorbește serios. Își dă seama, cu o siguranță care-l înfioară. Celește spunea: „Mai ai atâtea de învățat despre viață, *mon coureur cycliste*“.

Realizează că este tot atât de neajutorat pe cât este și Soutane de indiferentă. Realizează că, în fond, nu există nici o

diferență între ei, că a fost un prost fugind aici, refugiindu-se înspăimântat de viață, încercând să evite războiul. Pentru că războiul se ținea după el, urmărindu-l până în Franța. A fost tot timpul după colț, pândind în umbră momentul pentru a-l ataca atunci când se aștepta mai puțin, ca o gheară în măruntaie care nu sfâșia carnea și oasele, ci vâlul de pe realitate.

Privind figura brusc împietrită a Soutanei, se gândește: „Aș putea folosi acum un mic fulger, un pic de forță în vârful degetelor, producând câteva scântei pentru a evada în noapte.” Dar nu avea nimic de făcut, pentru că își dădea seama că venise aici complet nepregătit.

Și acum, în fine, adevărul. Nu numai că nu se simțea la înălțimea sarcinii de a se descurca printre consecințele unui război, dar descoperirea că nici măcar nu dorea să le înfrunte.

Își ura propria persoană, însă, incapabil să accepte o asemenea greutate, o ura pe ea. Știa că are dreptate, că e preferabil să rămână neimplicat, dar oricum, o lovește, o pălmuieste atât de puternic peste față, încât ea se clatină și cade.

Soutane este atât de uluită, încât nici măcar nu țipă, ci zace la pământ, cu o mână peste obrazul fierbinte, dureros, cu privirea ațintită asupra lui.

– Nimeni nu mă tratează pe mine așa! șuieră vocea ei ca un bici. Pleacă de aici! Nu vreau să te mai văd niciodată!

Peisajul, în nuanțe de sienna arsă și verde închis, zboară pe lângă el, vârtejul vântului trece peste trupul lui aplecat. Chris pedalează, intră în ritm, își mărește cursele zilnice, dublând, triplând distanța la care ajunsese când a sosit în Franța. Se dedică total cursei Tour de France, își concentrează acolo toată energia, pentru că este tot ce mai are acum; dacă se lasă să alunece fie și un moment, este cuprins de un soi de disperare neagră, care-i îngheață inima.

În timpul lungilor și extenuantelor zile de exerciții și practică, în spectaculoasa trecătoare din Haute-Provence, crede că Soutane s-a îndepărtat de mintea lui, dar în fiecare noapte când se prăvălește, extenuat, în somn, ea se află acolo.

O întâlnește în visele pline de ritmuri braziliene, întunecate, care-l aduc înapoi în casa strălucitor iluminată, înapoi la ochii ei gri-verzui, la îmbrățișarea ei voluptoasă. O caută, cu un geamăt tăcut când pătrunde în ea, și nu o găsește decât pe Celeste, nu pe Soutane, în care intră cu o disperare oarbă, chinuitoare.

Întotdeauna se trezește din aceste vise cu o erecție atât de puternică, încât eliberarea este dureroasă. Bătăia neplăcută, ca un ciocan, a inimii îl silește să-și abandoneze somnul și să se lase în schimbul pradă unor gânduri cumplite în noapte, până când amărăciunea pe care-o simte în gât îl face să se ridice din patul pustiu, să se îmbrace în tăcere și să pedaleze prin întunericul amestecat cu revărsarea zorilor.

Îi lipsește Soutane. Dar dacă trebuie să-și refuze compania ei, căldura ei, afecțiunea ei, atunci dragostea este, după cum spunea Saloth Sar despre victorie, inevitabilă.

În ciuda a ceea ce-i declarase Soutanei în acea noapte, în grădină, nu-i mărturisise nimănui ceea ce auzise din conversația dintre Celeste Vosges și Saloth Sar. Tânjind după ea, se gândește că absența ei este o pedeapsă suficientă pentru a o păstra pentru el. Nu-și înțelege ezitarea în a se expune pericolului. Îi detestă până și existența, însă, în sinea lui, nu-i poate contrazice adevărul.

Acum plouă, iar soarele, dintr-o dată temător, s-a ascuns sub protecția norilor negri. Chris pedalează prin ploaie, alăturându-se echipei sale, oamenilor cu care va împărți victoria sau înfrângerea în Tour de France.

Chris își face bagajele. Împreună cu echipa sa, zboară la

Paris. Își petrece vremea vizitând Turnul Eiffel, Notre Dame, Place de la Bastille, Luvrul.

Nu poate contempla aceste splendide monumente pentru ceea ce sunt: în loc să-i inspire admirația respectuoasă, se simte pierdut în ele, ca Iona în pântecele Leviathanului. Dar nu reușește să doarmă noaptea. Mintea îi zumzăie, un roi de gânduri nefericite. În cele din urmă, se duce la ambasada americană. Ambasadorul este plecat, iar secretarul are alte angajamente.

După o așteptare de o oră și jumătate, Chris este introdus într-o încăpere sumbră ca un crepuscul, plină cu o mobilă voluminoasă care se aseamănă cu monstruoasele construcții ale copiilor. Are vedere doar spre un ventilator, încât știe că nu poate fi biroul ambasadorului.

Își spune povestea despre Saloth Sar și Cambodgia unui puști palid care, își dă seama Chris, nu pare cu mult mai în vârstă decât el. La jumătatea istorisirii, puștiul întreabă:

– Scuzati-mă, cum ați spus că vă numiți?

Chris îi răspunde, iar puștiul cu coșuri pe față înclină aprobator capul. Ținea un stilou în mână, cu un aer oficial, însă nu-și lua notițe. În schimb, mângălea distrat o femeie cu sâni mari și obraznici.

– Dorese să-l văd pe subsecretar, spune Chris.

– Din păcate, este imposibil, răspunde puștiul cu vocea plictisită, rutinată, a birocratului de carieră.

Îi adresează un surâs puțin absent, desenând în continuare picioarele lungi ale femeii.

Chris se ridică.

– Asta-i tot? se interesează puștiul.

În camera sa de hotel Chris redactează o scrisoare, o rescrie și o trimite ambasadorului Statelor Unite. Ce să facă altceva? Nu-i trece prin minte nimic mai mult. Este așa cum i-a prevestit Soutane.

Echipa îl așteaptă. Călătorește spre nord, la Roubaix. Pe parcurs, discută diverse strategii, până în ultimul moment încărcat de nervozitate dinaintea începerii cursei. În ploaie, înfiorați, pornesc, lăutând pentru o poziție pe străzile pavate cu piatră, periculoase, alunecoase. Apoi petrec două zile în Belgia și Olanda, pedalând prin parcuri urbane imaculate, perfect îngrijite. Trec iarăși frontiera, pe lângă Meziers, urcă lungi serpentine pe coastele dealurilor, aleargă pe drumuri strâmte, mărginite de copaci, străjuite de fortărețe din piatră, vechi de secole, relieve dintr-o vreme dinainte ca Franța să fie Franța.

Își drămuiește apa în gurite desenise, uscate, pe când căldura ucigătoare crește. În soare, ca și în ploaie, Chris o vede pe Soutane. În somnul agitat, în fiecare noapte în alt oraș, îi tot trece imaginea ei prin minte, furând din timpul lui, pentru a-l turmenta. Cu fiecare junghi în mușchi, îi apare prezența ei. Ea, ori poate ceea ce a ajuns ea să reprezinte, este un punct dureros în el, pe care nu se poate opri să nu-l atingă.

Nici primul, nici al doilea, dar în fiecare zi aproape de cei din frunte, are mereu un ochi atintit asupra tricoului galben. Pe măsură ce trec zilele, iar cursa se înăsprește spre mijlocul ei chinuitor, Tour de France capătă proporții mai mari în mintea lui. A câștiga devine ceva sinonim cu atingerea Sfântului Graal, de parcă, trecând linia de sosire, ar obține un soi de mântuire, curățirea de păcatul lășității, iertarea pentru greșeala de a fi aici, departe de pericolul mortal al războiului.

În ultima zi, sub un cer amenințător, Chris este încă aproape de tricoul galben. Paris, care fusese un vis timp de douăzeci și două de zile, sau aproape două mii cinci sute de kilometri, este aici.

Când pleacă din Creteil care este, după cum spun cicliștii, la o aruncătură de piatră de marea metropolă, mulțimea a crescut ajungând să fie câte doisprezece ori chiar paisprezece

la marginea drumului. Chris simte respirația colectivă a spectatorilor ca un vânt din spate, care-l împinge înainte. Durerea îl săgetează în aproape fiecare loc din corp, dar adrenalina, cel mai mare aliat al său, continuă să pompeze puternic, și mărește ritmul, depășindu-l întâi pe Troyes din Franța, apoi, într-o succesiune rapidă, pe Jurco din Iugoslavia și pe Spartan din Belgia.

Mai rămân doar Madler și Castel. Castel, francezul care a purtat tricoul galben în ultimele trei zile, plin de forță, imbatabil. Madler, elvețianul tenace, care a condus în primele șase etape ale cursei, a stat constant în urma lui Castel în această ultimă, lungă zi.

Deși de încă două ori a fost îngrozitor de aproape, Chris nu a purtat tricoul galben decât o dată. Chiar afară din Ballon d'Alsace, la capătul celei de-a șasea etape, un incident mecanic l-a costat unsprezece secunde cruciale-o eternitate într-o asemenea cursă. De la Thonon-les-Bains la Chamonix, cea de-a noua etapă, a fost suficient de aproape ca să întindă mâna și să atingă tricoul galben, când el și Castel au trecut linia de sosire unul lângă altul, la o diferență măsurată în termeni inumani, sutimi de secundă. Și la Digne, cea de-a douăsprezecea etapă, a purtat tricoul galben luat de la Castel.

Nimic din toate astea nu mai contează acum, realizează Chris. Este Sfârșitul, linia de sosire de pe Champs Elysées este singurul lucru care contează. Soutane plimbându-și palmele peste trupul lui, spunând: „Eu văd tricoul galben“. Oh, Doamne, te rog, dă-i dreptate!

De la început, șansele au fost împotriva sa. Ciclismul pe distanțe lungi este exclusiv apanajul țărilor Europei continentale. Acceptarea sa într-o echipă a produs puțină agitație, i-a oferit celebritatea în comentariile dinainte. Și, din nou, în desfășurarea cursei, când a fost în stare să țină ritmul cu ceilalți și chiar să-i depășească pe mulți așa-ziși

profesioniști. A fost bun în probele de timp, la sprinturi, mai ales în etapele grele din Alpii francezi, unde presupunea că nu va rezista și va cădea.

Acum, în ultima zi, avea o șansă legitimă să câștige totul. Plasându-se primul astăzi, Chris ar acumula suficiente puncte ca să fie declarat câștigător absolut.

Cine l-ar mai recunoaște? A slăbit aproape cinci kilograme. N-a avut timp să se bărbierească: o barbă roșcat-aurie îi acoperă figura. Aruncând o privire asupra sa în vitrina unui magazin, într-o dimineată, pe bicicletă, gata să înceapă etapa, a fost uimit să vadă figura de războinic pe care și-a dorit-o întotdeauna tatăl său pentru el.

Mintea, încetșată de oboseală, întărită de cantitatea anormală de adrenalină pompată în corpul său, se concentrează asupra unui singur lucru: linia de sosire. Este, ca și ceilalți, dincolo de limita extenuării. Ca în transă, într-o stare de grație, cei din primul pluton pedalează spre inima Parisului, mai au de parcurs șase etape pe Champs Elysées până să rupă panglica întinsă pe sub Arcul de Triumf.

Mulțimea, mulțimea. Cum vuieste, strigând numele favoriților pe când aceștia trec cu iuțea fulgerului. Chris își aude numele. Uluitor!

Pe bulevardul larg, minunat, Chris îl întrece în fine pe Madler, campionul elvețian. Își va aminti foarte viu acest moment, expresia de zăpăceală de pe fața ciclistului.

Acum Chris vede spatele lui Castel. Nu-și mai simte picioarele. Umerii, aplecați împotriva vântului și ploii, sunt duri ca betonul. Sunt la cea de-a cincea etapă pe Champs Elysées. După douăzeci și două de zile, mai sunt doar două minute, atât de puțin a mai rămas.

Chris înaintează treptat, implacabil. La ultima cotitură, Castel se clatină ușor pe asfaltul umed, înșelător, și Chris

câștigă poate trei-patru secunde. Roata sa din față este aproape paralelă cu roata din spate a lui Castel.

Încearcă să reducă ultimii câțiva metri dintre ei, dar Castel reușește disperat să-l țină pe loc. Chris poate vedea acum linia de sosire, departe, chemându-l ca un cântec de sirenă.

Acum știe că mai are încă un efort de făcut, doar unul. În loc să-l provoace din nou pe Castel, se deplasează ușor înapoi, încât să fie exact în spatele liderului. Imediat, simte cum scade intensitatea vântului,² capătă forță, alunecă, pedalând în culoarul liniștit din urma lui Castel.

Și acum, la trei sute de metri de sfârșit, face mișcarea, începând în calmul relativ din afara curentului de aer, construindu-și momentul, picioarele îl propulsează, apoi, în ultima clipă se aruncă în vânt, ajungând la umărul stâng al lui Castel, secundându-l, înaintând, înaintând aproape până la el, trecând apoi pe lângă francezul stupefiat, pe drumul către linia de sosire, pentru a purta, cum a prezis Soutane, tricoul galben pe sub Arcu¹ de Triumf.

Vederea i se tulbură. Este atât de concentrat încât la început nu vede câinele trecând de polițiștii aliniați pe marginea bulevardului, ținând în spate mulțimea.

Este aproape sub el când îl bagă de seamă. Chiar și așa, pe o suprafață uscată ar fi putut fi în regulă, o mică ocolire și gata. Dar asfaltul umed, care fusese atât de dur cu Castel cu doar câteva momente mai înainte intră din nou în scenă.

Chris cotește pentru a nu lovi câinele, cauciucurile derapează și își pierde direcția în ploaie. Chris se izbește de pământ, iar bicicleta îi cade cu forță peste picior și sold.

Durerea îl arde, sângele începe să curgă. Aude strigăte și claxonul ambulanței. Vede, dintr-un unghi care i se pare ciudat, cum picioarele celorlalți aleargă înspre el.

Își ridică privirile, îl vede pe Castel trecând linia de sosire, cu spatele arcuit, brațele întinse deasupra capului, pumnii

strânși a victorie. Privește în jos, își vede piciorul rănit, sângele tâșnind. Carnea este desfăcută de pe os. Nu a mai văzut niciodată în viață ceva atât de curat și alb.

Cade la loc, în brațele cuiva. Este conștient că presiunea se ușurează când doi polițiști iau iute bicicleta de pe el. Apoi durerea îl copleșește și își pierde cunoștința.

Un câine. Un câine păduchios și înpuțit. Gândește: „Ar fi trebuit să-l lovesc, să merg înainte, prin el.” Apoi spune: „Ar fi fost același lucru. Oricum, aş fi căzut”.

O altă voce intervine: „Cui îi pasă? S-a terminat”.

Gândește: „Dacă aş fi lovit câinele, l-aş fi omorât. Nu pot să ucid”.

Deschide ochii și, spre marea sa mirare, o vede pe Soutane.

– Ce cauți aici?

„Nu vreau să te mai văd niciodată”.

– Eram acolo, rostește ea, aplecându-se peste patul de spital, ca să te văd cum câștigi. Și ai fi câștigat.

Gândește: „Aș fi câștigat. Ce înseamnă asta de fapt?”

– Un câine...

– Am văzut. Am trecut prin cordonul de poliție. Te-am ținut când luau bicicleta de pe tine. Am venit cu tine în ambulanță.

El o privește, întrebându-se ce simte, în afara unui gol. Se pare că a venit în Franța după nimic.

– Piciorul...

– O să se facă bine, spun doctorii.

– Dar nu ia fel ca înainte, răspunde Chris, cu un aer cunoscător.

O zărește pe Soutane privind în altă parte și continuă:

– Oricum, nu suficient de bine ca să mai concurez în Tour de France.

– Nu, rostește ea încet. S-a terminat.

„Foarte bine atunci”, gândește Chris, „să-i ia naiba pe toți”. Se întinde înapoi pe perne și închide ochii.

– Ce cauți aici, Soutane?

– Am crezut...

Se oprește. O aude cum se mișcă prin cameră, pentru a-și face curaj. În fine, spune:

– Ai scris o scrisoare.

– Despre Saloth Sar, despre Cambodgia. Da. Am mers la ambasada din Paris, dar nimeni nu a ascultat ce ziceam. Așa că i-am scris ambasadorului, o pladoarie înflăcărată pentru poporul cambodgian. Mă bucur că se vor lua unele măsuri.

– Nu se va întâmpla nimic. Ancheta a murit, așa cum ți-am spus.

Își aținti privirile asupra lui:

– I-ai implicat pe mama și pe tatăl meu. Te-am prevenit să nu faci așa ceva.

– Și?

Chris gândește: „Să-I ia naiba pe Saloth Sar, s-o ia naiba de Cambodgia și, mai ales, să-i ia naiba pe părinții Soutanei”.

– Și! N-ai realizat nimic altceva decât să te bagi în bucluc. M-ai întrebat, acum îți răspund. Iată de ce am venit. În câteva zile vei fi în stare să părăsești spitalul. De îndată ce ți se dă voie, trebuie să pleci din Franța.

În acest moment el deschide ochii, auzindu-i în minte cuvintele: „Dacă te duci, dacă încerci, tata va pune să fii ucis.” Dar este încă foarte mâniat:

– Și dacă nu?

Soutane este pe punctul de a izbucni în lacrimi:

– Nu vreau să suferi.

Își mușcă buzele și urmează:

– Am venit. Am făcut cât am putut. Ți-am spus ce-am putut, mai mult decât trebuia.

Se îndreptă către ușă, rămânând cu mâinile încleștate pe clanta de oțel, de parcă fără sprijinul ei ar fi leșinat.

— Ar fi trebuit să învingi, Chris, rostește ea. M-am gândit întotdeauna la tine în tricoul galben.

După ce pleacă, încăperea pare să se restrângă la dimensiunile unei celule de închisoare. Chris se zbate să respire. Zace în pat, asudat de frică.

Aude pași pe coridorul de afară. Își ține respirația până trec. Dar nu trec. Se opresc în dreptul ușii sale. Își imaginează un om cu un cuțit, un ucigaș fără milă, care să-l amutească pe vecie. „Dacă te duci, dacă încerci, vor pune să fii ucis”.

Chris, cuprins de panică, se străduiește să se ridice însă, că în vis, nu se poate mișca. Oricum, este prea târziu. Ușa se deschide și un bărbat cu tenul închis la culoare pătrunde înăuntru.

Îi zâmbește lui Chris și spune:

— Sunt doctorul Devereaux. Cum vă simțiți astăzi, monsieur Haye?

PARTEA A II-A
SĂRUTUL FRANȚUZESC

PRIMĂVARA, ÎN PREZENT

STATUL SHAN/NEW YORK/NISA/PARIS/
TOURRETTE-SUR-LOUP

Amiralul Jumbo, căpetenia războinică a opiului din Cvadranțul al Nouălea al Platoului Shan, rosti:

– Câți chinezi am omorât astăzi?

Mogok rânji, dezvăluind rubinul de culoarea sângelui de porumbel montat într-un dinte din față:

– Cincisprezece până acum, răspunse el.

Guvernul comunist chinez ordona încontinuu să se efectueze razii în Shan, într-o tentativă superfluă de eradicare a comerțului intens de opiu.

Amiralul Jumbo își ridică arma și mârâi.

– Nu-i suficient. Generalul Kiu a omorât deja douăzeci de soldați, dintre care unul, am auzit, este locotenent. Excelent *joss*.

Amiralul Jumbo nu era numele său real. Ca majoritatea căpeteniilor războinice puternice ale opiului, era un ofițer renegat din armata chineză comunistă. Amiralul Jumbo era masiv, de unde și numele său. Credea că talia sa era un semn al marelui *Wa*¹. De aceea, a stimulat răspândirea poreclei. Cât despre rangul său militar, era un fel de glumă, deoarece comuniștii chinezi nu prea aveau nimic în comun cu un vapor adevărat; multor chinezi le plăcea să se afle în largul mărilor pentru că, de îndată ce pierdeau pământul din vedere, îi apuca un violent rău de mare.

Era în mod clar un bărbat urât, cu trăsături disproporționale

¹ Nu *Wa*, zeitate cu trup de dragon, care a rețăcut Pământul și Cerul după Potop și a modelat oamenii din lut. (n. l.)

de mari și cu o figură neplăcută, ciupită de vârsat. Purta pantaloni din canava și o vestă din piele de oaie, pe care o luase desigur de la un soldat rus mort. La fiecare sold avea câte un cutit băgat în teacă. Degetele îi erau încărcate de inele cu rubine și safire, pietre ce, în afara opiului, constituiau principala sursă a bogăției din Burma. Gâtul îi era încercuit de un colan din jad sculptat.

Mogok, mai marele unui trib din Shan, acum locotenent în armata opiului condusă de amiralul Jumbo, își privi superiorul. În săptămânile trecute de la moartea lui Ma Ling, amiralul Jumbo nu i-a menționat numele. De parcă nici nu ar fi existat vreodată.

– Ne-ar trebui să omorăm mai mulți, spuse Mógok.

– Nu, replică amiralul Jumbo, privind cruciș în lumina aspră a soarelui, ar fi bine să ne ocupăm de niște ruși. N-am mai făcut asta de o bună bucată de vreme. Un rus valorează mai mult decât un *joss* de douăzeci de chinezi.

Pe de altă parte, gândi Mogok, de la moartea lui Ma Ling, amiralul Jumbo a fost obsedat să-și creeze o imagine măreată, chiar cu riscul de a-și abandona metodele sale normale de conservare. Până și Ma Varada, fata care-i satisfăcea poftele insatiabile și pe care Mogok i-o prezentase amiralului Jumbo pentru a lua locul lui Ma Ling, a avut foarte puțin efect asupra lui.

– O, da. Și eu mi-am zis de multe ori că aici KGB-ul s-a infiltrat mai puternic decât armata comunistă chineză, răspunse Mogok, într-un efort de a arăta că pricepe situația globală.

Amiralul Jumbo scuipă într-un tufiș:

– Ptiu! Rușii miros urât. Duhnesc de la distanță. Și sunt mult prea proști ca să-mi fac probleme din cauza lor.

Scuipă iarăși, senin de nervozitate.

– Totuși, urmă el, generalul Kiu a depozitat arme rusești, din câte-am auzit. Mi-ar plăcea să știu de ce.

„Ah”, gândi Mogok, „acum înțeleg”. Concepția de bază „trăiește-și-lasă-mă-să-trăiești” a amiralului Jumbo asupra teritoriului a fost înlocuită în ultimele zile de o dorință de răzbunare împotriva dușmanului său. Aici, în munți, răzbunarea înseamnă expansiune. Ceea ce, firește, înseamnă al Zecelea Cvadranț, controlat de generalul Kiu.

– Generalul Kiu este ca o bucată de mâncare otrăvită, rosti Mogok. Mai bine-o lași neatinsă.

Lui Mogok nu-i plăcea generalul Kiu. De fapt, era de-a dreptul înfricoșat de acea căpetenie. În jurul generalului Kiu pluteau, precum ceața în vârful munților, o seamă de povești stranii, deși poate deformate de cei cu limbă lungă, despre metode de tortură pentru amuzament, totala înjosire a femeilor, chiar și încălcarea ritualului sfânt. Oare aceste istorii înspăimântătoare scoteau la iveală adevărul, sau îl umbreau? Mogok nu știa și nu era sigur că și-ar dori să afle.

Amiralul Jumbă își mormăi disprețul:

– Să-i lăsăm pe alții să rămână într-o admirație lașă pentru Kiu. Îl cunosc pe puiul ăsta de cățea de când eram împreună în armată. Era binecunoscut. Venalitatea lui nu avea seamăn în rândurile armatei.

– Și atunci cum de a rămas atâta vreme la putere? se interesă Mogok. Prin prieteni?

– Frica, replică amiralul Jumbo, confirmând cele mai negre suspiciuni ale lui Mogok. Kiu a știut întotdeauna pe unde zac secretele la cel mai înalt nivel.

– Se spune, riscă Mogok, că generalul Kiu comandă și acum prin frică. Dacă-i așa, nu există aici decât un secret care să prezinte suficient interes pentru el: *Prey Dauw*, Pădurea de Săbii.

Văzându-l pe Mogok cum tremură, amiralul Jumbo se înfioră:

— De ce să vorbim despre așa ceva, Mogok? Pădurea de Săbii s-a pierdut de sute de ani. Nimeni nu știe unde se află.

Aruncă o privire la poteca șerpuitoare și murdară:

— Dar dacă aș ști unde se află, urmă el, dacă aș avea-o, Mogok, ar fi ușor să-l fac pe generalul Kiu să-și plătească păcatele. S-ar uita neajutorat cum intru în cel de-al Zecelea Cvadrant, stăpân peste toate câmpurile lui de mac, toate armatele lui, toată rețeaua lui de relații, toată averea și influența lui. Generalul Kiu ar cădea în genunchi în fața Pădurii de Săbii. Și când l-aș atinge cu lamele ei de jad, ar sări la o parte, înfricoșat.

Acum Mogok începea să hănuiască faptul că, dacă amiralul Jumbo o apucă pe calea asta, se vor trezi în curând izbindu-se cap în cap cu generalul Kiu. Nu era nimic nou pentru statul Shan. Cel de-al Zecelea Cvadrant avea cea mai bună producție de mac. De-a lungul anilor, de când a ajuns la putere generalul Kiu, multe căpetenii războinice au încercat să-i smulgă controlul. Nimeni nu a reușit. Părea din ce în ce mai clar că amiralul Jumbo era decis să încerce.

Desigur, gândi Mogok, mulți or să moară într-o asemenea confruntare teribilă. Și cei care n-or să moară? Se înfioră. În acest caz, dacă poveștile despre generalul Kiu erau măcar în parte adevărate, cei morți s-ar putea considera norocoși.

Mogok se ghemui pe jos, sub un trunchi de copac, sugându-și meditativ o măsca. În acești munți înalți existau vrăji, vrăji puternice care zăceau în adormire de secole, vegetând în timp ce-și adunau forța. Dacă generalul Kiu ar fi avut într-adevăr acces la Pădurea de Săbii, atunci, în mod sigur ar putea elibera vraja, ar folosi-o împotriva oricui ar fi destul de nebun ca să-i stea în calea ce l-ar fi dus la controlarea întregului comerț cu opiu din Shan. Pentru că, evident, asta râvnea generalul Kiu. Ar fi fost invincibil, poate chiar, așa cum glăsuiau scrierile *Ta Taun*, nemuritor.

– Se mai spune că generalul Kiu nu este născut dintr-o femeie.

– Poftim?

Amiralul Jumbo îl privi pe Mogok de parcă i-ar mai fi crescut un cap.

– Da.

Mogok, observând expresia feței amiralului Jumbo, își spuse că poate n-ar trebui să insiste în acel subiect. Dar odată declanșată, îngrijorarea îl împinse înainte ca pe o mașină fără șofer care se rostogolește cu o viteză crescândă pe panta abruptă a unui munte.

– Se spune că nu are mamă, că există în afara de *samsara*, roata reîncarnării, vorbi el.

– Ha! E absurd. Știi mai bine decât mine că noi, *theravadinii*, credem că oricine-oameni, *nats*, zei și demoni-suntem înlănțuiți de *samsara*.

Megok avea o privire lugubră.

– E adevărat. Cu excepția lui Mahagiri, călugărul renegat care a creat *Ta Taun*, Cartea Celor O Mie de Infernuri. Este pedepsit pe vecie și nu-l poate ajuta nici măcar Ravana, demonul care încearcă să-l distrugă pe Buddha. Mahagiri este nemuritor, dar a fost scos din *Samsara*. Trebuie să rămână același, netransformat, pentru totdeauna.

Amiralul Jumbo se încruntă:

– Ce tot spui?

Mogok înghiți în sec, strângându-și tot curajul:

– Că generalul Kiu și Mahagiri sunt unul și același.

– Mogok, mă întreb dacă-ți dai seama ce prostii îndrugi.

– Mahagiri nu poate să moară, se încăpățână Mogok. Așa e *karma* lui. Numai că se ascunde sub diferite deghizări. Ei, asta-i tradiția în Shen. N-am făcut decât să precizez că poveștile astea despre generalul Kiu există.

– Lumina soarelui risipește ceturile. Rațiunea este ca

lumina soarelui - înlătură superstițiile. Te sfătuiesc să uiți povestile astea, Mogok. Da, e adevărat că Mahagiri este nemuritor, că se întoarce iarăși și iarăși în partea asta a lumii ca să încerce să-și schimbe *karma*, să ridice blestemul care face din el cea mai chinuită ființă.

Amiralul Jumbo fu cuprins de un frison, după care continuă:

— Să fii în afara ciclului vieții înseamnă într-adevăr să locuiești în Cele O Mie de Infernuri. Dar, oricine-ar fi Mahagiri, nu este generalul Kiu. Am luptat alături de generalul Kiu și te asigur că este făcut din carne și oase ca tine și ca mine.

— Dacă spuneți dumneavoastră... rosti Mogok, cu un glas lipsit de convingere.

Auziră un ciripit și mușchii li se încordară. Cineva care urea pe cărare fusese detectat de santinelele amiralului Jumbo.

Amândoi își ridicară armele, traseră siguranțele, pregătiți să deschidă într-o clipă focul.

— Nu-i rus, afirmă amiralul Jumbo când omul intra în raza lor vizuală. Lasă arma jos. E Mun.

Lumina cenușie, maculată de grătarul de oțel de peste fereastra plină de mizerie, cădea peste Peter Loong Chun, izolându-l de umbrele din restul cubicului inform.

Stătea ca un penitent, cu mâinile încleștate în poală, pe un scaun de oțel fixat pe podea. Nu se uita nici în stânga, nici în dreapta. Mâna stângă îi era imobilizată într-un ghips dur, care-i ajungea de la degete la umăr.

— Dacă vrei, spuse Seve, arătând spre ghips, îți dau un autograf pe el.

Nu primi nici un răspuns. Seve stătea de partea cealaltă a încăperii față de Loong, citindu-i dosarul și bând o cafea suficient de tare și aspră pentru a fi folosită ca ulei de motor.

– Doare, Loong? Mă rog la Dumnezeu să-ți sară ochii de durere. Am văzut-o ascară pe văduva lui Richard Hu. Soțul ei era unul din oamenii mei. Când gărzile tale de corp l-au lichidat, ți-au semnat sentința. Elena Hu crede că ar trebui să fii ucis. Poate că are dreptate. Am rămas treaz jumătate de noapte, cu ea. O să mai plângă azi, mâine, cine știe?

Seve înghiți lacom din cafea, simțind că-l arde în drum spre stomac. Continuă să citească dosarul lui Loong, informându-se cu privire la permanenta supraveghere pe care-o efectua Diana cu sora Dragonului.

– N-ai să mori, Loong, nu încă. Astăzi sunt protectorul tău. Astăzi și întotdeauna. O să am grijă să rămâi în viață fiecare zi din condamnarea pe viață pe care-o s-o capeti.

În fine, capul lui Chun se ridică. Ochii lui fără profunzime, ca două bucăți de plastic, se ațintiră asupra lui, indiferenți.

– Chinezii au o vorbă: „Când bate vântul, numai cel slab se dă la o parte”.

Seve se deplasa prin încăpere, cu o idee înflorindu-i în minte:

– Tu asta crezi că faci acum?

Chun înalță umerii:

– Aici la poliție sunt în siguranță. Sunt în siguranță oriunde.

Figura lui era lipsită de expresie.

– Nu poți să-mi faci rău, continuă el. Închisoarea nu mă afectează. De ce să-mi fie teamă?

Seve putea distinge zgomotele mărunte din circa de poliție, de dincolo de ușa zăvorâtă a celulei de interogatoriu. Știa că Chun avea dreptate. Dacă nu găsește o breșă pentru a-l convinge pe Dragon, n-a făcut decât jumătate din treabă.

– O viață în pușcărie, rosti Seve, aplecându-se, pentru ca fața sa să fie la aceeași înălțime cu cea a lui Chun. Ești răspunzător pentru moartea a trei polițiști, printre care unul din

oamenii mei. În orice moment, se poate adăuga încă o moarte. Nu-mi pasă câți avocați îți angajezi, n-o să treci peste acuzația de crimă de gradul doi. Te-ar fi ars pe rug, în vremurile de demult. Acum ne vom mulțumi cu izolarea râului. Dar, înainte de a te trimite în purgatoriu, vreau livra mea de carne. Te am în mână; am câștigat, nu-ți dai seama? Voiam să aflu filiera pe care este adusă materia primă în Chinatown. Acum te am pe tine și tu, Loong, ești filiera. Cel puțin la acest capăt. Fără tine s-a dus, până reușesc să-ți găsească un înlocuitor și o să fiu atent la asta, contează pe mine.

Figura lui Chun nu exprima nimic decât, poate, plictiseala. Putea la fel de bine să se uite la un film în reluare la televizor.

— Din contră, nu aveți nimic, replică el. Era important faptul că acum, la sfârșit, își arată dimensiunile puterii. Pentru că nu știi nimic. Vrei filiera, dar nici măcar nu știi care sunt capetele.

Seve se uită la chinez care stătea calm și gândi: „O să-l storc de tot ce știe. Jur.”

Îl privi mai îndeaproape.

— Deci, spuse, închizând cu zgomot dosarul dat de Diana, dacă nu vorbești, presupun că o să ne obținem informațiile de la sora ta.

Chun nu se clinti, dar ochii i se racura opaci ca o stâncă.

— Am o soră, răspuse el. Locuiește în Hong Kong.

— Serios? Hong Kong. Nu într-o mansardă de pe Greene Street numărul unu, în Soho? Nu este Ki Shen Song, artista? Sau cel puțin așa-și spune săptămâna asta, artistă. Săptămâna trecută era model și acum trei săptămâni, dansatoare. Este o-cum îi zice-o himeră?

— Ai greșit femeia, epică Chun cu o voce morocănoasă. Sora mea, Ki, locuiește în Hong Kong. Îi fac vizite de patru ori pe an.

— Mda, spuse Seve, ieșind din umbră, călătorești la Hong

Kong de patru ori pe an, dar drumurile nu au nici o legătură cu sora ta, pentru că ea este aici. Loong. La Hong Kong ai întâlniri cu vânzătorii de drog en-gros și între timp te mai culci cu amanta ta, Brilliant Kwan

— Păstrează astea pentru tribunal, i-o taie Chun.

Dacă era surprins că Seve știa numele amantei sale din cealaltă parte a lumii, se ascunsese bine.

— Asta-i tot, dacă nu poți să dovedești nimic, urma ei

— La tribunal n-am decât să o aduc pe Ki Shen Song, fiindcă o s-o leg de traficul tău de droguri. Am găsit două kilograme și jumătate de cocaină-pură, marfă de calitate în posesia ei. O să împărțiți necazul, Loong. Cum îți sună asta?

— Ticălosule, strigă Chun. Sora mea n-are nici o legătură cu asta!

— Este o femeie frumoasă. Știi ce face pușcaria cu frumusețea, Loong? O topește ea pe ceară. O corodează ca acidul.

Era extrem de concentrat. Pentru prima oară obținuse o reacție din partea Dragonului și, pentru că era un punct sensibil, era hotărât să-l utilizeze câtă vreme Chun îl va lăsa.

— Ce vrei să spui?

— Mda. Am adus-o pe Ki Shen Song aici, la circă

Râse fără veselie și continuă:

— Dar cum să se întâmple așa ceva? Doar e în Hong Kong, nu-i așa?

— N-ai nici un drept să te amesteci în viața surorii mele, rosti înflăcărat Chun.

— Nu te aștepti să cred că ai sentimente, nu? Nu după ce ai omorât trei polițiști.

— Au venit după mine, se plânse Chun, pe un ton schimbat. Un om în situația mea trebuie să aibă gărzi de corp. Polițiștii ăia erau niște zevzeci. Au dat năvală înăuntru, cu

armele. La ce te-ai fi așteptat? Oamenii mei își făceau datoria, mă protejau.

– Nu, în mod clar nu ai sentimente, insistă în continuare Seve. Nu după ce ai maltratată o fată de șaisprezece ani, numai ca să ajungi la mine.

– N-o să fii niciodată în stare să dovedești că sora mea, Ki, are vreo legătură cu afacerile mele, replică Chun, de parcă nu l-ar fi interesat deloc.

– Ne vedem la tribunal, Loong, rosti Seve, mototolind paharul de carton și aruncându-l la coș.

Înainte ca polițistul să cheme pentru a i se deschia ușa, Chun interveni:

– Nu te apropia de Ki. O să plătești groaznic dacă o amesteci în asta.

– Este o amenințare? întrebă Seve, bătând în ușa de oțel. Fiindcă, dacă așa este, amice, înseamnă că tocmai ți-ai făcut rost de un bilet numai dus la Palookaville.¹

Seve îl lăsă pe Chun înăuntru, să mai fiarbă o vreme. Pătrunse în camera alăturată, unde se afla Diana care-i observase printr-o oglindă oarbă.

– A fost o păcăleală, șefu', spuse ea. Era atât de aproape de limită, că am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Merse după el până la o masă metalică zgâriată unde un lichid asemănător cafelei era ținut la cald.

– Nu avem nimic împotriva surorii lui. Tot ce am văzut când am urmărit-o în sala de toaletă a clubului de dans a fost că a tras câteva prize. Nu mai rămăsese cocaină nici cât să îi pot face necazuri.

– De ce-ți faci probleme? A ținut.

Seve își luă un pahar de carton dintr-o grămadă așezată lângă platoul cald.

– Iisuse, să-l fi văzut cum a sarit! E un început pentru

¹ *Tara Fraierilor (n. t.)*

ticălosul ăla, continuă el, turnându-și cafea. Mă întorc la el și termin ce am pornit să fac cu el.

Zărind privirea din ochii ei, întrebă:

– Ce e?

– Ce se aude cu avocatul lui Chun? Ar fi trebuit să fie aici, acum. Dacă ar fi fost, nu ți-ar fi permis niciodată să...

– La naiba cu avocatul lui Chun și să-l ia naiba și pe Chun. Când mi-a ucis oamenii, când i-a făcut ce i-a făcut fetei, și-a demonstrat disprețul pentru lege, a zis *adios* rasei umane. Nu-ți irosi timpul emoționându-te pentru Loong.

– Da? răspunse Diana, cu o scânteie arzătoare în ochi. Ei bine, hai să discutăm despre timpul pe care-l irosești tu emoționându-te pentru el. Acum n-ar trebui să fii acolo, cu el. Nu știu ce se întâmplă cu tine, șefu'.

– Scutește-mă, replică aspru Seve. De ce nu ești în New Canaan, să-l fraierești pe amicul detectiv Blocker?

– Am fost deja la el, telefonic, se apără ea, aruncându-i o privire care, dacă nu ar fi fost atât de preocupat, l-ar fi mișcat. Materialul va sosi prin fax într-o oră.

– Bun. Mă interesează dacă descoperirile de la autopsie coincid cu imaginea evantaiului războinic pe care mi l-ai arătat. Cartea aia a ta ar putea fi cheia.

– Ar fi bine să termini odată, îl sfătuiește Diana. Peste o oră, ai ultimul curs DEA.

Întors în celula lui Peter Loong Chun, Seve rosti:

– Tochmai i-am făcut o scurtă vizită surorii tale, Loong. Nu arată prea grozav.

– Ticălosule, mârâie Chun printre dinți. Ce vrei?

– Eu? Oh, nu foarte mult, răspunse Seve, aplecându-se spre el. Nu vreau decât totul. Fiecare milimetru din nenorocita de filieră. În calitatea ta de Naș în Chinatown, ai totul aici, îl lovești pe Loong peste tâmplă. Tu mi-o dai, iar eu am grijă să

dispară cocaina găsită acasă la sora ta. Pfu! Uite-așa. Pot s-o fac. Loong, pentru că sunt îngerul tău păzitor.

Chun își ridică privirile spre Seve:

– Atunci poate că sunt deja condamnat.

Seve se încruntă:

– Cum adică?

– *Nas* în Chinatown? Întrebă Chun, clătinând capul. Nu am o asemenea putere. Sunt cel mult un intermediar. Ca un grădinar, care plantează cu dragoste praful alb de mac pe măsură ce este dirijat în parohia mea. Și pentru asta, după cum îți poți închipui, mi se plătește un salariu. Unul buniceț, fii sigur, dar tot salariu.

Seve era complet nepregătit să audă așa ceva.

– Însă toate informațiile noastre...

– Erau furnizate de rețeaua mea, interveni Chun. Presupun că guvernul cere să fie dezinformat. Pentru o vreme, a fost util să te facem să crezi o gogoasă. Dar acum, după cum vezi, s-a descoperit că sunt, cum îi ziceți voi?, Vrăjitorul din Oz. Într-un fel, un șarlatan.

Se uită la Seve. Ce spunea privirea lui?

– Așa că acum mă ai pe mine și ai cheltuit atât de multe luni hăituindu-mă. Ce folos? Hăituiai o fantomă. Cum am vrut noi. Acum ești mai departe de adevăr decât atunci când ai început, pentru că habar n-am despre informațiile pe care le dorești. N-am nici cea mai vagă idee de unde începe filiera, ori cine o conduce de fapt.

– Spanac! Te duci de patru ori pe an la Hong Kong. Cu cine te întâlnești acolo, cu comisionari?

– În principal, da. Oh, oamenii aceia sunt ceva mai mulți de atât. Dar sunt în afara jocului, fără valoare. Sunt, ca și mine, răsuflați din punctul de vedere al securității. Tot le mai vrei numele? Ți le dau.

Seve simți o mânie arzătoare. Ar fi vrut să-l biciuiască, să

apuce figura asta îngâmfată și să o facă bucatele. Dar nu făcu nimic. În schimb, rosti:

— Am să-ți spun o întrebare și ar fi mai bine să te gândești foarte serios înainte să răspunzi, pentru că de asta atârnă viitorul surorii tale.

Aplecându-se, Seve se sprijini pe brațele scaunului lui Seve. Fată în față, fără să clipească.

— Dacă tu nu ești mai-marele în Chinatown, atunci cine e?

Putu observa o licărire disperată în ochii lui Chun.

— Dacă-ți spun, sunt un om mort.

— Hei, dacă *nu* îmi spui, sora ta este de domeniul trecutului, amice.

Își apropie buzele de urechea lui Loong:

— N-ai fost niciodată acolo. Nu știi cum este. Mai ales pentru o femeie, care arată ca sora ta. Va sta-cât?-șase luni: după care nici chiar tu nu o să o mai recunoști. Femeile de acolo suat ca niște animale, teroarea întruchipată. O să o ia pe sora ta și o să storcă totul din ea. Tu ai cerut-o. Acum o condamnă, Loong.

Seve se retrase și zări cum tremură tâmpla Dragonului.

— E-n regulă, rosti în fine Chun. Dar pentru asta, trebuie să-mi dai drumul.

— Nu mă tragi pe sfoară, amice.

— Asta, sau ni nic. Acolo unde mergem, este nevoie să mergem împreună.

— Or-unde mergem tu și cu mine, pot să iau o echipă de polițiști.

— Așa crezi? Omul tău o să fie plecat înainte să apuci să pleci din circă.

— Ce spui?

— Crezi că nimeni din afară nu știe ce se petrece aici? Mai gândește-te.

Și Seve, pus pentru prima oară în încurcătură de la începutul interogatoriului, bănuia că Chun nu mințea.

Milhaud, în brațele lui Morphée, visa trează la soția lui. Morphée, o vietnameză de o frumusețe excepțională, era obișnuită cu această tristețe post-*amour* din partea clientului său. Sub aspectul de femeie tânără se ascundea poate o vârstă mai mare decât a lui.

Soția lui Milhaud murise de câțiva ani, însă reușea cu greu să uite ce-i făcuse, sau, mai bine zis, ce-și făcuseră unul altuia.

Dar acum, timpurile se schimbaseră radical. Asia era pur și simplu un tărâm al afacerilor, controversile politice trecuseră, revoluția ținea de domeniul istoriei. O dată cu internaționalizarea economiilor lumii, chiar și cei care au fost mari conducători încetaseră să mai viseze.

Cu mult înaintea altora, Milhaud întrevăzuse eșecul politicii lui-și a lor. Moartea soției sale fusese ultima picătură, ultima etapă dintr-o viață anterioară, depășită (nu mai avea nici o legătură cu fiica lui de câțiva vreme). Și astfel încetase să mai existe. Șase luni mai târziu, Milhaud a apărut la Paris cu acreditările corespunzătoare și fusese repede înhățat de Le Giron.

Dar mintea nu-i era în stare să se desprindă de incidentele sumbre, întunecoase, neplăcute, care-l obsedau în orele de plăcere sau somn.

Morphée, care știa cum să-l satisfacă din toate punctele de vedere, era totuși neputincioasă în fața valului nestăvilit care se revărsa din viața lui trecută. După sex, pe când zăcea, pe jumătate adormit, încolăcit între coapsele ei umede, vorbea domol, iar cuvintele se desfășurau ca un râu întunecat de nelegiuiri, mici păcate și suferințe tănuite. Îi sprijinea capul, îi săruta fruntea cu broboane de sudoare, ca și cum ar fi avut febră, recunoscând o mânie ca un torent de conștiință care,

creșcând ca o ființă vie, malefică, a nimicit, cu timpul, o familie și a distrus câteva vieți.

Cu câți bărbați se culcase soția lui Milhaud: de câte ori l-a lăsat deliberat s-o surprindă asupra faptei. Lui Morphée îi era imposibil să numere, sau să determine intensitatea durerii pricinuite lui Milhaud de către nevasta lui. S-a întrebat adesea, de ce au rămas atâta vreme împreună? O dată, Milhaud i-a sugerat adevărul: soția lui fusese o persoană charismatică, atrăgea oamenii influenți de ambele sexe la fel de sigur cum flacăra atrage fluturii. De aceea, era neprețuită pentru el.

Nu era surprinzător că Milhaud era prezent în gândurile ei, pentru că, în felul ei, Morphée îl iubea pe Milhaud, văzând în el o măreție pe care, aparent, soția lui nu a observat-o.

Morphée, pe când fusese foarte tânără, în Asia, fusese tolosită de bărbați. Și-a dat iute seama că, dacă acesta îi era destinul (într-adevăr, nu putea să conceapă vreun altul), cel puțin avea posibilitatea să aibă parte de un *quid pro quo*.

Nu mai fusese atrasă niciodată de un client, nici nu și-o dorise niciodată și găsea că este ceva înspăimântător, ca să nu spună riscant. Pe de altă parte, era ceva amuzant. Iubea totul în el, chiar și suferința, pentru că și ea făcea parte din el, o parte din ceea ce-l făcuse așa cum era.

Într-o oră, Milhaud încetă să mai vorbească, râul întunecat de cuvinte ajunsese în fine la capăt. Apoi adormi în brațele lui Morphée, în timp ce ea rumega ultimul incident erotic, în care soția lui Milhaud a sedus-o în mod inteligent pe amanta ministrului de finanțe, pentru a afla secretele acestuia și, procedând astfel, l-a silit să-i acorde sprijinul pentru activitățile sale din Indochina.

Când Morphée se lăsa pradă imaginației, îl visa doar pe Milhaud, descoperind că ar fi fericită numai dacă s-ar afla lângă el, ducând, ca niciodată până atunci, o viață normală.

Milhaud se trezi din somnul de la Les Portes du Jade ca

întotdeauna, înprospătat. Les Portes du Jade, casa de toleranță, era o vilă de piatră albă din secolul al XVIII-lea, construită în jurul unei grădini interioare plină de trandafiri, violete și caldarușe. Acolo se afla și o fântână gri-verzuie de forma unei sirene care se împerechea cu un delfin. Sub un castan era așezată o mică bancă din fier forjat.

Era amplasată pe malul stâng al Senei, la o distanță de trei clădiri de Sorbona, chiar pe bulevadrul Saint Michel. De la multe ferestre putea vedea verdețea luxuriantă a Grădinii Luxembourg.

Era priveliștea pe care o contempla Milhaud în timp ce se așeză. În spate, o auzea pe Morphée cum se răsucește în pat.

– Spune-mi ceva, i se adresă el, înnodându-și cravata. La ce te gândești, draga mea Morphée, cât dorm eu?

-- Visez timpul, răspunse ea.

Milhaud se întoarse, pentru a se uita la ea:

– Serious? Mă întreb cum este?

Ea îi oferă surâsul ei enigmatic, care-l atrăgea mereu și mereu spre ea.

– Ar fi trebuit să fii sclav ca să înțelegi. Ai fi înțeles ce înseamnă să nu ai nimic al tău, să fii subjugat. Sunt asiatică, așa că știu cum este să nu ai nimic, să-ți vinzi până și propria patrie prădată de străini. Dar mai sunt și femeie. Sunt prinsă într-un postament de timp ca o balerină de porțelan, pentru a fi luată și admirată, apoi pusă la loc pe raft. Ai fi înțeles ce înseamnă să fii intim cu cineva, să îi îndeplinești orice dorință, să-l săruți până adoarme când plânge ca un copil, apoi să fii ignorat când îl întâlnești pe stradă sau la restaurant.

Îl privi cu ochii ei umbriți:

– Pentru o jucărie bună de azvârlit cum sunt eu, visul despre timp este singurul pe care merita să-l ai.

El se apropie și se așază pe marginea patului, pentru a o atinge.

– Asta crezi că ești?

Avea nevoie să facă așa întotdeauna înainte de a pleca, ca să-și dovedească faptul că este reală și nu jocul imaginației lui.

– Știu exact ce sunt, replică Morphée. O sclavă a plăcerii.

– Poate că această putere te face atât de atrăgătoare.

Ea râse:

– Nu sunt chiar așa.

– Dar pentru a crea fantezii înseamnă să exerciți puterea supremă.

Morphée îl urmări cu privirea în timp ce se ridica și își lua jacheta. Îi înțelegea ușurința de a mânui vorbele.

– Ce-ai face dacă ai fi cu prietenii și m-ai întâlni pe stradă? Mi-ai zâmbi măcar?

Era momentul cel mai greu, momentul despărțirii. După ce pleca, era în regulă, putea să se ocupe de acel junghi, vibrant și persistent, să-l controleze. Dar în acest moment, desprinderea din realitatea ei, ar fi dorit să se întoarcă și să plângă. În schimb, surâse, pentru că știa că era ceea ce-i placea, ceea ce voia el.

– Aș face mai mult. M-aș opri și te-aș săruta pe amândoi obraji, ca pe o prietenă pe care n-am mai văzut-o de multă vreme.

Milhaud, plecând, se gândi cu o scurtă bătaie de inimă: „Când zâmbește o văd pe Soutane, când sunt cu ea, îmi închipui să sunt lângă Soutane”.

Punând banii cu grijă pe marginea noptierei, spuse:

– *Au revoir*, Morphée.

Chris, în somnul său agitat din avionul Pan Am, visa umbre. Mergea pe bicicletă în provincia însoțită a Franței. Alix se afla alături de el, pedalând în același timp. Aplecata peste ghidon, figura ei luminoasă și viguroasă strălucea de o uluitoare energie.

Soarele, intrând și ieșind printre platanii noduroși ce străjuiau drumul, i se oglindea pe figură, reliefându-i și punându-i în lumină alternativ trăsăturile.

Ea surâdea. I-a văzut dinții albi chiar înainte ca umbra să o învâluie. Chris a simțit o atingere, ca o mână invizibilă cu o forță enormă. L-a dat la o parte, încât și-a pierdut echilibrul. Până când s-a redresat. Alix era deja la o distanță destul de mare în față.

Chris a strigat-o, dar vântul, urlând pe lângă el, i-a purtat cuvintele în altă parte. Și-a băgat capul între umeri și a început să gonească după ea, sforțându-se atât de tare, încât picionul a pornit să-l doară. Dar cu cât se deplasa mai repede, cu atât mai departe părea ea, până când n-a mai rămas decât o dungă la orizont, apoi a dispărut.

Totuși, n-a renunțat, ci și-a dublat eforturile și în cele din urmă a ajuns lângă ea, care zăcea cu bicicleta ei pe marginea drumului, ținută de un evantai gigantic pe pământul întunecat și umed de sângele ei.

Se trezi, tresărind, pe când avionul ateriza. Clipi, își umezi buzele uscate și reflectă asupra visului, a cursei și a lui Alix, la spitalul din New York. Se știa vinovat pentru a o fi abandonat acolo complet neajutorată.

Privi pe fereastră la Nisa și, dincolo de oraș, munții albaștri, încetoșați, ca ieșiți de sub penelul unui pictor impresionist. La capătul benzii rulante, descoperi că linia aeriană îi pierduse bagajele. Completă conștiincios formalitățile, nerăbdător să scape de acolo; nu adusese cu sine nimic de o reală valoare.

O zări pe Soutane în sala de așteptare a pasagerilor care coborau din avionul său. Asta era: prietena lui Terry. Încercă să se împace cu ideea aceasta. Dar i se părea imposibil de priceput.

Era încă și mai frumoasă decât și-o amintea. Timpul

accentuase exotismul sângelui său amestecat-khmer și francez. Își scoase ochelarii și îl văzu.

Purta o cămașă din in, cu broderie verde închis, azuriu și mov, pantaloni negri mulați pe corp și ghețe scurte de aceeași culoare. Picioarele ei lungi, extraordinar de frumoase, mai arătau încă asemeni celor ale unui *petit rat*, o tânără dansatoare din baletul Operei din Paris.

Chris îi privi țintă ochii căprui și-i îngăimă numele cu o voce încărcată de o emoție de nedescris.

– Soutane...

– Bună, Chris!

Era atât de prozaic, nicidecum așa cum se așteptase pentru acest moment. Ce-ar fi trebuit să facă, să se sărute? Mai degrabă să-și zâmbească unul altuia? Era atât de jenant.

Ea l-a sărutat pe amândoi obraji. Pe când se îndreptau către mașină, Soutane spuse:

– Călătoria nu are cum să fie plăcută, desigur, dar voi încerca să o fac măcar mai puțin dureroasă.

Chris ar fi dorit s-o întrebe cum va proceda, însă se stăpâni.

Nu mâncase în timpul zborului și se trezise tot obosit; se simțea total istovit.

– În momentul de față, răspunse el, clipind din cauza luminii puternice a soarelui, nu aș vrea decât să fac un duș.

– Firește.

Apoi Soutane îi făcu semn cu mâna:

– Ai grijă la genunchi. Mașinile astea sport nu sunt niciodată cu adevărat spațioase.

Era o Alfa Spider de culoarea mierii, cu scaune îmbrăcate în piele albă. Trapa de aerisire de sus era deschisă și, deși mașina mergea cu viteză maximă, sunetul aerului era slab ca o șoptă.

Nisa era albă și portocalie. Urcau pantele de lângă

Mediterrana azurie cu grația unui dansator. Era un loc, gândi Chris morocănos, unde să vii în luna de miere sau cu o iubită: nu să ridici trupul fratelui mort.

– Ajungi imediat acasă și sub dus, îl informă Soutane.

– Acasă? Nu la hotel?

– Mi-am luat libertatea să anulez rezervarea ta. Mi-am zis că te vei simți mai confortabil să stai cu mine.

Chris nu replică, iar ea îi luă tăcerea ca pe un asentiment.

– Mi-am zis că s-ar putea să-ți dorești să fii un timp între lucrurile lui Terry.

– Poftim?

– Adică, ce a rămas de la el. Fotografii, aminturi, scrisori.

– Nu ne-am scris niciodată unul altuia.

Chris se întrebă cum de mai era încă atât de supărat pe Terry pentru asta.

Ea se răsuci pentru a-l privi:

– Da, mi-ai spus. Totuși, nu ești măcar un pic curios ce avea, ce era important pentru el?

Chris își rezemă capul de spătarul scaunului. „Eu aș fi curios“ gândi el, „cum te simți după ce te-ai culcat cu amândoi frații.“

– Să fiu sincer, nu știu. Nu înțeleg încă în ce măsură mi se va schimba viața fiindcă Terry a murit. Nu știu nici dacă se va schimba ceva.

– Am avut noutăți pentru tine, rosti Soutane, intrând în viteză după o curbă, și s-a schimbat deja. Ești aici, nu-i așa?

Chris se răsuci să se uite la ea, la ponetii ei înalți ușor colorați în roșu, la părul ei negru-albăstrui legat la spate într-o coadă împletită.

– Spune-mi, cât timp îți ia să-ți aranjezi așa părul?

Soutane râse:

– Peste o oră.

– Merită.

Ea înclină capul, surâzând:

– Mulțumesc.

Chris și-o amintește de Soutane ca pe o persoană amabilă, amuzantă, deschisă. Nu ca pe cineva dușmănos așa cum, poate, fusese Terry.

Casa lui Terry nu era așa cum se așteptase, ci un apartament luminos, înalt, cu privirea spre bulevardul Victor Hugo, plin de flori viu colorate, cu frunze lucioase. Mobila era mai delicată, mult mai puțin masculină decât și-ar fi imaginat vreodată că ar îngădui-o sau s-ar simți confortabil Terry. Și totuși Terry a fost probabil fericit aici.

– L-ai iubit pe fratele meu? întrebă Chris, acceptând un pahar mare cu apă minerală rece din partea Soutanei

– Nu vrei să-ți faci dușul?

– Am nevoie?

Ea îl privi fără să-i răspundă, iar lui Chris i se făcu rușine de el însuși.

– Scuză-mă, rosti brusc, lăsând jos paharul. Ai perfectă dreptate. *Miros.*

– Pe aici, îi indică Soutane direcția. Odată date jos, hainele arătau și miroseau de parcă ar fi fost purtate prea multă vreme. Le aruncă pe patul din cealaltă cameră, dormitorul pentru oaspeți. În mintea sa se născură tot soiul de gânduri. Se uită împrejur. La ce fusese folosit când Terry trăia? *Când Terry trăia.*

Se întoarse în sala de baie, deschise dușul și intră sub el. Se gândi la echipa de medici, la sosirea poliției în apartamentul său, la întrebări și la luminile aparatelor de fotografiat fulgerând fără încetare, de parcă Alix ar fi fost o stea de cinema, sau o celebritate. Iar Chris, care nu-și dorea decât să fie alături de ea în lungul drum spre spital, a fost silit să îndure procedeul stupid de a-și repeta la infinit declarația de la poliție, pentru că se părea că unele detalii nu erau crezute, „Vrei să ne

faci să înghițim povestea cu femeia atacată de un bărbat înarmat cu un evantai?“ și alte întrebări incredule din partea unor minți realiste care, din câte-și dădea seama, nu erau în stare să priceapă fantasticul. \

Se săpuni, simțindu-și pielea aspră și uscată, ca și cum cineva ar fi încercat să-l jupoaie de viu. Alte declarații de făcut, apoi noi interogatorii, specialiștii procuraturii bântuind peste covorul pătat de sânge ca niște parodii de agenți CIA. Detectivul cel negricios cu o cicatrice în vârful bărbiei, copiind din itinerariul lui Chris adresa și numărul de telefon al hotelului Negresco din Nisa, unde planificase Chris să stea. Notând, de asemenea, numerele zborurilor și orice umbră de informație pe care-a izbutit să o obțină. „Cât timp spuneți că veți lipsi din țară?“

Chris răspunse la toate întrebările, împreună cu Max Steiner, sosit între timp, pentru că era adevărat, uneori chiar și avocații au nevoie de avocați. A făcut-o cu un gest estompat din cauza șocului și a suferinței, fixând cu privirea cicatricea detectivului, puțin gri, puțin roz, decolorând pielea ciocolatic până la nuanța *café au lait*,¹ de parcă în acel loc cineva ar fi amestecat un firicel de lapte.

Acel punct de disonanță era într-un fel reconfortant, ca un pic de ploaie în noapte, răpăind pe acoperiș, picurând de pe streșini, ceva în care singurătatea își poate afla refugiul.

La sfârșit, i-au mulțumit. Până la urmă nu era un suspect, ci mai degrabă un martor a ceva tipic urban, deosebit de malefic.

Chris a spus că trebuie să se gândească și la Danny, fiul lui Alix, iar celălalt detectiv, cel alb, cu ochii umezi, înroșiți pe margini, i-a replicat: „Nu-ți face probleme, amice, ne-am ocupat noi de toate“. Dar, după ce au plecat, Chris l-a luat pe Max cu el în cartierul de vest, ca să-l vadă pe Danny și să-l

1 *Caféu cu lapte (în limba franceză în text)*, n. t.

aducă la spital, unde Alix se afla în sala de chirurgie de urgență. Iisuse, în zilele noastre pot face miracole, ziarele sunt pline de ei, încât era limpede că Alix se va face bine, oh, Doamne Dumnezeule, te rog!

Și Chris nu s-a retras până când nu a căpătat asigurarea din partea chirurgului de serviciu că Alix era în afara pericolului, deși rămăsese într-o stare gravă. „Dar are noroc că este în viață, domnule, este o adevărată luptătoare, a reușit să iasă, s-ar putea să mai aibă nevoie doar de puțină chirurgie plastică. E o fată norocoasă.“

Nu le-au permis să intre să o vadă, nu era posibil, i-a informat chirurgul, pentru cel puțin încă două sau trei zile. Chris l-a lăsat pe Danny în grija lui Max și, cu o oarecare ezitare, a plecat. Din nefericire, aranjamentele pentru dispozițiile testamentare ale lui Terry nu puteau fi amânate.

Chris, cu trupul plin de săpun care alunga praful și transpirația uscată a călătoriei și coșmarurilor, zări o umbră în spatele draperiei dușului. Își limpezi ochii de săpun și trase la o parte draperia.

Soutane stătea în prag, având în brațe hainele pe care el le aruncase mototolite pe pat. Îl privea.

– Ca un clopoțel care sună în munți, spuse ea. Întrebările tale, răspunsurile mele sunt pline de amintiri.

Soutane era pe punctul să se întoarcă, apoi se răzgândi:

– Să-ți răspund. L-am iubit foarte mult pe Terry.

Privirea ei se fixă într-un loc aflat între ei.

– Dar acum, continuă ea, nu sunt sigură cât ți-ai valorat asta. Știi, nici eu nu l-am cunoscut cu adevărat.

Apa i se scurgea lui Chris peste urechi, apa lua cu ea mirosul, care aluneca o dată cu toată viața lui de până atunci.

– Duc hainele astea la curățat, urmă Soutane. Până te usuci, fac ceva de mâncare. Ți place vinul roșu sau alb?

– Alb, rosti el.

Pentru că în momentul de față cel roșu ar semăna prea mult cu ideea de a bea sânge

Când ieși din baie, găsi pe pat o cămașă curată și o pereche de pantaloni. Le îmbrăcă, conștient în mod straniu că probabil erau hainele lui Terry.

Deasupra unui birou se afla o oglindă. Descoperi o perie și își pieptănă părul. Observă cuțitul când puse jos peria.

Îl ridică și simți pe piele atingerea aspră a mânerului din corn de cerb. Pentru o clipă se înapoie în pădurea înzăpezită, în acea dimineață îndepărtată de Crăciun, cu mâna lui Terry peste a sa, forțându-l să apese pe trăgaciul puștii celei noi. Pocnetul înfiorător făcea, pareă, să tremure crengile, de deasupra capetelor lor. Animalul îngenunchease, tremurând din tot trupul său masiv. Răsufllarea lui ca un abur prin nările aduimecând îndurerate. Ochii imenși rotindu-se în cap, neputincioși, pe când cădea în pădure.

Și anul următor, tot la vremea Crăciunului, cadoul lui Terry pentru Chris a fost un cuțit cu lamă rabatabilă, cu mâner din corn de cerb. Chris, firește, i l-a aruncat în față lui Terry, în momentul în care a deschis pachetul și a văzut ce era înăuntru.

Acum, la Nisa, când Terry murise, Chris îl rasuci la nesfârșit în mână, ca și cum ar fi fost un obiect străin la care numai el avea cheia. Își șterse ochii. Oare existența acestui cuțit îl făcea să plângă, sau faptul că Terry îl păstrase în toți acești ani?

Într-un fel, înțelegerea faptului că a însemnat atât de mult pentru Terry-că nu fusese, până la urmă, o glumă crudă, ci un soi de simbol al păcii-îl atingea pe Chris până în străfundul inimii.

Cuțitul îi spunea mai multe despre fratele său decât ar fi putut s-o facă oricât de multe laude. Ținându-l strâns în pumn, încercă să și-l închipuie pe Terry stând alături de el. Privi

Îndelung în oglindă, tânjind cu intensitate să nu fie singur în acea cameră stranie dintr-o țară străină.

După un timp strecură cuțitul în buzunar.

Soutane era așezată pe canapea. Pe măsuta de cocteil erau vin, brânză și fructe proaspete. Ea se uita la o fotografie. I-o întinse când luă loc lângă ea. Era instantaneul cu Terry și Soutane la Le Safary.

– Este cea mai recentă fotografie de-a lui, zise Soutane. A fost făcută aproximativ acum o săptămână.

• Nu se schimbase deloc, gândi Chris. Arăta exact la fel ca atunci când absolvise colegiul. Dar apoi, studiindu-l, putu observa ceva în ochii fratelui său, ceva întunecat și, poate, dureros.

Tresărind, realizează că văzuse Vietnamul sau, mai bine zis, ceea ce făcuse Vietnamul din Terry. Ca printr-un procedeu misterios ca metalul introdus în acid, un nou Terry complet diferit, rezultă din acea experiență hidoasă. Și-l aminti pe Marcus Gable afirmând cu vehemență: „Cum ar fi fost posibil să stai în gura aia împușcată de iad fără să te schimbi? Unica șansă ca să nu fii schimbat era să mori.”

– Chris?

El descoperi, înspăimântat, că nu-și mai putea dezlipi privirea de la fotografie. Cu o mână în buzunar, atinse cuțitul cu mâner din corn de cerb, ca și cum ar fi fost un talisman.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă Soutane.

– Mă gândeam, răspunse Chris, rezemându-se cu spatele pe sofa. Îmi doream să fiu în stare să-l aduc înapoi pe Terry, doar pentru o oră.

– Ce i-ai spune!

Chris închise ochii.

– Știi, e ciudat. Tot drumu. până aici am reflectat la asta. Erau atât de multe lucruri pe care-aș fi vrut să le spun și nu puteam-dar acum nu cred că aș spune ceva.

Deschise ochii și se uită la ea:

– Ceea ce vreau-vreau într-adevăr-este să-l aud vorbind. Vreau să-l înțeleg. Vreau, mai ales, să știu ce i s-a întâmplat în Vietnam.

Soutane se ridică și, străbătând încăperea, rămase privind liniștită prin perdele, la bulevardul Victor Hugo.

– Spune-mi, rosti ea, ai fost la vreun curs de autoapărare?

– Am făcut vreo șase luni de aikido când am început Facultatea de Drept. Am crezut că o să fie amuzant, dar era mai multă muncă decât am presupus eu. N-aveam suficient timp. De ce?

Ea nu-și îndepărtă privirile de la stradă.

– O parte din ceea ce vrei, cel puțin, se poate aranja, răspuse ea. O să te duc să-l întâlnești pe vărul meu, Mun. L-a cunoscut pe Terry în timpul războiului. Au luptat împreună. O să-ți povestească despre fratele tău.

Se întoarse către el:

– Dacă este cu adevărat ceea ce-ți dorești.

Chris se uită iarăși la fotografie, ca și cum ar fi fost capabil să dea viață imaginii:

– Oricât de mult aș fi comis păcatul neglijenței pe când trăia, acum pot să-l răscumpăr. Nu vreau să pierd această șansă.

– Ești sigur?

Soutane se așeză din nou lângă el și continuă:

– Este posibil să existe lucruri pe care-ar fi mai bine să nu le dezvălui.

– Ce vrei să spui?

Soutane îi arată cartea poștală pe care i-o scrisese Terry, apoi îi istorisi despre preotul care o urmărea și ce i-a zis acesta fiind torturat, inclusiv revelațiile privitoare la Pădurea de Săbii.

– Dacă Terry avea *La Porte à la Nuit*, dacă încerca să se afle în posesia întregului *Prey Dauw*, atunci înseamnă că se implicase într-o anumită manieră în comerțul cu opiu din

platoul Shan din Burma. Este locul unde *Prey Daw* este neprețuit, ceea ce echivalează cu o avere și putere practic nelimitate, pentru că toate căpeteniile din Shan l-ar urma orbește pe posesorul ei.

– Este imposibil, replică el, stupefiat. Terry n-a avut niciodată de-a face cu drogurile.

– Chris, insistă Soutane, punându-i o mână pe genunchi, pe când Terry se afla acolo, Vietnamul era o mare de droguri.

– Da, dar...

– Și tu însuși ai admis că nu-l cunoșteai deloc.

Chris se uită fix la ea:

– Tu l-ai iubit. Cum poți să crezi așa ceva? Vreau să spun, că făcea trafic de droguri. Este de necrezut. Nu pot-nu voi crede asta despre Terry. Și, sincer să fiu, sunt uimit că tu crezi.

Figura Soutanei se transformă, ca și cum ar fi absorbit mânia lui. El îi remarcă pe figură semnele supărării, ale nopților nedormite.

– L-am iubit, răspunse ea cu voce înceată. Dar se pare că nu l-am cunoscut.

– La naiba, unde este credința ta?

– Credința piere în lumina evidenței.

– Ce evidență? Că fratele meu avea acea sabie...

– Un pumnal.

– Nu contează. Cine știe ce avea de gând să facă cu el? Și apoi, tu ieși ca literă de Evanghelie cuvintele unui individ murdar care declară că Terry i-a vândut șefului său pumnalul? Puteau să știe că îl are și să găsească atunci șansa ca să-l obțină pe gratis. S-ar putea ca totul să fie doar gogoși. Nu mă interesează acea sabie mistică, cu trei lame, care este sau nu posibil să existe. Dar sunt al naibii de sigur că vreau să aflu totul despre fratele meu.

– Îți iubești sau îți urăști fratele? N-ai avut nici un contact

cu el în ultimii zece ani. Putea să fie mort în tot acest timp, din câte știai tu despre el.

– Același lucru a fost valabil și pentru el.

– Nu. Ți-a urmărit cariera. Cred că știa fiecare caz la care ai lucrat.

– Nu prea pare posibil, replică Chris, urmărind-o pe Soutane cum deschide sertarul unui birou.

– Și astea? se interesă ea.

El aruncă o privire peste tăieturile din ziare pe care i le înmânase, dar îi erau deja familiare. Erau relatări despre cazurile lui.

Chris se sili să întoarcă din cale lacrimile, emoțiile reținute atâta vreme. Era uluit, mișcat dincolo de cuvinte:

– Nu știam.

– De ce crezi că în cartea poștală se referea la tine ca la *monstre sacré*, supervedeta?

Soutane închise ochii un moment, iar Chris o văzu clătinându-se, de parcă s-ar fi aflat pe mare, pe un vas. Când redeschise discuția, o făcu pe un ton coborât:

– Acum ne înțelegem unul pe altul. Amândoi l-am iubit foarte mult pe Terry. Este ceva ce nici unul dintre noi nu are voie să uite. Dar trebuie să înfruntăm faptele.

Firește, n-aș avea încredere în nimeni pentru un asemenea lucru. Dar i-am spus lui Mun tot ce ți-am spus și ție. I-am văzut expresia feței. Am văzut cum a reacționat.

– Ce-a zis?

– Pe mine m-a îngrijorat cu adevărat ceea ce *n-a zis*. Bănuiesc că știe mult mai mult despre ceea ce intenționa Terry decât a fost dispus să-mi mărturisească.

– Poate că va discuta cu mine. În fond, sunt fratele lui Terry.

– Nu-l cunoști pe Mun. Este mai tare ca stânca. N-o să-ți spună niciodată ceea ce nu vrea.

– Atunci, făcu Chris, n-avem decât să-l facem să vrca.

După ceaiul Thai, delicios de tare și dulce, au trecut la afaceri.

– Am cincizeci de kilograme din Numărul Patru, spuse amiralul Jumbo. Am supravegheat personal coacerea.

– Cincizeci de kilograme? replică Mun, perplex. De obicei, nouă ne rezervi o sută de kilograme.

– Am avut o primăvară nefericită-prea rece și uscată pentru maci.

– Dar în mod sigur fermierii au luat tot ce s-a putut din recolta pe care-au avut-o.

– Ah, fermierii din Shan, se lamentă amiralul Jumbo, există alții mai puturoși ca ăștia? Îmi pare rău, prietene. N-am ce să fac.

Ma Varada, frumoasa fată ce servea ceaiul, le mai turnă celor doi bărbați. În casa amiralului Jumbo era mai mult o mobilă de decor, așa cum fusese și Ma Ling.

– Și ce mai face prietenul nostru, Terry Hays? Se interesează amiralul Jumbo, din spatele ceșcuței sale fragile.

– Terry a murit. Asasinat.

Ceșcuța amiralului Jumbo nu se clinti. Ochii săi, dincolo de ea, erau la fel de întunecați și misterioși ca și cei ai unei cocote. Buzele lui groase formară un O de surpriză și șoc.

– Este îngrozitor pentru voi. Ce-aveți de gând să faceți acum?

– Nu știu, replică Mun, devenind din ce în ce mai atent.

Lui Mun nu-i păsa de clevetelile de femeie bătrână ale amiralului Jumbo, după ce acesta îl scosese în mod clar din afacere. Cincizeci de kilograme, în loc de o sută. Vremca putca să fie proastă, însă Mun știa exact cât de dur își ținea amiralul Jumbo fermierii. Și în jurul gâtului umflat de grăsime al amiralului Jumbo nu atârna o nouă piesă din jad imperial? În

împrejurimi, valora un sfert de milion de dolari. Mun se întreba dacă era cumva un cadou. Și dacă da, de la cine? Amiralul Jumbo râvnea la jadalul rar; o asemenea piesă ar fi fost o mită perfectă pentru el. Dintr-o dată, Mun se confruntă cu posibilitatea ca amiralul Jumbo să-i fi devenit adversar. De ce? Ce se întâmplase în timp ce Mun era departe de Shan?

— Atunci, poate că este mai bine pentru voi că nu am decât cincizeci de kilograme, hm? rosti amiralul Jumbo. Poate că, fără Terry Haye, menținerea traficului se va dovedi o sarcină grea. În fond, domnul Haye făcea personal majoritatea contactelor.

Amiralul Jumbo clătina din cap acum, ca o parodie a înțeleptului Buddha:

— Acum, dacă stau să mă gândesc, poate că ar fi preferabil să fii folosit în altă parte. Eu însumi am numeroase activități mai puțin, ah, periculoase, în care ți-ai putea exercita îndemânarea. De ce nu te gândești și la asta?

Remușcărilor, conversația politicoasă... ar putea fi o mascaradă? Știuse oare deja amiralul Jumbo că Terry murise? Aceste întrebări erau vitale pentru siguranța imediată a lui Mun. Întrebări la care Mun știa că numai Mogok ar fi în stare să răspundă. Dar, între timp, Mun era conștient că trebuia să continue discuția. Cu cât vorbea mai mult amiralul Jumbo, cu atât mai mult era capabil să dea la iveală.

Amiralul Jumbo îi aruncă o otheadă lui Mun.

— Ce tristă este vestea despre Terry Haye. Ai idee cine l-a omorât?

Acum Mun se lupta cu o dilemă fundamentală. Răspunsul său la întrebarea amiralului Jumbo ar releva dacă ar fi ales să se îndepărteze de situație, de responsabilitatea sa față de Terry, ori să înfrunte această nouă și totuși nedefinită amenințare a ceea ce a fost, în mod esențial, visul lui Terry. Nu putea să spună nimic, decât să se ridice, să plece de aici, și să nu se mai

întoarce niciodată. Terry fusese prietenul său. S-au încrezut unul în altul așa cum, adesea, nu se întâmplă nici cu frații. Mun cunoștea deja fiecare cărare spre care îl conducea *karma* lui.

— Probabil.

— Haide, haide, nu-i nevoie să fii circumspect cu mine, rosti amiralul Jumbo pe cel mai protector ton. Trebuie să-mi spui numele lor. În fond, să nu uităm că Terry Hays mi-a fost și mie prieten.

— Știu cine mi-a ucis prietenul. Sunt cu toții deja morți, deși nu-și dau încă seama.

Sprâncenele amiralului Jumbo se ridicară încet. Apoi pe figură i se lăți un zâmbet larg, puse jos ceșcuța și-și pocni palmele, încântat:

— Ești un ticălos fantastic, Mun! strigă el. O să-ți trimit câțiva oameni de-ai mei. O să se întoarcă împreună cu tine, ca să te ajute la răzbunarea prietenului tău, da! După ce se rezolvă, o să te aducă înapoi aici. O să te angajez într-o nouă afacere, o nouă viață. Asta o fac bucuros pentru tine. Tu și cu mine suntem ca frații. Gândim la fel.

Fixându-l pe amiral în ochi, Mun rosti:

— Just. Nu ne uităm niciodată prietenii-ori dușmanii.

Seve nu l-a eliberat pe Dragon fără ezitări. Cheltuise atâta timp pentru a-l aduce după gratii pe Peter Loong Chun și atâția oameni muriseră în această urmărire, încât a trebuit să se întărească pentru a semna toate actele de eliberare temporară și convenția de răspundere personală pentru deținut.

Apoi, mai era și Diana. A protestat vehement împotriva ideii de a-l scoate pe Chun din circa de poliție, indiferent de motiv. A atras atenția clar asupra nerespectării regulamentului, nemaivorbind de riscul potențial pentru Seve.

— Cel puțin, ia cu tine o echipă pentru acoperire, a spus ea, văzând că nu răzbește cu argumentele.

Seve clătină din cap:

– Dragonul a zis că trebuie să fim numai noi doi.

– Este o cursă. Șefu', nu-ți dai seama..

– Cu cine a intrat în contact de când este la noi? întrebă

Seve. Cu nimeni.

Negă cu o mișcare a capului.

– Am pus mâna pe el și știe asta, continuă el. E terminat și atâta vreme cât crede că sora lui o să aibă necazuri dacă el nu cooperează, va fi ca un mielușel. Este ruda lui, Diana? înțelegi? Nu va întreprinde nimic care să-i pună în pericol siguranța.

– Așa sperî tu, rosti ea, oarecum exasperată. Știi, încălci aproape toate regulile pe care le-am învățat de la tine.

– Nu le încalc, răspunse el, rânjind. Doar le extind puțin.

Dar, urmărindu-l cum pleca să-l ia pe Dragon, Diana se întreba dacă era conștient cât de mult se schimbase. Era de parcă, o dată cu moartea fratelui său, ceva necunoscut se abătuse asupra lui. Nu mai era același Seve-Guarda pe care-l cunoscuse până acum două zile. Ce s-a întâmplat cu el? Ce anunțuri observase la locul crimei și ea nu? Nu-și putea imagina și asta o înspăimânta.

De când îl știa, Seve fusese mai mult decât o stâncă, un fundament: fusese Legea. Iar Legea, din câte ajunsese Diana să priceapă, era inmutabilă. Ce se petrecea acum cu Lumea ei, cu conceptele de bine și rău, dacă Legea era ocolită-extinsă, după cum spusese Seve, dar nu încălcată?

Diana își dorea să fugă după el, să-l oprească, să trezească în el o oarecare rațiune. Însă, în acel moment, materialul de la Departamentul de Poliție din New Canaan începu să sosească pe fax.

Seve îl scoase pe Peter Loong Chun din circa de poliție, coborî scările și-l împinse în Buick-ul lui, fără însemne. Imediat, îl încătușă de scaun.

– Chiar este necesar? spuse Chun.

– Nu-mi arunca praf în ochi, răspunse Seve, pomind motorul. Gândește-te la sora ta și la ce i se va întâmpla dacă treaba asta se încinge prea tare.

Chun își rezemă capul de speteaza scaunului:

– O să obții ceea ce vrei, rosti el, cu o voce obosită. Nu-mi doresc decât s-o lași în pace pe sora mea.

Seve parcă și își scoase cascheta, pe care era scris NYDP, Departamentul de Poliție al New-York-ului, semnul de recunoaștere al poliției. Îl încătușă pe Chun dar, când Dragonul întinse mâna spre mânerul portierei, îl reținu și îi arătă revolverul de serviciu atârnat în tocul său, pe umăr, sub jachetă.

– Amintește-ți că asta e aici, zise Seven, bătând în mânerul din lemn de nuc. Adu-ți aminte că-ți zbor creierii mai bine decât să risc să te las să scapi.

Seve încercă fără succes să citească expresia feței lui Chun. Era conștient că Dragonul știa cât de mult îl voia pe omul care conducea Chinatown. Era o slăbiciune pe care n-o putea ascunde și care-l îngrijora. Chun era omul care-și făurise viața sprijinindu-se pe slăbiciunile celorlalți. Seve se întrebă o vreme cum va profita Chun de slăbiciunea lui.

Traversară strada, trecură printr-un pasaj care duhnca a pește prăjit și anason, ieșiră și cotiră la stânga, pe Elisabeth Street. Chun îl conduse la dreapta, pe Bayard, apoi la stânga, pe Mott și din nou la stânga, pe Pell, chiar în fața Bisericii Schimbarea la Față.

În capătul străzii Doyers, o uliță mică și ciudată care, pe la jumătate cotea la stânga, Seve îl opri pe Chun.

– Unde naiba mă duci, în cerc? Am fi putut ajunge aici direct de pe Bowery.

– Just, replică Dragonul, dar așa n-aș fi știut niciodată dacă suntem urmăriți. În timpul plimbării noastre am avut

destulă vreme să văd, să aud și să simt atmosfera. Cine știe cine ne-ar putea urmări? Asta ar fi un motiv suficient ca să venim singuri. Peste tot în Chinatown sunt ochi și urechi la pândă. Acum suntem gata să-i dăm drumul. Mulțumit?

Seve, scrutând cu atenție fața lui Chun, nu avea de unde să afle dacă acesta spunea adevărul sau juca un fel de v-ați ascunselea cu el. Din nou conștientiză slăbiciunea esențială a poziției sale și blestemă norocul care-l înlănțuise de o asemenea ființă periculoasă și imprevizibilă.

Nu fără ezitări, aprobă cu un semn din cap, iar Chun îl conduse pe străduța întortocheată. Se opri când ajunseră în dreptul unei clădiri mizere din piatră, cu un restaurant sărăcăcios sub nivelul străzii.

Pătrunseră înăuntru pe o intrare strâmtă și urcară treptele unei scări îmbâcsite. Pe palierul etajului de sus, Dragonul se opri. Seve își încordă auzul, dar nu percepu nimic în afara picurării lente a apei, undeva dincolo de pereții subțiri. Nu se auzeau televizoare în funcțiune, copii urlând, adulți certându-se. Nici unul dintre zgomotele specifice locuinței omenești.

– Ce...

Chun îi făcu semn să tacă:

– Vorbește încet.

– Ce s-a întâmplat aici? șopti Seve. Unde sunt toți locatarii?

– Au plecat, replică Chun, pe același ton scăzut. Acum nu mai există decât un singur locatar.

Arată spre o ușă închisă în celălalt capăt al palierului pătrat și cu vopseaua scorojită. Porni într-acolo, dar Seve îl trase înapoi.

– Unde ai de gând să mergi?

– Înăuntru.

– Nu fără mine.

– Îl vrei? Pe *Nașu'* din Chinatown?

Seve îl fixă cu privirea.

– Cât de mult îl vrei? urmă Chun. Acum o să aflăm.

– Mergem împreună sau deloc, insistă Seve.

– Atunci, un măcel va fi inevitabil. Gărzile lui de corp sunt formidabile. Nu le pasă de moarte. Crede-mă, n-o să te mai întorci la circă. Și apoi, ce o să se întâmple cu sora mea?

– Ce poți să faci de unul singur, în afară de a-i avertiza în legătură cu prezența mea aici?

– Viața surorii mele este mai importantă pentru mine decât propria-mi viață. Dacă te îndoiești, înseamnă că nu știi nimic despre mine, nimic despre chinezi, nu? Pot să liniștesc gărzile de corp, să-i țin deoparte când intri. Ceea ce va schimba situația.

Seve se întrebă dacă avea ceva mai bun de făcut. Își scoase pistolul.

– Dă-i drumul, spuse el. Ai șaiszeci de secunde din clipa în care intri pe ușa asta. După care, intru și eu.

Îl lovi pe Chun pe umăr cu țeava armei:

– Și, dacă tot te mai gândești să evadezi, ține minte că nu-mi pasă dacă te împușc din față sau din spate.

Când monsieur Mabuse îl văzu pe Peter Loong Chun ieșind din circa de poliție împreună cu Seve Guarda, știu instinctiv unde se duceau. Pentru el era la fel de limpede ca raza roșie, electronică, de ghidare a bombardamentului. Nu putea exista decât un singur motiv pentru care Guarda ar risca să-l scoată afară pe Chun: Dragonul urma să-l conducă acasă pe polițist.

Pe drum, monsieur Mabuse găsi un telefon public care funcționa și telefonă. Avea noroc că era atât de conștiincios, dar ce-ar fi zis Milhaud dacă ar fi aflat cui dădea telefon monsieur Mabuse? Monsieur Mabuse știa: ar fi pus țeava unei

arme în spatele capului lui și ar fi apăsât pe trăgaci. N-ar fi priceput de ce a trebuit să acționeze așa, ar fi crezut că monsieur Mabuse l-a trădat. Dar Milhaud nu cunoștea înțelesul cuvântului trădare; nimeni nu-l cunoștea, în afară de monsieur Mabuse, a cărui țară fusese trădată de atât de multe ori, încât acest păcat devenise un loc comun. Exact ca și moartea, disperarea și suferința, care devenise norma acceptată a vieții de zi cu zi.

Viața de zi cu zi pentru monsieur Mabuse a fost să vadă râurile largi, maronii, culturile de orez verde-jad, colibele gri din trestie, de la înălțimea zborului unui corb. Monsieur Mabuse, stând sub cerul de nuanțe ocru, având în urechi zgomotul puternic *thvop-thvop-thvop* al elicopterului, cu căpitanul din armata americană înghiontindu-l și țipându-i în ureche: „Spune-mi unde vă ascundeți cu toții.“

Monsieur Mabuse se putea vedea arătând prin ușa deschisă. Mâna căpitanului se așeza pe umărul pilotului, iar elicopterul cobora imediat. Și, pe când treceau peste un pâlce de copaci și satul devenea vizibil: „Aici“.

Mitraliera tăcând ca o fiară lacomă, detașamentul pregătit, armele păcânind, ucigând viața, grenadele explodând peste acoperișuri și piele, ridicând nori denși și ulcioși, sugerând mirosul de carne arsă, peste toate acestea elicopterul zbura în arcuri triumfale.

Monsieur Mabuse cu urechea la podea, încercând cu disperare să audă țipetele, dar toate sunetele umane care ar fi putut exista se pierdeau în focurile de armă, explozii și pocnete, fructele mașinărilor distrugerii.

Urcându-se pe acoperișul clădirii de pe Doyers Street, monsieur Mabuse folosi scara de incendiu pentru a pătrunde pe fereastra de la ultimul etaj, care fusese lăsată deschisă pentru el. Biroul era pustiu, pentru că apelul său telefonic îi alertase pe ocupanții ce se găseau acum departe, în afara oricărei

posibilități de a fi detectați. Monsieur Mabuse era înconjurat doar de o bancă din lemn zgâriată, de școală, un telefon, o mapă de birou, trei scaune, o canapea și în partea cealaltă a încăperii, două lămpi și un covor zdrențaros. Fuseseră foarte atenți; arăta de parcă abia dacă mai fusese locuit. Pentru orice eventualitate, nu mai rămăsese nici o hârtie pe nicăieri.

Monsieur Mabuse auzi vocea familiară în urechi: *Chun a servit scopului său. Amuțește-l pe vecie înainte să ne poată face cu adevărat rău.* Se întoarse înapoi în '69, la tortura lentă suferită de țara lui, la cicatricele ei, la chinul ei, pe când el călătorea în fiara înfometată din metal, ghemuit lângă americanii pe care-i ura, constrâns de o soartă nemiloasă să-i ajute înainte de a putea începe să-i distrugă.

Monsieur Mabuse, acum și aici, plănuia să ucidă din nou, să aducă moartea, unicul lui țel.

Aștepta în biroul pustiu ca ușa să se deschidă, răbdător ca Buddha. Printre umbrele care se oglindeau în cameră prindeau viață figurile acuzatoare care-l obsedau. Îi șopteau numele, nu monsieur Mabuse, numele care-i fusese conferit cu multă vreme în urmă, ci cel dăruit lui la naștere, cel pe care nu-l dezvăluia.

Se retrase clătinându-se, ca și cum ar fi fost lovit de o explozie puternică, alunecând pe peretele mucegăit, până ce atinse podeaua. Incapabil să-și ia privirile de la gurile care-i rosteau numele în umbră, își astupă urechile cu mâinile, dar sunetul prins în capcana craniului continua să reverbereze până ce începu să vibreze într-un ritm infernal.

Doar scârțâitul ușii care dădea să se închidă rupse vraja și, ca orbite de o izbucnire bruscă de lumină solară, figurile din umbră se retraseră, înghițite de pereți, podea, tavan.

Așa.

Monsieur Mabuse, folosind metoda *kebatinan* din *penjajak-silat*, antrenamentul spiritual din artele marțiale, își

limpezi mintea. Când o făcu, i se confirmă ceea ce bănuia de mai multă vreme. Până și *kebatinan* devenise mai puțin eficient în a ține la respect spiritele morții, în a păstra deschis unicul drum către mântuirea sa. Se întrebă: „Și ce voi face când *kebatinan* nu va mai funcționa deloc?”

Știa, în timp ce-și pornea deplasarea tăcută de-a lungul zidului către ușă, că nu exista decât un singur răspuns: că trebuia să-și încheie misiunea răzbunătoare înainte ca așa ceva să se întâmple.

Seve numără în șoaptă până la șaiszeci, neîndrăznind să-și dezlipască ochii de ușa care se închise în spatele lui Peter Loong Chun.

Totuși, când auzi sunetul-straniul vaiet slab care-i ridică părul de pe cap-era atât de transportat, încât îi luă un moment până să reacționeze.

Străbătu în fugă palierul, împinse ușa cu umărul și, simțind că cedează, o deschise cu piciorul, se ghemui în poziția de tragere, ținând pistolul în față cu ambele mâini.

Zări trupul căzut al lui Chun, capul decapitat răsturnat, cu dinții într-un rictus de oroare și stupefacție, cu ochii deschiși holbați, complet lipsiți de expresie, ca ai unui manechin de ceară. Ochii Dragonului fixau orbește zidul pe care fusese mângăilită cu sânge o imagine. Ce era? se întrebă Seve. Avea un vag aer familiar.

Și, în aceeași clipă, prinse o mișcare - nu mai mult decât o perdeă ușoară fluturând în vânt - cu coada ochiului.

Sări pe fereastra deschisă, alunecă în sânge, se izbi de un colț al biroului. Ignorând durerea, se cățăra pe pervaz și ieși către labirintul de grilaje al scării de incendiu.

— Te văd, ticălosule! urlă, avântându-se pe scări, câte două deodată, căutând tot timpul un unghi potrivit pentru

figura tremurătoare, care acum urca scara de incendiu a unei clădiri alăturate.

Seve o urmă, îndreptându-se în sus, apoi în jos, într-o cursă năucitoare până când, brusc, pierdu figura din vedere. Încetini, încercând să-și recapete răsuflarea. Se uita prin grilajul de deasupra, sigur că-l identificase iarăși ca apoi, cu două trepte mai încolo, să realizeze că nu se uita la altceva decât la o umbră.

Se opri și pândi sunetele pe care le-ar fi produs un om în fugă. Nu auzi nimic în plus față de zgomotul de claxoane de pe aglomerata Bowery Street, vaietul unei sirene de la o oarecare depărtare, un scandal în cantonează și cadența seducătoare a unei înregistrări de muzică vietnameză de la un magazin de pe Pell Street.

„La naiba“, gândi Seve. „E pe aici pe undeva, sunt sigur.“ Trecu în revistă ferestrele. Toate erau închise ermetic. Cercetă cu privirea strada de dedesubt. Să fi sărit? Scrută scările de incendiu învecinate. Să fi urcat iarăși? Lumea, nepăsătoare, se grăbea la treburile ei. Unghiuri nemișcate. Bucăți de sticlă, reflectându-i propria imagine. Nimic.

Apoi Seve își întoarse privirea în sus. Acoperișul! Punând arma în toc, pentru că avea nevoie de ambele mâini, se cățăra pe ultimii doi metri și jumătate care-l despărțeau de parapetul clădirii. Rostogolindu-se rapid, Seve ajunse pe acoperișul asfaltat, scoțându-și arma în timpul acestei mișcări.

– Unde ești? Ticălosule, acum te am în mână.

Simți cerul albastru, albastru, căzând peste el, ca și cum noaptea ar fi dat năvală, luându-i tot aerul din plămâni.

– Doamne!

A spus-o ori numai a gândit-o? Nu știa. Ochii îi ieșeau din orbite din cauza presiunii exercitate asupra gâtului său. Beregata i se închidea și, ca un epileptic în criză, începu să se sufoce cu limba.

Seve, care era puternic, ascmeni unei pisici gigante, simți o forță care apăsa din umbră asupra lui. Era îngenunchiat, aplecat în față, nu vedea decât asfaltul zgrunțuros de pe acoperiș și o umbră - propria-i umbră mărită în mod grotesc peste limită de către creatura de deasupra lui.

Își folosi coatele, călcâiele, umerii, orice, pentru a înlătura presiunea, pentru a respira din nou, pentru a ști că îi mai rămăsese o vreme să trăiască, pentru ca acesta să nu fie sfârșitul, mort pe un acoperiș din Chinatown, ucis de un vrăjmaș necunoscut, *finish*.

Nimic nu-i reuși, nimic din ce încercă pentru a micșora presiunea. Simțea focuri de artificii în spatele ochilor și o scurgere, ca un torent de apă, în cap. Lumea se înroși încet, suntele îi ieșiră afară din urechi, ca sângele.

Și apoi auzi o voce, atât de aproape de ureche, încât ar fi putut proveni din mintea lui:

— Îți aduci aminte de mine, locotenent Guarda? Eu îmi aduc aminte de tine. Știi ce-ai făcut.

„Am halucinații“, se întreabă Seve.

— Am venit ca vântul ori ca întunericul nopții, pentru răscumpărare. Să-ți plătesc păcatele comise împotriva oamenilor, a pământului din Vietnam.

Seve gândi: „Mor în mâinile unui nebun“.

— Vezi asta?

În ochii lui Seve se aprinse un reflector, luând locul, pentru o clipă, petei roșii care-l acoperea privirea. Capul îi era smuls în sus: gemu de durere.

Nu era un reflector, desco, ci acum, ci o bucată de metal prelucrat care reflecta lumina când se deschidea.

Un evantai.

Un evantai cu o margine ascuțită, crenelată, tăioasă ca o lamă. „Dom“, își spuse. „Mi-ai ucis fratele“.

— Vezi asta?

Evantaiul șerpui prin aer până se marginea sa rămasese îndreptată către gâtul lui Seve.

— Asta e pentru tine.

„Doamne Dumnezeule“, își zise Seve.

Se zbătu și degetele încleștate, care căutau carnea, smulseră în schimb o bucată din cămașa vrăjmașului. Și dezveliră tatuajul. Seve văzu desenul și, într-o străfulgerare, imaginea mângălită cu sânge îi reveni. Era unul și același lucru: un *phung hoang*. Și știi cine venise pentru el.

— Mai rezistă!

Seve, pe pragul inconștienței, recunoscuse, așa cum recunoaște un om învins salvatorul, vocea Diane. Capul îi fu iarăși smucit cu atâta forță, încât durerea îl aduse, parcă, la hotarul morții.

Apoi urmă pocnetul scurt al unei arme de foc și, într-o clipire, presiunea încetă, sângele îi țâșni pe gură; inhală în valuri convulsive aerul atât de prețios.

Într-o secundă simți mâinile blânde ale Diane, vocea ei dulce:

— Șefule, șefule, ești teafăr?

Seve, din reflex, aprobă cu o mișcare a capului, dar știa că era o minciună. Scuipa sânge.

— L-ai prins? reuși să îngaimă cu o voce aspră.

— Nu. A plecat, a dispărut. Nu știi cum.

Dar Seve știa. Acum totul se schimbase. Trecutul se întorcea în viteză, învăluindu-l ca un mormânt cu îmbrățișarea lui fetidă.

Milhaud și domnul LoGrazie se întâlniră într-un părculeț, la capătul străzii Franklin Roosevelt, unde, pe lângă Grand Palais, intersecta Cours la Reine. Erau foarte aproape de Pont des Invalides și aerul era impregnat de aroma de plăcinte

proaspăt scoase de la cuptor dintr-un stand aflat la picioarele podului, în circulația înăbușitoare de pe stradă.

În parc, unde crapii bălțați stăteau cu capetele ridicate într-un cleșteu, ca în aspic, nu putea simți decât mirosul traficului.

Milhaud, în fața domnului LoGrazie, se gândea la pachetul de fotografii pe care i-l predase omul lui cu aparatul de fotografiat cu obiectiv telescopic. În cele șaptezeci și două de ore de supraveghere a casei domnului LoGrazie, necunoscutul nu s-a arătat decât o dată. Și apoi, la ora trei dimineața, omul lui Milhaud aproape l-a ratat. Milhaud a deschis pachetul. Cine era acest bărbat necunoscut care prelua controlul Operațiunii *Tigrul Alb*, care avea atât de mult dispreț pentru Milhaud? Nu era nimeni. Cel puțin, nu era dintre cunoscuții lui Milhaud. Un american cu umeri largi și trăsăturile atrăgătoare, aspre, ale unei vedete de cinema. Arăta de parcă ar fi venit de la Hollywood sau ar fi descins dintr-o revistă despre celebrități, cu țigara lui înfipă în gură. Un bărbat din reclama Marlboro. Milhaud s-a simțit cuprins de dezamăgire. Supravegherea foto se dovedise o cale închisă. Cum să afle altfel cine era acest bărbat misterios? Continuând supravegherea audio.

Milhaud deveni brusc conștient că domnul LoGrazie se foia nerăbdător lângă el. Se trezi.

– Mi-ar plăcea să-ți aflu sursele de informații despre domnișoara Sirik, spuse el.

– Nu te privește pe dumneata. Lucrezi pentru mine; faci ce-ți zic eu, răspunse domnul LoGrazie, în maniera lui caracteristică, abruptă.

Milhaud își petrecuse un timp considerabil reflectând în ce mod să trateze acest subiect. În principiu, considera că oamenii Mafiei erau cretini. Nu aveau nici o idee despre adevărata putere a platoului Shan; tot ce voiau era opiul. Din

acest motiv era hotărât să joace în continuare pentru Mafia rolul de băiat de mîngi. În acest scop, rosti:

– M-am concentrat asupra domnișoarei Sirik. Știi că acum este cu fratele mai tânăr al lui Terry Haye?

– Nu-mi pasă cu cine este. Atîta vreme cît moare.

Milhaud se uită cum domnul LoGrazie desface o pungă de hîrtie mototolită și începe să hrănească absent crapii somnolenți.

– Presupun că nu-ți pasă nici că, atunci cînd Al DeCordia a fost aici ca să discute cu Terry Haye, între ei doi s-a format un soi de afecțiune tată-fiică, rosti Milhaud.

– Și?

– Și fiicele de obicei nu-și lichidează tații.

– A fost sarcina ei. Terry Haye i-a spus să...

– Cu cine ai impresia că discuți? Ceea ce afirmi este absurd, riscă Milhaud. L-am cunoscut pe Terry Haye. Știam de ce era în stare. Genul ăsta de crimă cu sânge rece nu era stilul lui.

– Ce naiba se întîmplă? făcu domnul LoGrazie, cu mîna în punga de hîrtie, încetînd să mai hrănească peștii. Cu alte cuvinte, nu-mi vei urma ordinele?

– A curs deja prea mult sânge. Siguranța franceză continuă să adulmece cazul. Nu vreau să întrezăresc și Interpolul în acțiune.

– Nu este relevant. Sunt cu toții niște idioți.

– Idioții pot să strice mașinăria la fel de bine ca și geniile. Domnul LoGrazie, hrănind iarăși crapii, cugetă.

– Sursa mea este deasupra oricăror bănuieli, rosti el în fine.

– Serios? Atunci dumneata ce crezi că s-a întîmplat?

– Nu cred nimic, replică domnul LoGrazie.

Crapul se agită doar atît cît să ajungă la pâinea aruncată în apă.

– Trebuie numai să faci ceea ce ți s-a spus, urmă el, cu o voce plină de amenințări sumbre.

Începură să se plimbe paralel cu strada. Domnul LoGrazie se opri, aplecându-se peste marginea de beton a unui poduleț care traversa cărarea de dedesubt.

Milhaud se gândi: „Trebuie să deturnez cumva situația asta. Nu pot permite să i se facă rău Soutanei“.

– Avem o altă problemă, mai presantă, zise el. Terry Haye n-a avut niciodată intenția să ne vândă *La Porte à la Nuit*.

Capul domnului LoGrazie se răsuci brusc înspre interlocutorul său:

– Ce vrei să spui?

– Ceea ce mi-a vândut n-are nici o valoare.

Chipul domnului LoGrazie căpătă o expresie îndurerată:

– După informațiile tale, era la ananghie. Avea nevoie de bani.

– Se pare că avea un alt sprijin financiar-necunoscut. Nevoia lui de a face rapid rost de bani lichizi a fost o cursă.

– O cursă? Pentru ce?

– Terry începuse să bănuiască faptul că pregătim Operațiunea *Tigrul Alb*. Eram deja pe cale să-i cumpăr câțiva oameni din rețeaua lui. Încât asta a fost un soi de răzbunare. Să mă facă să plătesc, îmi închipui, pentru încercarea de a-mi însuși rețeaua lui.

– Un mic pervers foarte vindicativ, nu-i așa?

Milhaud nu dorea să prelungească această discuție. Oricum, ce știa țopărlanul ăsta?

– Informația ta, Milhaud, trebuia să ne aducă o piesă neprețuită din metal. N-am găsit încă ultima parte a Pădurii de Săbii.

Domnul LoGrazie își puse mâna lui grea peste brațul lui Milhaud și îl ținut pe loc, cu o forță enormă.

– Ce naiba s-a întâmplat? îl întreabă el.

– Am crezut că am o pistă către adevărata Poartă către Noapte.

– Am zis, ce naiba s-a întâmplat, Milhaud?

– Am fost tras pe sfoară, admise Milhaud, silindu-se să nu tresară.

– Mda. Chiar așa, mârâi domnul LoGrazie. Se pare că Terry Haye te-a dus de nas. Spuneai că îl cunoșteai. Știai că era un bun maestru al dezinformării?

– Nu Terry Haye a fost sursa, minți Milhaud.

Dezinformare? Deci așa l-a făcut Terry pe Milhaud să creadă că era în lipsă de bani.

Strânsoarea domnului LoGrazie se intensifică:

– Cine a fost?

Iar Milhaud, năucit, răspunse:

– Au folosit-o pe Soutane Sirik. Oamenii mei îi ignorau pe asociații lui Terry Haye. Se concentră asupra prietenilor domnișoarei Sirik.

Era, de la un capăt la altul, o minciună. Știa că făcea un pariu disperat pe viața Soutanei. Dar ce altă șansă avea? Trebuia să încerce să ridice condamnarea la moarte pe care domnul LoGrazie o rostise împotriva ei.

Putea să vadă cum se învâртеau roțile în creierul americanului. Domnul LoGrazie contempla eleșteul.

– Dacă ai dreptate, dacă ea a fost cea care te-a păcălit, înseamnă că este complet implicată. Ar putea însemna că ea are adevărata *Poartă către Noapte*.

Milhaud ridică din umeri. În sinea sa își ținea respirația.

– Dacă o ucid, nu vom afla niciodată.

Domnul LoGrazie mormăi:

– Trebuie să discut cu niște oameni. Până am confirmarea lor, n-o lichida.

Își îndepărtă mâna de pe antebrațul lui Milhaud și continuă:

– O să-i informez că dumneata ne sfătuiești ca, în schimb, să punem mâna pe ea. Sunt de acord că trebuie să aflăm despre ce e vorba. Cred că pot obține aprobarea de la ei ca să ne ocupăm de asta.

Milhaud simți că i s-a luat o mare greutate de pe piept. Senzația de ușurare îl amănase aproape.

– Bine, rosti el, respirând puțin întretăiat. Trebuie să o păstrăm pe mademoiselle Sirik în viață.

Se aflau la marginea nordică a taberei amiralului Jumbo, unde aveau puțini oameni. În același timp, era necesar să fie atenți la soldații din zonă, care patrulau încontinuu.

Figura lui Mogok era contractată, de parcă ar fi suferit.

– Ko Mun, ai cumpărat?

– Mai întâi lucrurile importante, Daw Mogok.

Deși căpetenia de trib din Shan i se adresase ca unui egal, Mun a avut grijă să-i răspundă cu formula folosită pentru un superior.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat de când n-am mai fost pe aici, continuă el. Totul s-a schimbat. În primul rând, am observat întărirea pazei aici. În al doilea rând, toată lumea este cu nervii la limită.

Mogok se uită împrejur cu nervozitate:

– Amiralul Jumbo a luat o hotărâre dezastruoasă. Plănuiește să se războiască cu generalul Kiu. Vrea să-l omoare pe Kiu și vrea să stăpâncască cel de-al Zecelea Cvadrant. Dar generalul Kiu este un demon; mi-e frică de el. Unii spun că nu-i născut din femeie și că este nemuritor. Se zice că ar fi însuși Mahagiri.

– Amiralul Jumbo a trăit alături de generalul Kiu ani de-a rândul. Ce l-a făcut să decidă să-l atace acum?

– Ma Ling, rosti Mogok, clătinând din cap. Lumea o să se sfârșească pentru o fată.

– Nu chiar o fată. Dragostea.

Mogok pufni disprețuitor:

– Oricum i-ai spune, este rău, în mod sigur. Amiralul Jumbo nu mai gândește cu creierul. Se mulțumește să se ducă acolo unde-l conduc mădulele lui bărbătești.

– Ce s-a întâmplat?

– Generalul Kiu este pornit să ne distrugă, asta s-a întâmplat. Prin spionii lui a aflat că Ma Ling era favorita amiralului Jumbo. Acum, onoarea îi dictează amiralului Jumbo să se răzbune.

– Atunci ar trebui să fiți deja în război.

Mogok aprobă:

– Just. Dar generalul Kiu este mult prea isteț. După cum a murit Ma Ling, a fost imposibil să-l implicăm pe el. Îl suspectăm, dar nu avem dovezi. Nimeni din afară nu s-a apropiat de ea.

– Deci, e clar că generalul Kiu a avut un spion de la voi. Spune-mi, nu l-ai descoperit încă?

Mogok clătină din cap:

– Până acum a plecat probabil de mult.

Elimină subiectul cu o mișcare a mâinii:

– Destul cu asta. Unde e Pădurea de Săbii?

– Nu o am.

Cum putea să-i mărturisească lui Mogok faptul că nici nu știa încă unde se afla?

Mogok blestemă într-un dialect pe care Mun nu-l înțelegea:

– Atunci suntem distruși. Distruși.

Mun se uită la figura lui Mogok. Părea palid pe sub pielea de culoarea mierii.

– Care-i problema ta?

– Tu.

Numai natura clandestină a întâlnirii lor l-a oprit pe Mogok să nu strige de supărare.

— Înțelegerea noastră s-a sfârșit. Ai promis Pădurea de Săbii. Cu ea, aș fi reușit orice.

— A fost strict ideea lui Terry, să folosim Pădurea de Săbii pentru a-i controla pe amiralul Jumbo, generalul Kiu și pe celelalte căpetenii războinice ale opiului, replică Mun. Dorea un fel de pace aici și un sfârșit al bătăliilor continue între cvadrante pentru teritoriu, forță de muncă și drumuri de acces spre Shan. După cum a fost ideea lui să te angajăm ca să ne ții evidența opiului, să ne ții la curent cu orice schimbări de pe-aici. Am cheltuit o groază de bani cu tine, Mogok.

— Terry Hays a murit. Toate astea s-au terminat. M-am săturat să vă dau informații din interior. De ce s-o fac? N-ai adus Pădurea de Săbii. Nu ți-ai respectat partea din învoială.

— Îmi vreau toate cele o sută de kilograme de opiu. Nu-mi pasă cum a fost vremea aici iarna. Pregătește terenul ca să luăm de la altcineva.

— Îmi pare rău, ridică din umeri Mogok. Mă tem că nu te mai pot ajuta.

Mun păru indiferent:

— Dacă nu vrei, o să găsesc pe altcineva care o să vrea. Mogok îl ironiză:

— Mă îndoiesc. Aici este o societate închisă.

Mun zâmbi:

— Dar este și o societate venală. Se zice că, în Shan, loialitatea unui om se cântărește după cât câștigă pe lună, nu? Mogok evită să întâlnească privirea lui Mun.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun, rosti lent Mun, că faptul că n-am adus Pădurea cu Săbii nu înseamnă că nu o am.

— Ce dovadă poți să-mi aduci că o ai?

— Nici una. Trebuie să ai încredere în mine.

– Nu am încredere în nimeni. Nu mă clintesc din loc împotriva generalului Kiu fără Pădurea de Săbii. Și dacă, așa cum se zvonește, generalul Kiu este cu adevărat Mahagiri cel nemuritor? O să mă jupoaie de viu și asta ar fi doar începutul.

– Știi că generalul Kiu a comandat un batalion nord-vietnamez în timpul războiului?

Mun observă că ochii lui Mogok se deschiseră larg de uimire.

– E adevărat, urmă el. Din noiembrie 1969 până în mai 1974. După ce s-a îmbuibat acolo, a sărit peste bord-a dezertat-și a venit aici.

Mun scuipă disprețuitor.

– Am luptat împotriva lui în Vietnam, afirmă el. L-am văzut cum a omorât mulți oameni. Când un om omoară, descoperi tot ce ai nevoie să știi despre el. Îți spun eu că nu e Mahagiri.

Mogok fixă cu privirea fața lui Mun, de parcă ar fi fost fundul unei cești de ceai în care să fie în stare să citească. Păru că trece multă vreme până să se decidă:

– Amiralul Jumbo te-a mințit. Altcineva ți-a înhățat opiul.

Mun, alarmat, avu senzația că i se încordează stomacul. Gândi: „Asta e un dezastru de proporții epice. Terry a murit și jumătate din cantitatea noastră lunară de opiu s-a dus pe apa sâmbetei-drept în mâinile unui dușman necunoscut. Și cine știe dacă la următoarea vizită aici, amiralul Jumbo nu va zice că nu mai are din Numărul Patru, îmi pare rău, dar fermierii din Shan așa sunt, nu există alții mai leneși ca ei? Asta înseamnă să te afli la strâintoare“.

– Cine a luat încărcăturile noastre? se interesă Mun.

– Un bărbat, asta-i tot ce știu. Nu eram aici când a venit să negocieze cu amiralul Jumbo. Eram în Shan și escortam o sută de kilograme de Numărul Patru când s-a întâmplat

– Și nu e neobișnuit? Căpitanii voștri conduc convoaiele înarmate prin munți.

Mogok aprobă:

– Acum este clar că amiralul Jumbo dorea să fiu plecat când s-a întâlnit cu vizitatorul.

– Și, firește, n-ai întrebat despre afacerea pe care-a făcut-o amiralul Jumbo cu rivalul meu când te-ai întors, rosti Mun cu un oarecare sarcasm.

– Ba da. Din păcate, fără prea mare succes.

– Și nici unul dintre oamenii voștri n-a văzut cine a venit în tabără?

– În primul rând, nu a venit în tabără. Amiralul Jumbo s-a dus într-o poiană din junglă, la vreun kilometru de aici. A luat cu el șase oameni. Ei l-au văzut, dar ce folos? Tot ce-au fost în stare să-mi spună a fost că este caucazian. Și că e înalt. Chipeș ca un actor de cinema american.

– Și chiar era american?

– E posibil. Pe de altă parte, i-a dăruit amiralului Jumbo o piesă din cel mai rar jad imperial. Nu cred că este darul unui american.

– Doar dacă nu era din CIA, cugetă Mun. Unii din oamenii lor sunt de-acum versați în tradițiile și obiceiurile locale.

– Cadoul ăsta avea mai mult de-a face cu gusturile personale ale amiralului Jumbo, remarcă Mogok. Poate că omul îl cunoștea foarte bine pe amiral.

– Ei bine, avem deja câteva informații interesante. Mai întâi, omul este foarte puternic, dacă generalul Jumbo și-a călcat peste mândrie și a acceptat să-l întâlnească în afara propriei sale tabere.

– Nu văd cum ar putea fi suficient pentru a-l identifica.

– Nu este. Dar trebuie să începem de undeva.

Mun începea să potrivească piesele disparate laolaltă.

Terry este ucis. În același timp, o persoană cunoscută și respectată de amiralul Jumbo cade la înțelegere cu el, în dauna lui Terry și a lui Mun. Coincidență? Greu de crezut. Mun ar fi pariat până la ultimul franc din buzunar că acela care l-a ucis pe Terry era cel care le-a luat de sub nas sursa lui Terry și Mun.

Mun trebuia să presupună că necunoscutul care l-a înlăturat era, într-adevăr, puternic. Deoarece, nu numai că l-a convins pe amiralul Jumbo să-l dea la o parte din ceea ce era în mod normal un teritoriu sacru, dar a obținut ca amiralul să lucreze în momentul de față *pentru* el. Conversația lui Mun cu amiralul fusese aranjată dinainte. Cel pentru care lucra acum amiralul Jumbo voia ca acesta să facă presiuni asupra lui Mun. Acest adversar necunoscut voia ca Mun să nu-i mai stea în cale. Și mai voia să afle dacă Mun avea vreo idee despre cine l-a ucis pe Terry. Nici o mirare că amiralul Jumbo a fost atât de nerăbdător să-și trimită oamenii cu Mun. Vor fi acolo să-l urmărească pe Mun și, dacă s-ar apropia prea mult de cel care l-a ucis pe Terry, aveau ordine să-l ucidă și pe el.

Pentru prima oară, Mun simți cum o undă de frică îi străbătea stomacul. Cel care deținea puterea de a-l cumpăra pe amiralul Jumbo, căpetenia războinică a celui de-al Nouălea Cvadranț, nu era, poate, o persoană cu care să se joace.

– Mi se pare limpede, rosti Mun, că acela care mi-a luat opiul este același cu omul care a ordonat uciderea lui Terry.

– Poate, răspunse Mogok. Dar pui întrebări la care este imposibil de răspuns. Scoate-mă din afacerea asta.

– Ți-ar plăcea să fii promovat, Mogok, nu-i așa? Eventual să-ți comanzi propria divizie în armata amiralului Jumbo?

Mogok se holbă la Mun:

– Despre ce tot vorbești?

În tot timpul cât au discutat, Mun s-a gândit la spionul pe care generalul Kiu l-a infiltrat în tabăra amiralului Jumbo. Raționamentul lui era următorul: dacă nu au fost recrutați

recent oameni noi, atunci generalul Kiu trebuie să fi corupt pe cineva care era *deja* în interior. Un trădător. Și-a mai zis că, din moment ce spionul nu a fost descoperit încă, de ce să plece? Unica lui valoare era să rămână pe loc.

Mun cântări aceste probleme pentru o vreme. Apoi spuse:

– Cât de recunoscător ar fi amiralul Jumbo dacă i-am aduce spionul generalului Kiu?

– N-ar mai încăpea în piele de fericire, replică Mogok, încruntându-se. Dar cum să faci imposibilul?

Mun răspunse:

– Amiralul Jumbo are informațiile de care am eu nevoie. Vreau să știu cine a venit aici în absența mea. Vreau să știu cine l-a omorât pe Terry Haye.

Mogok cugetă și zise:

– Cred că amiralul Jumbo ți-ar spune, dacă i-ai da spionul. Îl mistuie amintirile despre Ma Ling și ura pentru generalul Kiu.

Ridică din umeri:

– Dar, pe de altă parte, dacă ți-ar spune sau nu, e un subiect fără importanță. Nu cred că poți să-i predai spionul. Cum ți-am zis, sunt de părere că a plecat demult.

– Cât face rubinul ăsta de pe dințele tau din față?

Mogok îl atinse cu arătătorul:

– Nu știu. Poate, trei kilograme de Numărul Patru. De ce?

Mun zâmbi:

– Ți-ar plăcea să pui rămașag pe el?

Diana aduse informația - dosarele despre omorârea lui Dominic Guarda și a lui Al DeCordia - pe care le ceruse Seve, în camera lui din Beekman Downtown.

– Să-ți spun ceva, rosti ea. Am obosit să te tot vizitez prin spitale.

Seve înlătură de pe figură masca de plastic pentru oxigen. Era ridicat în pat.

– Nu știu deloc de ce mă aflu aici, răspunse el, cu o voce răgușită, puțin neclară, din pricina limbii umflate.

Diana îi contemplă dunga roșie, urâtă, din jurul gâtului.

– Cum îți este? se interesă ea.

– Poftim?

– Doamne, ești imposibil! M-ai speriat, știi?

Seve părea aproape jenat de mărturisirea ei:

– Ascultă, căpitanul a venit deja aici să-mi facă scandal, pentru că de la primărie i-au făcut scandal, prin comisar. Am pierdut un criminal acuzat de crime grave. Ceea ce nu mă face fericit.

– Fericit? repetă Diana. Pentru numele lui Dumnezeu, ai fost pe punctul de a muri.

Seve încercă să zâmbească, dar efortul îi transformă intenția într-o grimasă de durere.

– Aproape că nu contează. Mi-am amintit, chiar, de ce naiba mă urmăreai?

– Cineva trebuia să aibă grijă de tine, replică ea, de vreme ce refuzi să o faci tu însuși.

– Adică?

– Adică, ocolind procedura, o căuțai cu lumânarea.

– Știam ce fac, mormăi el.

Diana ar fi putut să-i răspundă, însă se abținu deliberat. Adevărul era că ceea ce a făcut Seve o îngrozise și că a mulțumit tuturor zeilor strămoșilor ei pentru că a venit cu o echipă după el, în Chinatown.

Întră un doctor, având pantofi cu talpă de gună care scârțâiau pe linoleum. Aruncă o privire peste fișa lui Seve și se interesă:

– Cum vă simțiți?

Examină tăietura de pe gâtul polițistului.

– Până la urmă, ați avut mare noroc, urmă el, scriind pe fișă. Pentru o vreme o să remarcați o respirație zgomotoasă, dar schimbarea survenită în vocea dumneavoastră nu este neapărat permanentă. Aveți un mic hematom-un cheag de sânge-pe coardele vocale; v-am prescris un antibiotic, un steroid, pentru a reduce inflamația. Este crucial, iată de ce hematoamele necesită monitorizare. Dacă va crește, va bloca în mod considerabil traheea și, cel mai probabil, veți avea nevoie de o traheotomie.

Continuă să scrie grăbit:

– De asemenea, este probabil că veți mai expectora sânge pentru o vreme. Durerile de gât și migrenele sunt normale pentru situația dumneavoastră, așa încât nu trebuie să fiți alarmat dacă vor surveni. V-am făcut radiografii și analize CAT și totul este normal. Luați-vă medicamentația și ne mai vedem mâine.

– Când pot să plec de aici? întrebă Seve.

Medicul îi adresează un surâs rece:

– E dificil de spus. Deocamdată, de ce nu încercați doar să vă odihniți?

Seve îl privi ca pe un criminal. După ce ieși din cameră, Seve îi spuse Dianei:

– N-am nevoie de lecții de la tine.

Ea își simți ochii umeziți de lacrimi fierbinți. Pentru un moment, se întrebă de ce mai era încă acolo. Dar știa ce sentimente avea pentru el și nimic din ce-ar fi zis ori ar fi făcut n-ar fi schimbat starea de fapt.

– De ce nu admiți pur și simplu că se află în joc amărâta ta mândrie latină? Te îngrijorează că or să zică ceilalți că ai fost salvat de o femeie?

– Mda! Ei, fac pariu că au început deja să se răspândească glume pe seama mea.

– Cred că oricine te cunoaște este mai degrabă ușurat că n-ai pățit nimic.

– Las-o baltă, replică el, dar părea satisfăcut. Ai informațiile de la poliția din New Canaan?

– Da, răspunse ea, ridicându-se. Dar nu sunt obligată să ți le dau. Căpitanul mi-a spus că ești oficial în două săptămâni de concediu medical.

– Mda, știu.

Întinse mâna.

– Dă-le-ncoa.

– Tț. Știi ce înseamnă concediu medical? Lași deoparte serviciul.

• – Nu glumesc, Diana. Lasă-mă să le iau.

– Nu. Chiar...

– Este un ordin.

– Ești în afara serviciului. Acum nu mai primesc ordine de la tine.

Seve se uită la ea și înțelese că vorbea serios.

– Atunci lasă-mă să le văd ca prieten.

– Ca prieten, vreau să te văd iarăși pe picioarele tale cât mai repede posibil.

El aruncă deoparte folia de plastic și își coborî picioarele peste marginea patului:

– Acum ți-ar conveni?

– Seve, lasă. Te rog. Nu pricepi că ai fost rănit?

– Ți-am zis doar, sunt bine.

– Șcuză-mă, dar nu te cred.

El își trecu o mână peste față:

– Cerule, nu-ți cer decât să arunc o privire pe dosar.

– Dă-mi un singur motiv serios pentru care ar trebui să te ascult.

Seve se uită la ea, dar Diana fu mișcată de privirea lui întunecată.

– Diana, rosti el, omul care m-a atacat este aceeași persoană cu cel care mi-a ucis fratele.

– Poftim? De unde poți să știi?

– Pentru că l-am văzut, răspunse el, istovit dintr-o dată, simțind durerea cu mai mare intensitate decât cu o clipă în urmă. Ai avut dreptate. Era evantaiul metalic din cartea ta, blestematul de evantai metalic pe care l-a folosit ca să-i taie capul lui Dom. Și voia să-l folosească și pentru a mă ucide pe mine.

Diana rămase stupefiată. Avea o senzație de năuceală.

– Iisuse, șopti ea. Ce înseamnă asta?

– Dacă-mi dai dosarul ăla, poate o să fiu în stare să-ți spun.

Furia lui lăuntrică crescuse atunci când intra în posesia informațiilor, știind că prezentul se îndepărtase, posibil pentru totdeauna, și că era azvârlit înapoi în timp, înapoi în Cambodgia cea uscată, în Cambodgia cea însângerată, unde râuri de hârci șerpuiau pe pământurile unde odinioară o rețea de irigații magnific concepută aducea viața pe câmpiile însetate.

Primul raport era cel al laboratorului lor și îl dezamăgi de la prima vedere. Existau amprente digitale pe bancnota de o sută de dolari pusă de ucigaș pe tava pentru colectă, însă erau atât de pătate, încât nu foloseau la nimic.

Totuși, restul era promițător. Latexul extras de Seve din mâna lui Dominic era identic cu cel pliant, folosit în fabricarea de măști pentru profesioniști. În plus, urma de pudră găsită de laborator pe bancnotă era asemănătoare uneia produsă de o binecunoscută firmă franceză de cosmetice.

Interesant, gândi Seve. A folosit o mască pentru a se confrunta cu Dom. De ce? Răspunsul evident era că Dom îl cunoștea, sau îl cunoscuse mai demult. Da, își spuse Seve. În Cambodgia.

Ajunse la materialul furnizat de echipa de detectivi din New Canaan. Erau două rapoarte ale procurorului, unul pentru Dom, celălalt pentru Al DeCordia, bărbatul pe care l-au găsit în șanțul de pe câmp. Ambele confirmau suspiciunile lui Seve. În primul rând, că Dom și DeCordia fuseseră omorâți de același om, care-a folosit aceeași armă. Arsuri, o rană importantă, forma ciudată, crenelată a marginilor răni, argumentau ipoteza.

Unica diferență consta în degetele rupte ale lui Dom, iar raportul clarifica acest mister. Procurorul a descoperit particule minuscule de latex încrustate sub unghiile de la degetele rupte. Aceasta îi sugera lui Seve faptul că Dom a smuls o bucată din masca ucigașului și acesta, atent, a trebuit să rupă degetele victimei sale pentru a o recupera.

Raportul mai confirma faptul că Al DeCordia fusese omorât între treizeci și șase și patruzeci și opt de ore înainte ca Dom să fie ucis. Ceea ce însemna oare că era un lanț mai mare de crime, sau că cele două crime aveau o legătură între ele?

Seve se întoarse la raportul procuraturii în cazul lui Dom și reciti partea referitoare la proveniența franceză a pudrei.

Își ridică privirile:

- Diana, ești un înger.
- Se poate, dar în momentul de față mă întreb dacă nu cumva îl ajut pe diavol.
- Ce vrei să spui?
- Șcfu', ești obsedat de moartea fratelui tău. Adică, uită-te la tine, ești o ruină, dar nu te-ai opri nici măcar ca să respiri.
- N-am timp, răspunse Seve.
- Înțelegi ce vreau să spun?
- Nu pricepi.

Indică o direcție cu mâna:

– Dă-mi notița pe care am găsit-o asupra lui Dom. La mine în portofel, este o bucată de hârtie scrisă de mână.

Dacă-și amintea bine, adresa era în Franța. O coincidență? Diana se îndreptă către dulap și-i căută portofelul.

– Nu m-ai lăsat să-l văd. Asta...

Se întrerupse, privind bucata de hârtie.

– Ce s-a întâmplat?

Ea părea să respire mai greu.

– Diana?

Fata îi înmână notița cu numele și adresa Soutanei, sub care Dom scriesec: „*Mântuită?*“

– Pe când erai lângă șanț și examinai trupul lui DeCordia, detectivul Blocker m-a lăsat să văd agenda victimei. Este același scris aici!

Seve privi atent bucata de hârtie, simțind că începe să se aprindă:

– Cum poți fi sigură?

Diana scoase ceva din carnetul ei de notițe.

– Blocker mi-a dat una din cărțile de vizită ale lui DeCordia, extrasă din portofel. Nu știu cum, în confuzia de acolo, nu mi-a mai cerut-o înapoi, iar eu am uitat să i-o înapoiez. Mă interesa, pentru că era scris ceva care mi-a aprins un beculeț în minte. Uite.

Așeză cele două note una lângă alta:

– Observi cât este de aplecat pe spate scrisul? DeCordia era stângaci. Agenda lui conținea același scris. Nu există nici o îndoială, el a scris pe bucata de hârtie găsită asupra fratelui tău.

„Are dreptate“, gândi Seve. Asta înseamnă că DeCordia intrase în contact cu Dom. Iată legătura!

– Ai urmărit notița de pe cartea de vizită?

Diana aprobă:

– Fii atent. DeCordia a scris numele „Societatea de

Binefacere pentru Asia de Est" și, dedesubt, aici, un număr de telefon.

– Și? se interesă Seve. Știi despre cine era vorba?

– Tocmai asta e. N-am auzit niciodată de ei. Există douăzeci și șapte de societăți de binefacere în Chinatown, și le cunosc pe toate.

– Vrei să zici că Societatea de Binefacere pentru Asia de Est nu există?

– Într-un fel, răspuse Diana. Numele este fals, dar nu și numărul de telefon. Este al telefonului din oficiul de pe Doyers Street unde te-a condus Peter Loong Chun.

Cădeau frunzele, roșii, aurii și arămii, zburând prin lumina neclară a zilei. Zăpada se aduna pe lângă copacii desfrunziți. Alix era pe jumătate în tărâmul viselor, în acel punct încetșosat dintre somn și năuceala de la narcotic, unde totul părea ascuțit ca o lamă și învăluit de înțeleșuri.

Când a răzbătut la suprafață din toate medicamentele care i s-au dat, a fost ca într-un coșmar pe care l-a avut mai demult: sentimentul omniprezent al primejdiei, când nu vrei decât să țipi. Deschizi gura și descoperi că ești mut.

Dar, de această dată, era adevărat. Existau bandajele și o durere pătrunzătoare, ca și cum fața i-ar fi fost scufundată în acid. Alix știa că se află culcată pe spate și prin braț îi pătrundeau tuburi. Era carbă și mută.

Adormi, sau crezu că adoarme, întorcându-se în Ohio, o fetiță cu codițe, de zece ani, auzindu-și iarăși părinții, vocile strigând obscenități, până ce nu mai suporta atmosfera de animozitate și alcoolism. Furând douăzeci de dolari din portofelul tatălui său, fugea de acasă și, la depou, lua autobuzul.

Apoi, când medicamentele își slăbiră efectul asupra ei, trecutul recent năvăli peste ea. Lupta împotriva unei figuri

puternice, îngrozitoare, care o îneca în propriul ei sânge. Încercă să țipe.

În schimb, avu o convulsie și cineva o apucă de mână.

– Mamă.

„Danny? Oh, Danny!“ O cuprinse o senzație ușoară, care-i îndepărtă panica și durerea. Se concentra numai asupra dragostei pentru el.

– N-ar trebui să fiu aici, se auzi vocea lui Danny în apropierea ei, încât și-l putea închipui, înalt și puternic și poate, acum, speriat. Nimeni nu are voie, încă.

Ea îi apucă mâna cu forța, nedorind să dea drumul la ceea ce avea mai de preț.

– Chris a fost nevoit să plece în Franța, să-și aducă fratele. El n-a pățit nimic.

„Dar tu ești singur“, gândi ea. Se simți cuprinsă de un val de dezolare. Unde era familia pe care o iubise atât?

– Stau cu un tip pe care-l cheamă Max Steiner, mamă. Este un vechi prieten de-al lui Chris. Un avocat. Totul e-n regulă. Nu-ți face griji pentru mine.

Era atât de curajos. Îi strânse mâna. Ar fi vrut să afle ce i se întâmplase, cât de grav fusese rănită, cum va arăta după ce va fi înlăturată grămada asta de bandaje. Gâtul o durea, plin de întrebările pe care tânjea să i le pună.

– Nu-mi dorese decât să-ți fie bine.

„Oh, da, Danny. Și eu.“

– Ieri, după ore, mi-am luat bicicleta. Am mers până la bazin. Vremea era grozavă, ca în iunie, mai cald decât a fost în ultima perioadă. Toată lumea era afară, cu bicicletele sau pe skate-board. Peste tot era muzică, de parcă ar fi venit dinspre stânci, sau cam așa ceva.

„Oh, Danny, vreau să fii atent. Suntem în New York și acum ești singur“. În urechi îi răsunară din nou cuvintele lui: „Na-ți face griji pentru mine. Totul e-n regulă“.

Iarăși era asaltată de neant, se scufunda în labirintul timpului, în autobuz, lăsând în urmă priveliștea urbană din Columbus, cu amenințările ei stranii din partea lumii adulților: asprimea unci mame, insultele tatălui său și, între ele, rânjind ca o prostituată vopsită strident, certurile crunte, înecate în alcool, ce sfârșeau invariabil în lacrimi și violență.

Se îndrepta spre sud pe Șoseaua 33, cu genunchii la piept, cu tălpile pantofilor sprijinite pe scaunul din față, mestecând gumă. Privea pe fereastră la frunzele roșii, aurii și arămii, zburând prin rafalele de vânt, zdrobindu-se ca piperul prin rigole.

La Circleville își lipea guma de scaun, cobora, mergând pe jos ultimii doi kilometri, cu mâinile înfundate în buzunare.

Vântul de toamnă o izbea în obraji, iar cerul era atât de noros, încât semăna cu o pătură. Fugea, ca întotdeauna, pe ultima sută de metri. Urca treptele roase de vreme de la casa bunicului, unde era întotdeauna bine venită, unde, după ce a apărut neanunțată pentru prima oară-la vârsta de nouă ani-nu era niciodată întrebată pentru ce a venit acolo.

Ziua următoare a luat-o cu el la sărbătoarea anuală a dovleacului, unde, râzând, a urmărit o paradă de căruțe trase de cai, a mâncat plăcintă cu dovleac, stropită cu cidru de mere acrișor, s-a uitat la concursul de dovleci care i s-au părut mari cât casa bunicului.

Noaptea, după ce s-au întors, și-a ridicat plapuma până la bărbie și a privit luna pe cerul limpede al nopții, visând la o scară făcută din stele.

Se trezi dintr-o dată, readusă în fața pumnului necruțător al prezentului, scăldată în sudoare; era invadată de dorința de a fi iarăși copil, eliberată de grijile zilnice, de grija neconținută pentru Danny, de toate responsabilitățile. Își dorea, în schimb, să fie purtată prin noapte, pe acea scară vrăjită de stele, înfășată, legănată, să aibă cineva grijă de ea.

Se întreba dacă era oare pentru că fusese prinsă în cursă, devenind mamă? Oare femeile care făcuseră conștiincios acea alegere se simțeau vreodată ca ea, neștiind dacă ar mai face încă o dată acel pas ireversibil, dacă ar mai avea de ales?

Dar apoi avu senzația că forța lui Danny pătrunde în ea, îl simți apropiat și cald lângă ea, cum arăta când a venit pe lume, mic, roșu și urlând, i-a mulțumit Domnului pentru el, pentru acel miracol al vieții care era o parte din ea.

Adormi la loc și, când se trezi, deveni conștientă de o altă prezență în cameră. Cine era? Danny? Christopher? Uitase că fiul ei a informat-o că de fapt Christopher era în Franța.

– Alix?

Acea voce. Familiară. Se strădui să o cupleze cu o figură.

– Iubito? Ești trează?

Atât de familiară? Cine?

– Iubito, eu sunt, Dick.

„Dumnezeule“, gândi ea, șocată, „este fostul meu soț“.

– Am auzit ce s-a întâmplat. Cerule, îmi pare atât de rău, Alix! Mă simt de parcă, știi, într-un fel, ar fi vina mea că ai pățit ceva. Dacă nu te-aș fi părăsit... dar toate astea s-au terminat acum. M-am întors pentru totdeauna. O să am atâta grijă de tine, o să vezi. Te iubesc, scumpa mea. Acum înțeleg că te-am iubit întotdeauna.

Seve gândi „Războiul se bazează pe decepție“.

– Trebuie să ies din spital, rosti el.

– Unde ai de gând să pleci? îl întreabă Diana.

Însă războiul se sfârșise în urmă cu treisprezece ani. Avea în minte acel nume: Soutane Sirik, și acea adresă: 67, Boulevard Victor Hugo, Nisa, Franța.

Diana îi puse o mână pe umăr:

– Nu pleci nicăieri.

„Ar fi mai bine să nu mă mai amăgesc singur“, își spuse

el în sine. „Războiul nu s-a sfârșit niciodată. Nu pentru mine. Și în orice caz, nu pentru el”.

– Nu pricepi, replică el, scuturându-se de încercarea ei de a-l reține. Nu voi mai găsi nici un răspuns aici. Dragonul a murit. Singurul meu fir s-a spulberat.

– Sigur, Chun a murit. Dar abia am început să lucrăm la cele două crime. Acum, dacă avem permisiunea lui Blocker...

– Fundături, rosti Seve, aruncând o privire prin cameră, spre dulap. Îți spun eu, de acum încolo urmărirea celor două crime de aici este pierdere de vreme.

Diana îl urmări cum se îmbracă.

– Ce s-a întâmplat? Ce nu vrei să-mi spui?

Oare Dom fusese ucis pentru că îi dezvăluise Al DeCordia ceva? se întrebă Seve. Dar de ce s-ar fi dus DeCordia în primul rând la Dom? Și atunci, cu un picior vârât în pantaloni, pe jumătate îmbrăcat, înțelese totul. Fratele său scrisese în josul hârtiei: „Mântuită?”. Al DeCordia venise pentru a face o confesiune?

Și-l putea închipui pe DeCordia pătrunzând în confesional, mărturisindu-i lui Dom ceea ce nu putea spune nimănui altcuiva, eliberându-se de ceva cu care, nu mai putea trăi.

Dar știuse oare ucigașul că DeCordia i-a dat hârtia lui Dom? Atunci, de ce-ar fi lăsat-o ucigașul în urma lui, după ce a fost suficient de conștiincios pentru a smulge bucata de latex din mâna strânsă a lui Dom?

– Orice-ar fi, nu te privește pe tine.

Emoționată, Diana răspunse:

– Tot ce te privește pe tine mă privește și pe mine.

Seve își încheia nasturii de la cămașă. Se opri.

– Diana, spuse, luându-i mâna. Nu știu ce-i în mintea ta. Nu, continuă, punându-i un deget peste gură. Nu mai spune

nimic. Acum trebuie să mă ascuți. Orice s-ar fi întâmplat aici, totul este legat într-un mod pe care încă n-am ajuns să-l pricep.

Oare așa se întâmplase, sau acest fir delicat de circumstanțe și coincidențe era rodul imaginației lui? Nu cumva avea dreptate Diana în legătură cu el? Devenise la fel de nebun ca Ahab ori căpitanul Queeg¹?

– Dar lucrul cel mai important este că afacerea nu mai ține de serviciu. Este personală.

Ochii Dianei, atât de aproape de ai lui, erau mari, întunecați și plini de teamă. Seve știa că trebuie să ignore acest aspect, să ignore totul, în afara războiului care nu murise niciodată.

– Înțelegi, știu cine l-a omorât pe Dom. Cel puțin, așa cred. Oricum, n-am altă șansă decât să aflu exact.

Și știa că nu exista decât o cale pentru a afla.

– Nu e aici, spuse Soutane, plimbându-se prin grădina în jurul căreia era construită vila lui Mun. Adeseori nu este acasă.

– Unde pleacă? se interesă Chris, privind apa care țâșnea din gurile delfinilor.

Soutane ridică din umeri:

– Acolo unde îl poartă afacerile. Mai ales în Asia, presupun. Nu ne mai putem întoarce niciodată în Cambodgia; avem prea mulți inamici politici. Dar lui Mun îi place să fie în preajma țării lui.

– Ai idee unde se află? insistă Chris, nerăbdător să afle tot ce se putea despre fratele său. Ai cum să-i telefonezi?

– Unde se duce, în Asia? râse ea. Probabil n-aș reuși nici măcar să-i trimit un telex.

Se apropie și se așază lângă el:

– Ai răbdare. Deja, te-ai îngrijit de hârtiile privind dispozițiile pentru...

¹ Personaje din *Moby Dick*, pornite în căutarea balenei albe. (n. t.)

Vocca i se frânse și se întoarse, pentru a contempla munții albaștri și încetoșați.

— Chris, te-aș ruga să-mi faci o favoare, rosti ea, după un lung răstimp. Și înainte să-mi răspunzi, promite-mi că o să te gândești.

— Bine.

— Mi-aș dori să păstrez trupul lui Terry în Franța. Mi-aș dori să fie îngropat aici, în locul pe care-l îndrăgea.

— Soutane, eu nu...

— Te rog, interveni ca. Mi-ai promis să te gândești.

El aprobă cu o mișcare a capului. Se gândea la tatăl său. Ce i-ar zice? Firește, tatăl lui ar vrea ca Terry să fie îngropat în cimitirul familiei, din Connecticut. Dar asta și-ar fi dorit Terry, dacă ar fi reflectat la propria moarte? Chris era sigur că știa, dorea să fie aici, atât de aproape de locul unde și-a petrecut vara dinaintea cursei Tour de France, să ajungă s-o cunoască de Soutane, fie și numai puțin.

— Cred că este o idee bună.

Observă cum ușurarea se așternea pe chipul Soutanei și realizează cu întârziere cât de greu trebuie să-i fi venit să facă o asemenea cerere.

Era atât de aproape de el, încât îi putea simți aroma, ușor iute, aducând cu moscul.

— Pe cine ai sunat imediat ce ai ajuns aici? se interesă ea. Am observat că te-ai schimbat la față. Ai devenit întunecat și dur ca piatra.

Chris se așează cu spatele la fântână. Acum că se afla aici, acum că îndeplinite toate formalitățile pentru Terry, își putea permite să simtă cât era de golit de emoții. În adâncul sufletului său era o pustietate care se instalase cu mult înainte de a afla de moartea lui Terry. Acum își dădea seama că era ca și cum ar fi trăit o viață străină, ar fi picat în mijlocul unui film despre o persoană pe care o cunoștea vag sau deloc.

– O prietenă de-a mea a fost rănită foarte grav la New York, chiar înainte să plec de acolo. De fapt, la mine în apartament.

Soutane, interesată, luă loc alături de el. Răsuci pe toate fețele, între degete, o floare căzută de castan.

– Se aud tot felul de povești despre violența din New York. Până la urmă, sunt adevărate?

– Presupun că nu pentru locuitorii orașului. Mi-am trăit toată viața de adult în New York. N-am fost atacat niciodată nici nu mi s-a spart apartamentul.

– Până acum.

– Nu cred că a fost un jaf, răspunse el. Cel puțin, nu unui normal.

– Atunci, ce a fost?

– Aș vrea să știu, admise Chris. Mai totul este în ceață. Dormeam. Dar am impresia că prietena mea, Alix, a fost rănită în timp ce încerca să mă aperc.

– Ai dușmani în New York?

Soutane știa foarte bine unde puteai ajunge dacă ai dușmani.

Chris surâse:

– Bănuiesc. Nu știu. Dar sunt avocat criminalist, nu procuror, încât mi se pare improbabil.

– Atunci, cine-ar fi avut motive să te atace?

– Nu să mă atace, rosti Chris, gânditor. Să mă omoare. Sunt convins că ticălosul ăla voia să mă omoare.

– De ce?

– N-am nici o idee.

Soutane își puse mâna peste mana lui:

– Cum se simte prietena ta? La ea ai telefonat, nu-i așa?

Chris aprobă cu o mișcare a capului.

– N-am putut vorbi cu ea încă. Am discutat cu fiul ei. Se va face bine.

Soutane avu senzația că nu-i spusese totul:

– Ce este, Chris?

El oftă:

– Am discutat și cu chirurgul. Aparent, au fost afectate coardele vocale. Nimeni nu știe până acum cum se va sfârși. În mod sigur, i se va schimba vocea, însă ar fi cel mai mic inconvenient.

– Și cel mai mare?

Chris se ridică și se aplecă peste marginea fântânii, încât picăturile de apă din gurile delfinilor îi atingeau fața înfierbântată.

– Cel mai rău ar fi dacă și-ar pierde vocea de tot.

Soutane întinse mâna și-l întoarse cu fața către soare.

– Uită-te aici. Aceste dealuri sunt foarte frumoase în această perioadă a anului. Această parte a Franței este plină de ciudățenii și de frumusețe. Știi că în secolul al XVI-lea, Vence era condus de un episcop care a fost prinț italian? Ar fi ajuns eventual Papa Paul al III-lea.

Ridică o mână, arătând peisajul.

– De ce nu ne-am plimba prin istorie? propuse ea. Se află peste tot în jurul nostru.

Soutane îl conduse pe porțile vilei, pe o pantă și Chris remarcă atunci că mergeau pe o creastă asemănătoare spinării unui animal gigantic, ce părea a răsări din scheletul îngropat în pământ.

– Suntem aproape de Tournette-sur-Loup, îl informă ea, arătând către un oraș vechi fortificat, magnific, construit în centrul coamei ca o spinare. Terry a fost ucis acolo. În biserică.

Se opri, de parcă ar fi devenit dintr-o dată nesigură pe sine.

– Mun zicea că trebuie să fi fost extrem de îngrozitor, să moară într-un loc sfânt.

– Nu știu. Când Terry și cu mine am citit Biblia, era într-un context intelectual.

– Asta se întâmpla cu multă vreme în urmă, nu-i așa?

Înaintaseră și erau destul de aproape de Tourrette.

Soutane se încordă:

– Auzi. Cascada este chiar pe-aici. În nopțile deosebit de liniștite se poate auzi din vilă.

Stăteau pe o movilă acoperită cu iarbă, privind de sus cascada spectaculoasă, valea împădurită. Deasupra lor, orașul medieval din piatră era așezat pe coama dealului ca o bufniță printre crengile încurcate ale unui copac.

Soutane stătea sub un măslin, cu mâinile împreunate, cu pielea foarte albă, în contrast cu veșmintele întunecate la culoare.

– Chris, aş vrea să ştii ceva. N-am încetat niciodată să mă gândesc la tine. Eram atât de tânără pe atunci. Amândoi eram. Am făcut ce-am crezut că era just, ceea ce am crezut că trebuia.

– Nu sunt sigur că înțeleg. Ai crezut că trebuia să te asiguri că nu ne vom mai vedea vreodată?

– Eram îngrozitor de speriată. Tata mi-a explicat foarte clar ce ți-ar face.

– Nu te cred. L-am cunoscut pe tatăl tău. Nu era un criminal. Nu numai...

– Nu l-ai cunoscut deloc pe tata. Erai întotdeauna înnebunitor de sigur pe tine. Văd că nu te-ai schimbat nici în această privință. N-ai părut niciodată capabil să privești pe sub fațadă, chiar dacă acea fațadă era falsă. O, da, tatăl meu era încântător, civilizat, inteligent. Dar își ducea traiul fiind angajat de către diverse grupări.

– Îl faci să pară un șarlatan, spuse Chris. Mi-l amintesc fiind pe de-a-ntregul dedicat cauzei revoluției politice. Pe când noi nu credem în nimic, decât în noi înșine.

– Însă, pe parcurs, ei înșiși au câștigat o mare putere și bogăție. În final, toți, inclusiv tata erau aserviți acestor două rele îngemănate. Erau păcătoși în casa umanității.

– Atâta mânie și totuși atunci, demult, ai refuzat să mă ajuți să merg la autorități. Și totul s-a întâmplat. Prin intermediul banilor și al armelor pe care tatăl tău a fost în stare să i le procure, Pol Pot și Khmerii roșii au pus mâna pe putere. Pol Pot a dezrădăcinat Cambodgia, i-a distrus trecutul. Atunci, ca sovieticii, a rescris istoria, în propria lui viziune. Am avut puterea de a-l opri.

– Ai greșit atunci. Și greșești și acum. N-aveam nimic, după cum tu însuși ai descoperit. Ai crezut că strângi în pumn un spiriduș, dar în momentul când ai desfăcut mâna, s-a risipit ca fumul. Știi, pe atunci tata era în stare să mute munții din loc. N-ai putut să înțelegi asta, pentru că nu ți-a permis niciodată să vezi ce lucra. La fel cum nu ți-a permis niciodată să vezi cealaltă parte a lui, parte pe care am văzut-o mama și cu mine. În orice caz, crede-mă că vorbea serios. Te-ar fi ucis dacă rămâneai în Franța.

– Și acum, dacă m-am întors în Franța? Cât timp durcăză memoria tatălui tău?

– Tata nu uită niciodată nimic, rosti Soutane, ridicând din umeri. Dar acum nu mai are importanță. Din câte știu, a murit, ca și mama.

– Vrei să spui că nu știi? Cum este posibil?

– A aflat ce am făcut, că, împotriva ordinului său expres de a nu te mai vedea vreodată, am venit să te previn. M-a îndepărtat de el, de familie.

Priveliștea de jos, din vale, copacii deși, fumul purtat de vânt, era spectaculoasă. Puteai auzi mugetul cascadei, deși printre copaci nu o puteai zări.

– Nu am uitat ce s-a petrecut în acea noapte, când i-am ascultat fără să vrem pe mama ta și pe Saloth Sar, zise el iute. Adesea, după ce rapoartele despre genocid deveniseră publice, am văzut imagini ale lui Pol Pot, făcând exact ceea ce l-am auzit spunând că va face: omora oamenii politici la putere,

intelectualii, preoții budisti, orice persoană cu educație, care are vreo șansă să-l înfrunte. Zece milioane de oameni măcelăriți ca vitele, aruncați în gropi imense. Și încă nu era sfârșitul coșmarului. Apoi relatările despre taberele de reeducare au devenit publice. Copiii erau învățați să-și spioneze proprii părinți-învățau să-și trădeze familiile de la vârsta de zece ani. Rămâneam treaz noaptea, reluând la infinit scena din ambasadă. De ce nu m-a ascultat nimeni? De ce nu m-au crezut?

Soutane îl privi cu atenție:

– Semeni atât de mult cu fratele tău, cum stai aici îngrijorat, puțin tulburat. Și el avea aceste calități, dar făceau parte dintr-un complex mai tenebros. A fost limpede din momentul în care l-am întâlnit că a fost tulburat, poate în același mod ca și tine, dar în alt fel, mai adânc. În el exista cruzime, dar și o suferință, care putea explica restul. Într-o zi l-am văzut la Tourrette și l-am urmărit tot drumul, până la Nisa, crezând că ai putea fi tu.

– N-am semănat niciodată chiar așa.

Soutane zâmbi:

– Nu erai tu, firește. Așa că m-am întors aici, hotărâtă să-l uit.

Și cred că am reușit, până când m-a văzut iarăși la Tourrette, la prânz. Chipul lui, prin geam, părea întunecat, ocrotitor și avea un aer hotărât pe care mă învățasem să-l iubesc la tine. Este ceea ce acel accident pare să fi distrus sau, măcar, să fi vătămat.

A intrat în restaurant și s-a așezat la masa vecină. În cele din urmă, am început să discutăm. L-a intrigat faptul că eram o artistă. I-au plăcut în mod sincer lucrările mele, când i le-am arătat.

Chris simți cum fierbe în el vechea mânie:

– Te-ai culcat imediat cu el?

Soutane era curioasă:

– Contează?

– Da, replică el. Foarte mult.

– Oh, Chris. De ce îți provoci singur dureri?

– Vreau să știu, insistă el.

– Spune-mi de ce.

– Pentru că era fratele meu, pentru că tu și cu mine am fost amănți.

„Pentru că“, gândi el, „o perioadă tu ai fost tot ce-am iubit vreodată, sau aș fi putut iubi“.

– Voia să mă ajute. Aveam nevoie de ajutor.

– Ce fel de ajutor?

Soutane închise ochii. Chris putea să observe mișcarea de sub pleoape, de parcă ar fi dormit și visa.

– Familia lui Mun-și familia mea, dacă dorești să o privești astfel-era la putere în Cambodgia în timpul regimului lui Lon Nol, rosti ea cu voce scăzută. Și-au făcut mulți dușmani- dușmani puternici, implacabili. Când Mun s-a refugiat aici, în Franța, s-a temut că va fi urmărit. A venit să mă vadă-nu ne mai văzusem de mulți ani. N-a vrut să stea mult, fiindcă nu dorea să mă supună și pe mine riscului.

Eu am fost cea care l-a convins să vină aici, la Vence, să-și creeze o ascunzătoare. Dar am descoperit că nu mi-ar fi plăcut să-l părăsesc. Îmi era ca un frate. Era atât de diferit de mama, pe care învățasem să o urască cu timpul. Îmi era dor de copilăria mea din Asia de Sud-Est, cu Mun, și am redescoperit-o.

Însă era tot timpul înspăimântat că dușmanii îl vor găsi și-l vor ucide. Era obsedat de această idee, de proporțiile pe care le căpătaș, luându-mă cu el. Știa multe forme ale artelor marțiale. Într-adevăr, antrenamentul său spiritual era uluitor de-a dreptul, ca al unui pustnic tibetan care este în stare să zacă săptămâni întregi ca mort sau să meargă prin foc.

Evident, era imposibil să mă învețe toate aceste lucruri în

câteva luni sau chiar într-un an. Dar m-a învățat cum să omor o ființă omenească. Am luptat împotriva ideii și, odată, m-a dat afară din vilă. „Nu vreau să fii lângă mine“, mi-a spus.

M-am întors. Am făcut tot ce mi-a zis. Am studiat cu multă râvnă, dar mi se întorcea stomacul pe dos să învăț așa ceva. Chris, în câte moduri poate fi ucis un om!

Zilele au trecut. Săptămânile s-au transformat în luni și lunile în ani. Nimeni n-a venit ca să încerce să-l omoare pe Mun, însă el și-a continuat obsesia morbidă, a insistat să mă antrenez încă și mai serios.

La vilă nu erau invitați decât puțini oaspeți. Terry, firește, mai târziu, câțiva prieteni cambodgieni de-ai lui Mun care locuiau la Paris. Niciodată asociați de afaceri. Mun era neînduplecat în această privință.

Mun nu este monogam. Însă numai o singură fată a venit de mai multe ori decât celelalte. Era o khmeră pe care Mun o cunoscuse în Cambodgia. Crescuseră împreună, se jucaseră împreună, înotaseră în Mekong, poate chiar făcuseră dragoste cu mult timp în urmă. Mi-o amintesc vag. Cred că gelozia a fost sentimentul predominant pe care l-am simțit când am văzut-o. Îmi amintesc cum se uita Mun în ochii ei.

Pe de altă parte, a fost întotdeauna drăguță cu mine. O dată sau de două ori îmi amintesc că mi-a adus daruri când a sosit la vilă pentru câte un week-end; nu dorea să am impresia că sunt părăsită. Amabilitatea ei a făcut să crească și mai mult gelozia împotriva ei.

Într-un week-end-în timpul celor mai călduroase două săptămâni din august, pur și simplu înăbușitoare-Mun a anunțat că va veni și ea. Eram sătulă de amândoi, așa că i-am zis că voi pleca pentru vreo două zile la Nisa. M-a convins să rămân, dar, când am văzut-o, mi-a venit s-o lovesc cu pumnul în chipul ei zămbitor. Rușinată de ceea ce simțeam, am plecat.

Se întunecase deja, dar era îngrozitor de cald încă. Mașina

mea a stat toată ziua sub soarele arzător. M-am îndepărtat cam un kilometru și jumătate de vilă, apoi mi-a fiert lichidul de răcire.

Am căutat un garaj ori o benzinărie deschisă, dar era prea târziu. Totul era închis. Mi-am luat geanta cu strictul necesar din mașină și m-am întors la vilă. Nimeni nu m-a văzut intrând. La poartă mi-am folosit cheia, nu am mai sunat.

I-am găsit în bibliotecă. Prietena lui Mun-iubita lui din copilărie-îi pusese ceva în brandy. Zăcea pe covor, cu fața cenușie, inconștient sau mort-nu-mi dădeam seama. Ea era deasupra lui, cu o coardă de la pian strânsă în pumn.

Soutane se opri brusc. Avea chipul alb și deformat, ca un pacient silit să-și amintească trauma care l-a făcut să sufere.

Chris puse mâna peste a ei, dar îl înlătură cu un gest, ca și cum avea pielea prea sensibilă pentru a-i suporta atingerea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el blând.

– Ce s-a întâmplat? repetă ea, cu un glas bizar, surd. Am omorât-o. M-am îndreptat spre ea așa cum m-a învățat Mun. Nu m-a auzit; nu avea nici o șansă. I-am rupt gâtul. Apoi l-am dus pe Mun la spital. Apoi am încercat să mă sinucid.

– Oh, Soutane, făcu Chris, înspăimântat. De ce? L-ai apărat pe Mun. De fapt, te-ai apărat pe tine. Nu crezi că te-ar fi ucis, dacă i-ai fi dat posibilitatea?

Ochii lui Soutane se înflăcărară:

– Nimic din toate astea nu contează!

La fel de iute pe cât sosise, vâlvătaia o părași.

– Nu înțelegi, continuă ea, cu o voce egală.

– Atunci, explică-mi.

– Nu pot. Decât dacă ai fi ucis o altă ființă omenească.

Îl privi:

– Dar te cunosc, Chris. N-ai omorât pe nimeni. Slavă Domnului, n-o să aflu niciodată ce înseamnă asta.

– Deci așa te-a ajutat Terry? Să te detești singură? Să te învinovătești?

Soutane înclină capul, aprobator:

– Vina este un lucru pe care-l cunoști.

Apoi privi în sus, la el:

– Scuză-mă, am fost crudă.

Chris se uită la dealuri, întrebându-se cum era acea viață care trecuse pe lângă el. Atâtea întâmplări foarte importante se petrecuseră cu oamenii pe care-i iubea, în timp ce el alerga de colo-colo pentru profesiunea lui de avocat.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, rosti el într-un târziu. Te-ai culcat imediat cu Terry?

– Credeam că ai uitat, surâse rece Soutane. Îmi amintea atât de mult de tine. De persoana care ai fost înainte de accident.

– Sunt ceea ce sunt, replică Chris. Răspunsul ei îi adusese un amestec de supărare și tristețe. Nu poți să mă aduci înapoi. Nu poți să ai ceea ce deja nu mai este.

– Vorbești de parcă ai fi mort.

În acel moment, Chris realizează că dorința lui de a descoperi ce i se întâmplase lui Terry în Vietnam se transformase într-o obsesie. Pentru că același lucru-misterios și lunecos-i se întâmplase și lui, în ploaie, în torentul inutil de adrenalină, de vise sfărâmate, în suferința piciorului îndoit sub el și a unei linii de sosire pe care nu o va trece niciodată.

– Băiatul pe care l-ai cunoscut, *le coureur cycliste*, cum mi-a spus o dată mama ta, *a murit*.

– De ce? Pentru că ai pierdut o cursă?

– Aș fi putut câștiga, replică el, nedorind s-o mai re trăiască. Aș fi câștigat.

– Dar n-ai câștigat și nu ai acceptat încă faptul, după atâția ani.

Ea clătină din cap:

– Semeni mai mult decât crezi cu fratele tău. El trăia în trecut, ca și tine.

Soutane se îndepărtă de lângă copac. Mergea ca dansatoarele, cu centrul de greutate jos, în șolduri și partea de jos a pântecelui. *Hara*, îi spuneau japonezii și puneau mare preț pe el.

Oricum ar fi fost, gândi Chris, era sexy. Sau poate că Soutane îl făcea așa. Dar, iarăși, poate că mersul era cel care o făcea pe Soutane sexy.

Când ajunse foarte aproape, când îi putu simți respirația pe obraz, ea ridică un braț și-i împinse pe spate părul de pe frunte. Vârfurile degetelor ei zăboveau pe pielea lui.

– Îți aduci aminte când te-am întrebat dacă știi vreun sport de autoapărare? Acum mi-ar plăcea să-ți arăt ceva.

– De ce?

Ea înălță din umeri:

– Nu știm în ce a fost implicat Terry, însă, orice ar fi fost, l-a ucis. Nu crezi că ar fi mai normal să fim prudenți?

– Atunci, poate că ar trebui să luăm legătura cu poliția.

Soutane îl privi:

– Și ce să le spunem?

– Exact ce mi-ai povestit tu mie.

– Sunt polițist, replică Soutane. Cum crezi că vor reacționa la ceea ce ți-am spus?

Îi luă mâna stângă într-a ei:

– Strânge pumnul, îl îndemnă și, când o ascultă, își plimbă un deget pe primul rând de încheieturi ale degetelor. Într-o luptă, vei încerca să lovești pe cineva de aici.

Apoi ea își întinse pumnul, ca al doilea rând de încheieturi ale degetelor să fie la capătul mâinii:

– Îndoaie strâns degetele dedesubt, îl sfătuî, și, când lovești, va avea mai mult efect.

Îi ghidă pumnul către un punct sub sternal ei:

– Lovește aici. Sau sub braț, exact aici, deasupra osului. El își simți încheieturile pe carnea ei catifelată.

– Amândouă sunt punctele tale, continuă ea, de unde începe nervul median. Așadar, sunt sursa unei mari puteri.

El o apucă de mână și o ținu strâns, pentru a opri frisoanele care o străbăteau.

– Îmi amintesc, rosti el ușor, când te-am lovit, în grădina. Îmi amintesc sunetul loviturii, modul în care te-ai dat înapoi, cum ți s-a înroșit pielea, privirea încărcată de ură din ochii tăi.

– Cum m-ai făcut să te urăsc, atunci!

– Aveam nevoie de acea privire, aveam nevoie să mă urăști la fel de mult pe cât mă disprețuiam cu însumi în acel moment. Pentru că am căutat acest paradis al siguranței, pentru că am fugit cât am putut de departe de Vietnam. Și Vietnamul m-a urmărit până aici și mi-am spus că era un fapt semnificativ. Am crezut că trebuia să găsesc războiul.

Acum sunt de părere că a fost momentul, când te-am lovit disprețuindu-mă pe mine, văzându-mă pe mine în tine, când am pierdut șansa de a câștiga Tour de France. Ca și mine, erai atât de detașată de evenimentele importante ale vremurilor.

– Cine spune că eram detașată?

– Mi-am putut da seama. Erai asemeni mie-și atât de diferită de părinții tăi. Interiorizată, fără să te dedici unei cauze durabile...

– Cine a spus că eram detașată?

– Mama ta, admitse Chris. Am discutat despre tine.

– Vrei să spui că ea a vorbit despre mine. Oh, Chris, asta e ceea ce s-a petrecut între noi? Să nu-mi zici că a fost capabilă să ne dea peste cap cu atâta succes.

– Poftim?

– A fost pentru că n-ai vrut să te culci cu ea, rosti trist Soutane. Probabil că a înfuriat-o moralitatea ta. Dacă nu te putea seduce, trebuia să se asigure că nu te voi avea pentru

mult timp. Te-a apreciat din ochi într-un minut. Era unul din talentele sale unice. Știa pe ce buton să apese.

– Toate astea sunt adevărate?

Soutane clătină afirmativ din cap:

– Din păcate, da.

– Dar tu însăși te-ai separat de afacerile în care erau implicați părinții tăi.

– Seducere, proxenetism, șantaj, crimă, spuse ea, uitându-se la Chris. Tu n-ai fi făcut la fel?

– La naiba!

– S-a terminat acum. Uită totul. Nu te învinuiesc. Moralitatea te-a făcut vulnerabil.

– Dar tot acest timp...

– Spune-mi ceva. Dacă nu i-ai fi auzit pe mama și Pol Pot în acea noapte, în grădină, dacă nu ne-am fi certat, dacă nu m-ai fi lovit... Dacă ai fi câștigat Tour de France, ce s-ar fi petrecut atunci?

– Nu aveam ce secrete să-ți fur.

Chris nu reuși să-i dea un alt răspuns.

Ea se strâmbă la el:

– Sărmanul copil, și-a târât inima zdrobită peste tot unde putea să-l vadă lumea.

– Nu toată lumea, o contrazise el. Numai tu.

Dar știa că, într-un sens, avea dreptate. După cum a avut întotdeauna dreptate. Adevărul era că-l cunoștea mai bine decât se cunoștea el însuși.

– Mă întreb dacă-ți dai seama cât de bine ai fi în stare să-i manipulezi pe alții. Asta este, cred, unica diferență dintre tine și Terry. Nu numai că știa cum să manipuleze oamenii, dar era și conștient de cât de bine o făcea.

Chris se gândi la ceea ce Max Steiner numise ciocanul lui de catifea, abilitatea sa de a influența jurații, de a-i face să

simpatizeze cu punctul de vedere al clientului său. Ridică din umeri:

– Sunt ceea ce sunt toți avocații într-un grad mai mare sau mai mic.

Dar știa că era departe de a se simți fericit pentru că era capabil să manipuleze atât de ușor oamenii. Era ceea ce cazul lui Marcus Gable ajunsese să simbolizeze pentru el: recunoașterea faptului că avea succes-chiar, într-o oarecare măsură, o celebritate—într-o profesiune pe care nu o mai putea tolera.

– Nu, răspunse Soutane. Ești o ființă deosebită, Chris. Exact așa cum era și fratele tău.

Chris își îndepărtă privirile de la ea.

– Fratele meu, fratele meu, zise el, mânios. De ce spui că arăt ca Terry, că mă port ca Terry?

• Soutane îi aruncă o privire rece:

– Chiar și acum, după ce a murit, încă mai îți este frică de el.

Chris era uluit:

– Frică?

Simți ceva dur și neplăcut care-i îngheța stomacul.

– Ți-a fost întotdeauna frică de el, Chris, rosti Soutane, îndepărtându-se de el cu mersul ei de felină. Mi-am pus adesea problema cum este să admiri atât de mult o persoană, s-o idolatrizezi...

– Nu l-am idolatrizat niciodată pe Terry!

– Firește că nu, îl ironiză ea din nou. Și nici nu m-ai lovit niciodată. Nu m-ai iubit niciodată.

Chris nu mai avea nici o replică. Merse după ea, până când ajunsese atât de aproape, încât nu-i mai rămânea decât să o atingă.

– Nu mi se pare o idee prea bună, zise ea încet.

Brățele lui se strecurară împrejurul ei. Soutane încercă să-l dea la o parte:

– Chris, nu...

Când gura lui se închise peste a ei, anii părură că se topesc. Era ca și cum s-ar fi reîntors în vara cu Tour de France, iar străzile udate de ploaie ale Parisului, câinele care fugea, accidentul nu mai existau decât într-un viitor efemer care putea sau nu să survină. Părea iarăși în siguranță, în viață.

– Soutane, îi șopti el numele.

Acesta cra, gândi el, momentul pe care-l așteptase de când îi auzise vocea la telefon.

O trase după el în jos, pe pământ, își îngropă figura în gâtul ei. Mirosea a vară și a soare. Ori poate acestea erau capcanele așezate de ea în mintea lui.

– Oh, Doamne!

Ea îi întoarse sărutul și porni să se urce pe el.

El îi descheie nasturii de la bluză, alunecă mai jos, încât ea să-si arcuiască gâtul, plimbându-și degetele prin părul lui. Chris își aminti ce-i făcea plăcere și ce-i plăcea să-i facă el. Era ca atunci când a încălecat pe bicicletă pentru prima oară după accident: înspăimântător, pulsul i se accelerase, dar era atât de dulce pentru asociațiile de idei pe care i le restituia, pentru recunoașterea a ceea ce-i lipsise în viață, încât i se tăie respirația.

Umbrele după-amiezii pândeau prin poiană ca pisicile.

Soutane plângea pe când făceau dragoste în asalturi lungi, lente, extatice. Ea își arcui spatele, frecându-se de el și, când plăcerea o copleși, când ochii începură să i se zbată, se împinse nebunește în sus, legănându-și șoldurile pentru a-l păstra lângă ea, în timp ce tremura și se înfiora, iar respirația îi izbucnea, gâfâind, în mici explozii care-i mângâiau lui Chris obrazul.

Apoi, ținându-l ferm, ca să rămână în aceeași stare, Soutane alunecă jos, încolăcindu-se în jurul lui, acoperindu-l

cu gura, luându-l în toate modurile, până când pelvisul lui începu să se miște, cuprins de spasme.

Soarele, parcurgându-și lent traseul, aruncă flăcări peste partea de sus a cascadei, iluminând umbrele pe care le acumulase parcă de ani de zile.

Christopher și Soutane păreau imateriali prin obiectivul de precizie al binoculului Swarovsky 6x50. Dante, întins complet pe o stâncă aflată la cincizeci de metri în spatele și deasupra lor, dădea impresia unei șopârle uriașe scăldându-se în căldura soarelui strălucitor de amiază.

O urmărise pe Soutane de la ea din apartament, unde-i observase mișcările cu mult mai mult profesionalism decât bărbatul îmbrăcat în straie de preot.

După ultima întrevvedere cu omul pe care-l desemnase să o supravegheze pe Soutane (un iezuit francez răspopit care ajunsese la ananghie), Dante a decis să se ocupe personal de cazul Sirik. A remarcat că iezuitul era stânjenit, incapabil să-i întâlnească privirea pătrunzătoare. Dante a avut senzația că se întâmplase ceva rău. La început, iezuitul a refuzat să recunoască adevărul; cât puteau fi de îndărătnici, catolicii ăștia. Dar Dante a schimbat iute situația.

Dante a trăit ca și monsieur Mabuse sub cerul pörtocaliu al Vietnamului. Nu au luptat împreună în război decât spre sfârșit, dar Dante auzise deja despre fratele acestuia. Monsieur Mabuse devenise un soi de legendă locală și se bucura de o venerație profundă în rândurile populației.

Pe atunci, Dante îl întâlnise pe Milhaud, care l-a recrutat, i-a schimbat numele și înfățișarea. Milhaud l-a învățat pe Dante să privească dincolo de propria-i țară, să studieze *la situation en macro*¹, să remarce fluxul și refluxul politicii mondiale.

Dante știa că Milhaud încercase să facă același lucru cu

1 *Situația în mare (în limba franceză în text)*, n. 1

monsieur Mabuse, însă ora deja prca târziu. Monsieur Mabuse era ca o stâncă de granit. Putea fi șlefuit, preschimbându-i-se, poate, forma, dar niciodată compoziția.

Lui Dante i-au trebuit douăzeci de minute pentru a înfrânge rezistența iezuitului. În acel moment, podeaua era acoperită cu un strat întunecat de sânge și sudoare. De fapt, Dante abia se încălzise, când preotul a început să se confeseze: „Iartă-mă, Doamne, pentru că am păcătuit“.

Evident, nu stătea în firea lui Dante să ierte pe cineva. Cu toate acestea, a acceptat confesiunea, ascultând cu o mânie crescândă cum iezuitul își depăna păcatele: se părea că perechea de chiloți pe care i-o furase Soutanci i-a atras acesteia atenția asupra faptului că se umblase în apartamentul ei și, drept urmare, l-a prins în cursă pe Cours Saleya, iar el i-a divulgat tot ce știa despre Pădurea de Săbii și omul pentru care lucra, inclusiv numele lui Dante.

Furios, Dante l-a izbit cu pumnul în punctul morții, exact dedesubtul brațului stâng. S-a uitat, calmat pe moment, la chipul încremenit al preotului, întrebându-se cum va reuși să dregă încurcătura provocată de iezuit. Detesta să rezolve încurcăturile făcute de alții. Și-a petrecut cea mai mare parte a războiului făcând acest lucru pentru ruși, care, spre deosebire de Milhaud, îi dis plăceau la fel de mult ca și americanii.

Dante, în misiune de supraveghere mobilă, a urmărit-o pe Soutane la aeroport. Când a dedus ce zbor aștepta, a folosit unele dintre scrisorile de recomandare pe care i le oferise Milhaud, pentru a arunca o privire pe lista pasagerilor. A fost mulțumit, găsind numele lui Christopher Haye acolo.

A continuat să-i urmărească toată ziua respectivă deși acum, la țară, devenise din ce în ce mai periculos. Nu o subestima pe domnișoara Sirik. Iezuitul făcuse *acea* greșală, care l-a costat viața.

Pe când se uita la ei, și-a lins buzele. Să fi fost anticipare ori pur și simplu viciu? Imposibil de spus.

În mintea lui reveniră toate torturile la care fusese supus în timpul prizonicratului din Vietnam: apa care picura la nesfârșit într-un punct precis, infinitezimal pe fruntea lui. În mintea sa, era îngropat în pământ până la bărbie, soarele tropical de amiază îl izbea în creștet. În mintea sa, nuiele de bambus în flăcări se îndreptau către scrotul său jupuit de piele.

Dante a fost încarcerat de vietnamezi timp de un an și jumătate, în timpul războiului, și nici măcar Milhaud nu a reușit să pătrundă până la el. L-a văzut pe monsieur Mabuse rareori, deși erau probabil închiși unul lângă altul mai tot timpul. Izolarea, conjugată cu durerea, calculase inamicul, va distruge dorința cu aceeași eficiență cu care chimicalele înlătură vopseaua de pe o bucată de lemn.

Puțin câte puțin, Dante a simțit că alunecă, până când i-a mai rămas doar o idee firavă despre ce făcuse, ori ce era. Atunci a fost la distanță de o bătaie de inimă de a-i spune inamicului tot ce dorea să afle, tot ceea ce jurase să țină secret.

Dar, tot atunci, printr-o greșeală miraculoasă, el și monsieur Mabuse au fost puși laolaltă într-o celulă pentru o singură persoană. Pe când așteptau reluarea torturilor, monsieur Mabuse i-a adresat cuvântul:

- Întărește-ți inima. Mai este încă un suflet lângă tine.
- Ești înger sau demon? a întrebat Dante.
- Sunt chiar tu. Suntem la fel.
- De cât timp stăm aici?
- Ia o gură de aer și dă-i drumul. Acesta e timpul.
- Sunt sfârșit. Nici măcar nu știu dacă ești real sau o iluzie.

– Nu contează, replică monsieur Mabuse. Suntem aici pentru a ne salva unul pe altul. Gândește-te la mine, iar eu mă

voi gândi la tine. Amintește-ți acest moment. Așa, timpul va trece pe lângă noi.

S-a auzit sunetul ușii care se deschidea.

Dante clipi. Era înapoi pe coama împădurită de deasupra orașului Tourrette. O picătură de sudoare sărată îi intrase în ochi. Își reluă activitatea, ajustând iarăși binoculul Swarovsky. Terminaseră.

Le văzu trupurile goale. Acum va face același lucru și cu mințile lor.

Seve adormi în avionul spre Nisa, citind raportul lui Billy Mace despre atacul asupra lui Alix Layne. Dar, din pricina rănii, a făcut atât de mult zgomot în somn, încât un însoțitor de bord, alarmat, l-a trezit.

Billy Mace era un detectiv negru împreună cu care Seve își făcuse stagiul de polițist de cartier în South Bronx, ales de New York City pentru a-i fi bucată sa de iad. Acolo, departamentul de poliție prefera să-i folosească pe etnici, pe negri, hispanici, și alții asemenea lor, pentru a patrula. Totuși, Billy Mace a năvălit în mijlocul unei bătălii între două bande, unde a rămas cu vârful unui stilet ținut la capătul bărbiei exact până în momentul în care l-a doborât pe șeful bandei, care mănua cuțitul. Billy Mace își purta cicatricea cu aceeași mândrie cu care-și purta insigna.

Lăsase o copie a raportului referitor la Alix Layne chiar înainte ca Seve să plece cu Dragonul în Chinatown, iar Diana a avut intuiția să i-o aducă la spital. Conform notei atașate de Billy Mace la dosar, acesta ar fi dorit ca Seve să se uite peste el din două motive. Unul era faptul că un „evantai metalic“ a fost menționat ca arma probabilă a agresorului, iar cel de-al doilea era că incidentul a avut loc în apartamentul unui binecunoscut avocat, pe nume Christopher Haye. Pe ultimul

rând al notei lui Billy Mace scria: „Nu ai fost într-o misiune în Vietnam cu un tip pe care-l chema Haye? Acesta???“

Seve avea gura uscată și o durere de cap ucigătoare. Se părea că zborul nu îi pria în starea lui. Se duse la toaletă, se ușură, apoi se stropi pe față cu apă rece. Se privi în oglindă. Cu grijă, atinse dunga roșie de pe gât. „Doamne“, gândi el, „ticălosul ăla de Tragh mi-a făcut-o“.

Își luă medicamentul și văzu în spatele imaginii sale reflectate o explozie de napalm. Deși își petrecuse trei sferturi din timp acolo, când Seve își amintea de război, nu se gândea la Vietnam, ci la Cambodgia. Zona Crepusculară, cum o numiseră în glumă pe atunci, unde zvonuri tot mai insistente spuneau că unități deghizate americane treceau frontiera, într-o țară neutră. „Este un indicator aici. Tocmai ați trecut în... Cambodgia“.

Ieși din spațiul îngust, auzindu-și respirația neregulată, asemănătoare ceasului stricat al bunicului. Se așeză pe scaunul strâmt de clasa a treia, invidios pe cei de la clasa întâi și a doua. Cei cu bani. Polițiștii, spunca o vorbă, nu au niciodată bani; ei au legea.

Dar, la urma urmelor, Seve se întreba care este mai de preț? La slujbă, cu sau fără el, lumea mergea înainte. I se va simți măcar lipsa cât va sta în Franța? Se uită fără țință prin hublou, un infinit cenușiu, rece, umed și departe de orice.

A avut întotdeauna senzația că legea era mai presus de orice, de problemele personale și chiar de familie. Moartea subită a lui Dom l-a făcut să se confrunte cu propriu-i univers perfect ordonat. După moartea lui a simțit din ce în ce mai mult că se separă de datoriile pământești pe care trebuia să și le îndeplinească zi și noapte, pentru a se asigura că, măcar pe bucățica lui minusculă de pământ, legea era respectată.

Conceptul de lege i se părea acum mai abstract lui Seve. Decăzuse în starea firavă și neputincioasă în care fusese în

timpul războiului. Legea nu l-a ținut în viață pe Dominic. Mai rău, în fața morții sale n-a reușit decât să se bălăcească în propria-i inerție.

Ce unealtă incomodă devenise legea! Mai mult decât inutilă.

Și-a îndreptat din nou atenția către raport. O informație marginală îl atrăgea ca un magnet. Christopher Haye a părăsit țara cu câteva zile în urmă, pentru a recupera trupul fratelui său, Terry, care a murit într-un oraș numit Tourteille-sur-Loup. Christopher nu a menționat cauza morții fratelui său, în schimb a dat adresa unde putea fi găsit, în același oraș ca și adresa de pe bucata de hârtie pe care Al DeCordia i-a dat-o lui Dom. Adresa Soutanci Sirik; sub numele ci, Dom a scris: „Mântuită?”

Pe Seve îl tulburau implicațiile. Terry Haye, alături de care luptase în război, moare cam în același timp cu Dom. Moare în Franța. Oare fratele său, Christopher, stă la Hotel Negresco, în Nisa, unde a plecat să ia trupul lui Terry? Dom și DeCordia sunt uciși de către vietnamezul Triangh, care încearcă să-l omoare și pe Seve.

Cum a murit Terry Haye? Într-un accident de mașină? A avut un atac de cord? A căzut într-o prăpastie? Oii a fost ucis? Triangh l-a omorât și pe el? Și dacă da, de ce?

Ce naiba se petrecea?

Seve tuși, scuipând sânge în batistă și închise ochii o clipă, fiindcă îi pulsa capul. Se gândi la Terry Haye, un caracter straniu, introvertit, aspru când era cazul, greu de pătruns. Totuși, lui Seve i-a plăcut și l-a respectat. Îi părea rău că murise. Se întreabă în treacăt cum era fratele lui, Christopher. Deschise ochii și, concentrându-și toate forțele, începu să citească iarăși dosarul lui Alix Layne.

Nu cumva mai exista un motiv pentru care numele lui Christopher îi suna familiar? Apoi înțelese. Desigur. El și Alix

Layne au fost principalii inamici în cazul lui Marcus Gable. La circă s-a speculat mult pe tema vinovăției lui Marcus. De fapt, în timpul ultimelor săptămâni ale procesului a fost aproape unicul subiect de conversație printre polițiști.

Seve și-a amintit că acel Christopher Haye a insistat mult asupra faptului că Gable era un veteran din Vietnam, deși ar fi putut fi potențial atacat pe această cale. Și acum, dacă stătea să se gândească, oare de ce procurarea nu a întors acest aspect împotriva lui, arătând cum oamenii au învățat să omoare în timpul războiului, au aflat sute de modalități de a lua viața unei ființe omenești? Ei bine, Gable era un asemenea erou, plin de medalii pe toate fețele, încât Alix Layne ar fi riscat al naibii de mult dacă l-ar fi atacat la acel nivel. Până la urmă, câți veterani din Vietnam au apărut în fața tribunalului?

Seve privi pe fereastră, acordând ochilor săi un răgaz de odihnă. Trangh. În Vietnam. Era obsedat de chipul lui Trangh. Și când l-a văzut pe Trangh, era alături de Virgil. Între cei doi trebuia să existe o legătură puternică; era posibil să mai existe încă. Trangh și Virgil.

Când Seve închise ochii văzu dansându-i în față *apsaras*, imensele figuri din piatră ale lui Vishnu și Buddha din delta religiilor, acolo unde, în arca universului, hinduismul și budismul se întrepătrund. Simțea mirosul de nucșoară și vegetația putredă, avea iarăși senzația de teamă de a fi înconjurat de Khmerii roșii, în timp ce o afacere cu origini necunoscute era îndeplinită.

Afacerea lui Virgil. Întotdeauna în umbră se afla Virgil, dând ordine.

Aranjă să o sune pe Diana de îndată ce ateriză și o puse să verifice fișele militare ale lui Virgil. Adevăratul lui nume fusese Arnold Torh. Seve, încă detectiv pe-atunci, descoperise aceasta, deși se încredința că Virgil aflase.

Seve știa că devenise un detectiv paranoic, văzând în orice

umbră o conspirație dar, pe toți dracii, Diana credea deja că-și pierduse mințile.

„Ai încălcat toate regulile pe care le-am învățat de la tine“, i-a spus. „Nu le-am încălcat“, i-a răspuns el, cu o oarecare dreptate. „Doar le-am extins“. Dar a observat privirea din ochii ei și replica nerostită: „Este o mare diferență între una și alta“.

„Dar, Iisuse Cristoase, este vorba despre Dom“, gândi Seve. „Singurul meu frate. Dacă nu am eu grijă să se facă dreptate, atunci cine?“

Chris deschise ochii, contemplând frunzișul bogat al măslinului. Simți lângă el trupul cald al Soutanei. Prin aer plutea mirosul sexului. Dar lumina și vara se aflau încă acolo, pătrunzătoare și distincte ca aroma pădurii.

– Așa se întâmplă, rosti el, când faci dragoste cu o persoană pe care nu sperai s-o mai vezi vreodată.

– Poftim?

– E ca un vis. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă ar fi fost rodul dorului, de parcă s-ar fi întâmplat în minte, în memorie, nu cu trupul tău.

Mâna ei îi dezmierdă pielea umedă:

– Asta îți dă senzația de amintire?

– Am senzația că seamănă cu aroma pădurii și a verii.

Chris privi împrejur, la peisajul liniștit. Din nou, simți că vine de la o mare distanță, cu mult mai mare decât cei o mie cinci sute de kilometri care despărteau Vence de New York.

Ea își întoarse capul spre el și-l sărută pe buze.

– N-am crezut că te voi mai revedea vreodată, spuse, apoi, retrăgându-se, observă privirea introspectivă din ochii lui. La ce te gândești?

– La Pădurea de Săbii, răspunse Chris. Este posibil să existe? În urmărirea ei și-a pierdut Terry viața? De ce? Ce-o face atât de importantă? Mi-ai zis că cel care intră în posesia

ei le poate comanda tuturor căpeteniilor războinice din platoul Shan. Din câte cunosc eu situația de acolo, mi se pare greu de crezut. În primul rând, ar trebui să fie uniți. Și sunt de părere că nimic pe lumea aceasta n-ar fi în stare s-o facă.

– În acest caz, cred că ar trebui să-ți vorbesc mai mult despre *Prey Dauw*, replică Soutage.

Se îmbracă, pricepând că, cel puțin pentru moment, idila lor luase sfârșit; era timpul să se întoarcă la treabă și să încerce să afle în ce fusese implicat Terry și cine l-a ucis.

– Pădurea de Săbii este un talisman străvechi, care-i conferă posesorului său puteri nelimitate, reluă ea.

De fapt, spune mitul, *Prey Dauw* a fost făurită de Mahagiri, un călugăr renegat, budist theravadin, care a trăit cu multe secole în urmă. Mahagiri, un ascet, a scris *Muy Puan*, un volum de scrieri religioase atât de radical, de revizionist în tezele sale, încât a fost imediat interzis.

Ceilalți călugări l-au ostracizat pe Mahagiri. Scriind *Muy Puan*, care era un fel de *abhidhamma*, o reinterpretare a învățăturilor lui Buddha, s-a declarat el însuși *bodhisattva*, un viitor Buddha. Ceea ce era intolerabil. Se spune că exilul este cel mai rău lucru care li se poate întâmpla călugărilor. În munții dezolați, bătuți de vânturi, unde s-a stabilit Mahagiri, el a făcut un pact cu Ravana, căpetenia demonilor din cosmologia noastră. Multă vreme a încercat Ravana să submineze învățăturile lui Buddha. Se părea că prin Mahagiri, găsise în fine calea.

Folosind sângele lui Ravana, Mahagiri a făurit *Prey Dauw*. Apoi a îngropat-o. Conform legendei, sabia are nevoie să stea treizeci de secole în pământ, pentru a i se sfârși complet puterea.

– Ce anume face ca *Muy Puan* să fie o scriere atât de periculoasă? întrebă Chris.

Îmbrăcați, porniră pe deasupra cascadei, îndreptându-se către Tourrette-sur-Loup.

– Budiștii theravadini cred în treizeci și unu de planuri distincte ale existenței. *Muy Puan* afirmă cu sunt o mie de planuri numai ale infernului, pline de diavoli, demoni și falși *bodhisattva*.

– Și?

– Mai vorbește și despre Pădurea de Săbii. Cu ajutorul ei am putea deschide cele o mie de planuri ale infernului și am pătrunde și noi acolo, făcând să se scurgă pe pământ demonii reținuți în infern.

– Dar toate astea, după cum ai spus, sunt mituri.

Soutane înclină aprobator capul:

– Așa am crezut și eu. Până când s-a dovedit existența talismanului *Prey Daw*.

Chris surâse de convingerea cu care-i povestea această legendă.

– Vrei să spui că tu crezi că acum cineva ar putea folosi sabia pentru a da drumul pe pământ milioanei de demoni budiști?

Pe Soutane nu o tulbură tonul lui:

– Dimpotrivă. Cred că asta s-a întâmplat deja.

– Nu poți vorbi serios. N-ai cum să crezi în toată aiureala asta cosmologică.

Aș vrea să mă înțelegi. Cred în existența acestor rele: diavoii, demoni și falși *bodhisattva*. Comerțul cu opiu există. Produce sute de milioane de dolari pentru cei care controlează creșterea, rafinarea și distribuirea macului. Le mai conferă și o putere inimaginabilă. Combină astea cu suferințele teribile ale celor care-l consumă și vei avea toți diavolii, demonii și falșii *bodhisattva* din cele o mie de infernuri din *Muy Puan*.

Dar alții cred în aceste rele în sens literal, în special cei care controlează comerțul cu opiu al secțiunii din Burma a

Triunghiului de Aur. Și ei sunt cei care contează. *Prey Dauw*, dacă există - și eu cred acum că da - își câștigă forța prin credința acestor oameni în ea.

Trecură de cascada care mugea. În fața lor se înalța periferia orașului: un restaurant rustic, un *moulin* și un centru vechi de prelucrare a măslinelor. Găinile scurtau prin pământul uscat.

— Este esențial ca tu să înțelegi acest aspect, continua Soutane. Shan nu seamănă cu nici un alt loc de pe lume. Te rog să mă crezi când îți spun că în Shan orice este posibil pentru cel care deține *Prey Dauw*.

— Ceea ce ne aduce iarăși la Terry. Ce făcea el cu o treime din Pădurea de Săbii?

— Cum ți-am mai zis...

— Nu voi crede că Terry a fost implicat în comerțul cu opiu. Este prea josnic, prea demn de dispreț.

— Mă tem că această convingere nu va rezolva nimic. Ce altă explicație mai găsești aici? Terry dorea cu disperare să ascundă un obiect cu o valoare enormă. Ți-a scris cartea poștală. A făcut un efort să te vadă, după zece ani de tăcere. Trebuia să fie împins de la spate de ceva extrem de important. Și anume, *La Porte à la Nuit*.

— Alteceva mă deranjează, replică Chris. Dacă avea o nevoie atât de urgentă să intre în legătură cu mine, de ce n-a pus pur și simplu mâna pe telefon să mă sune?

— Trecuse multă vreme, rosti Soutane înălțând din umeri. Între voi doi existau o groază de resentimente. Era ceva gret de uitat, sau de înfruntat.

— Dar tu însăși ai afirmat că se găsea într-o situație disperată.

Chris clătină din cap:

— Tot mă întreb, de ce, din toate mijloacele de

comunicare, pe care le avea la dispoziție, a folosit o carte poștală? E înceată, inefficientă și se poate pierde la poștă.

— O scoase din buzunar:

— În plus, n-avea nici măcar timbre.

— E adevărat, răspunse Soutane. N-am remarcat. E într-adevăr ciudat.

Chris întoarse pe toate fețele cartea poștală:

— Mă tot frământă ce este atât de special într-o carte poștală. Numai turiștii cumpără cărți poștale.

În acel moment, ajunseră la o mică ridicătură de teren, iar orașul Tourrette-sur-Loup se înalță în fața lor. În soarele după-amiezii, împrumuta aspectul unui loc mitic, ca Avalon ori Camelot.

— Chris își întoarse privirea și văzu orașul de pe cartea poștală din mână sa și văzu aceeași priveliște miniaturizată, captată de aparatul de fotografiat. Simți o emoție puternică.

— Asta e! strigă el, ținând în sus cartea poștală. Privește? Tourrette-sur-Loup!

Chris râse în fața figurii ei uluite:

— Nu pricepi? Terry nu a lăsat pentru mine doar o carte poștală, ci o carte poștală ilustrată. O fotografie a orașului Tourrette.

O luă de mână și începu să alerge pe coamă către oras:

— Iată unde este ascunsă *La Porte à la Nuit*! În Tourrette-sur-Loup!

Monsieur Mabuse era înlăntuit. Odată a fost soldat ruptând pe un tărâm necunoscut, înstrăinat de venetici. Monsieur Mabuse, întorcându-se în Franța, reintra în sclavie, după propria-i părere. Însă era un prizonierat făcut să-l elibereze. Nu știa cum se va întâmpla de fapt. Dar drumul îi fusese dictat și trebuie să-l urmeze până la capăt.

Era complet diferită de cealaltă detenție pe care a

îndurat-o, când soarele părea atârnat de copaci, când pleoapele i se zbăteau deschise și era silit să privească în lumină până când miezul ei arzător i se imprimase pe vecie în creier.

Monsieur Mabuse se așează în mașina lui, la aeroportul din Nisa, urmărind traficul intens, marșul glorios al cromului slefuit, strălucind în lumina după-amiezii aproape de sfârșit. Își imaginează aceste șiruri mișcătoare deschizându-se ca niște imense flori exotice la un impact cu viteză mare. Mintea sa evoca membrele înțepenite, palide și lucioase, asternute peste volanurile îmbrăcate în piele, capetele, cu sânge și sticlă licărind prin păr, aruncate prin geamurile sfărâmate, fuste strânte ridicate mult peste coapse reci, dezvelind umbre erotice pe suprafețe matăsoase, concave. Soarele, care acum scânteia și dansa deasupra șirului de automobile, era întotdeauna cu el, fie în ploaie, când norii gri-verzui alunecau peste vârfurile copacilor, fie noaptea, într-un spațiu închis, când întunericul absolut dădea senzația de a fi îngropat sub pământ.

Îngâmfații lui inamici l-au închis, după cum l-au privat de un loc unde să se culce și să doarmă, de un loc unde să se odihnească. L-au înfometat, l-au bătut, au urinat pe el, l-au frânt cu bălegar, dar nu l-au frânt.

S-a ascuns într-un loc la fel de vechi ca și chihlimbarul, unde nici o priveliște, nici un sunet, nici o emoție umană nu putea perturba tăcerea implacabilă a timpului. A învățat să manipuleze timpul așa cum alții foloseau, poate, textele ori înțelepciunea pentru a-și atinge cunoașterea. Pentru că el a ajuns să vadă moartea mai puțin ca un sfârșit și mai mult ca un început. Era, mai degrabă, aliatul său. Și, în fond, moartea era îngemănată cu timpul.

Și-a adus aminte de pe vremea când nu învățase încă să manevreze timpul și moartea

– Sunyata spune că lumea este inconjурată de păcate,

afirma cel care-l interoga într-un loc complet lipsit de lumină unde-l târau obligatoriu după ce soarele îi arsese ochii. Totuși, textele spun că acolo unde este pacat, este și înțelepciune.

Monsieur Mabuse își aducea aminte cum îl simțea pe cel care-l interoga învârtindu-se în jurul său ca un satelit în jurul pământului. Era ca și cum ar fi încercat să-și scarpine mâncărimea cu mâinile legate.

– Înțelepciunea voastră, continua cel care-l interoga, ori, mai precis, înțelepciunea părinților voștri dicta stingerea întregii flăcări a Dorinței, Dușmăniei și Iluziei. Și totuși, eu sunt *Kama-Mara*, Dragostea și Moartea, magicianul Iluziei.

Kama-Mara, după cum știa monsieur Mabuse, era ultimul vrăjmaș a lui *Siddhartha*, viitorul Buddha, trimis să-l ispitească pe când zăcea sub arborele Bo.

– Dacă vom stinge focurile care ne conduc, urma celălalt, ajungem în Nirvana. Dacă nu dorim, nu simțim nevoia. Dacă nu simțim nevoia, adevărata natură a universului se dezvăluie sub privirea noastră iluminată.

Cel care-l interoga își urma mișcarea în cerc, așa cum procedează tigrul cu prada sa:

– Dar tu încă vrei. Tu încă mai dorești. Și atât vreme cât vei rămâne așa, știu că eu voi câștiga. Știu că o să-mi spui, fără nici o excepție, tot ce ai în minte.

Monsieur Mabuse îl credea; nu avea nici un motiv să nu o facă. Dar în acel moment situat între somn și trezie, când mintea doar clipește, iar sufletul respiră, domnului Mabuse i s-a arătat un șarpe încolăcit.

Capul său plat, uleios, se ridicase și parcă îl privea. Limba sa bifurcată ieși afară.

– Ce vrei? rostise cu o voce neomenească. Spune-mi care-ți este dorința?

Și monsieur Mabuse, știind că se afla în fața unui zeu sau a unei ființe asemănătoare zeilor, a răspuns

– Ard din cauza urii, care este o rămășiță a păcatului. Simt în inimă un vânt rece. Vreau să-mi limpezesc sufletul.

Șarpele, înfășurându-l în inelele sale, zise:

– Arată-mi-l și ți-l voi limpezi.

– Dar asta este îngrozitoarea mea rușine. Am căutat și n-am reușit să-l găsesc.

Capul triunghiular se legănă în fața lui; limba bifurcată îi atinse vârful nasului:

– Am îndeplinit ceea ce ți-ai dorit.

Rămânând cu privirea la șirul sinuos din crom, monsieur Mabuse traversă linia concretă de pe mijlocul drumului și, la un telefon public, introduse printr-o fantă o cartelă mică din plastic. Formă un număr, apoi codul său de intrare. Ascultă telefonul sunând, încercându-se cu priveliștile și sunetele Nisei.

Când auzi vocea familiară, vorbi în receptor. Domina. Guarda a murit, dar fratele lui, Seve, nu. Poliția era prea aproape. Cât despre Christopher Haye, a intervenit o femeie. Da, este încă în viață.

Apoi ascultă, ca întotdeauna, ordinele ce i se dădeau. La sfârșit închise și repetă procedura, formând de această dată un alt număr. Îl salută pe Milhaud. Ascultă, cu ochii protejați de lentilele închise la culoare împotriva luminii înnebunitoare a soarelui.

– Tourrette? rosti el. Sunteți sigur?

Peste o clipă aprobă:

– Da. Înțeleg totul.

Traversă iar drumul, intră în masină și se îndreptă spre nord, către munții care-l așteptau.

Mun spuse:

– Am nevoie de o femeie

– E ușor, răspunse Mogok.

— Nu o femeie oarecare, îi atrase atenția Mun. Am nevoie de o femeie extraordinară.

— Și ai impresia că-mi va fi mai greu?

— Nicidecum, replică Mun. Am încercat numai să fiu cât mai clar cu putință.

Mogok râse, iar rubinul prins în dintele din față scânteie ca focul. Lui Mogok îi plăcea să râdă, nu numai pentru că ținea de firea sa, ci și fiindcă își dezvăluia astfel rubinul prețios. Realiză că de când generalul Kiu a ucis-o pe Ma Ling, nu a prea avut motive să râdă și că acel fapt lăsase un gol în ființa sa. Își zise că era al naibii de bine să râzi din nou. Și numai pentru asta îi era recunoscător lui Mun.

— Mă gândesc la cineva, rosti el. Tatăl ei îmi este dator. Acum câștigă o groază de bani cu amiralul Jumbo și o să facă orice i-aș cere.

Mun înclină aprobator din cap:

— Adu-o.

Când Mogok se întoarse, peste vreo douăzeci de minute, era însoțit de o fată tânără, care mergea în spatele lui. Avea poate paisprezece ani, deși era posibil să fie încă și mai tânără. Cu atât mai bine, își spuse. Era de-a dreptul frumoasă, cu ochi închiși la culoare și catifelati, gât delicat și un păr fermecător, des.

— E bună, afirmă Mun, ascunzându-și plăcerea în dosul unei măști neutre.

Nu era prudent să-l lase pe Mogok să aștepte de încântat era. Atunci acesta i-ar fi cerut o plată lui Mun care, fiind crescut în Asia, se învățase să nu plătească niciodată pentru ceva cu care poți convinge pe cineva că-ți este dator.

— Ce-ai de gând să faci? se interesă Mogok, uitându-se la Mun cum se rotea în jurul fetei.

— Să aprind un foc și să văd cine începe să ardă.

Apoi o puse pe fată să se așeze, îi aduse ceai și mâncare.

Ea mâncă lacom, fără nici un artificiu, ca un mic animal. Când Mun fu mulțumit, puse să se spele vasele. Apoi se așeză lângă fată să-i spună secretele sale. Nu se afla aici în calitate de comerciant de mac, cum credea toată lumea, ci ca agent al Chinei comuniste.

Recent, devenisera îngrijorați de puterea și cantitatea de arme adunate de generalul Kiu și au decis să pornească un asalt nimicitor asupra celui de-al Zecelea Cvadrant, ca să curețe acest teritoriu o dată pentru totdeauna de căpeteniile războinice. Mun era un soi de agent de avangardă, îi explica el, care căuta punctele slabe din zona generalului Kiu.

Când termină, o puse pe fată să repete tot ce a spus. Ea nu pierduse nici măcar un cuvânt. Apoi o trimise în tabăra amiralului Junbo, să răspândească sămânța printre celelalte femei, știind că nu va dura mult până ce trădătorul, oricine ar fi, va auzi fărăme din chinuitorul secret al lui Mun. Zvonurile și bârfa erau, la urma urmei, două dintre cele mai importante surse ale inteligenței.

Acum, rosti Mun, după ce fură iarăși singuri, nu ne-a mai rămas decât să așteptăm.

Mogok scoase o pipă din lut, pe care o umplu cu o substanță neagră și umedă. O aprinse, trase câteva fumuri adânci, apoi i-o trecu celuiilalt. Fumul îi învălui, creând forme iluzorii în aer. O lungă perioadă cei doi bărbați fumară, cimentând prietenia într-un mod pe care numai asiaticii îl puteau înțelege.

Alix plangea.

Am fost odată soldat

Și cum am luptat pe câmpuri, străine pentru tine.

Versurile unui cântec de demult răsunau în zdrobitoarea

tăcere din mintea ei. Fără glas, fără mobilitate, mintea ei devenise o scenă imensă pe care amintirile apăreau ca trucurile unui iluzionist. Nu existau nici prezentul, nici viitorul, ci numai un trecut care ajunsese în mod dureros tactil, în absența oricărui simț interior. Existența fusese redusă la impulsurile electrice ale creierului său.

Să fi fost motivul pentru care își retrăia mereu fuga de la părinți, dragostea pentru bunicul ei, Festivalul Doyleacului din Cireleville? Să fi fost motivul pentru care nu-și mai dorea decât să se întoarcă la Cireleville? De fapt, ce era atât de deosebit acolo? Doar o adunătură de case vechi, străzi prăfuite și oameni neinteresanti.

Am fost odată iubit,

Și te-am căutat în spatele ochilor tăi

Dar știa deja răspunsul. Nu pentru Cireleville în sine, ci pentru ceea ce reprezenta orașul în ochii ei: libertatea. Acasă, cu părinții ei, se simtea închisă ca într-o capcană în bolboroseala zgômotoasă a certurilor și bețiile tatălui său.

Cireleville era tot ce o făcuse fericită. Timpul zbura pe lângă ea, încât înainte să apuce să se învârtă puțin, era vremea să se întoarcă din nou acasă. Acasă, unde timpul apăsa ca o mantie de plumb peste umerii ei fragili, unde atmosfera era atât de înghețată, încât avea dificultăți să treacă de la o zi la alta. Ținea minte că-și ruga prietenii să o sune în fiecare dimineață și în fiecare seară, înainte de a merge la culcare, ca să se asigure că există o lume normală, care își continua mersul afară. Afară: de parcă ea s-ar fi aflat la închisoare.

3 Acea pierdere a controlului asupra a tot ce o înconjura i-a făcut viața insuportabilă. Era o închisoare de tipul cel mai perfid. A fost ceea ce a împins-o departe de casă, ce a făcut-o să se mărite cu Dick. Dick, pe care și-a dat seama acum că nu

I-a iubit niciodată. Nu era în stare nici măcar să înțeleagă cum de a reușit să trăiască alături de el, poate exceptând faptul că, cel puțin pentru o vreme, a avut nevoie să-și recreeze închisarea copilăriei, pentru a evada complet din ea.

Și în curând va veni altul

Să-ți spună că n-am fost decât o minciună

Acum se întorsese, nechemat și nedorit, iar Alix plângea pentru că voia să plece și îi lipseau mijloacele să-și comunice dorința. Era închisă în spital, înfășurată în bandaje. Nu putea să se miște ori să vorbească și cu fiecare moment de trezire, groaza ei creștea. Nu numai pentru ea, deși era înspăimântată că nu-i revenise încă vocea. Își făcea griji pentru Danny. Nu voia ca fiul ei să-și petreacă atâta timp cu Dick. Danny era atât de încrezător și deschis. Numai Dumnezeu știa ce mizerii îi băga pe gât Dick. Nu dorea decât să-și protejeze fiul și zăcea acolo, neajutorată și temându-se că nu va mai fi în stare să vorbească și atunci cariera ei de om al legii se va sfârși. Cât de rapid te poate doborî viața. Doar cu câteva zile în urmă era sănătoasă, independentă, stăpână pe viața ei. Poate că nu fusese decât o iluzie. n-ar mai fi capabilă să-și dea seama. Se simtea ca un călător, așteptând un autobuz care nu va veni niciodată. Concepția ei despre existență se distorsionase, imaginile și incidentele căpătau proporții exagerate, intimidante, ca și cum ar fi examinat totul în oglinzile mincinoase din parcul de distracții.

Timpul trecea, abia suflând. Era însoțitorul ei constant, așa cum fusese în copilărie. Își bătea joc de ea ziua, prin lentoare, iar noaptea o făcea să se trezească tresărind, asudată. Amintirile erau singurul ei răgaz, dar în curând și acestea vor deveni o sursă de tortură, aducându-i în minte ceea ce nu mai avea și nu va mai avea niciodată.

– Oh, Doamne Dumnezeu! Unde era Christopher? Cât își dorea să fie aici, doar să-l țină de mână și să știe că îl supraveghea pe Danny. Dar aici nu era Circleville, iar bunicul ei murise de mulți ani. Acel tip de protecție dispăruse pe vecie.

Însă faptul că știa nu o împiedica să și-o dorească din toate puterile.

Christopher, unde ești? Te întorci curând acasă?

Și uneori mă întreb

Dacă măcar pentru o vreme

Îți vei mai aminti de mine

– Adevărul este că fratele meu nu a intenționat niciodată să pună la poștă această ilustrată, îi spuse Chris Soutanei.

– Atunci ce...?

Soarele se retrăsese deja de pe străduțele strâmte din Tourrette-sur-Loup, lăsând fațadele din piatră ale caselor într-un fals crepuscul. Pietrele de pe jos erau întunecate ca noaptea.

A fost un fel de asigurare pentru el, explică Chris, și un fel de testament pentru mine.

Soutane îl privi:

– Ce vrei să spui? Știa că va muri?

Pe drumul de întoarcere acasă, vedeau copii, întrecându-se între ei, râzând și tipând, cu ghiozdanele săltând pe când fugeau pe strada întortocheată.

– Nu chiar, răspunse Chris. Dar, dat fiind pericolul în care era, cred că știa că exista și această posibilitate. Cartea poștală era o asigurare. Înțelege, și-a dat seama că, în eventualitatea morții sale, ea va ajunge până la mine. Fie că mi-o dădeai tu-cum ai și făcut-fie poliția.

O mamă își chema din pragul ușii deschise fiica, iar mirosul tartei cu mere proaspăt scoase din cuptor plutea în aer.

După ce trecură de ea, putură să vadă, într-o revărsare de lumină, cascada spectaculoasă de unde veniseră.

– Când eram mai mari, eram amândoi înnebuniți după jocuri enigmatice. Lui Terry îi plăcea un joc complicat, numit Labirintul. Îi plăcea mai ales să mă bată la el. Pe de altă parte, eu preferam jocuri mai intelectuale, gen criptograme. Obişnuiam să-i las mesaje în cod. Îşi spărgea capul încercând să le rezolve.

Cascada, acum parțial umbrită, căpătase un aspect trunchiat, aproape sinistru, ca și cum faptul că nu se putea vedea limpede în profunzimile ei crea un pericol, cerea prudență.

– Atunci, rosti Soutane, cartea poștală este o enigmă.

Chris o aprobă:

– Într-un fel, da.

– Dar, dacă ai dreptate, unde anume în Tourrette-sur-Loup a ascuns Terry Poarta către Noapte? Nu văd nici un fel de indicație pe cartea poștală.

– Nici n-ai cum, replică Chris, examinând-o cu atenție pe ambele părți. Pentru că, din moment ce tu ai putea s-o găsești, ar putea și alții, iar Terry n-a vrut să-și asume acest risc.

Pe partea cu ilustrata nu erau semne, iar literele din mesaj de pe partea cealaltă nu aveau nimic suplimentar.

– Mai rămâne și problema referitoare la ce urma să scrie în post-scriptum, remarcă Soutane.

Chris, privind post-scriptumul, surâse și înclină din cap:

– Exact! Există pe aici vreun magazin de jucării?

– Da. Cred că este în direcția asta.

Ea îi aruncă o privire năucită, conducându-l la stânga și din nou la stânga. Când ajunseră, ea se uită în vitrinele magazinelor, însă Chris înțelese că nu din pricină că ar fi interesat-o câtuși de puțin mărfurile etalate acolo. Dintr-o dată,

strada începu să urce din nou. La stânga lor se afla un magazin cu îmbrăcăminte pentru copii și jucării artizanale. Intrară.

– *Bonjour*.

Vânzătoarea era o femeie corpulentă, cu o figură buhăită, la vreo cincizeci de ani. Le zâmbi din colțul unde era cocoțată.

– *Bonjour, madame*, răspuse Chris.

Chris trecu în revistă mormanele de cămașute, pantalonasi, jachete, animale împaiate și păpuși din porțelan. Soutane, uitându-se din când în când peste umăr la ușa deschisă dinspre stradă, se interesă:

– Ce căutam aici?

– Nu știu. Dar, indiferent ce este, nu se află aici.

Odată ieșiți din magazin, în strada strâmtă, continuă:

– Cu ani în urmă, când cuvintele urâte erau interzise și, totuși, amuzante, am găsit o prescurtare pentru unul care-mi plăcea mie cel mai mult. Îl foloseam cu prietenii mei, iar Terry era singura persoană care știa ce înseamnă. Obişnuiam să spun p.s. în loc de *pussy*¹.

– Deci, inițialele P.S. de pe cartea poștală nu aveau sensul de post-scriptum.

Porniră din nou la drum.

– Nu, răspuse Chris.

– Dar atunci, ce înseamnă?

Chris râse:

– Este un argou american.

Îi explică sensul cuvântului.

Nedumerirea Soutanei se accentuă:

– Tot nu pricep legătura dintre acest cuvânt și locul unde Terry ar fi putut ascunde pumnalul.

– Indiferent de forma pe care o va lua, cunoscându-l pe Terry, sunt convins că este un soi de glumă.

Ciudat, dar descoperind semnificația cărții poștale,

1 Termen argotic pentru organul genital feminin, pisicută - în sensul propriu. (n.r.)

continuând această căutare pe urmele unui talisman în care nici măcar nu credea, Chris se trezi simțindu-se mai apropiat de Terry chiar decât în vremurile când fratele său era în viață. Senzația îl bucură și-l întristă în același timp. Era bucuros că simțea totuși așa ceva, trist pentru că nu se întâmplase pe când Terry trăia.

Această asociație de idei izvoră în parte din faptul că totul fusese anume pregătit pentru el, era convins. Terry lăsase afacerea pe mâinile lui, ca și cum Chris ar fi fost singura persoană în care avea încredere că va continua ceea ce începuse el.

Dar ce era mai exact acest lucru? Chris deveni mai temător pe măsură ce se apropia mai mult de soluția criptogramei lui Terry și recuperarea Porții către Noapte. Să fi avut dreptate Soutane, iar Terry să fi fost implicat în comerțul cu opiu? De ce? Pentru bani? Pe Terry nu l-au interesat niciodată prea mult banii, Chris știa sigur, altminteri ar fi rămas pe lângă tatăl lor, intrând în afacerile de import-export al familiei, ce produceau milioane de dolari.

Ce altceva ar fi oferit comerțul cu opiu? După Soutane bani... și putere. Dar de ce o persoană interesată de putere ar fi mers de bună voie la război, ar fi ucis, știind că există posibilitatea de a fi rănit sau chiar ucis el însuși?

Și Chris își reaminti ceea ce spusese Marcus Gable despre război: *„Totul era o chestiune de putere. Cei care i-au înțeles esența, i-au priceput sensul și au supraviețuit. Toți ceilalți au fost distruși, într-un fel sau altul”*

Terry supraviețuise războiului. Chiar mai mult prosperase. Oare Vietnamul să-i fi distrus moralitatea, cum s-a întâmplat cu Marcus Gable? Să fi înăbușit, chiar distrus orice urmă de onoare la care-ar avea dreptul ființele omenești?

Acum, stând în centrul orașului vechi, amintind de o epocă mai simplă, dar nu mai puțin violentă, Chris simți cum

li urcă pe șira spinării o spaimă teribilă, amenințând să-l paralizeze. Nu era numai fratele său-pentru ceea ce ar fi putut deveni acesta-ci și pentru el însuși. Deoarece, urmând calea aceasta, trasată pentru el de fratele său mort, nu-și supunea unui test propria moralitate? Ce va face, odată ajuns în posesia Porții către Noapte? Indiferent ce-ar fi fost pe cale să descopere, Terry, el însuși era obligat să...

Să *ce*?

Chris nu avea nici o idee, dar presimțea că găsirea Porții către Noapte nu era un scop în sine. Unde-l va conduce? Avea sentimentul acut de a fi pășit într-o altă viață, spaima era alternată de un soi de senzație de anticipare, de parcă ar fi așteptat toată viața acel moment precis.

– Chris?

– Poftim?

– Te simți bine? rosti Soutane, strângându-l de cot. Ai o privire la fel de inexpresivă ca a pisicii negre de-acolo

– Mă pierdusem în...

Se opri brusc. Se trezise uitându-se țintă la o vitrină drapată în catifea neagră. În centrul ei se afla o femeie arlechin în roșu și alb. Avea capul aplecat într-o parte, brațele ridicate, iar picioarele, încălțate în cizme înalte, păreau să se miște, încât atitudinea ei dădea senzația de zbor. În spate, diavolul, cu brațele larg deschise era pe punctul de a o acoperi cu capa lui întunecată.

– Chris?

– Așteaptă puțin.

Scrută lacrima dintr-un strass incrustată în masca în formă de romb. Și în spatele măștii... ce căutau mustățile alea, ce era cu blana aia neagră? Erau urechi triumphiulare de pisică! Motanul încălțat! *Pussy!*

– Ce este aici?

— O galerie de artă, răspuse Soutane. Sunt cunoscuți pentru marionetele lor. Nu-i așa că sunt splendide?

Chris râse, privind la Pisica în cizme din vitrină:

— Sunt gata să pun pariu că una dintre ele este cu mult mai mult.

Înăuntru, la capătul scărilor, un domn-marionetă în costum medieval îi privea de la înălțimea pălăriei sale superb executată. Chris tocmai se pregătea să coboare scările, când Soutane îl apucă de braț.

— Mă întorc afară pentru un minut.

Chris observă îngrijorarea pe chipul ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să mă asigur de ceva. Oricât ar părea de improbabil, s-ar putea să fi fost urmăriți până aici.

— Vin cu tine.

— Este exact ceea ce *nu* o să faci, replică ea iute. Te rog. Știu eu ce spun. În plus, dacă *La Porte à la Nuit* se află aici, vă trebui s-o protejezi.

Apoi râse:

— Nu-ți face probleme. Pot să-mi port singură de grijă.

— Ce vrei să zici?

— Nu mă tem de nimeni, explică ea pe un ton serios, apoi îi adresă un zâmbet fugar. Nu te uita atât de dezaprobator. Est la fel de tradiționalist cum era Terry.

Lui Chris nu-i plăcea, însă ceea ce-i spusese avea sens. Terry și-a luat precauții extraordinare pentru a ascunde Poarta către Noapte.

— E-n regulă, rosti el, dar cel puțin hai să stabilim un punct de întâlnire.

— De ce nu la biserică? Pare un loc adecvat, nu crezi?

Ajuns jos, în galeria puternic luminată, constată că toate marionetele erau personaje umane cu capete de animale.

Existau un papagal vesel, o bufniță macabră, un porc cu privire lacomă. Dar unica pisică era arlechinul din vitrină.

Pe pereți erau atârinate picturi ale câtorva artiști contemporani. Erau lucrate în ulei, cu forme complicate, culori bogate, amintind de covoarele persane. Subiectele erau spectaculoase, magnetice, voluptoase.

Un bărbat între două vârste îl întâmpină pe Chris la capătul scărilor. Nu se mai afla nimeni altcineva în galerie.

– Aș dori unele informații în legătură cu arlechinul din vitrină, rosti Chris.

– Ah, arlechinul și diavolul sunt cele două marionete care n-au fost făcute de mine ori de partenerul meu, răspuse proprietarul. Mă tem că nu vă pot spune prea multe. Artistul mi-a zis că aceste piese nu sunt de vânzare. Sunt aici numai pentru a fi expuse.

Gesticulă, zâmbind:

– Poate v-ar interesa papagalul sau bufnița mea?

– Pe mine mă interesează arlechinul. Există vreo modalitate de a intra în legătură cu artistul?

– Ei bine, în mod normal noi nu încurajăm...

– Vă rog, îl întrerupse Chris, este important.

Bărbatul îl studie pe Chris un moment, de parcă l-ar fi cântărit sau i-ar fi estimat valoarea netă. Apoi aprobă cu un gest al capului și dispăru în dosul unei draperii din catifea neagră, din colțul galeriei unde se afla biroul.

Chris rămase singur în galerie, cu excepția superbilor marionete îmbrăcate în costume medievale. Bufnița, înțeleaptă și amenințătoare, era mută, în schimb papagalul părea pe cale de a divulga secrete tenebroase și ironice.

Auzind foșnetul draperiei din catifea, Chris se întoarse, așteptându-se să-l vadă pe proprietar. Dar se trezi în fața unui

bărbat zvelt și palid, cu o privire cu aspect vag, în spatele unor ochelari cu rame negre și groase.

– Cu ce pot să vă ajut, monsieur?

– Dumneavoastra ați făcut Motanul Încălțat?

– *Oui, monsieur. Je suis monsieur Asprey. L'artiste c'est moi*¹. Însă arlechinul nu este de vânzare. Dacă doriți unul, va dura...

– Îl vreau pe *acesta*, insistă Chris.

– *Pardon, monsieur*, dar v-am spus...

– Sunt Chris Haye, fratele lui Terry Haye. Ați făcut Motanul Încălțat pentru el, nu-i așa?

Transformarea de pe chipul bărbatului era remarcabilă. Ochiul deschis la culoare, atât de inexpressiv înainte, deveniseră pătrunzători.

– Aveți poate, să-mi arătați ceva.

Chris scoase cartea poștală:

– P.S., rosti el.

Ah, *bon*, răspunse monsieur Asprey, aprobând cu o mișcare a capului. Nota de plată. Acum putem să-i dăm gtu nul.

– *ike-ird-tees-am*...

– *Merde*², nu poți face mai mult de-atât?

Regret, răspunse tehnicianul ocupat în spatele unui banc cu ecrane și comutatoare. În cameră se află probabil un motor magnetic de un anume tip. Când îl îndreaptă într-o anumită direcție—în cazul de față, cred că spre ușa-canalul audio de cinci sute de hertzi se pierde.

– Dă-i drumul odată! spuse Milhaud, stând pe marginea scaunului lui.

1 *Da, domnule. Sunt domnul Asprey. Eu sunt artistul (în limba franceză în text). n.l.*

2 *Răst* (în limba franceză în text). n.l.

Mai avea puțin și auzea porțiunea din conversația înregistrată pe bandă dintre domnul LoGrazie și interlocutorul său necunoscut, iar Milhaud simțea agitația nerăbdării în stomac.

– Gata, rosti tehnicianul, apăsând pe buton.

Prin căști Milhaud auzi vocea bărbatului necunoscut spunând:

– ... Să nu implicăm și o a treia parte. Uită-te la câte pierderi ne-a pricinuit Terry Haye. Ne-am dat deja seama că nu e-n regulă, din punctul de vedere al securității.

– În acest caz, mă tem că e necesar, rosti domnul LoGrazie, prin hâșăitul în valuri al benzii și zgomotului de fond generat de mulțimea de filtre folosite de tehnician pentru amplificarea vocilor.

Sunetele cacofonice deveniră pătrunzătoare și atât de puternice, încât Milhaud tresări, iar tehnicianul se grăbi să regleze butoanele.

– ... Crezi că putem să intrăm în ramura asta de afaceri numai dacă ne dorim? Avem nevoie de Milhaud. Deas Milhaud are forța și organizația care să se potrivească pe acest teritoriu. Îl cunoaște cu mult mai bine decât am putea spera noi vreodată. Și acum, dacă Terry Haye a fost lichidat, Milhaud ne-a curățat terenul. În sensul ăsta, și-a dovedit deja valoarea pentru noi. Crede-mă, este singura cale rațională de abordare a problemei..

– Mi-am făcut un obicei din a nu crede pe nimeni, replică vocea. Iată de ce tocmai mă întorc din Shan. Când Bătrânul a decis că trebuie să mă întorc, ea să zică așa, la turmă, mi-a explicat foarte limpede că ar fi bine să intru până la capăt în afacere.

De fapt, teoria mea este că ăsta e motivul principal pentru care m-a convins să mă întorc. Erați pe cale de a fi strânși cu

ușa în mod magnific de Terry Haye. Pur și simplu, Bătrânul s-a saturat.

– Dar fără Milhaud, nu o să avem niciodată acces la amiralul Jumbo, interveni domnul LoGrazie. Milhaud mi-a spus răsplată că, dat fiind că are Pădurea cu Săbii, poate...

– Franck, ascultă-mă. Am fost deja în Burma. L-am văzut pe amiralul Jumbo. Rezultatul a fost că am intrat în afacere. Chiar acum, *Tigrul Alb* își arată rezultatele.

Milhaud fierbea de furie. Ce-și închipuiau că fac, îl înfutura așa? Nemernicii aia de mafioți americani au impresia că sunt vreun alt amator, ca Terry Haye? Dacă e așa, o să aibă o surpriză. Și mai mult, ce-i absurditatea asta despre înțelegerea făcută cu amiralul Jumbo? Milhaud cunoștea prea bine situația pentru a crede că un individ oarecare din Mafia era în stare să meargă pur și simplu la amiralul Jumbo și să-și ia produsele de la o sursă pe care Milhaud a pus-o în funcțiune după ani de trudă.

Mintea îi vuia. Erau prea multe întrebări fără răspuns în momentul de față. Se reculese și făcu semni tehnicianului să pornească din nou mașina.

– Cerule! rosti domnul LoGrazie în căști, sunt adevărate poveștile despre tine. Trebuie să fii un soi de magician.

– Așa mi se zicea. Dar lăsa aplauzele pentru mai târziu. Îmi spuneai că Milhaud are *Prey Dawn*. Il vreau: este recompensa mea pentru că am dat drumul Operațiunii *Tigrul Alb*. Ia-l de la el.

Rolele magnetofonului încetară să se mai rotească.

Tehnicianul arboră un zâmbet larg:

– *C'est assez clair pour vous?*¹

– Suficient de clar ca să aud fiecare cuvânt, răspunse Milhaud ieșind din starea lui de stupefacție.

Cine era neefnoscutul? Era înnebunit să afle.

¹ Este suficient de clar pentru dumneavoastră? (cu timbru francez în text) n. t.

Apoi Milhaud simți că i se răsucește stomacul. Ceva, depozitat ca o pietricică în memoria sa, se eliberă și se ridică la suprafață. Un magician. „Așa mi se zicea“, a spus necunoscutul.

Milhaud cunoscuse pe cineva numit Magicianul, demult, în Indochina. Nu putea fi același om. Nu, gândi el. Este absolut imposibil. Scoase dintr-un sertar fotografiile, studie din nou figura de stea de cinema-necunoscutul de pe bandă.

Magicianul. Imposibil, își spuse iarăși și iarăși, până când deveni o litanie. E imposibil. Nu-l cunosc pe acest bărbat. *Nu poate* fi Magicianul. Un întreg catchism se dezintegrează în fața terorii crescânde a lui Milhaud.

Pentru ea, deja, simțea că i se ridică părul pe cap.

Când Soutane se despartă de Chris, ieși în stradă și, fără să arunce vreo privire împrejur, coti la stânga. Se îndreaptă spre străzile pietruite în panta, coti la dreapta și încă o dată la dreapta. Fără să știe, urma drumul parcurs de Terry către Biserica Sfintei Fecioare de Benva.

Son et lumière,¹ gândi Soutane cufundându-se tot mai adânc în miezul orașului Tourrette. „Sunetul și lumina sunt aliații mei aici.“ Străzile erau atât de strânse, încât orice sunet căpăta ecou printre pereții din piatră ai clădirilor, iar lumina cădea oblic pe ziduri conturând umbre foarte bine definite. Folosindu-și ambii aliați, putea să-și prindă urmăritorul.

Îi zărise reflexia pe când se uita în vitrina unui magazin. Stând într-un anumit unghi, sticla plană servea drept oglindă, arătându-i porțiunea de stradă din spate. Apoi, din nou, în magazinul de jucării, o umbră a trecut prea lent, apoi s-a întors, pentru a nu se îndepărta de ea.

Cine o urmărea? Nu iezuitul cu care se confruntase în toaleta de la Le Safari. O persoană mai importantă? Iezuitul își

1. *Sunet și lumină* (în limba franceză în text) n.r.

mărturisise păcatele, ori a rămas mut? Soutane bănuia că al doilea răspuns era corect, din moment ce iezuitul nu-i dăduse impresia a avea un caracter deosebit de puternic.

Urmăritorul ei era un asiatic, poate un vietnamez, și asta o îngrijora. După cum i-a spus lui Chris, lăptase și înainte împotriva inamicilor lui Mun. Trădându-și în asemenea măsură natura intimă l-a făcut, poate, pe Mun să devină repăsător și acest lucru o anihilase pe Soutane.

Omorând-o pe iubita lui Mun, Soutane se trezise intrând într-o spirală descendentă, din care nu mai avea cum să iasă, a dezgustului față de sine, care culminase cu încercarea ei de sinucidere. Nu conta că acționase pentru a răzbuna atacul împotriva lui Mun. Acționase împotriva firii ei. Și astfel, ca pentru un om nebun, războiul și consecințele sale-a pătruns în viața ei, întorcând-o pe dos.

Terry a salvat-o de ea însăși. În mod sigur ar fi murit până acum, fără el. Cât l-a putut iubi! Pentru că o preocupa mai mult el decât propria-i persoană, a fost capabilă să iasă din starea ei de autodistrugere. Și, reușind să-și izoleze propria ființă, putea să evite să mai pătrundă vreodată prin aceea poartă zăvorâtă.

Acum, în mintea sa văzu iarăși citadela ego-ului rânjind, acolo unde ea a stat, punând lama ascuțită a cuțitului pe venele albastre de la încheieturi, și știa că în Tourrette se afla *karma* ei. Poate că moartea lui Terry hotărâse asta, după cum îi hotărâse cursul vieții. Soarta ei se îngemăna cu a lui, ca și cum Terry ar mai fi fost încă în viață.

Ecourile care se grăbeau în urma ei o îndemnau să utească pasul. Aici, în lumina albăstruie, era răcoare și se apropie, acoperindu-și pieptul cu brațele.

Se afla în apropierea Bisericii Sfintei Fecioare de Benva. Imaginile fioroase de pe fațada de piatră ale suferinței și mântuirii sfășiau aerul ca niște animale fantastice și al căror exces de emoții umane mimau grotescul fizic.

Undeva, un ceas bătea ora. Soutane, ascultând, se alipi de piatra rece. Auzi zgomot de pași, de cealaltă parte, îndepărtându-se de ea. Nu avea nici un rost să stea în stradă, totuși mai zăbovi, deoarece nu ar fi vrut să existe nici un dubiu în mintea următorului referitor la locul unde mergea.

Se întoarse și pătrunse prin porțile din lemn de stejar, împodobite cu ținte. Înăuntru, simți vântul strecurându-se prin părul de la ceafă, de parcă ar fi atins-o răsufarea Domnului.

Era întunecos, obscuritatea nefiind întreruptă decât de razele prăfuite de lumină care intrau prin vitralii și se așternau ca niște văluri pe podeaua de piatră.

Văzu cristelnița din piatră tocită de vreme și, în fața, naosul. Lumânările licăreau dinaintea unui altar micuț, așezat într-o nișă boltită, în stânga ei. Cineva îngenunchease acolo, cu capul plecat, rugându-se. Mai încolo zări în lumina estompată rândurile de bănci din lemn, care conduceau la magnificul altar principal.

Aerul era dens de tămâie și rugăciuni. Soutane trecu pe lângă statuia din marmură a Sfintei Fecioare de Benva, ocrotitoare a călătorilor și, în continuare, pe lângă reprezentări ale Fecioarei și ale lui Cristos pe Cruce. Atâta suferință, gândi ea.

Atâta sânge!.. Păcatele omenirii păreau atârnate aici, ca rufe la uscat.

Auzi o incantație în latină, un cântec, un preot, o sfântă taină, n-ar fi fost capabilă să spună care și nici nu știa dacă, de fapt, exista vreuna.

În acest timp observase împrejurimile. Revăzu în minte toate posibilitățile, întrebându-se doar în treacăt unde fusese ucis Terry, pentru ca sângele lui să se scurgă pe podeaua rece de granit, amestecându-se cu cel al lui Cristos.

Întorcându-se, grăbită să se înapoieze în naos, ajunse jărăși la statuia Sfintei Fecioare din Benva. Penitentul din calea sa

era tot un preot. Soutane se strecură în spatele figurii din marmură.

Își simți șira spinării străbătută de un fior când zidul umed din piatră i se lipi de cămașă. Mușchii i se contractară. Strângându-se în spațiul gol, își apăsă obrazul de marmura rece cu vinișoare, încât să nu-i fie obturată vederea spre intrare.

Observă că intră asiaticul. Acum, cercetându-i fața, era sigură că era vorba despre un vietnamez. Nu exista nici o scânteiere de suflet omenesc acolo. Ca și cum ar fi fost deja mort.

Soutane se cutremură și realiză că era un semn rău. Frica ei îi va conferi următorului un alt fel de putere, una pe care n-o putea anihila, și începu să se întărească mental pentru lupta ce urma.

Vietnamezul rămase în centrul unei raze de lumină, aruncând o umbră alungită peste pietre, așternându-se la picioarele Sfintei Fecioare din Benva ca o maree neagră.

Nu se întoarse încolo și înapoi, cum ar fi făcut alții, ca și cum ar fi căutat. Dimpotrivă, stătea nemișcat. Numai capul i se mișca, asemeni unei bufnițe la miezul nopții, pândindu-și prada.

Avea buzele de culoarea sângelui uscat și erau ușor întredeschise, de parcă ar fi încercat să-i identifice prezența după gustul aerului. Ochiul lui, de culoarea ebonitei, alergau în toate direcțiile prin biserică, iar Soutane își închipui că ar fi putut străpunge marmura în spatele căreia era ascunsă.

„Ajunge!” gândi ea. „Îți provoci singură frica”. Însă simțea că îi era frica de acel bărbat și că o silea să-și elibereze ceea ce zăcea în sufletul ei. Începu să-l urască pentru ceea ce o obliga să facă. Treptat, ura îi înlocui frica, până ce, în cele din urmă, reuși să fie pregătită.

Energia i se concentrase în partea de jos a pântecelui;

mintea îi intrase în acel punct special *a fi sau a nu fi*, unde nu pătrundeau niciodată gândurile despre victorie sau înfrângere.

În timp ce Dante tot mai stătea în raza de lumină, Soutane părăsi nișa în care se aflase în siguranță. Făcu un salt în întinerie și, când ateriză, nu produse nici un zgomot.

Chiar așa, Dante deveni conștient de prezența ei. Capul i se roti, iar ochii lui o prinseră, ca ghearele unei păsări.

– De ce mă urmărești? întrebă ea.

– *La Porte à la Nuit* ne-a fost vândută nouă, rosti el, într-o șoaptă abia perceptibilă. Acum am venit să o revendic.

– Unde sunt banii? Ai plătit-o?

– Am fost înșelați. Ni s-a oferit un duplicat fără nici o valoare.

– Tu l-ai ucis, afirmă Soutane; cercetându-i figura, avu un sentiment de convingere mai puternic decât oricând. L-ai ucis pe Terry. De ce?

– Nu am fost prezent la tranzație, răspuse el, într-o încercare zadarnică de a-i abate atenția.

Și nu pentru că nu-și amintea avertismentul lui Milhaud în legătură cu Soutane, ci, mai degrabă, fiindcă nu reușea să creadă că ar fi fost atât de periculoasă.

– Nu am cum să-ți spun ce s-a întâmplat, continuă el.

Soutane ridică din umeri, iar el, îngrijorat, încercă să citească ceva în privirea ei.

– Nu contează, rosti ea cu o voce stranie, detașată.

„Ascultă-mi, Doamne, plângerea,

Apără-mă de dușmanii cei groaznici,

Ascunde-mă de urzelile tainice ale celui rău...”

Un psalm al lui David, cântat în limba franceză, îi învălui în sunet, în timp ce se celebra slujba de seară.

– A murit.

„...de uelțirile vrăjmașilor noștri”

Cu mâinile goale, umplute cu Vid. Se apropie, spunând:

— Asta contează acum. Nu *La Porte à la Nuit*, ne tranzacția voastră. Viața unui om.

— Nu știu nimic despre asta, replică el, pregătindu-se. Sunt nevinovat.

*.....care-și ascut limbile ca săbiile și
aruncă vorbe amare ca săgețile."*

Folosi metoda *atemi*, lovituri iuți, dure și precise cu muchia palmei și cu vârfurile degetelor. Ținti coastele, inima și ficatul. Dar vietnamezul era atent și fulgeră imediat, parând-o chiar și după ce ea mări viteza de atac.

Soutane își apucă încheietura mâinii drepte cu mâna stângă, ca și cum ar fi pornit un *atemi*, și declanșă un *aikido irimi*, răsucindu-se către stânga și, uzând de propria-i inerție pentru a-și întoarce brațul în spate, îl lovi cu podul palmei stângi în bărbie.

Dante fu aruncat în spate și își pierdu aproape cunoștința din cauza durerii. Dar inspirase din adâncurile stomacului, ceea ce îl salvă. Apoi își concentră această sursă de energie, lovi puternic cu piciorul, atingând-o pe Soutane în partea de sus a coapsei.

Era un nerv median, iar Soutanei îi amorti pe dată piciorul drept. Se împletici și își slăbi strânsoarea, căutând să-și recăpete echilibrul.

Dante o lovi cu tăișul palmei în umăr, iar Soutane căzu pe coate și genunchi. Reuși să-l vadă cum pomește iarăși, se strădui să se dea la o parte, dar nu izbuti. O izbi cu piciorul în coaste, iar ea gemu fără suflare.

Ajunsa pe culmile disperării, Soutane își înfipse unghiile prin stofa pantalonului inamicului, doar pentru a-l ține, pentru a-l împiedica să se folosească de picior. Înțelegând, deși vag, că încă o lovitură ar termina-o.

Scrâșni din dinți când o altă izbitură îi provocă o durere care-i radia prin umăr și spate. Dar nu lăsă piciorul, apucându-l

și mai strâns, concentrându-și energia, restrângându-și ținta până la un punct infinitesimal și nimici acum durerea și frica, în lupta pentru supraviețuire.

Căută și găsi nervul median din piciorul lui Dante și, cu degetul mare, pătrunse prin carne până deasupra încheieturii genunchiului.

Piciorul cedă și el căzu înspre ea, simțindu-i greutatea ca un soi de căldură deasupra ei, ca o umbră uriașă coborând...

Soutane icni și se rostogoli. Când vietnamezul atinse podeaua de piatră, ea îl pocni cu cotul în stern, îi auzi geamătul înăbușit de durere, îi simți degetele mari de la mână pe față, în apropierea orbitelor, căutând să-i patrundă în ochi.

Nu mai avea timp, trebuia să-și schimbe strategia, să-și folosească forțele degetelor în punctul aflat exact dedesubtul sternului.

„Dar Dumnezeu îi va săgeta...”

Își înfipse degetele, auzi cum se sfâșie materialul cămășii, îi auzi țipătul slab, ca al unui copil și simți valul de aer grețos dinlăuntrul lui Dante.

Soutane avea mâna plină de sânge; ochii lui Dante îi strigau obscenități, mâna lui care o apăsase de obraz era dură ca granitul, apoi întepeni, căzu.

„Căci pe limba lor pieri-vor...”

Ochii lui fixau sticloși înfățișarea binevoitoare a Sfintei Fecioare de Benva.

„Atunci toți se vor teme; vor grăi ce scris-a Dumnezeu și vor cântări ce a făcut.”

Se aflau într-o casă, la o distanță de trei străzi de unde plecaseră. Chris încercase să-i vorbească domnului Asprey în galeria de artă, însă acesta îl îndenină la precauție, înălțând un deget. El aduse aici, într-o casă cu două etaje, tavane joase, pereți de piatră și podele acoperite cu gresie. Jos, unde erau și

ei, se afla o bucătărie, o cameră de zi mică, dotată cu un cămin gigantic și, în spate, o baie.

Dar, în cea mai mare măsură, spațiul era ocupat de studioul domnului Asprey: un șevalet de pictor pe care era o pânză neîncepută, un scaunel cu o paletă și o cutie din lemn plină cu tuburi de vopsea acrilică în ulei. Dedesubt, pe jos, cutii metalice cu terebentină.

Cea mai mare parte a încăperii era ocupată de o masă de lucru, deasupra căreia atârnavă o mulțime de marionete pe cale de a fi executate. Pe jumătate ascunse în umbră, scrutau ființele omenești de sub ele cu ochi ciudați, indiferenți.

— V-am așteptat.

Atârnat într-un colț al mesei de lucru exista și un diavol, geamănul celui care amenința Motanul Încălțat din vitrina galeriei de artă. Era incomplet, cu oasele scheletului parte pe dinafară, parte pe dinăuntru. Într-un sens, acest lucru reușea să-l facă și mai amenințător.

— Monsieur Haye mi-a spus că, dacă va muri, veți veni.

Monsieur Asprey trase de niște sfori, iar diavolul înclină capul parțial lucrat, de parcă ar fi aprobat.

În căminul din piatră se aflau resturile unui loc. Chris le cercetă cu privirea, ca și cum ar fi putut, asemeni romanilor, care trăiseră demult pe aceste ținuturi, să ghicească viitorul în forma lor.

— Dacă v-a spus că voi veni, răspunse Chris, atunci v-a mai spus că voi întreba despre un pumnal. Un pumnal foarte deosebit.

— Corect, replică monsieur Asprey, luând Motanul Încălțat din vitrina galeriei de artă.

Se uita la el, ca la copilul său:

— Este prima mea creație, așadar cea mai iubită.

Cu ajutorul unei lame de ras practică o incizie verticală rapidă prin spatele arlechinului. Dinăuntru scoase un obiect.

— Iată ceea ce monsieur Haye a dorit să păstrez în siguranță pentru dumneavoastră, rosti el, întinzându-i lui Chris pumnalul. *La Porte à la Nuit*.

Chris îl luă și îl examină în lumină. Simți că era neobișnuit de greu, de parcă ar fi fost forjat dintr-un metal necunoscut.

— Știți despre ce este vorba?

— Știu că a fost făcut de un maestru în meserie, spuse monsieur Asprey. Știu că este foarte valoros.

Chris aprobă:

— Pentru unii.

Pe pervazul de afară păsea încet o pisică neagră. Pentru o clipă îl privi, lingându-și blana de pe labele dinainte, apoi plecă. Dinspre fereastra deschisă, Chris putea auzi chemarea la slujba de seară, răsunând prin orașul fortificat, înălțându-se de la Biserica Sfintei Fecioare de Benva. În curând va începe *Magnificat*.

— Lama este făcută din jad imperial, explică monsieur Asprey. N-am văzut niciodată o piesă de asemenea mărime. Nu sunt în stare nici măcar să mă apuc să calculez valoarea.

Continuă, indicând cu mâna:

— Și iată rubinul. Priviți-l mai îndeaproape în lumina zilei și veți remarcă faptul că are acea culoare cunoscută sub denumirea de sânge de porumbel. Ceea ce înseamnă că este din Burma. Are o greutate de șase carate. Aveți cunoștințe în domeniul pietrelor prețioase? O gemă de o asemenea mărime este excepțional de rară.

— Se pare că știți multe despre această piesă.

Monsieur Asprey zâmbi:

— Ar fi fost cazul. Fratele dumneavoastră mi-a cerut să-i fac o copie după ea.

Deci iezuitul nu a mințit-o pe Soutane, gândi Chris. Oare Terry a încercat să-și păcălească cumpărătorii, sau avea ceva mai important în minte?

– Valoarea pumnalului nu este monetară, ci spirituală, rosti el.
Monsieur Asprey înclina capul:

– Înțeleg. Deci din această cauză era bine să fie ascuns cu atâta grijă.

– Și va trebui să fie din nou ascuns cu aceeași grijă.

Chris îi înapoie pumnalul:

– Va ocupați dumneavoastră?

Pisica de pe pervaz venise iarăși. Se așezase cu spina ea arcuită ca a unui cocoșat, scaldându-se în ultimele raze de lumină. Apoi auzi ceva în depărtare. Cascada, scufundată în întuneric, se izbea de stânci și zgomotul sosi până la Chris, purtat de briza ușoară în asfințit.

Chris urmărea mâinile îndemânătice ale domnului Asprey cum reasează Poarta către Noapte în sanctuarul său și începe să repare arlechinul.

*Cei drepti să se bucură întru Domnul și să-și găsească
pacea. Cu totii să-L slăvim!*

Sunetul se slăbi încet, îndepărtându-se, iar ecourile așezau umbre peste alte umbre. Ochii Soutanei priveau fix, mariți, ca ai unei iepe extenuate.

În fața ei, penitentul de lângă micuțul altar se ridică. Nu-i auzise luptându-se, deoarece psalmul și corul de voci dulci acopereau toate celelalte sunete din interiorul bisericii.

Acum personajul, terminându-și rugăciunea, luă din suport o lumânare aprinsă și, răsucindu-se, parcurse spațiul care-l separa de ea din trei pași. Aplecându-se brusc, vâri flacăra în fața chipului Soutanei.

– Nu s-a încheiat, rosti monsieur Mabuse, rânjind. Nu Pentru tine, abia de-acum începe.

Când Soutane își retrase fața din cauza căldurii lumânării el o apucă de păr și, trăgând-o, o târî înapoi în umbra densă de lângă statuia Fecioarei.

Flacăra pâlpâia în fața lui; umbrele păreau să se agățe de chipul lui, ca și cum ar fi râvnit să-i acopere prezența. Soutane își folosi unghiile, zgâriindu-i obraji, nasul și fruntea.

O lovi cu forță, apoi se opri. O aduse în spatele figurii din marmură, înghesuind-o cu mare greutate în spațiul strâmt dintre perete și statuie.

Soutane respira adânc, încercând să-și regăsească o parte din puterea fizică și echilibrul mental. Ucisese din nou și simțea absorbind ca un burete disprețul de sine. Emoțional, se afla la marginea tenebrelor, locul unde nu mai reprezenta nimic, nemaivorindu-și decât tăcerea și un sfârșit pentru a gândi, a simți, a fi. Se apropia de locul îngrozitor și rece când cuțitul a alunecat pe venele de la încheieturile mâinilor.

Faptul că fusese înghesuită într-un spațiu strâmt o silea să se retragă în sine. Ceea ce văzu înăuntru era același hău întunecat și pustiu care-o făcuse să-și taie venele. Fiindcă, în mod limpede, înăuntru ei nu era nimic denumit de a fi salvat, doar o rană deschisă, infectă și respingătoare.

Timpul se contractă până ajunsese o clipire de ochi, licărirea reflexiei pe suprafața convexă a unui iris. Deasupra ei plana figura dușmanului, vechi de când lumea, implacabil, insatiabil.

Încă o dată era forțată să lupte cu ea însăși, ceea ce făcuse, și în același timp să lupte pentru propria viață. Resimțea presiunea cumplită pe care o exercita el asupra ei, stâncea neînduplecată de care fusese zdrobită.

Din gura pe jumătate deschisă a inamicului izvoră o duhoare care o îngreșă. O lovi puternic în umăr, iar ea tipă. Încercă să-i astupe gura cu podul palmei, iar ea se retrase, zvârcolindu-se.

O izbi peste gât, iar durerea o făcu să-i lăcrimeze ochii. Fără să-și dea seama, își aruncă din nou capul în direcția lui, iar mâinile lui îi coborau peste gură, ca un căluș. Degetul lui

mare era fixat cu forță sub bărbia ei, împiedicând-o să facă uz de maxilar și dinți.

Soutane avea gâtul expus și, spre marea ei oroare, văzu cum chipul lui îi umple câmpul vizual, cu gura deschizându-se și dinții strălucind ca ai unui câine. Începu să tremure, înțelegând că era pe cale să-i reteze tendoanele, arterele, nervii cu o mușcătură a fălcilor puternice.

Oroarea o copleși, depășind chiar frica față de sine. Își strânse pumnii și, cu o forță hidoasă, îi aruncă pe amândoi în locul situat deasupra inimii lui.

El se clătină exact timpul suficient pentru ca ea să alunece afară din spațiul umed. Cu un țipăt nearticulat trecu pe lângă el, atingându-l, lovindu-l în zona plămânului pentru a-l ține la distanță și fugi, fără suflare, pierzându-șe în întunericul bisericii.

Când Mun dormea, o făcea cu toate simțurile treze. Învățase acest lucru în timpul războiului, de fapt învățase tehnica de la Terry Haye. La început, Mun nu a avut nici o idee de unde o aflase Terry. Mai târziu, când au ajuns să se cunoască mai bine, a devenit clar că Virgil era sursa, după cum era sursa multor lucruri pe care le știa Terry.

Mun nu a înțeles asta până când, într-o noapte, în junglele din Cambodgia, după ce au traversat râul noroios, frontiera interzisă, de unde nu mai exista întoarcere, Terry i-a făcut mărturisiri:

— Până să-l întâlnească pe Virgil, habar n-aveam ce-i cu războiul ăsta. Era ca și cum cineva ar fi încercat să-mi vorbească în limba marțiană, în timp ce se căznea să-mi ia pământul de sub picioare.

Virgil a dat un sens taturor lucrurilor. Războiul nu este pentru a găsi COSVN, nu este pentru a încerca să-i anihiliăm pe Charlie, este pentru a supraviețui când cutremurul de

pământ, marea înaltă și uraganul lovesc toate deodată și ai senzația că nu există nici o ascunzătoare, nici pe pământ, nici pe mare, nici în cer, nicăieri.

Mun mai lucrase și înainte pentru Virgil, însă nu l-a înțeles cu adevărat niciodată. L-a crezut un mercenar fără o inimă sau un suflet, în sensul în care gândea Mun, spiritual. Dar de la Terry a aflat că nici unuia dintre acei oameni nu-i plăcea războiul și nu-și dorea să fie acolo. Erau asemenea lui Mun, prinși în miezul unor evenimente asupra cărora nu aveau control.

Terry văzuse până în adâncurile ființei lui Virgil, descoperind în el o călăuză, ca un talisman magic. Tezeu în labirintul Minotaurului, omul care găsisse Calea de întoarcere din Infern.

Așadar, când Terry l-a învățat pe Mun cum să doarmă cu toate simțurile la pândă, Mun a asimilat lecția, iar mai târziu a practicat-o zilnic.

Cum Mun dormea în acest mod, auzi pașii trădătorului care se îndrepta către coliba unde se culcase. Deliberat, rămasese singur. Mogok se postase la o oarecare distanță, într-o atitudine de vigilență răbdătoare.

Noaptea este timpul când câinii ies la iveală. Era una dintre cele mai memorabile adagii ale lui Virgil. Acesta avea darul de a distila haosul războiului în cugetări limpezi, la fel de ușor de asimilat ca niște capsule. Îi făcea pe cei din jurul lui să se simtă invulnerabili, ca și cum ar fi posedat puteri speciale, ca și cum ar fi fost în stare să vadă prin întuneric ori să existe în vacuum. Ceea ce era, în fond, însăși esența războiului: o imensă gaură neagră, un vacuum care înghițise totalitatea conceptelor de rațiune, moralitate și chiar viața însăși.

La adăpostul întunericului, Mun nu se cîntă. Abia dacă deschise puțin ochii, pentru că lumina focului de afară s-ar fi

reflectat în mod sigur în ei și i-ar fi dat de gol. Își controla respirația, încât să fie imposibil de determinat dacă dormea sau era treaz. De parcă ar fi fost agățat în purgatoriu, nici viu, nici mort, ci câte puțin din fiecare.

Pe când aștepta, Mun se întreba care dintre locotenenții de încredere ai amiralului Jumbo se va dovedi a fi spionul generalului Kiu. Să fi fost Chao cel viguros, Pegu cel gras, ori mai bătrânul Kyaik? Chao era cel mai potrivit amiralului, dar Kyaik îi era cel mai apropiat. În afara lui Mogok, ei erau. Dușmanul ascuns, știa Mun, încerca să se lipească. Sub figura zâmbitoare a unui sfătuitor putea să licărească inima întunecată a trădătorului.

Sunetul ar fi putut fi cel al unei insecte, însă Mun îl percepea mai fin. O scânteiere a focului pe peretele din trestie al colibeii și furișarea rapidă a unei siluete zvelte. Mun se pregăti.

Cuțitul se abătu asupra lui cu mare viteză și forță, înfigându-se în punctul de pe rogojină unde fusese culcat cu un moment înainte. Întinse mâna, încordându-și încheieturile.

Capul îi fu azvârlit în spate când vârful unei cizme îl atinse în vârful bărbiei. Din instinct, se rostogoli, la adăpost de lovitura în coaste pe care o simțea venind.

Pe când procedă astfel, forfecă prin aer picioarele și realizează că trupul celui alt se prăvălise pe rogojină. Peste un moment se afla deasupra lui, îndepărtând mâna inamicului de mânerul cuțitului înșfip în mână. Îl izbi cu pumnul într-o parte a capului o dată, de două ori și îi apăsă gâtul cu antebrațul.

Apoi apăru Mogok, aplecându-se deasupra lor, ținând ridicată în mână o torță.

— Buddha! șopti el, cu ochii larg deschiși. *Asta este spionul generalului Kiu?*

Mun se uită în jos, la chipul lui Ma Varada, concubina

amiralului Jumbo. Deși lovită și însângerată, figura rămână tot frumoasă.

Mogok extrase un pistol de calibrul 45 de proveniență americană din jacheta lui matlasată. Îl apăsă pe tâmpla lui Ma Varada.

– Ia-l de acolo, spuse Mun.

– Nu, răspunse Mogok, cu degetul încordat pe trăgaci. Nu există decât o pedeapsă pentru spioni.

Mun împinse la o parte arma.

– Ea este biletul meu de intrare la amiralul Jumbo, explică. Lui îi revine dreptul de a-i decide soarta.

Femeia îl scuipă în față.

– Este din cele îndărătnice, continuă Mun, menținând strânsoarea și ridicând o privire către Mogok. Cât va fi dispus amiralul Jumbo să plătească pentru această informație?

Ma Varada, uitându-se când la unul când la altul, rosti:

– Ce vrei să zici, cum adică să plătească?

– Tacă-ți gura! interveni Mogok.

Mun urmă:

– Pentru informația că lucrezi pentru generalul Kiu.

Femeia răsfe:

– Nu lucrez pentru generalul Kiu. Sunteți niște proști dacă credeți că aș putea fi în slujba unui asemenea porc.

– Da?

Mun îi prinse părul în pumn și trase cu forță.

– Atunci, pentru cine lucrezi?

Ma Varada spuse ceva într-un dialect pe care Mun nu-l cunoștea. Îl privi pe Mogok.

– Oricum e o mincinoasă, răspunse acesta. Lasa-mă să c omor și să terminăm cu ea. Amiralul Jumbo va fi la fel de mulțumit de un spion mort ca și de unul viu.

Mun insistă:

– Ce-a spus?

Mogok oftă:

– A spus că lucrează pentru un bărbat care-și zice, hm, cum să traduc cuvântul? Om magic, vrăjitor?

Înălță din umeri:

– Cui îi pasă? Nu știu despre ce vorbești.

„Și dacă eu știu?” rosti Mun în sinca lui.

– Ar putea să fie Magicianul?

Mogok aprobă cu o mișcare a capului:

– Vrăjitor, om magic, magician, sunt tot aia, nu-i așa?

„Dumnezeule mare!” gândi Mun. „Credeam că Magicianul a murit sau măcar a înnebunit”. Își simți măruntaiele zvârcolindu-se, de parcă ar fi fost pline cu serpi. „Dacă Magicianul este amestecat aici, atunci am dat cu toți de bucluc”.

Care-i diferența? Minte, urmă Mogok. Și eu, dacă aș fi în situația ei, nu aș recunoaște că lucrez pentru generalul Kiu.

– Nu l-am întâlnit niciodată pe generalul Kiu, reluă Ma Varada, cu chipul deformat de disperare.

Mun o trase din nou de păr, cu forță:

– Descrie-l pe bărbatul care-ți dă ordine.

Ma Varada se execută. Magicianul ar fi putut căpata o nouă față, însă înfățișarea de ansamblu a trupului ar fi rămas neschimbată.

– O cred, declară el.

Îi urmărise ochii; nu exista o acrită atât de bună. Îi descriesese pe Magician.

– Spun adevărul, insistă Ma Varada.

– Mă tem că da.

Mun își ridică privirile. Mogok avea ațintit pistolul de calibrul 45 spre inima lui.

– Eu sunt spionul generalului Kiu, rosti Mogok.

– Tu! făcu stupefiat Mun. Dar tu și Terry...

– Era cu multă vreme în urmă și, oricum, Terry Haye a murit.

Înălță umerii ca un fel de scuza:

– În orice caz, generalul Kiu este mult prea puternic. O să-l zdrobească pe amiralul Jumbo și pe toți oamenii lui. Am prevăzut ceea ce o să se întâmple: a fost o simplă măsură de autoapărare.

Făcu o mișcare cu mitraliera înspre ei.

– Acum ridică-te fără să dai drumul fetei. O să plecăm într-o călătorie de noapte.

Îi scoase afară, unde se simțea mai bine focul care încălzea aerul înghețat.

– Știam că mai exista cineva care fura informații de aici, dar nu reușeam să aflu cine anume. Dorința ta de a ți-l face dator pe amiralul Jumbo mi-a oferit o șansă fericită. Ți-am permis să-mi faci munca.

Mitraliera se mișcă iarăși:

– Vino. Pe aici. Acolo, în întuneric. Înțelegi, voiam să o omor, ca să-mi păstrez secretul, dar tu m-ai oprit. Cine știe? Poate că a ieșit cum era mai bine, la urma urmelor. Dar nu pentru tine, în orice caz.

Jungla aștepta să-i înghită.

– Oamenii mei sunt aici, ca să vă ducă la generalul Kiu. Va avea câteva întrebări pentru amândoi. Va fi greu, vă promit, foarte greu. Mă îndoiesc serios că veți supraviețui. Dar, până atunci, îmi închipui că nu veți mai avea nevoie de nimic.

Chris o zări pe Soutane fugind prin naosul bisericii Sfintei Fecioare de Beneva și o urmă. Venise la locul convenit pentru întâlnire direct de la casa domnului Asprey. Avea la el arlechinul, împăturit și înfășurat într-o folie transparentă de plastic.

O văzu pe Soutane cotind pe partea stângă a altarului

principal. Deasupra strălucea caliciul de argint, unde vinul și ostia erau transformate în sângele și trupul Împărtășaniei. Lojele goale ale corului se aflau mai sus, peste băncile laterale. Pe figura ei era întipărită spaima. Ce diavol întâlnise în casa Domnului?

Ea dispăru printr-o ușă placată cu lemn de stejar închis la culoare și lăcuit. Când pătrunse și el pe-acolo, Chris descoperi sanctuarul din piatră rece. Dincolo, la stânga, era sacristia. Pe pereți atârnau draperii grele din catifea roșie. O cruce veche din bronz sculptat, domina unul din pereți, lipsit de un alt ornament. Mai existau o statuie a Sfintei Treimi și, într-o nișă mică din piatră, o icoană din lemn de dimensiuni reduse a Sfintei Fecioare de Benva.

Mai departe trecu pe lângă o tapiserie cu scena coborârii lui Cristos în Iad, pentru a-i mântui pe primii patriarhi și profeți ai omenirii de osânda veșnică. Dedesubt era o bucată goală de piatră care, totuși, arăta foarte uzată.

Chris ajunsese într-un loc fără ieșire, fugi înapoi în vestibulul strâmt care separa sacristia de corpul principal al bisericii. Intră printre dulapurile din stejar așezate pe ambele părți ale culoarului, care devenea astfel un fel de trecătoare îngustă. Din cauza întunericului profund, fuseseră aprinse torțele din suporturile de fier din pereți.

Pe drum se strecură pe lângă doi preoți în odăjdii albe, atingându-i. Auzi în spate un sunet și-l zări pe monsieur Mabuse apărând în pragul ușii dinspre biserica propriu-zisă. Avea fața întunecată, parcă ar fi fost mănjit cu sânge.

— Plecați de-aici, urlă către preoți.

Chris întinse mâna, apucă icoana de lemn și o aruncă în fața domnului Mabuse.

Preoții, zburătăcind ca niște păsări speriate, încercară să-l prindă pe monsieur Mabuse. Acesta le evită eforturile sângace și fugi pe coridor.

Chris se avântă spre sacristie, dar monsieur Mabuse îl prinse înainte de a ajunge acolo și-l izbi cu spatele de peretele de piatră. Lovi cu capul unul dintre suporturile de lumânări și sângele începu să i se scurgă pe obraz.

Încercă să-l îndepărteze pe monsieur Mabuse cu cotul, dar fu imediat ținut. Chris se răsuci și, aducându-și aminte de cele învățate de la Soutane, își azvârli pumnul sub brațul agresorului. Această mișcare îl eliberă cotul, dar era încă prins în cursa suportului metalic, care-i provoca dureri.

Întinse mâna în spate și, apucând baza torței, o smulse. O aruncă în pieptul domnului Mabuse, eliberat, simțind căldura și mirosul de material ars care umplea coridorul, pe când monsieur Mabuse se dădea înapoi, împleticindu-se, luptând cu flăcările.

Chris se grăbi să ajungă în sacristie, trăgând în urma sa ușa grea de stejar. Nu exista nici un loc, ci doar un zăvor solid din fier. Chris îl închise, apoi târî sub elanța supradimensionată un scaun cu picioare masive.

Aruncă o privire grăbită prin cameră. Ferestrele, aliniate ca niște călugărițe spășite, lasau să pătrundă înăuntru umbrele nopții. Lumânările aprinse din candelabrele de argint confereau încăperii cu tavan înalt dimensiuni exagerate.

Se mai aflau și alte dulapuri, o masă de refector, o duzină de scaune cu spătar și aspect inconfortabil, un cufar îmbrăcat în piele, sub una din ferestre. Odăjdiile, care fuseseră desigur folosite la slujba de seară, atârnav pe umerase solide din lemn, împreună cu câteva sutane negre și un strai folosit din in, creând impresia unei păduri lipsite de viață.

Lângă dulapuri se afla un scaun de rugăciune pe care îngenunchease un preot corpulent, poate rugându-se. Dacă nu cumva după cum realiză Chris, se uita la Soutane, al cărei piept tresărea mai degrabă din cauza fricii decât a efortului. Ea

scoase un țipăt slab. Capul preotului se întoarse. Apoi Soutane îl recunoscu.

– Chris!

Un pocnet în ușa, ale cărei balamale începură să se clatine.

– Haide!

O apucă pe Soutane și fugi. Prin labirintul de veșminte atârnate, peste cufărul îmbrăcat în piele și afară, pe fereastră. În seara din ce în ce mai întunecoasă.

Luminile de pe străzi fuseseră aprinse, iluminând crăpăturile din zidurile de piatră. La limita extremă a orașului, Chris înțelese ce fortăreață formidabilă trebuie să fi parut Tourrette oricărui agresor din afară.

Construită pe spînarea șerpuitoare, granitică a zonei prealpine, zidurile din piatră făcute de mîna omului se înălțau perpendicular pe dealurile stîncose. El și Soutane erau suspendați în spațiu, pe o bordură care se pierdea la o distanță năucitoare.

Sub ei, grohotișul stîncos se prelungea poate la treizeci de metri, până la capătul văii. Un singur pas greșit și roca necrutătoare ar fi desprins carnea de pe oase mai repede decât ar fi reușit orice cuțit. Cerul era imens, neted ca porțelanul deasupra lor.

Vîntul sufla printre ei. Soutane era atît de aproape de el, încît îi putea simți bătăile inimii, ca un ciocan pneumatic...

– Chris, am descoperit bărbatul care mă urmărea. Ne-am luptat și...

Atunci auziră ușa deschizându-se și o mișcare ca bătăia vîntului prin sacristie.

Chris o prinse pe după talie și o susținu.

– Ce...?

– Haide! o zori el. Ridică-te.

O simți ridicându-se, apoi se răsuci și-i aruncă Soutanei

Motanul încălțat. Atent unde-și pune picioarele, găsi în piatră un sprijin și se ridică la cel de-al doilea nivel.

Atinse piciorul Soutanei, se aplecă deasupra ei. Ea tremura, ținându-se cu toată puterea de zid. Chris se depiase uite și trecu pe lângă ea, până ce ajunse pe acoperiș. Nu simtea decât o înțepătură ușoară în picior. Apoi întinse mâinile în jos, prinzând-o de brațe, trăgând-o sus, lângă el.

— Să mergem! rosti el.

— Unde?

— Departe de aici, răspunse el. Departe de el.

— Nu...

Și Soutane tipă. O mână de jos o prinse de gleznă și acum încerca să o târască peste bordură, înapoi în sacristie.

Soutane se uită în jos, îngrozită. Părea incapabilă să mai facă o mișcare, nicidecum să riposteze agresiv. Ucisese deja o dată în acea zi; mintea ei nu putea suporta mai multă violență.

Chris, în genunchi, căută să slăbească strânsoarea acelor degete puternice de pe trupul ei, dar nu reuși să le clinească. Dimpotrivă, Soutane aluneca fără nici o șansă de scăpare de pe marginea acoperișului.

Chris se aștepta ca ea să-și folosească tehnicile de autoapărare. Abia acum observă că era paralizată și se strădui să găsească o soluție. Căută în buzunar și desfăcu briceagul care era cadoul lui Terry pentru el. Îl întoarse și-i înfipse vârful în dosul palmei inamicului.

Revărsarea de sânge păru să o trezească pe Soutane din stupoare. Își eliberă piciorul din strânsoarea slăbită și Chris o ridică în picioare.

Fugiră prin noapte. Cerul întunecat la culoare îi ironiza prin frumusețea stelelor sale argintii, prin dulcea siguranță intangibilă a imensității sale.

În spate, la marginea acoperișului, o siluetă neagră se ridică de jos.

Chris auzi respirația Soutanei, îi simți izul slab al transpirației. Rămăseseră întuiți împreună acolo, într-o poză creată de Terry. Transformarea era completă. Chris avu senzația unui entuziasm ciudat, ca urletul triumfător al unui lup ori țipătul unui vultur, cu prada prinsă în ghearele puternice. Dar, în fond, poate nu era decât adrenalina care-i străbătea trupul, împingându-i peste acoperișuri, apoi jos, în stradă, cățărându-se peste ziduri joase, unul după altul, fugind, ghemuindu-se, cotind, până când se simțiră cât de cât în siguranță.

– Să plecăm din stradă, șopti Soutane, strângându-se lângă el. Mă simt teribil de expusă aici.

Chris o aprobă și o împinse pe niște trepte de piatră care coborau, în întuneric.

– Ai dreptate. Ticălosul ăla pare un copoi al naibii de bun.

– Cine e?

Chris o privi:

– Dacă Terry ar fi fost cu noi, ne-ar fi spus.

Soutane se uită la el:

– Ce-o să facem?

Chris privi în spate, dar în întuneric nu știa la ce se uită. Se aflau într-o mică fundătură. Dincolo de un zid înalt, dărăpănat, era o întindere de pietre acoperite cu iarbă.

– N-avem decât să aflăm noi înșine, răspunse el.

– Și cum vom reuși să o facem?

Chris aruncă o privire împrejur. Zări o licărire slabă, ca a metalului și, când se apropie, observă o ușă construită în zid. Remarcase strălucirea clantei.

O apucă și o răsuci, apoi împinse cu umărul în lemnul uzat de vreme. Se auzi un scârțâit ascuțit, când balamalele ruginite protestară. O clipă mai târziu, Chris o trăgea înăuntru pe Soutane și închidea ușa în urma lor.

Simțeau mirosul de urină și fân dar, chiar și așa, spațiul

avea un aer abandonat. Undeva bâzâiau muștele închise între geamuri. Lumina albastră se scurgea prin două ferestre miniaturale, care dădeau înspre vale. Praful juca prin atmosferă, dens ca apa.

— Unde naiba suntem? se interesă el, iar sunctul glasului, deși coborât, căpătă un ecou straniu în încăpere.

— Într-o prăvălie abandonată, răspunse Soutane. Mai demult a fost, probabil, grajd.

Figura arlechinului deveni strălucitoare și interogativă, când Chris îl strânse mai bine sub braț.

Soutane arătă spre el.

— Ce-i asta?

— Ceea ce mi-a lăsat Terry. *La Porte à la Nuit*.

— O avem!

— Nu ne va fi de mare folos dacă nu izbutim să ieșim de aici.

În încăpere se aflau resturi ale grajdului, câteva cutii așezate grămadă lângă perete, pe jumătate acoperite cu o cârpă colorată.

— Soutane, rosti el, ce ți s-a întâmplat? Nu te-am văzut niciodată atât de înspăimântată.

Ea își ascunse privirile.

— Vreau să te ajut.

Terry îi spusese același lucru. Semănau atât de mult.

— Am omorât un om, replică ea. Un vietnamez care mă urmărea. Chris, mă îngrozește faptul că pot s-o fac.

— Ai avut de ales?

— Nu, firește că nu.

El o privi din profil:

— Deci nu e asta, nu-i așa? Doar faptul de a ucide.

— Atunci ce este?

Ea nu-i răspunse multă vreme și, când o făcu, vorbele ei îl înghețară.

– Când se întâmplă, când o fac, îmi place.

El rămase tăcut, ascultând sunetele nopții.

– La ce te gândești? îl întrebă ea.

Prin fața ochilor lui Chris trecea o vedenie. Undeva, într-o altă viață, Alix zăcea într-un pat de spital, hrănită prin tuburi. Ea îl iubise, îl protejase, cum putea să o părăsească? Dar, acum, ea încetase de a mai fi Alix Layne ei, mai degrabă, un simbol al celeilalte vieți care se încetășa și se îndepărta din ce în ce mai mult, ca o fotografie îngălbenită într-o ramă înnegrită de argint.

– Îmi amintesc cum era să fii tânăr.

– Să fii inocent, vrei să spui.

– Nu, o contrazise serios Chris. Nu cred că suntem vreodată inocenți.

– Nu aveam nici o vină pe atunci.

– Nu-i același lucru. Nu?

Chris avu senzația că se întoarce în timp. Nu, era un concept prea simplu. Era vorba despre ceva cu mult mai complex.

Lângă el, Soutane tresări.

• – Ce este?

– Nu știu. Am auzit un zgomot.

Putea simți cum frica îi răzbate din glas. „Nu-ți face probleme, Pot să-mi port singură de grijă”, îi spusese în galeria de artă. Era clar că nu mai era posibil să conteze acum pe cele afirmate atunci.

* Chris așteptă. Reuși să distingă și el zgomotul. Se mișcă puțin, mai aproape de lumină. Sunetul provenea de deasupra. Privi într-acolo și zări o formă întunecată plimbându-se încolo și înapoi pe grinzi.

Se întoarse și se așeză lângă Soutane, mai aproape ca înainte.

– Nu-i nimic, spuse el. Un liliac.

Simți cum o parte din tensiune i se risipește. Îi luă mâna:

– Nu știu ce mi se întâmplă, continuă.

Dorea să o smulgă din cugetările ei morbide, dar vorbea serios.

– Nu se întâmplă nimic. Ce vrei să zici?

– M-am reintors în Franța; te-am regăsit. Ca și cum am fi pătruns într-o altă viață.

– Din cauza lui Terry.

Chris înclină capul:

– Este mai mult decât atât. Ca și cum m-aș afla aici în locul lui Terry, ca și cum, printr-o transformare alchimică, aș fi devenit Terry.

– Nu, rosti ea, urmărindu-i linia maxilarului cu vârful unui deget. Toată viața ti-ai dorit să fii el. Acum ai impresia că ai o șansă.

– Nu este ceea ce mi-am dorit cu adevărat, negă supărat Chris. Și, oricum, avem cu toții visele noastre.

– Sigur. Eu mi-am dorit întotdeauna să fiu balerină. Cât le invidiam pe *les petits rats*. Voiam să fiu un pictor mare, ca Monet. Însă știu că nu sunt nici una, nici alta, replică ea, cu fața strălucitoare și încordată. Mai înainte n-ai avut dreptate. *Am fost* inocenți odată, în acea vară foarte îndepărtată, pentru că pe vremea aceea ne mulțumeam să visăm. Acum nu mai are rost să visez la acele lucruri, fiindcă știu ce sunt și de ce sunt capabilă. Oricât aș vrea, nu voi fi niciodată o balerină, ori o pictoriță.

– Asta nu schimbă nimic.

– Ba da, răspuse Soutane, cu lacrimile picurându-i pe obraji. Mă mai iubești acum, când știi ce am devenit?

– Să nu discutăm așa ceva acum.

– De ce? Acum este la fel de potrivit ca oricând.

– Nu asta voiam, spuse el nefericit.

– Oh, nu? Ba asta voiai. Atâta că nu te așteptai la asta.

– Nu face asta, Soutane. Este la fel de distructiv ca și uciderea unei ființe umane.

– Este ceea ce ne-a atras, la început, continuă ea, ignorându-l. Nu eram niciodată fericiți cu noi înșine. În acea vară, când credeai că fugi de război, de fapt îl căutai.

Îl privi în față:

– De ce? Pentru că fratele tău, Terry, era acolo. Și ce dacă? Ce legătură are cu tine? Poate că, dacă ți-ai fi petrecut mai multă vreme hotărându-te ce voiai și mai puțin ce se aștepta de la tine, ai fi fost mai fericit-ori, măcar, mai mulțumit.

– Nu știu despre ce vorbești. N-am avut vreodată de dovedit ceva.

– O, nu-i adevărat! În ciuda diferendelor dintre voi, îți idolatrizai fratele. Și, în ceea ce-l privea pe Terry...

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai amesteca nici fratele

Îl obosea să-i fie reamintit trecutul, înspăimântat de câtă vină purta.

– E-n regulă, îl ironiza ea, nu vrei să auzi așa ceva.

Îi prinse chipul între mâini:

– Nu pricepi, Chris, nu de război fugeai tu. Fugeai de tine însuși. În cele din urmă, m-ai făcut să te alung. Acum se întâmplă la fel și nu vreau să mai fiu implicată.

Se îndreptă și, înainte să apuce să o oprească, se ridicase și pășise clatinându-se în direcția din care veniseră.

– Dumnezeule mare!

Chris se răsuci, ieșind și el afară, în întuneric. Și văzu ceea ce văzuse și Soutane: pe monsieur Mabuse, sărind, ușor ca aerul, în întâmpinarea lor.

În adâncul nopții, Milhaud fu izgonit din brațele lui Morphée de amintirile vieții sale trecute. De parcă, asemenea lui

Jean Valjean, ar fi fost însoțit de un urmăritor neobosit din cealaltă parte a timpului, dintr-o viață în care greșise prea adesea, ori prea grav.

Fu surprins de aceasta ca și de așternutul de saten negru care i se adunase în poală, când se ridică, din moment ce se credea a fi un om până la care nu ajungea nici o vină. Prin cap îi răsunară versuri dintr-un cântec de-al lui Jacques Brel, ca și cum le-ar fi auzit cântate în timpul somnului:

*Moartea așteaptă printre frunzele ce cad
Din mânecele misterioase ale magicianului.*

Afară, grădina Luxemburg, cu păleurile ei dese de copaci și umbrele de culoarea cernelei părea ca un obstacol.

Morphée îl atinse blând.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi spuse, culcând-o la loc, în așternutul de saten. Dormi.

Dar, prin întuneric, viața pe care-o trăise se zbătea cu cruzime la picioarele lui.

*Moartea mă așteaptă într-un pat dublu,
Am văluri de uitate pe ochi,
Înalt așternutul
Împotriva timpului care trece.*

Își ridică picioarele, apoi se rostogoli afară din pat.

Se îmbracă fără nici un cuvânt și plecă fără să arunce măcar o privire în urmă spre patul unde stătea Morphée, cu cearceaful tras până la bărbie, contemplând golul pe care-l crease el.

La acea oră din noapte Parisul era întunecat, purificat parcă. Tot drumul de întoarcere până la apartamentul său, Milhaud revăzu filmul pe care i-l arătase într-o seară soția lui,

la trei săptămâni după eșecul său de a câștiga alianțe vitale din partea Ministerului de Interne. Îi oferise filmul la masa de seară, laolaltă cu crema de zahăr ars, împachetat ca un cadou pentru ziua de naștere.

Fusese pus un Bach, Missa în Si minor. S-au uitat împreună la film și își amintea licărirea din ochii ei, pe când sorbea din priviri schimbările expresiei feței lui-dezgust, mânie, umilință-fiindui expusă, pe rând, întreaga dimensiune a depravării ei. În acompaniamentul muzicii sublime a cornului dumnezeiesc, actele perverse aveau un aer complet profan. Gimnastica sexuală pe care o executau soția lui și ministrul de interne ajunsese la un sadomasochism violent, iar Milhaud a smuls filmul de pe role.

— De ce-ai făcut asta? a tipat.

Îi tremurau mâinile, ca și cum ar fi suferit de paralizie.

Și ce i-a răspuns soția lui, făcându-l să turbeze?

— Ca să obții ceea ce dorești. Cu asta îl voi șantaja pe ministrul de interne ca să-ți ofere concesiile diplomatice ne care nu le-ar acorda nimănui de bunăvoie

Iar Milhaud a mârâit, îngrețșat:

Nu, voiam să spun, de ce mi-ai dat asta? De ce m-ai pus să mă uit la film?

— Ca să te învăț catehismul tău, a replicat ea, cu un suras pe care și-l va aminti până în clipa morții. Pentru a-ți arăta cum este când te afli în mâinile alicuiva. Pentru a te face să vezi ceea ce tu și alții de teapa ta ați făcut, fără nici un fel de remușcări, oamenilor din Indochina. Pentru a dovedi cât se poate de edificator unde se află adevărata sursă a puterii tale.

Imaginile feselor ei goale, stând cu picioarele desfăcute sub ministrul îngenunchiat nu mai străluceau demult pe ecran, însă nu era în stare să se abțină de a le relua în minte. Și a știut că ea avea dreptate; a ei era puterea, dacă nu și gloria.

Atunci a lovit-o foarte tare peste față. Inițial, n-a dorit

decât să-i șteargă de pe figură surâsul triumfător. Însă impactul îi reverberase prin întreaga ființă. Văzând-o întinsă pe covor s-a simțit atât de bine, încât a făcut-o din nou, despicându-i buza; iarăși, zdrobindu-i nasul. I-a plăcut căldura sângelui.

În acel moment a înțeles ce devenise viața sa și faptul că avea nevoie de o intervenție radicală, dacă dorea să supraviețuiască.

Ea l-a folosit, la fel cum a folosit-o și el. Ea i-a obținut toate fondurile, toată protecția pe care-o voia pentru politica și aliații lui din Asia de Sud-Est. Dar n-a făcut-o pentru că el i-a ordonat, ci fiindcă îi plăcea să-i pună coarne. Prețul era prea mare pentru el. Subjugându-l, l-a deposedat de stima de sine, de bărbăția lui.

Glorioasa Missă a lui Bach ajunsese la *Ave Maria*; era un moment transcendent. Milhaud s-a gândit la toți exploratorii, bravii înaintași ai civilizației moderne, aprinzându-se de o furie justificată față de sălbăticia ignoranței inerte de pe țărmuri străine, unde numele lui Cristos nu era cunoscut încă. Putea fi el socialist, radical, poate chiar subversiv. Dar nu era lipsit de Dumnezeu. Și atunci s-a umplut ca un vas gol de o mânie justificată.

Sfâșiind filmul nederulat, i l-a înfășurat de mai multe ori în jurul gâtului. Apoi a tras cu toată forța. Cu cât strângea mai tare ștreangul, cu atât i se părea că imaginile umilitoare își pierd din intensitate. Până ce au dispărut complet.

Când ajunsese acasă, îl așteptau conversații importante înregistrate pe benzi. Își prepară un espresso când pătrunse în camera de operațiuni electronice, pentru că avea nevoie de un imbold. Își linse degetele, aruncând o bucată de coajă de lămâie în lichidul dens.

Era un material într-adevăr plicticos, așa cum se întâmpla cu majoritatea înregistrărilor de supraveghere. Domnul LoGrazie conversa la telefon cu nevasta lui, despre noua casă

pe care o căuta ea, noul Mercedes fără de care se părea că doamna nu mai putea trăi, școala cu internat unde se gândeau să-și trimită fiul greu de strunit. Domnul LoGrazie era mai tolerant față de năzbâtiile fiului său, însă nevasta sa insistă pentru o academie militară. În cele din urmă el cedă în ceea ce privea școala, dar nu și Mercedesul.

– Ți-am mai spus, zicea el, că nu putem să ne arătăm pe față averea.

Milhaud își putea imagina cum soția lui rostea ceva la genul: „Atunci la ce bun s-o mai avem?“, pentru că, după o pauză, domnul LoGrazie continuă:

– O știm amândoi. Asta ar trebui să fie suficient. Cui naiba îi pasă de ce cred vecinii? Asta e. Nu vreau să te mai aud vorbind iarăși despre vecini, Connie.

Închise telefonul. Într-un minut se auzi sunetul unei uși care se deschidea.

– Ai întârziat, spuse domnul LoGrazie.

– Am discutat cu amiralul Jumbo, rosti vocea necunoscutului. Oricum, din timpul războiului din Vietnam n-am mai dormit mai mult de o oră-două pe noapte. Nevoia de somn este, se pare, unul din lucrurile pe care le-am lăsat în urma mea în Indochina.

– Cum te-ai aclimatizat să fii iarăși printre noi? Întrebă domnul LoGrazie.

– Cine știe? Oricum, nu mă plictisesc.

• Se auzi sunetul unor pagini răsfoite:

– M-am uitat peste planurile pe care mi le-a dat Bătrânul chiar înainte să plec din Washington. Există un deficit al naibii de mare pe care *Tigrul Alb* trebuie să-l acopere.

Milhaud înțepeni cu ceașca în mână. Bătrânul, Washington, despre ce dracu' se vorbea? În mod sigur, nu despre prețul uleiului de măsline pe care-l importau. Prin minte i se perindară asociații de idei, bâzâind ca muștele.

- Mda, firește, e adevărat. răspunse domnul LoGrazie, dar numai până la un punct.

- De ce? În afara Bătrânului căruia îi aparțineam cu toții trup și suflet, cine naiba mai știe despre existența noastră? Suntem cu toții în afaceri de import-export, nu-i așa? Acoperirea noastră e al dracului de bună. A avut grijă Bătrânul.

- E adevărat ce spui. Dar suntem cu toții, cel puțin parțial, dependenți de guvern în ceea ce privește fondurile cu care operăm fiindcă, prin extindere, așa este și Bătrânul.

Ceașca de espresso se sparse pe consolă, stropindu-l cu cafeaua fierbinte. Nici măcar nu remarcă. Auzise bine? se întreabă în disperare Milhaud. Să fie Mafia finanțată, chiar și neintenționat, de guvernul american? Asta să însemne că Bătrânul nu era, așa cum presupunea, *capo di capi* al faniliilor conducătoare, ci era nici mai mult nici mai puțin decât președintele Statelor Unite? Știa de ce se încăpățâna să respingă ideea: ar fi rezultat că suspiciunile sale în legătură cu Magicianul erau corecte.

Opri banda cu o mână care tremura atât de tare, încât fu nevoit să o strângă între genunchi. Abia mai reușea să respire. Deci, era adevărat. „Dumnezeule mare“, își spuse, „am fost tras pe sfoară“. Până la urmă, domnul LoGrazie nu era defel din Mafia, ci un membru al aparatului pernicios de spionaj american, CIA!

Îl cuprinseră fiorii. Scoase o batistă și își șterse sprâncenele. Milhaud a avut posibilitatea să observe un mare număr de operațiuni CIA în Asia de Sud-Est în anii cincizeci. Acci oameni erau în mod constant aroganți, convinși că banii lor aparent nelimitați erau capabili să dărâme munții dintr-o singură lovitură. Credeau că averea lor îi făcea invulnerabili. Mai proști decât majoritatea caucazienilor, mulți dintre ei au sfârșit cu un glonte în ceafă.

Însă erau cu sutele. Iar autoritatea lor supremă era

guvernul Statelor Unite. Doar pentru acest motiv Milhaud a simțit că era prudent să aibă de-a face cu ei cât mai puțin posibil. Dar aversiunea lui devenise acum un dezavantaj, după cum își dădea seama. Nu se ținuse la curent cu organizația americană de spionaj. Din câte părea, domnul LoGrazie nu era cătuși de puțin prost. Iar cât despre Magician, ei bine, era un geniu diabolic. Simplul gând că era încă în viață îl îngrozea pe Milhaud.

Trase de câteva ori aer adânc în piept, gândindu-se: „Acum totul s-a schimbat.“ Porni iarăși magnetofonul.

– Însă, deoarece noi, ca toți ceilalți, suntem înstrânși din rațiuni bugetare, spunea domnul LoGrazie, am fost loviți în resurse ca și în strădaniile noastre. Așa că Bătrânul a venit cu ideea *Tigrului Alb*, ca să ne finanțeze, în afara oricăror alte considerații. Pentru a ne elibera, de fapt, pentru a corespunde potențialului nostru cel mai înalt.

– Creșterile pot fi periculoase, îi atrase atenția vocea Magicianului.

– Hm, bine. Pericolul este stocul nostru de pe piață, nu-i așa?

– Voiam să spun că, pe măsură ce ne eliberăm din lanțurile normale, ajungem în mâna unui singur om. Ceea ce fluturi ta pe sub nasul meu este pierderea controlului, în loc de mai mult. Ascultă-mă pe mine, prietene. Știu totul despre operațiunile în afara legii. Legea nu e făcută pentru tipi ca noi. Noi suntem alfel. Ce facem noi este complet neobișnuit. Ne pune adesea în situații dificile, în care legea se poate dovedi periculoasă, dacă nu chiar fatală. America are nevoie să fie puternică; noi avem nevoie să fim capabili să ne facem treaba:

– După cum îți dai seama, Bătrânul are grijă de noi.

– Este exact unde voiam să ajung. Uită-te la încrederea ta în tine. Este copleșitoare. Dar te-ai întrebat vreodată dacă încrederea nu a început să izvorască din control? Pentru că,

dă-mi voie să ți-o spun, amice, că atunci când este vorba despre amândouă, încrederea este de departe mai puternică. Credința poate să mute munții din loc. Controlul este blocat de ei.

– Credința este pentru săraci, pentru nevoiași, pentru cei necivilizați, replică domnul LoGrazie. În ceea ce ne privește, este sinonimă cu superstiția. Las genul ăsta de absurditate în seama asiaticilor.

– Și nu ți-ai pus toată *credința* în Bătrân? Vreau să spun, Cristoase, nu e infailibil. Cine este? Dar tu trebuie să te întrebî cine răspunde aici?

– Nu suntem de capul nostru, răspunse LoGrazie, cu o oarecare iritare în glas. Ai impresia, fie și pentru o clipă, că operăm în afara sferei de acțiune a Bătrânului?

– Nicidecum. Dacă ar fi crezut asta, te-ar fi doborât, ca un fulger. Uite ce-a fost în stare să-mi facă mie. Nu, voiam doar să spun că întrebarea pertinentă este pe cine caută Bătrânul-pe tine sau *pe el*?

Înțelegi, spre deosebire de majoritatea genurilor de afaceri, în branșa ta cu cât te scufunzi mai adânc, cu atât este mai probabil să fii descoperit. Iată de ce te-ai putea gândi să te miști *lateral*, în loc să-l lași pe Bătrân să sape ceea ce reprezintă de fapt un mormânt mai adânc.

– Ce propui? se interesă domnul LoGrazie, deși din tonul său rezulta clar că știa perfect jargonul aluziv.

– Mă întreb dacă o să scoți toți banii pe care-i meriți din *Tigrul Alb*. Mă întreb dacă, de fapt, noi doi n-am avea timp să ne culegem propria parte.

Un fâșăit ca de haine trecu prin căști, ca și cum cineva s-ar fi aplecat mai aproape pentru a se asigura de confidențialitate.

– Ai ceva precis în minte?

– Am. Chiar de la început, replică Magicianul. Rolele magnetofonului nu se mai învărtiră.

„Acum știu cum a fost cumpărat amiralul Jumbo”. Mitea

lui Milhaud alerga cu repeziciune. Magicianul era un alt gen de spion. Și numai Dumnezeu și diavolul știau ce soi de operațiune ascundea în măneca lui misterioasă.

Monsieur Mabuse, cu mâna stângă înfășurată într-un bandaj improvizat din cămașa sa, avansa pe podeaua patată de lumină. Rana produsă de cuțitul lui Chris încetase aproape imediat să sângereze; de asta a avut grijă *kebatinan*, antrenamentul său spiritual. Durerea picrise, dar o înțepenire a mușchilor traumatizați era inevitabilă.

Chris și Soutane se ghemuiră în umbră, în celălalt capăt al grajdului. Se aflau în spatele staulelor șubrede. Monsieur Mabuse nu-i putea vedea, dar nici ei nu aveau nici o idee unde se afla el.

La o oarecare distanță, cârpa uleioasă acoperea un morman de cutii și cufere. Chris ascultă, dar nu auzi nimic, ceea ce-l îngrijoră, dar fiind că era convins că adversarul său se deplasa.

Se ridică de lângă ea și se târî în tăcere până în locul unde atârna cârpa. Putea să zărească ovalul palid al feței Soutanei. Avea ochii larg deschiși și privea cu mare atenție. Chris se întrebă de cine-i era mai mult frică, de vietnamez sau de ea însăși?

Cu ajutorul cuțitului, tăie învelișul umed al unei cutii. Mâna pipăi stofa unor haine. Trecu la următoarea, simțind, când se întoarse, că i se face pielea de găină. Unde era vietnamezul?

Descoperi muchii dure, atingerea rece a metalului. Unelte sau arme? Nu conta, uneltele puteau fi preschimbate cu puțină iscusință în arme. Își continuă cercetarea, tăind cu grijă suprafețele.

Încercă să-și miște mâna și o simți strâns ținută pe lemnul umed. Se răsuci și imediat o mână îi acoperi gura. Cineva i se

suisse în spate. Era apăsător în jos, ca și cum, sărind dintr-un transatlantic, s-ar fi scufundat acum în apă, iar straturile translucide, verzi ar fi devenit alb opac.

Se clătină, simțind o greutate enormă coborându-i pe picioare. Dacă n-ar fi fost într-o formă atât de bună, ar fi leșinat sub presiunea crescândă.

– Ești mai tare decât mi-am închipuit, îi șopti o voce în ureche. Te-am ratat la New York. Trebuie să mă faci să te omor aici?

Chris simți că-i zvănește stomacul. Era omul care-i invadase apartamentul, care aproape o omorâse pe Alix! Ce căuta aici? De unde aflase...

– Fratele tău a încercat să-l înșele pe Millhaud cu *Porte à la Nuit*, continuă monsieur Mabuse. Ne-ar fi luat banii și ne-ar fi dat în schimb un duplicat fără valoare. A murit ca să-și ispășească toate păcatele pe care le-a comis în Vietnam.

„Cine ești?” se întreba Chris. O parte din el era uluită de ce auzea, dar o altă parte, avocatul abil, înregistra faptele pentru viitor.

– Va trebui s-o contactezi pe domnișoara Sirik, așa că sunt obligat să-mi iau mâna de pe gura ta. Dacă încerci s-o previi în vreun fel, o să te ucid. Dacă nu o să faci ce-ți cer, o să te ucid. E clar?

Chris se strădui să aprobe cu capul; văzuse rezultatele muncii înspăimântătorului monstru. Însă era apăsător atât de puternic de ladă, încât abia se mai putea mișca.

– Am venit pentru *La Porte à la Nuit* și pentru ea. Negăsind-o pe una, o s-o iau pe cealaltă.

Buzele lui îi atingeau urechile ca aripile unor fluturi.

– Acum, când îmi iau mâna de pe gura ta, vreau să spui: „Soutane, vino aici. Cred că am găsit ceva.”

Chris simți că dispare presiunea de pe buzele sale și respiră cu nesăț aerul proaspăt. Rosti ușor:

– Soutane, vino aici. Cred că am găsit ceva.

O putu auzi pe Soutane ridicându-se și deplasându-se cu grijă înspre el. Se uita mai degrabă împrejur, decât la el. Nu avea habar unde se afla urmăritorul ei. El privi atent prin întuneric. Cărase și arlechinul după ea? Se ruga să o fi făcut.

Era aproape lângă el când Chris observă că îl ținea sub braț. Se înclină puțin în spate, ca și cum și-ar fi pierdut pe moment echilibrul. Reuși să obțină puțin spațiu de care avea nevoie pentru a se așeza între cel care-l capturase și partea stângă a Soutanei, unde ținea pachetul. Motanul Încălțat era acum unica lui speranță. Dacă bărbatul din spatele lui băga de seamă că Soutane căra un obiect de asemenea dimensiuni, ar fi priceput pe dată că găsiseră locul unde ascunsese Terry *La Porte à la Nuit*.

Acum Soutane se afla la o distanță suficientă pentru ca necunoscutul să o prindă peste umărul lui Chris. De îndată ce ar fi avut-o pe ea și arlechinul, ar fi fost prea târziu. Chris ar fi fost lipsit de orice sprijin.

Era aproape în poziția necesară, aproape capabil să atingă pachetul, aproape gata să se miște. Însă, de parcă ar fi fost în stare să sesizeze intenția lui Chris, agresorul îi apucă brațul stâng cu o asemenea forță, încât îi dădură lacrimile.

– Nu te mișca, îi șuieră în ureche.

Pe Chris îl copleși disperarea. Alix își jertfise viața pentru el. Acum o punca în mod conștient pe Soutane în aceeași situație. Dar ce-ar fi putut face? Strângerea dureroasă de pe brațul său era ca o menghină de fier. Nu era un superman; nu avea nici un antrenament special, cu excepția acelor semestre de *aikido*, de mult. Își mai amintea câte ceva din principiile fundamentale?

– Chris?

Își închise ochii, închipuindu-și imaginea unui cerc centrul energiei *aikido*. Prin tenebre simți cum dușmanul pune

mâna pe ea și știu că totul era pierdut. Nu avea puterea să-l oprească... Și în acel moment auziră cu toții fâșâitul deasupra capetelor când liliacul, alarmat de mișcarea neașteptată de jos, începu să se lovească de grinzile tavanului. În plus, mirosea a sânge.

Chris și Soutane, firește, recunoscuseră sunetul, dar agresorul lui Chris, nu. Atenția îi fu abătută în sus. Din cauza surprinderii, forța cu care-l strângea pe Chris slăbi, iar acesta, folosind un *aikido irimi* de bază, un *ude furi undo*, se răsuci într-o parte.

Nu fusese decât un moment, mai puțin decât o clipire, dar în acea vreme Chris, eliberat, smulsese arlechinul de la Soutane, când ea fu împinsă în față, către mosieur Mabuse.

Acesta o ținu cu forță lângă piept, cu antebrațul peste gâtul ei, încât o sugruma deja pe jumătate.

– O să vă am pe amândoi, la cină, spuse vietnamezul.

– Nu, s-o să ne ai, replică Chris, desfăcând marioneta arlechin. O să-i dai drumul.

Râsul domnului Mabuse pieri când Chris așeză pumnalul într-o rază de lumină.

– Îl vezi? E cel adevărat. Asta e ceea ce vrei cu adevărat, nu?

Îl mișcă, iar lumina albastră se lovi de lama din jad, întunecându-i culoarea.

– E al tău, dacă-i dai drumul Soutanei.

– Chris, nu! interveni Soutane, privindu-l țintă. Nu-ți dai seama ce faci.

– Știu foarte bine, răspunse.

Apoi, către bărbatul din spațele ei:

– Ei, ce zici? Pumnalul în schimbul femeii.

Monsieur Mabuse rânji. Ochiul lui lacomi sorbeau pumnalul întunecat. „În fine“, gândi el. O împinse pe Soutane înainte, mai aproape de locul unde stătea Chris.

Chris, retrăgându-se, păstra distanța dintre ei.

– De ce m-ar deranja? replică monsieur Mabuse. Pot să o am pe ea și pumnalul.

O strânse și mai tare pe Soutane, iar ea începu să horească, în lipsă de aer.

– Dă-mi-l, răsună glasul domnului Mabuse, rece ca de gheață. Nu mai rezistă mult.

Chris întoarse pumnalul, ținând lama fragilă din jad între mâini.

– Dacă nu-i dai drumul chiar acum, îl avertiză el, rup lama în două.

– Nu te cred.

Chris se așteptase la așa ceva. Apăsă, iar lama se îndee până la limitele toleranței sale.

Domnului Mabuse îi ieșiră aproape ochii din orbite.

– Nu! urlă el. Nu face asta.

– Dă-i drumul.

Monsieur Mabuse își retrase brațul de pe gâtul Soutanei și ea fu pe punctul să leșine peste el. Era albă la față și respira zgomotos, în căutarea aerului.

– Dă-i drumul, repetă Chris. Acum!

– *La Porte à la Nuit.*

Monsieur Mabuse era în pragul nebuniei.

– O să-l ai.

– Chris, nu trebuie să i-l dai, se auzi vocea Soutanei, slabă și răgușită.

– Taci.

Chris se uită la monsieur Mabuse:

– Suntem într-o situație fără ieșire.

– Poftim?

– Eu am ce vrei tu, iar tu ai ce vreau eu. Nici unul din noi nu are încredere în celălalt, ca să facă primă mișcare. În plus, nu știu ce vei face după ce vei avea pumnalul.

Monsieur Mabuse rânji.

– Nu poți să ai încredere în el, Chris, rosti Soutane.

– Nu cred că am de ales, o contrazise Chris. Vreau să ieși de aici vie și nevătămată.

– O să distrug pumnalul, îi spuse Soutane, înainte de a te vedea cum i-l dai unei asemenea fiare.

– Este exact ce a gândit și Terry Haye, replică monsieur Mabuse. N-a avut niciodată intenția să vândă *La Porte à la Nuit*.

Monsieur Mabuse o târî pe Soutane în față, spre lumină, și Chris se mai retrase cu un pas. În curând va fi la perete, fără nici o altă cale de scăpare.

– Dar acum Butcher a murit, răsună vocea domnului Mabuse, având un ecou sinistru în grajdul pustiu. Așa îi spuneam noi în Vietnam.

– Noi?

Monsieur Mabuse ignoră întrebarea lui Chris.

– Orice o fi crezut sau vrut, nu mai contează. Intr-un fel sau altul o să am pumnalul sacru. Chiar dacă va trebui să vă măcelăresc pe amândoi. Ai impresia că o să-mi pesc?

Clătină din cap:

– Am atâtea cicatrice în mine care refuză să se închidă, că nici n-o să simt măcar încă două.

– L-ai cunoscut pe Terry în Vietnam? întrebă Chris. Cine ești?

– Numele meu este monsieur Mabuse. Sau Tragh. Unul sau altul, nu mai pot să le spun separat. Numele meu sau al lor, oricum nu mai contează.

Arată spre pumnalul cu lama de jad:

– Asta e ce contează.

– Înseamnă că îl vrei la fel de mult cum o vrei pe Soutane

– Chris, să nu...

– Ți-am zis, Soutane, nu dau doi bani pe sabia ta cu trei

lame. Acum poți să înțelegi că vorbeam serios. Îmi pasă de tine; mă interesează ce i s-a întâmplat lui Terry.

Monsieur Mabuse asculta dialogul cu o neîncredere crescândă. Știa că era pe punctul să-l facă pe Christopher Haye să-i dea pumnalul. Numai dacă femeia khmeră și-ar ține gura.

Pierzându-și răbdarea, o zgâlțâi puternic de umăr, iar ea tipă.

– Gata. Te-am avertizat, rosti Chris, gata să rupă lama de jad în două.

Dar monsieur Mabuse o aruncă pe Soutane la o parte. Eliberată, fugi spre Chris. Întinse mâna după pumnal:

– Acum, lasă-l deoparte. E al nostru.

Însă Chris nu i l-a dat. Fixa intens ochii domnului Mabuse

– El mai este încă aici, Soutane. Am văzut de ce e în stare. În plus, avem o înțelegere.

– O înțelegere cu un asemenea monstru? strigă ea. Ai innebunit, probabil. E vietnamez. Nimeni nu are încredere în ce spun ei.

– Eu da.

Chris pătrunse în spațiul rectangular unde stătea monsieur Mabuse, atent și neclintit.

– O am pe Soutane, rosti el, fără să înceteze să se uite în ochii vietnamezului. Și acum ai Poarta către Noapte.

Îi întinse pumnalul sacru din *Muy Puan*.

– Chris, prostule. O să ne omoare în clipa când va avea pumnalul.

Dar era ea și cum, în acea clipă, ea n-ar mai fi existat. Nu mai rămăseseră decât ei doi. Era clar că în monsieur Mabuse era mai mult decât le-ar fi permis lor să vadă. Chris ardea să-i afle secretele.

Chris își dădea seama că, asemeni unei ființe umane normale, monsieur Mabușe putea să bea și să mănânce, dar se hrănea cu ură. În centrul acelor ochi negri sclipea o flacără

rece. Poate altor observatori le-ar fi provocat repulsia și frica. Chris nu simțea decât tristețea și un gen bizar de înrudire pe care nu era în stare să o explice.

Era de parcă s-ar fi confruntat cu un copil homicid. Cine era de vină pentru răul pe care era capabil să-l facă? Ceea ce nu-l făcea mai puțin periculos. Dimpotrivă, era, evident, de-a dreptul fatal. Însă acel simț distinct al binelui și al răului care se discerne adesea în trăsăturile omenești nu exista aici. Figura domnului Mabuse părea mai degrabă o hârcă, de pe care pieriseră carnea și cartilagiile.

Cine-ar fi bănuit intenționalitatea într-un chip atât de neted și gol? Se putea imagina mântuirea pentru o ființă atât de primitivă?

În cele din urmă, Chris se îndepărtă de el:

– Am câștigat amândoi și am pierdut amândoi.